ELIZABETH THORNTON

Autoarea bestsellerurilor

POVARA TRECUTULUI şi FASCINAȚIE

PRINȚESA

ELIZABETH THORNTON

PRINTESA

ELIZABETH THORNTON

Prințesa

Traducere:
DANIELA-OANA IOAN

EDITURA LIDER
EDITURA CARTEA PENTRU TOȚI

I.S.B.N. 973-8117-95-X

THE PERFECT PRINCESS

PROLOG

Richard Maitland hotărî că nu era momentul să moară. Nu că ar mai fi putut face prea multe. Simţea cum se cufundă într-un fel de ceaţă întunecată. *Deci aşa e cînd mori*, îşi zise el. Raţiunea îi spunea să renunţe şi să se culce. Oare de ce se opunea?

Pentru că moartea lui ar fi nedemnă, iar asasinul sau asasînii ar scăpa nepedepsiţi. Erau inteligenţi, iar el le picase de-a dreptul în mînă. Era un lup singuratic – un defect absolut fatal, după părerea lui Harper. Aici, chiar avea dreptate. Nimeni nu ştia unde se află. Nu se gîndise să anunţe pe nimeni, pentru că nu era ceva important şi nici nu avea de-a face cu slujba lui de la Special Branch. Cu toate că prietenii săi nu ar accepta un scenariu atît de simplu în privinţa morţii sale, tot nu ar şti de unde să înceapă cercetările.

Nici el nu era sigur că ştie.

Cine i-ar dori moartea?

Rîsul i se transformă într-o tuse uscată, înecăcioasă. Îşi apăsă pieptul, încercînd să-şi înăbuşe durerea. De-a lungul vieţii îşi făcuse nenumăraţi duşmani. Ca soldat, ca agent, ca şef la Special Branch – un om ca el atrăsese duşmanii aşa cum un cadavru atrage păsările de pradă.

Brusc îi veni în minte un alt gînd. *Lucy.*

Ceața se împrăștie pe măsură ce încerca să-și învingă frica, din ce în ce mai mare. Lucy. Oare unde era? Ce-i făcuseră? Își aminti de băiat...

Simți mirosul sîngelui. Aerul era îmbîcsit de el. Sîngele lui Lucy. Și al lui. Trebuia să-și deschidă ochii, să-și adune puterile.

I se păru că trecu o veșnicie pînă reuși să își ridice pleoapele. În jur sclipeau lumini. Umbrele se apropiau și se depărtau. Își încruntă sprîncenele, încercînd să deslușească lucrurile. Privi țintă spre un pat unde zări trupul pe jumătate dezbrăcat al unei tinere. Lucy.

Revolta îl îndemnă să strige, dar simți că i-ar exploda plămînii. Nu trebuia să se întîmple asta. Ea nu avea nici o vină. Singura crimă de care se făcea vinovată era aceea că îl cunoștea. În toată tragedia asta Lucy nu reprezenta decît un paravan. Asta era pentru asasini – un paravan care să facă plauzibilă crima.

Încet-încet începea să-și amintească: băiatul care îl așteptase în capul scărilor; ticălosul care îl înjunghiase; felul cum îl lăsaseră să mo180ară, sîngerînd în scaunul acesta din colțul încăperii. Își pipăi pieptul și simți cum i se scurgea ceva cald și vîscos printre degete. Privi în jos. O pată purpurie i se întindea pe cămașă. Dacă nu lua repede măsuri, putea fi prea tîrziu.

Nu reușea să se ridice în picioare, așa că îngenunche pe podea și își apăsă puternic pieptul pentru a opri sîngerarea. Acum, că își mai revenise, își recăpătă simțurile și avea senzația că un vătrai încins îi fusese înfipt în piept. Ignorînd zvîcnirile creierului, se tîrî în genunchi, suportînd dureri cumplite, pînă cînd ajunse la pat.

Bîjbîind cu mîna, găsi pistolul care căzuse între saltea și marginea patului. Complet slăbit, își luă mîna de la piept și

încărcă pistolul, deşi conştientiza că asta îi putea provoca moartea. Rezemîndu-se cu spatele de pat, ţinti spre fereastră şi apăsă pe trăgaci.

Zgomotul împuşcăturii se răspîndi între ziduri, asemeni unui ecou. De jos, se auziră strigăte, apoi paşi năvălind pe scări. Nu ştia dacă cei care veneau erau salvatori sau înşişi criminalii. Poate că nici nu mai conta.

Ceaţa devenea din ce în ce mai adîncă, iar el nu mai avea nici dorinţa, nici puterea de a lupta. Îl înghiţise ca un val uriaş de întuneric.

1

De ce vrei să te căsătorești cu mine, Michael?

Imediat regretă întrebarea. Doar știa că avea să-l refuze. Acum va trebui să pară interesată de răspuns.

– Prințul Michael, o corectă el fără să-i ierte adresarea prea familiară. Pentru că, lady Rosamund, sînt de părere că vei fi o prințesă ideală.

O prințesă ideală. Cuvintele acestea îi făcură plăcere lui Rosamund. Așa o numeau ziarele de cînd prințul Michael de Kolnbourg îi acorda toată atenția. Trist era că ar fi putut chiar fi o prințesă ideală.

Era fiica unui duce. Ducea o viață lipsită de griji. Încă de mică fusese inițiată în toate artele cu specific feminin, esențiale pentru o soție de nobil. Nu frecventase niciodată vreo școală, nu avusese un iubit și nu fusese vreodată sărutată. Nu avusese aventuri.

Ce păcat că nu se născuse băiat! Lucrurile ar fi stat altfel. Avea doi frați, pe Caspar, cel mai mare, și pe Justin, mai mic cu trei ani decît ea. Făcuseră o mulțime de minuni împreună, cum ar fi turul Europei și lupta pentru rege și țară. Despre altele însă se presupunea că ea nu trebuie să știe... Ultimei amante a lui Caspar i se spunea *La Contessa* și era bogată, pretențioasă, cu temperament de tigroaică.

Un zîmbet îi flutură pe buze. Temperamentul Contesei nu s-ar potrivi niciodată cu cel al fiicei unui duce, bineînțeles. Ea fusese crescută în spiritul politeții pe care trebuia să o manifeste

începînd cu Maiestatea sa şi sfîrşind cu ultimul servitor. Cunoştea în detaliu toate regulile protocolului. Ştia întotdeauna în ce parte a mesei să se aşeze la cină, ştia în faţa cui se cuvenea să facă o reverenţă şi în faţa cui, nu. Conversaţia reprezenta punctul ei forte, în afară de momentele în care mintea îi zbura altundeva, şi uita unde se află. Dacă ar fi să se descrie printr-un cuvînt, acela ar fi... dulce.

Dulce. Era o vorbă care îi rămăsese în minte de la balul doamnei Townsend, cînd surprinsese discuţia unor tinere despre caracterul ei. Nu se putea ca cineva să nu o placă, zisese careva, pentru că era dulce ca o budincă. Rîseseră cu toţii.

Mama ei numai dulce nu fusese. Elizabeth Devere nu suportase niciodată constrîngerile impuse de rang şi refuzase cu încăpăţînare să li se supună orbeşte. Pînă la urmă asta a costat-o viaţa. Într-o zi plecase singură, călare, şi se prăbuşise încercînd să sară peste un gard. Totuşi nu muri din cauza accidentului, ci pentru că nu fusese găsită decît a doua zi dimineaţă. Căzuse la pat, cu febră mare şi, încet-încet, s-a stins.

Poate că dacă i-ar fi trăit mama, tatăl ei, doborît de tristeţe, nu ar mai fi fost atît de sever cu unica lui fiică. Şi cine ştie, poate că acum nu ar mai fi frămîntat-o atîtea lucruri.

Toate acestea se petrecuseră cu douăzeci de ani în urmă, dar ea încă simţea lipsa maternă. Se întreba ce ar crede mama ei dacă ar vedea-o acum.

– Lady Rosamund?

Uau. O făcuse din nou, uitase unde se afla.

Privirea i se îndreptă către prinţul Michael, apoi oftă. Se gîndi că e ceva în neregulă cu ea. Prinţul Michael de Kolnbourg era înalt, brunet şi chipeş. Fiind de viţă nobilă, zeci de femei încercaseră să-l aducă în faţa altarului. Pe ea de ce nu o atrăgea?

Poate pentru că asemeni lui era înaltă, brunetă, frumoasă

şi de viţă nobilă. În plus, era bogată şi îi mergea mintea. Nici nu-i trebuia prea multă inteligenţă ca să-şi dea seama că acestea erau motivele pentru care prinţul Michael o curta tocmai pe ea. În curînd urma să împlinească douăzeci şi şapte de ani, iar tatăl ei aştepta cu mare nerăbdare ca fiica lui să-l accepte pe unul dintre pretendenţi.

Cu toate acestea, Rosamund îşi dorea un iubit, nu un pretendent, îşi dorea pe cineva care să o placă pentru ea însăşi. În timp îşi formase părerea că pretendenţii erau un fel de contabili care, înainte de-a face o ofertă, îşi notau într-un registru mintal toate avantajele.

Michael, prinţul Michael, era fără îndoială un pretendent. Era al patrulea urmaş la tron, dar nu avea o avere pe măsură – o situaţie dramatică, avînd în vedere pretenţiile sale. Căsătoria cu Rosamund ar fi rezolvat acest neajuns.

Se aflau în sera Casei Twickenham, conacul ducelui din Twickenham, chiar lîngă Londra, iar Rosamund privi cîteva clipe printr-una dintre ferestre, pentru a-şi aduna gîndurile. Erau în plină toamnă, cînd copacii stacojii păreau nişte torţe aprinse.

– Eu sînt englezoaică, zise fata, şi niciodată n-aş putea fi fericită altundeva.

Privind peste umăr, îl surprinse pe prinţ cercetîndu-şi ceasul. Era clar, îl plictisea la fel de mult cum o plictisea şi el! Asta nu o mira: lady Rosamund era genul de persoană plictisitoare. Ca fiică de duce fusese crescută să devină dulce ca o budincă. Tocmai acesta era genul de soţie de care avea nevoie prinţul Michael.

Prinţesa ideală, budinca cea dulce, la care nimeni nu s-ar aştepta să facă un pas greşit, să spună o vorbă nelalocul ei sau să aibă o idee originală.

Fără a i se părea ceva ciudat sau jenant, prinţul Michael îşi strecură ceasul în buzunarul vestei şi îi zîmbi îndatoritor.

– Nu am nimic împotrivă ca tu să rămîi în Anglia după ce ne căsătorim, spuse el. De fapt, aş putea să mă mut şi eu aici. Chiar îmi place clima.

Asemeni actriţelor, despre care se presupunea că ea nu ştie, îi răspunse cu un zîmbet asemănător, de care nici ea nu era străină.

– Aproape că mă tentează propunerea, dar...

– Dar?

– Păi, nu te pricepi să joci şah, Înălţimea ta. Ştii, eu n-aş putea vreodată să mă căsătoresc cu un bărbat care nu ştie să joace şah.

Doamna Calliope Tracey aşează ceainicul, care răsună fin la atingerea farfuriei.

– Şah? întrebă ea. Ce treabă are şahul în povestea asta?

Rosamund îşi privi prietena pe deasupra ceştii.

Noaptea trecută rămăsese la Clarendon; aici poposea ori de cîte ori venea în oraş să cumpere tot felul de lucruri sau să scape de atmosfera sumbră de acasă. Ducele nu fusese deloc încîntat cînd l-a anunţat că nu se va căsători cu prinţul Michael. Făcuse o scenă, asta dacă atitudinea unui om agitat şi vorbind neîntrerupt poate fi considerată o scenă. Nici fraţilor ei nu le fusese mai uşor. Onorabilului duce i se părea că cei pe care îi creseuse erau trei copii nerecunoscători, dacă mai puteau fi numiţi aşa la vîrsta lor. Nici unul nu era căsătorit. În felul acesta, neamul putea să dispară. Atunci ce va mai fi?

Ca de obicei, Rosamund şi fraţii săi îşi ascultară tatăl într-o tăcere înţelegătoare, după care se eschivară şi îşi văzu fiecare de preocupările lui. Pentru Justin asta însemna vînătoarea de lupte, goană cu şareta la Brighton, dueluri, jocuri de noroc sau timp pierdut cu prietenii. Caspar era, fără îndoială, în compania Contesei. În ceea ce o privea, Rosamund, fiică de duce, nu

prea avea posibilități de evadare, dar întotdeauna se putea baza pe singura ei prietenă, gata oricînd să o asculte. Așa că iat-o aici, luînd micul dejun în casa lui Callie din Manchester Square.

Aceasta era încă o consecință a poziției sale sociale. Avea o mulțime de cunoștințe, atît bărbați, cît și femei, dar nu toți îi erau prieteni. Aceștia se lăsau intimidați de rangul ei și o tratau cu un respect exagerat; asta nu o făcea deloc să se simtă la largul ei. Nu o contraziceau niciodată. Tot ceea ce propunea era acceptat fără comentarii. Era pur și simplu plictisitor.

Callie era altfel. Răposatul ei tată, văduv, fusese administratorul ducelui și venise la castelul Devere puțin după moartea mamei lui Rosamund. Ea și Callie se știau de mici. Primiseră aceeași educație, dar nu la școală, ci de la guvernanta lui Rosamund. Această situație le conveni ambilor părinți. Callie avea să beneficieze de avantajele unei educații de elită, pe care altfel nu și-ar fi permis-o, iar Rosamund se bucura de compania ei. Cu toate că asta presupunea ca amîndouă să fie tratate la fel, lucrurile nu au stat așa. Callie a avut mereu mai multă libertate decît Rosamund.

După ce Callie se căsători și se mută, se arătară interesate să-i țină companie o mulțime de cucoane în vîrstă, majoritatea aproape senile. Cu mai bine de două luni în urmă, însă, tatăl ei se îndură și-i angajă o tînără, pe Prudence Dryden, dar lucrurile nu au decurs așa cum spera Rosamund. Domnișoara Dryden era prea introvertită. De aceea se purtau ca două străine politicoase.

– Roz? Callie dădu cu palma în masă, căci Rosamund nu mai era atentă. Hei! Ce-i cu tine?

Rosamund clipi de cîteva ori.

– Cum?

– Pe unde îți zboară mintea cînd ai privirea asta? La ce te gîndești?

– Mă gîndeam că e tare bine de fetele simple, obişnuite. Tot timpul ele au de ales. Pot face ce vor şi pot pleca unde vor. Numai uită-te la tine.

Callie rîse.

– Astea-s prostii, zise ea. Tristul adevăr e că nici unei femei nu îi este uşor. De la naştere sîntem sortite să depindem de voia unui bărbat, mai întîi a tatălui, apoi a soţului sau a fratelui. Abia după ce devine văduvă o femeie poate simţi cu adevărat că e liberă. Ar trebui să-mi urmezi exemplul.

Rosamund îi zîmbi. Aceasta era una dintre glumele amare pe care Callie o repeta adesea, şi anume că pentru o femeie viaţa începe abia după ce rămîne văduvă, iar în ceea ce o privea pe Callie teoria chiar se verifica. După ce tiranul care îi fusese soţ – şi pe care nu-l regreta deloc – murise, înecîndu-se cu propria vomă în timpul unei come alcoolice, Callie se mută alături de cumnatul ei în Manchester Square unde şi-a găsit vocaţia de amfitrioană în casa lui Charles Tracey. Era amuzantă; era, pur şi simplu, grozavă. O invitaţie la o petrecere dată de ea era foarte preţuită şi, la rîndul ei, era invitată pretutindeni. Callie nu se abţinea nici măcar de la aventuri amoroase.

Rosamund considera că era genul de femeie care îi atrăgea pe bărbaţi. Avea ochii căprui şi foarte expresivi, iar părul castaniu închis şi uşor cîrlionţat îi încadra frumos chipul. Era delicată şi fină asemeni unei figurine din porţelan. Nu se întîmpla niciodată să coboare singură dintr-o trăsură, fără ca un bărbat să alerge să-i ofere mîna, sau să ducă ea cutia vreunei pălării, ori să scape o batistă fără a-i fi îndată ridicată. Nu că ar fi provocat ea astfel de manifestări de curtoazie. Bărbaţii o priveau, pur şi simplu, ca pe o fiinţă fragilă. Şi asta era cît se poate de adevărat.

Ce-i drept, şi faţă de Rosamund bărbaţii manifestau respect, dar totul nu era decît linguşire, din dorinţa de a obţine

anumite avantaje de la tatăl ei. Singurele momente în care se simțea neînsemnată erau acelea cînd se afla în preajma propriului părinte și a fraților ei. Ceea ce îi plăcea la tînăra care îi ținea companie era tocmai faptul că era la fel de înaltă ca ea.

– De ce zîmbești? o întrebă Callie.

– Mă gîndeam la prințul Michael. Cel puțin este mai înalt ca mine.

– Tot nu mi-ai spus ce treabă are șahul în toată povestea asta. Ce-a zis prințul cînd i-ai spus că nu te-ai putea căsători cu un om care nu joacă șah?

– Nu „care nu joacă șah", ci care „nu știe să joace șah". E o diferență aici. Ce mai putea să spună? Știi, îl bătusem la șah. Dacă nu s-ar fi uitat la ceas, l-aș fi refuzat cu mai multă delicatețe. Dar, dovedind atîta neglijență, nu mi-a mai păsat de cît de dură am fost.

Spre uimirea și mai mare a lui Callie, Rosamund continuă:

– De fapt el joacă șah. Chiar îi place să se creadă expert. Dar i-am dat de înțeles că nu este perechea potrivită pentru mine.

– Și apoi? Ce s-a întîmplat?

– Și-a lovit călcîiele și și-a luat zborul cît ai clipi.

Callie o privi năucită, după care izbucni în rîs. În cele din urmă, zise:

– Voi, jucătorii de șah, sînteți o categorie de oameni tare ciudați. Eu niciodată nu am avut răbdare pentru așa ceva.

– Nu, n-ai avut. Mi-aduc aminte.

Urmă un moment de tăcere în care Callie umplu din nou ceștile cu ceai. Fără să-și ridice privirea, Callie îi zise:

– Toată discuția asta despre fete obișnuite mă face să cred că te-ai hotărît și tu, în sfîrșit, să-ți faci un cuib al tău.

– Recunosc că m-am gîndit la asta, dar nu văd ce rost ar avea. Nici nu m-aș muta bine că imediat m-ar urma tata și frații

mei. Sau, dacă nu s-ar muta cu mine, m-ar vizita atît de des încît nu aş simţi nici o diferenţă.

Callie oftă.

– Sînt convinsă că ai dreptate. Tatăl şi fraţii tăi exagerează cu atîta protecţie. Dacă ar fi fost rudele mele, ori i-aş fi împuşcat, ori m-aş fi sinucis. Slavă Domnului că bărbaţii din neamul meu ştiu să păstreze distanţa; cu excepţia lui Charles, firește, dar el este un scump. Nu mi-a părut rău deloc că m-am mutat cu el.

Rosamund nu se îndoia de acest lucru. Cu toate că mai era o mătuşă necăsătorită care locuia cu ei, Frances, Callie era stăpîna casei. De asemenea, părea şi stăpîna lui Charles, care, după opinia ducelui, ar fi trebuit să pună piciorul în prag mai des.

Callie zise deodată:

– Dar unde-ţi este compania, domnişoara Cutare?

– Domnişoara Dryden, răspunse Rosamund, uşor iritată de faptul că după două luni Callie nu se obosise să reţină numele fetei. A răcit şi este la pat.

– Mă surprinde faptul că tatăl tău ţi-a dat voie să călătoreşti singură.

Callie îşi termină ceaiul şi lăsă pe masă ceaşca şi farfurioara.

– Nu că domnişoara Dryden ar fi vreo companie desăvîrşită. E atît de ştearsă.

– Este rezervată, spuse Rosamund cam înţepată. Domnişoara Dryden este rezervată, nu ştearsă. Şi să ştii că nu am călătorit singură. Am venit cu trăsura tatălui meu, însoţită de o întreagă armată de vizitii şi călăreţi, înarmaţi cu toţii pînă-n dinţi. Şi acum, că am ajuns aici, îmi poţi fi chiar tu companie.

Callie îşi sprijini bărbia în mîini.

– Ştii, Roz, dacă aş fi în locul tău, m-aş căsători. Nu, nu, ascultă-mă pînă la capăt. Asta ar putea fi soluţia ideală. Poate că te-ai cam grăbit refuzîndu-l pe prinţul Michael. Din cîte am

auzit despre el, ar cam fi soțul ideal. Ochii îi sclipiră. S-ar căsători cu tine, după care te-ar uita. Vei fi liberă să vii și să pleci după placul tău. Vei scăpa de constrîngeri. Ce și-ar mai putea dori o femeie?

– Ce-ai zice de bărbatul potrivit? răspunse Rosamund sec.

– Bărbatul potrivit? rîse Callie. Roz, așa ceva nu există. Dacă ar fi existat, l-ai fi cunoscut pînă acum.

– Ei, asta-i bună! Ca și cînd aș fi deja fată bătrînă.

Callie se rezemă de spătarul scaunului și privi cu luare-aminte fruntea plecată a lui Rosamund. În cele din urmă, îi zise:

– Sînt numai ochi și urechi. Descrie-l pe bărbatul acesta atît de romantic, capabil să facă ceea ce alții n-au fost în stare și care te-ar putea aduce în fața altarului.

Rosamund privi concentrată în ceașca ei, ca și cînd ar fi fost ghicitoare în frunze de ceai. O frunză rătăcită apăru la suprafață. Cu un gest spontan, ea o împinse cu arătătorul înapoi. După cîteva clipe, frunza apăru din nou.

– Fir-ar să fie, spuse ea, nu reușesc să nu mă mai gîndesc la el.

– La cine? întrebă Callie uimită.

– La cel înalt, brunet și chipeș.

– Ei bine, nădăjduiesc să fie înalt. Nimic nu e mai caraghios decît o femeie care să danseze cu un bărbat mai scund cu un cap decît ea. Altceva?

Rosamund așeză cu grijă ceașca și zîmbi suav.

– Păi, zise ea, respectivul îți va semăna întocmai, Callie – adică... va fi ignorant în privința politeții. Nu mă va frămînta prea mult ceea ce gîndește el de fapt, pentru că-mi va spune verde-n față. Nu mă va trata ca pe o fiică a ducelui. Nu-i va păsa de avere. Mă va contrazice tot timpul. Nu va fi tentat să obțină prin lingușire servicii din partea tatălui sau a fraților mei, iar dacă aceștia vor întrece măsura, el îi va pune la punct. Și...

– Şi?

– Şi, cînd vom juca şah, cărţi sau orice altceva, nu se va posomorî doar pentru că a fost învins de o femeie.

Callie rîse cu poftă.

– Sînt sigură că tu chiar vorbeşti serios.

– Bineînţeles. Dar din moment ce bărbatul acesta întîrzie să şi facă apariţia, va trebui să mă mulţumesc cu tine. Ia spune-mi, ce-o să facem în dimineaţa asta?

Callie îşi potrivi brăţara de aur şi zise:

– Mă tem că va trebui să te descurci singură vreo două ore, pentru că eu am o întîlnire la care este necesar să fiu prezentă. Apoi o privi şi zîmbi. Te-aş invita şi pe tine, dar dacă ar afla tatăl tău, ar face o criză.

Rosamund începea să-şi piardă răbdarea.

– Credeam că-l cunoşti mai bine pe tata. Numai gura e de el. Face mult zgomot şi atît. Iar dacă mie mi-ar fi păsat de crizele lui, cum le numeşti tu, l-aş fi acceptat pe prinţul Michael, nu? Aşa că lasă-l pe tata în seama mea şi spune-mi unde mergem în această dimineaţă.

Callie dădu hotărîtă din cap.

– Nu. Lăsînd gluma la o parte, nu este un loc în care ai putea să te simţi la largul tău.

– Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta.

– Bine, treaba ta. Trebuie să ajung la Newgate.

– Cum? La *Newgate?*

– Exact. La închisoare.

Rosamund îşi imagină înfiorătoarea scenă a unei execuţii publice. Îi veni o idee şi îi aruncă prietenei o privire tăioasă. Era ceva tipic pentru Callie. Îşi construise imaginea unei fiinţe aparte, originale, gata să înfrunte un demon numai de dragul aventurii. Acesta era unul dintre motivele pentru care şi era atît de căutată prezenţa ei. Avea mereu pregătite o mulţime de

istorisiri cu care îi subjuga, pur şi simplu, pe cei ce o ascultau. Callie nu era niciodată plictisitoare. Mergea la baluri mascate despre care femeile nu se cuvenea să ştie; călătorise pînă şi cu balonul. Dar, chiar aşa, o execuţie publică? Asta era prea mult.

Callie ridică întrebătoare din sprîncene.

– Nu ştiu ce-ţi trece prin minte, dar sigur nu ceea ce trebuie. E vorba de o misiune de binefacere.

Se ridică şi merse spre dulap. Luă un ziar împăturit şi i-l înmînă lui Rosamund.

– Uită-te pe prima pagină, e Richard Maitland, spuse ea. Procesul a durat toată săptămîna. Trebuie să fi citit despre el. A fost găsit vinovat şi condamnat la spînzurătoare.

Rosamund privi ziarul, apoi îşi ridică ochii spre Callie.

– Nu este cel care a ucis-o pe una dintre menajerele de la George & Dragon? Nu era amanta lui?

Callie dădu din cap.

– El spune că nu-i era amantă, ci doar prietenă. Tatăl femeii lucrase pentru el în Spania iar, după moartea lui, aceasta l-a rugat să o ajute. Maitland susţine că femeia era deja moartă cînd a ajuns în camera ei şi că unul dintre asasini l-a atacat şi pe el.

– Asasini?

– Un bărbat şi un puşti. N-ai citit în ziare?

– Ba da, dar nu-mi amintesc toate amănuntele.

Callie începea să dea semne de nerăbdare.

– Băiatul luase parte la complot. El l-a atras pe Maitland în camera domnişoarei Rider pentru ca adevăratul criminal, ascuns după uşă, să-l poată ucide.

– Am avut impresia că asta a fost o crimă pasională. Nu acelaşi lucru a zis şi procurorul? Ea avea de gînd să-l părăsească pentru un altul. Au fost şi martori care au susţinut această variantă.

Callie pufni indignată.

– Sigur, martorii, dacă cineva le poate socoti pe ospătărițe și pe cameriste drept martori credibili.

Erau momente în care Callie nu-și mai stăpînea deloc iritarea, întocmai cum se întîmpla acum. Cînd își punea ceva în minte, făcea orice ca să-și impună punctul de vedere. Rosamund urmărise în ziare evoluția procesului, dar nu în detaliu, pentru că numele ei apărea din ce în ce mai des ca viitoarea prințesă Michael de Kolnbourg și asta îi acapara întreaga atenție. Dar își aminti că îl considerase pe Richard Maitland vinovat.

– Ospătărițele și cameristele, spuse ea, sînt persoane respectabile, iar juriul le-a crezut.

– Ha! Nu era nimic demn de respect la ele. Mi-am dat seama de asta imediat ce le-am văzut. Da, să știi că am fost la proces. N-am lipsit nici o zi.

Pe Rosamund nu o surprinse deloc vestea că prietena ei fusese prezentă în sala de judecată. Era ceva obișnuit în rîndul doamnelor de lume, în special al celor mai îndrăznețe, să ia parte la astfel de evenimente, iar Callie le întrecea pe toate cînd era vorba de îndrăzneală. După o clipă de gîndire, zise:

– Și de ce ar minți aceste martore?

– Poate că cineva le-a mituit. Sau poate că se tem să spună adevărul. Maitland zicea că are dușmani foarte puternici.

Rosamund dădu din cap dezaprobator.

– Ce este? o întrebă Callie.

– De ce te încăpățînezi să crezi în nevinovăția acestui om?

– Pentru că este ceea ce este. Un ofițer și un gentleman desăvîrșit. Este... mă rog, a fost comandant la Special Branch. Mai degrabă îl cred pe el decît pe ospătărițe și pe cameriste. Și vreau să-i spun asta chiar lui. Haide, nu mă mai privi atît de șocată. Va fi înlănțuit, așa că nu ne va face nici un rău.

Rosamund nu știa prea multe despre lucrurile acestea ca

să o poată contrazice şi în plus ştia că, atunci cînd prietena sa era decisă asupra unui lucru, nimic nu-i putea schimba hotărîrea.

– Cum adică nu „ne" va face nici un rău? întrebă ea.

– A, mie şi mătuşii Fran. Iar acolo ne vom întîlni şi cu Charles. Aşa că, după cum vezi, voi fi bine păzită.

Rosamund îşi zise că acesta era, în sfîrşit, un bun prilej pentru ca Charles să pună piciorul în prag. Nu că draga de Callie l-ar fi ascultat.

Aceasta îi cercetă în tăcere figura lui Rosamund şi în cele din urmă oftă uşor.

– Uite ce e, Roz, îmi pare rău pentru omul ăsta, atît. Toţi prietenii lui l-au abandonat. Nu vreau decît să ştie că există, totuşi, cineva care crede în nevinovăţia lui. Aşa că îi pregătesc o masă împărătească – cu şampanie, friptură de raţă, trufe şi tot felul de bunătăţi. Nu-ţi face griji. S-ar putea ca nici măcar să nu fie de acord să mă vadă. În cazul acesta, voi lăsa coşul gardianului.

Urmă o tăcere mai lungă, după care Callie continuă:

– Bănuiesc că nu l-ai întîlnit niciodată pe Maitland cînd ai fost la Lisabona, nu?

– Maitland a fost la Lisabona?

– A luptat pe tot parcursul Campaniei spaniole. Faptele sale de arme sînt renumite. S-a scris tot în ziare.

– Nu, nu l-am întîlnit. Dar asta nu e de mirare. Tata şi cu mine am fost oaspeţii ambasadorului şi singurii militari pe care i-am cunoscut deţineau grade superioare.

Callie se ridică.

– Dacă vrei să te speli înainte de plecare, baia este liberă. Ne vedem cam în jumătate de oră, da? Dacă nu vrei să mergi, nu e nici o supărare. Ştiu cît de tare se înfurie tatăl tău cînd uiţi că eşti fiică de duce. Simte-te ca acasă. Ne întoarcem într-o oră, două.

Rosamund se trînti înapoi pe scaun, ceea ce nu s-ar fi întîmplat dacă ar fi fost şi altcineva de faţă. Callie avea un talent nemaipomenit de a o face să se simtă la largul ei. Privirea îi căzu pe ziarul pe care prietena ei i-l dăduse mai devreme. Se repezi şi îl despături cu atîta repeziciune, încît aproape că rupse pagina. Era din 18 august 1816. Începu să citească.

Maitland vinovat! Condamnat la spînzurătoare!

Colonelul Richard Maitland, comandant al Special Branch, a fost astăzi găsit de Înalta Curte de Justiţie vinovat pentru moartea domnişoarei Lucille Rider. Se zvoneşte că juriul ar fi recomandat clemenţă datorită neasemuitelor fapte de arme ale acuzatului, dar Curtea s-a arătat neînduplecată. Înainte de a da citire sentinţei, judecătorul Robarts a afirmat că această crimă este una dintre cele mai brutale şi că nu trebuie tolerată într-o ţară democratică. Apoi a pronunţat sentinţa de condamnare la moarte.

Maitland şi-a păstrat în permanenţă calmul şi o ţinută demnă. Cînd s-a citit sentinţa, din sala aglomerată nu s-a auzit nici un sunet. Colonelul Maitland, care şi-a susţinut tot timpul nevinovăţia, a fost luat în lanţuri.

Mulţi dintre cei prezenţi au fost încîntaţi de verdict. Opinia generală era aceea că nimeni nu se află mai presus de lege, iar un om precum colonelul Maitland, care a jurat să apere legea, se cuvine să fie aspru pedepsit. Mulţi şi-au manifestat simpatia şi durerea faţă de victimă, menajeră la hotelul unde a avut loc crima. Mărturia însăşi a prietenilor domnişoarei Rider a dus la această condamnare. În ciuda faptului că Maitland şi-a susţinut încontinuu nevinovăţia relaţiei sale cu domnişoara Rider, mărturia lor sub jurămînt, care susţinea contrariul, a cîntărit mai greu.

O sursă de la Special Branch,

care doreşte să rămînă sub anonimat, a menţionat faptul că ofiţerul era o persoană închisă, ascunsă, care conducea departamentul cu o mînă de fier. Întrebat în legătură cu zvonurile referitoare la metodele uneori brutale şi deloc ortodoxe ale lui Maitland, respectivul oficial a refuzat orice comentariu.

Execuţia a fost stabilită pentru ziua de 30 august, ora 8:00, în afara închisorii Newgate.

Rosamund mai citi o dată articolul, apoi lăsă ziarul deoparte. Nimic din ceea ce citise nu-i stîrnise simpatie pentru Richard Maitland. Mulţi dintre soldaţi se dovediseră bravi luptători, dar asta nu era o scuză pentru a înfăptui o crimă. Nici măcar tovarăşii săi de la Special Branch nu aveau cuvinte de laudă în privinţa lui.

Din cîte îşi amintea Rosamund, modul lui de a se apăra a fost învinuirea duşmanilor săi personali, pe care îi considera autorii reali ai faptei. Adevărata ţintă era el, şi nu domnişoara Rider. Pe ea au ucis-o ca să pară totul o crimă pasională, denaturînd astfel realitatea, după care pe el l-au înjunghiat. Pe Maitland l-a dezavantajat însă faptul că procurorul a adus un medic care a susţinut că rana a fost superficială, nicidecum fatală. Procurorul a mers chiar mai departe, insinuînd că leziunea a fost provocată de Maitland însuşi pentru a convinge autorităţile de nevinovăţia lui. Apoi a aruncat cuţitul pe fereastră, îndepărtînd astfel proba incriminatorie. Dar cuţitul a fost găsit, iar planul lui dejucat.

Execuţia urma să aibă loc a doua zi dimineaţă. Pe Rosamund o trecu un fior. Abia acum se trezi în ea sentimentul simpatiei faţă de soarta acestui om. O misiune caritabilă...

Dacă tatăl ei ar şti că şi-a propus să facă o vizită la Newgate, i-ar interzice categoric. Pe de altă parte, avea douăzeci şi şase de ani şi simţea cum trece viaţa pe lîngă ea.

Se gîndi multă vreme la acest lucru. În cele din urmă se hotărî şi urcă scările spre camera de baie.

2

Jute se mai pune în aplicare dreptatea englezească, gîndea Richard Maitland. Într-o săptămînă fusese acuzat de crimă, în următoarea, judecat şi condamnat, iar după două zile avea să fie executat. Mîine, de fapt. Abia dacă avea timp omul să şi plănuiască evadarea.

Se întinse pe patul tare de campanie şi privi lung spre fereastra prevăzută cu gratii; era sus, în zid, prea sus pentru ca cineva să poată vedea afară. Mai jos cu trei etaje se afla temniţa criminalilor, dar nici un sunet nu ajungea pînă la el prin fereastra închisă. Era lipsit şi de privelişte, şi de un zgomot oarecare, şi de aer curat şi avea îngrozitor de puţină lumină. Într-o celulă, un om nu putea decît să-şi facă un bilanţ al vieţii sau, mai rău, să înnebunească.

Nu era pentru prima oară cînd ar fi trebuit să facă faţă unei execuţii. În Spania fusese prins pe frontul advers. Era spion. Ştia regulile războiului. Dar moartea sa ar fi fost un lucru înălţător pentru că lupta pentru rege şi pentru ţară. Pe cînd spînzurarea pentru o crimă pe care nu o comisese nu avea în ea nimic măreţ.

Data trecută fusese salvat în al doisprezecelea ceas de către cavalerie. Acum, însă, unde era cavaleria?

Cînd dădu să se ridice, ceva îl împiedică. Rana din piept începuse să se cicatrizeze, dar nu se vindecase pe deplin. Newgate nu era tocmai locul potrivit pentru un om care voia să-şi refacă sănătatea. Igiena era inexistentă. Se simţea norocos

că nu se trezise otrăvit. Iar autoritățile nu dădeau doi bani pe soarta unui condamnat la moarte. Infirmierul care îl consultase de dimineață făcuse o glumă de-a dreptul sinistră, spunîndu-i că vindecarea va veni o dată cu veşnica odihnă. Dacă nu se va grăbi să iasă de-acolo, avea o veşnicie în față să tot rîdă de gluma infirmierului. Şi, o dată liber, va avea grijă – într-un fel sau altul – să-şi reabiliteze numele şi să descopere cine o asasinase pe Lucy Rider.

De cîte ori îşi amintea de fată îl cuprindea furia. În ultima vreme se tot gîndise la ea şi, cu toate că de puțin timp realizase că Lucy însăşi ar fi putut lua parte la complot, el nu credea că fata ştia în ce se băgase. Aceasta nu fusese decît un paravan pentru duşmanii lui, care se descotorosiseră de ea imediat pentru o pradă mai bogată. Dacă ar fi fost mai vigilent, el ar fi putut împiedica moartea lui Lucy.

Nu-i venea să creadă cît fusese de orb. Avusese încredere în ea el, Richard Maitland, ai cărui prieteni puteau fi numărați pe degetele de la o mînă; se putea oricînd baza pe Harper, pe Hugh Templar şi pe Abbie, soția acestuia, pe Jason Radley... Se opri. Iată, erau numai patru. După o clipă de reflecție se adăugă şi pe el.

Se surprinse zîmbind şi se miră pentru că nu era nimic amuzant în situația înfiorătoare în care se afla. Şi spațiul în care se mişca era pur şi simplu sufocant. Singura salvare de la plictiseală i-o aduceau vizitatorii veniți să-şi ia rămas-bun.

Dar aceia nu-i erau prieteni. De fapt, el chiar îşi prevenise amicii să stea deoparte, să nu apară nici la Newgate, şi nici măcar la proces. Acelaşi lucru îl ceruse şi părinților. Nu voia să-i pună pe drum tocmai de la Aberdeen la Londra, ca să-l vadă în această situație. Realizase cum decurgeau lucrurile. Îşi dăduse seama că va fi găsit vinovat şi nu avea nici cea mai mică

intenție să se împace cu un așa destin. Dacă ar reuși să scape, toți cei apropiați vor fi suspectați.

Massie, care acum preluase conducerea la Special Branch, îl vizitase chiar în dimineața aceea pentru a-i spune un adio încărcat de mîhnire. Îl vizitase și înainte de proces.

„Știu că ești nevinovat, îi zise Massie, și sînt sigur că ești victima unui complot. Vreau să te ajut. Spune-mi de unde să încep cercetările."

Richard îl plăcea pe Massie. Era un agent de nădejde și aveau multe în comun. Profesiunea lor era serviciul de informații. Spre deosebire de propriii tovarăși, ei nu aveau pe nimeni care să tragă sfori în favoarea lor. Tot ceea ce obținuseră se datora inteligenței și eforturilor depuse.

Totuși era ceva ce-i deosebea. Massie nu încălca niciodată regulile.

Cu toate acestea, nu făcuse din Massie confidentul lui. Agenții buni aveau de multe ori o față ascunsă, iar dacă acesta lucra pentru dușmanii lui, dorința de a-l ajuta putea fi o strategemă prin care să afle cît de multe știa Richard, pentru a putea, în cele din urmă, să șteargă urmele.

Să șteargă urmele? Aproape că-i venea să rîdă. Bărbatul acela și puștiul dispăruseră fără urmă; parcă intraseră în pămînt. Își șterseseră urmele atît de bine, încît habar n-avea de unde ar putea începe cercetările. Toți martorii spuneau adevărul, așa cum se înfățișa el. Lucy își jucase rolul în chip desăvîrșit. În mod clar fusese o conspirație. Dar cine se ascundea în spatele ei?

De cînd murise Lucy ajungea mereu la întrebarea aceasta, dar încă se afla foarte departe de un posibil răspuns. Și asta nu pentru că n-ar fi existat suspecți, ci pentru că erau teribil de mulți.

Auzind cheia răsucindu-se în ușă, își înălță ușor capul. După

cîteva momente, masiva uşă de fier se deschise cu greu. În prag se afla un temnicer îmbrăcat în uniformă, o arătare grozavă, cu înfăţişare de catîr şi cu sprîncene stufoase, încruntate.

– Harper, zise Richard, cu figura luminată de un zîmbet larg. De ce ţi-a luat atît?

– Am testat mai întîi terenul. Haide, mişcă-te. N-avem toată ziua la dispoziţie.

Sergentul Harper era unul dintre puţinii oameni în care Richard avea încredere şi nici nu se putea altfel, întrucît îi era bodyguard. Asta explica, într-un fel, atitudinea lui ceva mai necioplită decît de obicei. Omul pe care jurase că-l va apăra dispăruse fără să-i spună o vorbă „păzitorului" său, aşa că, spunea Harper, uite-l cum plăteşte acum.

Richard şi Harper se cunoşteau de foarte multă vreme. Amîndoi slujiseră în Spania ca agenţi secreţi ai Maiestăţii sale. Nu se înţeleseseră bine dintotdeauna, dar cazurile la care lucraseră de-atunci i-au determinat să-şi poarte un respect profund unul celuilalt. Deveniseră adevăraţi camarazi. În afara slujbei îşi vorbeau deschis, iar Harper poate prea deschis. Chiar dacă lui Richard nu-i plăcea asta mereu, degeaba îl certa pe Harper. El nu răspundea niciodată. Fusese numit în această slujbă de către primul-ministru, ca răsplată pentru serviciile aduse şi de cîte ori avea ocazia îi amintea acest fapt lui Richard.

Harper privi de-a lungul coridorului, văzu că era pustiu şi intră în celulă.

– Hai să desfacem cătuşele astea, zise el, da' să nu le scoţi pînă nu te vezi în toaletă.

Acum, că se apropiase momentul evadării, Richard simţi o energie invadîndu-i fiecare parte a trupului. Durerea supărătoare din piept dispăru; mintea îi era limpede. Respiraţia i se acceleră.

Pe măsură ce Harper îi desfăcea cătuşele de la mîini şi de

la picioare, Richard revăzu planul de scăpare pas cu pas. Harper, farsorul ăsta gălbejit, chiar se îmbrăcase ca un temnicer; îl ajutaseră amicii săi – de aceeaşi teapă, insipizi, şterşi –, înainte ca Richard să fie acuzat de crimă. Harper era un pesimist fără pereche, dar iată că de data asta pesimismul i-a ajutat. Primul pas care trebuia făcut era deghizarea lui Richard în temnicer. Harper avea să-l escorteze pînă la toaletă, la capătul culoarului, unde îl aştepta o uniformă gata să fie îmbrăcată şi o şapcă în care se afla un pistol încărcat. O dată deghizat, urma să coboare împreună cu prietenul său cele trei etaje pînă la curtea deţinuţilor şi să se comporte ca doi gardieni care îi supraveghează pe prizonieri şi pe vizitatorii lor. La puţin timp după asta, le va veni schimbul, iar ei vor pleca spre cabinele temnicerilor, chiar lîngă camera paznicului – cea din urmă uşă ce se deschidea spre eliberare.

Şi aici vine partea cea mai palpitantă. Ei sperau că, fiind uşa de mulţi temniceri, nu-i va băga nimeni de seamă, în zăpăceala aceea, cînd vor intra în camera paznicului. Apoi, ajunşi pînă acolo, îl vor lua prizonier pe paznic şi îi vor obliga pe temniceri să le deschidă uşa.

Şi astfel vor păşi spre libertate.

Harper se gîndi, cum era de aşteptat, la tot ce putea interveni. Planul presupunea ca nimeni să nu-l recunoască pe Richard. La sfatul prietenului său, el refuzase în dimineaţa aceea să fie bărbierit, aşa că un început de barbă întunecată îi acoperea acum bărbia şi obrajii. Spre norocul lor, Newgate era teribil de sumbră şi de întunecoasă. Fusese construită ca un edificiu refractar luminii. Nu avea cum să-i aducă prea curînd libertatea lui Richard.

– Eşti gata? îl întrebă Harper.

Richard zîmbi.

– Dă-i drumul, MacDuff.

*

Cînd intră în sufragerie, peste o jumătate de oră şi îi găsi pe Charles Tracey, pe Callie şi pe mătuşa Fran purtînd discuţii aprinse, Rosamund înţelese că ceva se întîmplase. Cu Charles trebuia să se întîlnească la Newgate.

Era un bărbat la vreo treizeci de ani, înalt, pletos, cu părul blond, dar cu tîmplele dezgolite. Rosamund nu fusese niciodată entuziasmată de prezenţa lui, poate şi pentru faptul că părea tot timpul ofensat, nemulţumit de ceva. Singura pe care nu o judeca şi pe care o privea lipsit de orice suspiciuni era Callie, pe care pur şi simplu o adora. Lui Rosamund îi părea rău pentru el, dar asta nu însemna că după o oră petrecută în compania lui nu se simţea deprimată.

Acum, Charles tocmai se lamenta în legătură cu plecarea lor la Newgate.

– Se pot întîmpla atîtea nenorociri! zise el.

– Prostii, îl contrazise Callie. Totul e pregătit. Nu voi renunţa acum pentru un lucru atît de minor.

– Care lucru minor? întrebă Rosamund, strîngîndu-şi şalul în jurul umerilor şi înaintînd spre ei.

Tăcere. Şi-a dat seama după figurile lor că erau surprinşi de prezenţa ei.

Charles reacţionă cel dintîi.

– Domnişoară Rosamund, zise el. Aşadar, ai dumitale sînt trăsura şi vizitiul pe care i-am văzut în faţă.

Callie îl întrerupse:

– Am crezut că te-ai hotărît să nu mergi.

Rosamund îi răspunse mai întîi lui Charles:

– Ce mai faci, Charles? Mă bucur să te revăd.

La reverenţa lui formală, ea răspunse cu o înclinare uşoară a capului. Apoi îi zise lui Callie:

– Nu-mi amintesc să-ţi fi spus că nu te însoţesc, dar dacă

s-a amînat călătoria, nu e nici o supărare.

– Nu s-a amînat nici o călătorie, zise Callie. N-am de gînd să permit unei gloate de necioplîți să-mi spună mie ce să fac.

– Gloată? Rosamund îl privi întrebător pe Charles.

El dădu din cap.

– A fost chemată poliția să-i împrăștie. Vorbeam despre revoltă, domnișoară Rosamund. Sînt mii de oameni afară, pe străzile Londrei. S-au înfuriat la culme în fața locuinței prințului regent cînd au aflat că acesta nu e acolo să le asculte cererile. Au aruncat cu pietre în ferestre și au încercat să dea foc casei.

Și ce vor oamenii aceștia?

– Salarii pe măsura muncii. Prețuri mai mici. Slujbe pentru oameni. Charles ridică din umeri. Majoritatea sînt potoliți, dar mereu apar unu, doi agitatori care îi aținâ și pe ceilalți.

Callie îi atrase atenția:

– Casa prințului regent se află la mile distanță de aici și chiar mai departe de Newgate.

Mătușa Fran, care nu-și găsea locul, agitîndu-se tot timpul cu coșulețul pe care îl purta pe braț, îi privi îngrijorată.

– Newgate, zise ea. În voce i se simți un tremur. Îmi amintesc violența din vara lui 1780. Mulțimea parcă înnebunise; au dat foc caselor, apoi s-au îndreptat către Newgate și i-au eliberat pe toți prizonierii.

– Asta a fost cu aproape patruzeci de ani în urmă, interveni Callie. Autoritățile n-or să mai permită mulțimii să le scape de sub control.

– Totuși mătușa Fran a atins o altă problemă, spuse Charles. Mă îndoiesc că vom găsi pe cineva care să ne ducă din Londra la Newgate.

– Aha. Callie se gîndi o clipă, după care chipul i se înseninâ. Păi atunci vom merge cu trăsura lui Rosamund. Vizitiul înarmat

şi călăreţii or să ne apere, iar mulţimii nu cred că-i trece prin minte să aibă de-a face cu ducele. Şi cu siguranţă că şi el ar vrea ca Rosamund să călătorească în felul acesta.

Charles începea să-şi piardă răbdarea.

– Ăştia nu stau să se gîndească. Ei aruncă pietre şi incendiază.

Rosamund, care iniţial era dornică să pună la dispoziţie trăsura ducelui, acum dădea înapoi. Îşi închipui grozava imagine a feţei tatălui său dacă trăsura lui nou-nouţă, construită chiar de el după propriile schiţe, i-ar fi înapoiată sub forma unui morman de cenuşă. Pentru duce construirea trăsurilor nu era un hobby. Era vocaţie.

– Ce-ar fi dacă am lua trăsura ta? întrebă Rosamund. Am putea fi şi aşa însoţiţi de garda mea.

– Nu ţi-am spus? E în reparaţii.

Mătuşa Fran părea din ce în ce mai îngrijorată.

– Asta înseamnă că pînă la urmă tot mergem?

– Da, răspunse Callie. Charles, cheamă, te rog, trăsura la scară, trăsura lui Rosamund. Acum gata cu grijile. E ca o fortăreaţă. Vom fi în cea mai mare siguranţă.

Cînd ieşi Charles, mătuşa Fran îşi spuse păsul:

– N-am putea să amînăm... ah, nu, nu, ce gînd stupid. Dacă nu mergem astăzi, va fi prea tîrziu.

Rosamund observă că mătuşa Fran nu mai părea la fel de nerăbdătoare să-l viziteze pe Richard Maitland. Ea, însă, simţea cu totul altfel. Nu înţelegea de ce era mătuşa atît de tulburată şi îngrijorată.

– Domnişoară Tracey, o întrebă ea, cumva nu vă simţiţi bine? Sînteţi foarte palidă.

Mătuşa Fran avu o tresărire şi se repezi să răspundă:

– Da, mă simt cam rău. N-am închis un ochi toată noaptea.

Callie oftă.

– Mai bine mergi şi te odihneşte, mătuşică. Ne vom descurca eu şi Rosamund.

Mătuşa nu aşteptă să i se spună a doua oară. Lăsă coşuleţul pe masă şi era cît pe-aci să se împiedice în fuste de grăbită ce era să plece de-acolo.

Callie dădu amuzată din cap.

– Habar n-am avut ce simte ea de fapt. Ei bine, am rămas doar noi două, Roz, ca pe vremuri. Eşti gata, lady fricoasă?

Şi, întocmai ca în vremurile de demult, Rosamund se simţi ispitită de aventură.

Vechile obiceiuri se uită greu.

La insistenţele lui Rosamund, lăsară trăsura cu vizitiii şi călăreţii la grajdul de la „Magpie & Stump". Dacă s-ar dezlănţui furia mulţimii, explică ea, vizitiii ar trebui să ţină piept atacului. E mai bine ca ei, trăsura lui „Papa" şi preţioşii săi cai să rămînă la adăpost. În plus, pînă la închisoare aveau doar de traversat drumul şi de mers încă puţin.

Lui Callie nu prea îi convenea ideea de a întîrzia. De aceea le atrase atenţia însoţitorilor că era cam tîrziu. Paznicul putea crede că nu vor mai veni. Străzile erau pustii. Nu înţelegea de ce nu era bine să fie aşteptaţi de trăsură la porţile închisorii.

Charles îi dădu dreptate lui Rosamund şi rosti cu glas tare gîndul care îi trecea şi ei prin minte:

– Străzile sînt pustii, zise el, pentru că e posibil ca mulţimea să se fi împrăştiat. Oamenii întregi la minte s-au retras la casele lor, cu uşile şi ferestrele ferecate. La fel ar trebui să facem şi noi.

– Să nu deschizi gura în faţa paznicului despre gloata de revoltaţi, îi ceru Callie pe un ton poruncitor, căci altfel vizita ne va fi anulată.

Intrară în Newgate pe o uşă laterală, care dădea direct în

camera paznicului. Callie nu avea de ce să-şi facă griji. Domnul Proudie îi aştepta. Era un personaj foarte amabil, copleşitor prin respectul pe care îl manifesta şi se dovedi extrem de curtenitor după ce au fost făcute prezentările.

– Lady Rosamund, zise el, însăşi fiica ducelui de Romsey! Măi, să fie! Este o adevărată onoare. Newgate a devenit, dacă mi se îngăduie să spun aşa, o veritabilă scenă a aristocraţiei. Aţi fi surprinşi să aflaţi cîtă lume bună ne trece pragul.

– Da, îi răspunse Rosamund, din cîte am aflat, crima nu mai ţine seamă de clasa socială.

Paznicul rămase contrariat, dar Callie interveni repede:

– Şi colonelul Maitland? Are mulţi vizitatori?

Apoi o înţepă pe Rosamund cu o privire care parcă spunea: „Nu e deloc momentul pentru a fi amuzantă".

Paznicul chîcoti.

– A, nu. El nu este o personalitate. E un criminal oarecare. Mă rog, dacă ar fi fost Jack Sheppard sau un haiduc precum Dick Turpin, s-ar fi adunat o mulţime de doritori să-i strîngă mîna şi să-i ureze de bine. Dar haideţi, veniţi încoace.

Aşezaţi unul în spatele celuilalt, îl urmară pe paznic de-a lungul unui coridor obscur, luminat de o flacără slabă, care abia tremura la capătul celălalt. Rosamund îşi strînse şi mai tare şalul în jurul umerilor. Nu o înfiora doar răceala acelui loc întunecat şi sumbru. Era şi o atmosferă îmbîcsită, ca şi cînd închisoarea ar fi reprezentat o cutie închisă în care prizonierii şi temnicerii respirau acelaşi aer de la facerea lumii. Mirosul era dezgustător – o combinaţie scîrboasă de varză fiartă şi urină. Şi de fiecare dată cînd se trîntea o uşă undeva, în spatele ei, se simţea zguduită de un tremur înfiorător. Abia pătrunsese în acel loc şi aştepta cu nerăbdare să iasă. *Dacă ar fi după mine, l-aş încuia şi aş arunca cheia.* De cîte ori se folosise de expresia aceea

răsuflată? *N-o să mai fac asta niciodată*, își făgădui ea.

Ultima ușă prin care intrară dădea în curtea deținuților. Se aflau în aer liber, dar zidurile erau atît de înalte, încît lumina zilei nu putea pătrunde pînă la cei cîțiva prizonieri și vizitatori care le țineau companie. De-a lungul pereților, la o anumită distanță, erau bănci de piatră către care paznicul îi conducea acum.

– Nu-l vom vizita pe colonelul Maitland în celula sa? întrebă Rosamund.

– A, nu, lady Rosamund, răspunse paznicul. Nu se cuvine pentru o prințesă. Este mult prea neplăcut. Rîse. Se spune că și bărbații plîng atunci cînd intră în celula unui condamnat.

Făcu un semn scurt din cap către temnicerii care așteptau în curte.

– Aicî vă aflați în mai mare siguranță. Majoritatea oamenilor mei au fost soldați. Cînd țintesc, omoară pe loc, iar întrebările le pun mai tîrziu. Dar n-aveți de ce vă teme, aici nu sînt prizonieri violenți. Avem doar falsificatori de bani, delapidatori și calomniatori.

– Dar datornici? întrebă Charles.

– A, aceștia se află în altă aripă a închisorii.

Apoi îi făcu semn celui mai apropiat dintre temniceri și-i ceru să-l însoțească pînă la celula prizonierului Maitland.

Cînd paznicul și temnicerul se îndreptară către scări, Callie luă loc pe una dintre băncile de piatră; Charles mormăi ceva, mai mult pentru sine, și se așeză pe coșul adus pentru condamnat; iar Rosamund îi trecu în revistă pe toți cei prezenți atunci în curte.

Cele trei femei pe care le văzu trebuie să fi fost soții și fiice ale deținuților, gîndi ea, deoarece prizonierele se aflau într-o altă aripă. Una dintre soții își certa bărbatul; celelalte două plîngeau. Toate trei stîrneau milă. Era un loc unde bucuria și

entuziasmul nu aveau ce căuta. Greu îşi putea imagina cineva ce era în sufletul condamnaţilor la moarte. Dacă ar fi fost după ea, închisori precum Newgate ar fi făcute una cu pământul.

Privirea i se îndreptă apoi spre temniceri. Nu păreau foşti soldaţi. Arătau mai degrabă a hoţi la drumul mare, cu uniforme zdrenţuite, nepotrivite şi cu pălării strîmbe. Vorbeau între ei. Ea cunoştea soldaţi, iar adunătura asta numai ordine şi disciplină nu inspira.

Doi dintre ei îi atraseră atenţia îndeosebi. Cel mai în vîrstă avea o figură care îi amintea de chipurile groteşti ale capitelurilor de la Casa Twickenham, iar tînărul... avea ceea ce tatăl ei ar numi „prestanţă". Nu era frumos din cale-afară ori foarte înalt, dar emana virilitate şi o forţă care intimida. Nu se agita prin curte; nu privea în părţi, în sus sau în jos. Avea stăpînirea de sine a unui animal de pradă care îşi aşteaptă, lîngă izvor, victima.

Abia îşi întoarse capul şi privirile li se întîlniră. Se simţi învăluită în acea căutătură ca într-o cămaşă de gheaţă. Era clar, nu o plăcuse. Nicidecum. De fapt, era un sentiment mult mai puternic. O dispreţuia.

Îşi desprinse cu greu privirea şi îi zise ceva lui Charles, nici ea nu mai ştia ce, dar gîndul îi rămase la acel bărbat cu ochi iscoditori care nici măcar nu încercase să-şi voaleze dispreţul. Nu e de mirare, îşi zise ea. Cele două femei erau bine îmbrăcate; Callie purta guler şi manşon din blană de iepure, iar Rosamund era încălţată cu pantofi delicaţi, cu toc înalt şi decoraţi cu bucăţele de sticlă. În mintea lui, probabil, gulerul lui Callie era din blană de hermină, iar pantofii ei aveau pietre preţioase. Dacă ar fi ştiut că vine la Newgate, s-ar fi îmbrăcat mai modest.

Cu siguranţă, bărbatul acela le considera amatoare de noutăţi, nişte aristocrate plictisite care au venit la Newgate să-şi etaleze fadele lor înfăţişări. Nu i-ar veni să creadă că se

aflau acolo într-o misiune de binefacere, şi aproape că nici ea nu credea asta.

Dumnezeule, ce căuta ea acolo?

Bărbatul cu privire întunecată se gîndea la acelaşi lucru. Oare ce căuta *ea* acolo? O aristocrată arogantă şi atît de impopoţonată, care n-avea ceva mai bun de făcut decît să viziteze condamnaţi, putea să-i dejoace planurile. Dacă n-ar fi fost ea, paznicul ar fi rămas în camera lui. Acum Proudie va descoperi că el, Richard Maitland, a evadat. Din clipă în clipă îşi va face apariţia pe scări, strigînd, gesticulînd, dînd alarma. Iar el va trebui să se aştepte la ce-i mai rău. Elementul-surpriză va dispărea, iar şansele de a-l lua pe Proudie prizonier se vor împuţina. După asta, toate porţile închisorii se vor închide. Gărzile nu vor mai fi schimbate, aşa că va fi prins. Şi toate astea numai din cauza lui lady Rosamund Devere.

O recunoscuse, bineînţeles, doar era *la belle dame sans merçi* *. Aşa o denumiseră în Lisabona. Nu că ar fi fost atît de lipsită de inimă, ci pentru că era impasibilă. Doamne fereşte să fi stat de vorbă cu cineva care nu avea cel puţin gradul de colonel sau să fi acceptat compania soţiilor de ofiţeri. Odată el îi admirase frumuseţea, dar asta înainte de a-i contempla de aproape trăsăturile atît de delicate şi ochii glaciali care cu greu ascundeau aroganţa.

Auzi suficient din conversaţia lor, cît să-şi dea seama că pentru el venise acolo, dar nu înţelegea de ce. Nu se cunoscuseră niciodată. În Lisabona se considera că soldaţii obişnuiţi ca el – pe atunci era doar locotenent – nu erau demni nici măcar să-i sărute poala rochiei. Gîndea că, dacă ar fi încercat, s-ar fi trezit cu eleganta ei botină zdrobindu-i dinţii.

---

* Frumoasa neînduplecată (n. t.).

Avea o presimțire neagră în legătură cu motivul venirii lui lady Rosamund acolo. Neagră de tot.

Harper nu-și mai găsea locul. Șopti mai mult printre dinți:

– Tu ești comandantul. Ia zi, acum ce facem?

– Așteptăm, răspunse Richard.

– Ce?

– Să înceapă nebunia.

– Și-atunci ce-o să facem?

– În confuzia aia, Harper, o să luăm un ostatic și o să ne croim drum afară.

Harper își întoarse capul.

– Doar nu te gîndești la fata ducelui, la lady Rosamund Devere?

– Păi la cine altcineva?

– Da-i aproape cît tine de înaltă. De ce să n-o luăm pe duduia cealaltă? E uşoară ca un fulg.

– Așa o fi, dar nu e fiică de duce, nu? Nu are aceeași valoare. Și în plus... Un zîmbet îi flutură pe buze.

– Și în plus...?

– Întotdeauna mi-am dorit să pun mîna pe lady Rosamund Devere. Asta ar putea fi singura mea șansă. Fii atent! Iată și beleaua. Uşurel, Harper, uşurel. Nu mişti un deget pînă nu-ți fac eu semn.

Temnicerul care cobora scările în mare agitație abia mai putea respira.

– Încuiați porțile, răcni el, apoi și mai tare, încuiați porțile! Toți prizonierii înapoi în celule! Vizitatorii să rămînă în curte! A evadat un deținut. Căutați-l pe Richard Maitland!

Temnicerii din curte își scoaseră pistoalele și le îndreptară amenințător înspre prizonieri și vizitatorii acestora. Izbucniră țipete sfîșietoare, femeile se agățară disperate de bărbații lor, iar gărzile se repeziră să-i despartă cu brutalitate. Rosamund

rămase mută de uimire. Richard Maitland evadase.

Atunci își dădu seama, *știu* sigur de ce se simțise intimidată de bărbatul acela cu ochi pătrunzători.

Callie se ridică în picioare ca arsă.

– Dar nu se poate să fi evadat. Nimeni nu scapă din Newgate! Rosamund, ce s-a întîmplat? Unde te uiți?

Rosamund făcu repede un pas înapoi, apoi încă unul. Richard Maitland, era convinsă că el era, se îndrepta spre ea cu un pistol în mînă. Ar fi vrut să strige, dar nu putu decît să înghită, neajutorată. Fiara își văzuse prada. Din clipă în clipă, avea să se repeadă asupra ei.

Prea multe lucruri se petrecură deodată. Fata mai făcu un pas înapoi, se împiedică de coșul pe care Charles îl lăsase jos și se lovi la cap de pavaj. Se auzi o împușcătură. Țipete. Urlete. Richard Maitland căzu peste ea și Rosamund se lovi din nou.

Vocea îi era la fel de aspră ca privirea și avea un accent scoțian.

– Împotrivește-te și am să te ucid, ai înțeles?

Nu s-ar fi putut împotrivi nici dacă ar fi vrut. Greutatea lui o zdrobea; abia mai putea respira. Impactul cu solul o amețise și simți cum lacrimi de durere îi înțeapă ochii. Își privi mănușile albe și văzu că erau pătate de sînge.

– Cred că m-au împușcat, zise ea.

– Acolo sus! Acolo sus! strigă Harper, arătînd spre niște scări. Fuge! Și mai e unul cu el!

La auzul acestor cuvinte, panica se dezlănțui și mai tare. Cîțiva temniceri alergară spre scări; alții începură să-i împingă pe prizonieri și pe vizitatorii lor într-un colț al curții, departe de bătaia focului.

Richard se ridică în picioare. Glasul lui acoperi strigătul general:

– Fiica ducelui e rănită!

Striga şi Callie, dar mult prea slab ca să poată fi auzită. Rosamund se ridică şi se uită după Charles. Nu se ştie cum, dar fusese separat de ele. Se afla într-un colţ, cu ceilalţi prizonieri şi cu mîinile ridicate deasupra capului. Apoi, chiar sub privirea ei terorizată, omul acela cu înfăţişare aproape grotescă lipi un pistol de coastele lui Callie. Vorbele pe care i le spusese avură un puternic efect asupra ei. Callie încetă să mai ţipe, dădu din cap şi se lăsă încet pe una dintre băncile de piatră. Rămase nemişcată.

Rosamund ţipă cînd Maitland o ridică brusc în braţe. El îşi apropie capul de urechea fetei şi aproape că îi şuieră:

– Dacă mai scoţi un sunet, unul din camarazii mei îţi va ucide prietena, apoi eu te voi ucide pe tine. Ai înţeles?

Unul din camarazii mei? Oare cîţi erau?

– M-ai auzit? Te voi omorî.

Rosamund dădu supusă din cap. Îl credea în stare. Avea figură de criminal – îl trădau gura strînsă, de om viciat, şi privirea aspră. În fond nu avea nimic de pierdut omorînd-o pe ea sau pe Callie. Oricum ajungea la spînzurătoare.

Rosamund se chirci şi mai tare cînd Harper deschise gura şi răcni:

– Faceţi loc! Fiica ducelui a fost rănită! A fost împuşcată!

Ea încă se simţea ameţită din cauza loviturii la cap, dar îşi putu da seama că nu fusese împuşcată. O durea doar capul. Lui Maitland nu-i păsa dacă era rănită sau nu. Fata a realizat imediat ce urmărea el. Avea de gînd să o ia ostatică pentru a putea evada mai uşor.

Nu intra în panică! Nu intra în panică! îşi zicea. Coşmarul acesta avea să se sfîrşească repede. O dată ieşiţi din închisoare nu vor mai avea nevoie de ea şi-i vor da drumul. Nu trebuia decît să se stăpînească.

Şi, pînă la urmă, poate că nu va scăpa. Poate temnicerii

nu i vor da voie să iasă. Poate îl va recunoaşte vreunul. Poate că va fi prins şi băgat înapoi în celulă.

În felul acesta, uitîndu-şi aversiunea faţă de Newgate şi faţă de ororile ei, hotărî că îi va face mare plăcere să asiste în dimineaţa următoare la spînzurarea lui.

Nu-i veni să creadă cît de uşor trecură pe lîngă temniceri. Nu îl recunoscu nimeni pentru că o ţinea pe ea în braţe şi avea capul plecat, iar despletitul acela vorbea tot timpul, agitîndu-se. Temnicerii nu prea voiau să-i lase să treacă. Nu ştiau că Maitland scăpase, dar aflaseră că se încuiase închisoarea şi presupuseră că vreunul dintre deţinuţi se revoltase şi încercase o evadare. În orice caz, o recunoscură pe ea ca fiind lady în faţa căreia paznicul nu mai contenea cu plecăciunile şi toate uşile se deschiseră ca prin minune pentru fiica ducelui.

Înainte de a ajunge în camera paznicului, cei doi răpitori avură o scurtă discuţie. Maitland era de părere că nu vor putea scăpa, pretinzînd că femeia este rănită. Temnicerul o să vrea să trimită după doctorul închisorii ca să examineze rana. Vor trebui să schimbe pretextul. Vor spune că fiica ducelui de Romsey a leşinat şi că paznicul le-a ordonat să o ducă la trăsură.

– Unde îţi este trăsura? întrebă Maitland, privind-o cu aceeaşi expresie dură, de neclintit.

Nu avea nici un rost să-l mintă, aşa că îi spuse.

Şi astfel ticăloşii aceştia, lipsiţi de orice scrupul, scăpară încă o dată. Temnicerul o privi în treacăt, văzu că era destul de confuză şi descuie şi cea din urmă uşă.

Cînd ieşiră în stradă, Maitland se clătină o clipă din cauza greutăţii lui Rosamund. Pe ea nu o surprinse asta. Cu toate că nu era prea grea, era totuşi destul de înaltă. Dacă ar fi vrut o Venus de buzunar, ar fi trebuit s-o răpească pe Callie.

Ca şi cînd i-ar fi citit gîndul, colonelul zise:

– Ar fi trebuit să o iau pe cealaltă. Şi îi dădu drumul fără

urmă de delicatețe. Cred că mi-am rupt șira spinării. E o amazoană în toată regula, nu-i așa?

Rosamund ar fi vrut să-i dea o replică pe potriva mîniei sale, dar teama de acel om o amuțise. N-ar fi fost deloc înțelept să provoace un astfel de ticălos. Încă îi putea face rău.

– Ce-o fi asta? întrebă el.

– Mulțimea care se revoltă, răspunse ea, ușurată. Se grăbesc către închisoare. Vă sfătuiesc să dispăreți cît mai repede. Ei bine, colonele Maitland, la revedere. Poate că ne vom revedea cîndva. *La spînzurătoare*, își zise Rosamund.

Ochii aceia răutăcioși se strînseră din nou, privind-o și făcîndu-i inima să bată cu putere.

– N-ai să pleci nicăieri, scrîșni el, pînă nu aflu de ce ai încercat să mă omori acolo, în curtea închisorii.

Pentru o clipă ea rămase fără cuvinte. Își reveni, însă, imediat:

– Nu ești în toate mințile! Unul dintre temniceri trebuie să fi tras din cauza nebuniei care se dezlănțuise.

El o strînse de mînă atît de tare, încît biata Rosamund se chirci din nou de durere.

– Ai să-mi spui, chiar dacă va trebui să-ți rup fiecare oscior. Apoi se adresă tovarășului său: Unde sînt caii?

– În spatele bisericii.

Porniră ca din pușcă spre biserică. Rosamund abia ținea pasul cu el. De cîteva ori chiar se împiedică, dar bruta asta de om nu făcu decît să o strîngă și mai tare de braț și să o tragă și mai violent după el.

Deodată, cuprinsă parcă de furia unei feline, aproape că își uită frica. Fir-ar să fie, pînă acum jucase după regulile lui și asta îi era răsplata? Dacă ea n-ar fi acceptat complicitatea, el n-ar fi scăpat în veci de la Newgate. Dacă avea să continue în felul acesta, cu siguranță că ea va fi următoarea victimă.

În acel moment, o mare de oameni le apăru în față, la capătul străzii, și ea realiză imediat ce avea de făcut. Găsind în propria disperare o mare doză de energie, se repezi în spatele lui Maitland și îl lovi cu putere. Căzînd în genunchi, acesta slăbi strînsoarea din jurul încheieturii mîinii ei. Rosamund se smuci și se eliberă, apoi se repezi către revoltați, de parcă aceștia ar fi fost cine știe ce cavaleri veniți să o salveze.

– La naiba! exclamă Harper. Ne-au blocat drumul. Nu mai avem cum să ajungem la cai.

Maitland se ridică. Privi în urmă.

– Dar nici nu ne putem întoarce.

Un lung șir de temniceri înarmați ieșea pe porțile închisorii.

– Ia stai, zise Harper, ea unde a dispărut?

Cînd se uitară, o văzură pe Rosamund furișîndu-se din fața gloatei furioase, apucînd pe o ulicioară din spatele tribunalului.

– Unde zicea că și-a lăsat trăsura? întrebă Richard.

– La „Magpie and Stump".

Cei doi schimbară fulgerător o privire.

Ferindu-se de avalanșa de pietre venite dinspre mulțimea revoltată și de gloanțele temnicerilor, porniră în grabă după Rosamund.

3

Rosamund fugi, de teamă că nu va scăpa cu viață. Nici nu mai stătu pe gînduri cînd văzu tribunalul la întretăierea drumurilor. Avea să găsească acolo judecători, avocați, o mulțime de slujitori ai legii care să o protejeze în fața lui Richard Maitland și a acolitului său. Iar ea îi va preveni despre cît de viclean și periculos era acesta, așa încît, spre deosebire de temnicerii de la Newgate, oamenii tribunalului să fie pregătiți.

Individul acesta nu era doar criminal, ci și nebun de legat. Vedea în oricine un dușman, un adversar pornit să-l omoare. La fiecare pas se aștepta la trădare și conspirare împotriva lui. Dar cum putea să o bănuiască pe ea, fiică de duce, că a pus la cale uciderea lui, nicăieri altundeva decît la Newgate? Asta întrecea orice putere de înțelegere.

Cu siguranță, omul nu era în toate mințile. Altă explicație nu putea da. În general, faptele nebunilor nu pot fi explicate.

Rosamund alergă pînă în spatele tribunalului Old Bailey și se opri la prima ușă pe care o găsi. Era încuiată. Începu să bată cu pumnii. Nu-i răspunse nimeni. Abia mai putea să respire, așa că strigătele ei după ajutor nu se auzeau mai tare decît mieunatul unei mîțe gata să se înece.

Privi în spate și văzu mulțimea îndreptîndu-se furtunos către Newgate. Nici urmă de Maitland. Dar asta nu însemna că pericolul trecuse. Nu vorbise prea mult cu Richard Maitland, însă înțelesese că nu era omul care să renunțe prea ușor.

Învingîndu-și durerea din coaste, Rosamund își ridică rochia

şi alergă mai departe. Cînd, deodată, chiar în faţa ei apăru gloata care năvăli ca un şuvoi de ape în ulicioara din spatele tribunalului. Îşi schimbaseră direcţia. Tropotul picioarelor, strigătele barbare, feţele lor aproape sălbăticite de furie îi înghemară sîngele. Fu de ajuns să se audă pocnetul unei puşti şi mulţimea parcă înnebunise.

Rosamund se repezi la următoarea uşă şi începu să bată disperată cu pumnii. De data asta auzi un răspuns. Cineva ţipă de la o fereastră de deasupra uşii. Apoi, printre gratii, apăru un pistol care se îndreptă chiar spre ea.

– Trebuie să mă ajutaţi, strigă fata. Sînt lady Rosamund Devere şi...

Însă, cînd văzu degetul pe trăgaci, abia apucă să respire şi se lipi repede de zid. Ferestrele se zdruncinară sub loviturile pietrelor aruncate de revoltaţi. Iar dinăuntrul tribunalului oamenii se apărau răspunzînd cu focuri de armă, focuri de avertisment trase pe deasupra capetelor mulţimii, dar asta îi înfurie şi mai tare.

Ea stătea acolo şi tremura, cu mintea luată, parcă, de vîrtej. Nu ştia încotro să o apuce. Şi în timp ce ducea lupta aceasta cu sine, văzu apărînd la colţul străzii Newgate două siluete care se grăbeau spre ea: Richard Maitland şi caricatura de prieten.

Panica o blocă. Nu putea fi adevărat! Toate astea i se întîmplau tocmai ei, care abia dacă putea face un pas fără să fie escortată de cineva! Cînd mergea la cumpărături pe Bond Street, tot timpul o însoţeau unul sau doi servitori, excesiv de atenţi, ca nu cumva să o privească cineva în chip nepotrivit. Dacă mergea călare, era mereu supravegheată de un argat. Dacă folosea trăsura, vizitiii şi călăreţii care o însoţeau aveau ordine precise să ucidă orice hoţ la drumul mare care ar fi atacat-o.

Cu toate acestea iat-o acum, lipsită de apărare, între un criminal paranoic şi complicele lui, pe de-o parte, şi gloata

înnebunită, pe de altă parte. Asta era Anglia. Nu și-ar fi imaginat niciCînd aceste lucruri.

Dar nici nu trebuia să piardă vremea tremurînd de frică. Avea de ales între Maitland și mulțime.

Alese mulțimea.

Astfel panica parcă dispăru și mintea începu să-i funcționeze. Dincolo de mulțime se afla Aleea Fleet și „Magpie & Stump", unde își lăsase trăsura. *Trăsura ei. Și călăreții înarmați. Și vizitiii înarmați.* Aceștia i-ar reteza capul lui Maitland dacă ar îndrăzni să se apropie de ea. Nu trebuia decît să-și facă loc prin mulțime și era salvată.

Cu cei doi asasini pe urmele ei, alergă sărind repede peste pietrele pavajului și se pierdu în mulțime. Era prea înspăimîntată ca să-i mai pese de convenienţe. Instinctele animale învinseră supremația delicateții și Rosamund începu să împingă în dreapta și-n stînga, să-și croiască drum cu coatele prin mulțime, ca și cînd oamenii aceia ar fi fost doar sperietori într-un lan de porumb. Cînd ei urlară la ea, Rosamund nu ezită să le răspundă la fel. Din cînd în cînd mai arunca o privire în urmă să vadă pe unde se mai aflau cei doi urmăritori.

Aproape o ajunseră din urmă.

Fata se aventura orbește, împingîndu-i pe nemulțumiții aceia prea tare. Deodată o prinseră niște brațe mai puternice decît ea. Se văzu oprită de un bărbat care avea forța potcovarului de la curtea ducelui.

– Oho, exclamă acesta, ai greșit drumul, micuțo.

Îi spusese *micuțo* și, într-adevăr, față de el chiar era mică, așa cum își dorise dintotdeauna să pară. Dar nu și acum, cînd Maitland se afla atît de aproape. În acest moment ar fi vrut să fie amazoană, așa cum o numise el ironic, ar fi vrut să fie una dintre războinicele acelea legendare care puteau ține piept oricărui bărbat.

Dar nu și acestuia. Brațele îi erau ca niște chingi de oțel.

– Te-ai rănit, îi spuse el. Avea vocea aspră, dar nu răutăcioasă, așa că ea încetă să se mai zbată. Cine ți-a făcut asta, micuțo? Se uita la o tăietură de pe brațul ei, pe care fata nu o băgase de seamă pînă atunci.

Rosamund întoarse capul și înghiți în gol, speriată, cînd văzu cît de aproape era Maitland. Era atît de aproape, încît fata îi distingea rîsul sarcastic din privire, din ochii aceia de un albastru înghețat. Nu și-l putea imagina pe omul acela zîmbind. Avea maxilarele încordate, buzele strînse, iar trăsăturile feței păreau sculptate în granit.

Și încă purta tunica de temnicer.

Mintea ei trecea fulgerător de repede de la un gînd la altul. Nu avea timp să explice amănunțit cine era și de ce o urmărea Maitland. Era clar că acel potcovar cumsecade voia să o salveze. Se gîndi că poate n-ar mai fi la fel de dornic să o ajute dacă ar ști că e fiică de duce.

– Omul acela vrea să mă prindă, suspină ea. E gardian și vrea să mă ducă la Newgate.

Vorbele ei avură efectul dorit.

– Garda! răbufni potcovarul. Unde e gardianul?

Ea îl arătă cu mîna tremurîndă.

Potcovarul o împinse in spatele lui și îndată începu să-și facă loc către Maitland. Cînd muntele acela de om începu să-i care pumni lui Richard, Rosamund răsuflă, pentru o clipă, ușurată. *S-a zis cu unul, dar unde o fi celălalt?* Cercetă fețele oamenilor, dar nu-i zări tovarășul. Rugîndu-se să fi avut și el aceeași soartă, porni mai departe.

Cînd intră în grajdul hanului simți cum îi ardeau plămînii, iar durerea de picioare o seca. În încleștarea cu mulțimea aceea de răzvrătiți își pierduse săculețul, boneta, șalul și un pantof. Dar nu-i mai păsa. Singura ei dorință era să ajungă la trăsură și

să scape de acolo înainte de-a se trezi în mijlocul unei alte catastrofe.

Hanul şi grajdul erau înţesate cu lume, cu nemulţumiţi înfometaţi care – după cîte înţelesese din murmurele care ajungeau pînă la ea – se hotărîseră să zăbovească acolo o vreme şi să-şi întărească forţele cu ceva bere, înainte să purceadă din nou la atac. Toţi păreau că se simt foarte bine. Parcă se aflau la o petrecere.

Rosamund se încruntă cînd văzu trăsura. Nici urmă de vizitiii sau călăreţii care să o păzească; era numai un flăcău care îngrijea grajdurile şi care stătea cu hamurile în mînă. Ea le spusese vizitiilor că se va întoarce după o oră, dar nu trecuse chiar atît. Nu trebui să se gîndească prea mult ca să-şi dea seama unde puteau fi vizitiii şi călăreţii ei. Era limpede că se alăturaseră petrecăreţilor în cîrciumă, distrîndu-se de minune.

Newgate! Old Bailey! Şi acum vizitiii ei! Oare cu ce greşise, de trebuia să ispăşească în felul acesta?!

Ca să-i evite pe grăjdarii şi pe clienţii ameţiţi de băutură, Rosamund se îndreptă spre băiatul care avea grijă de cai. Abia mai putea să respire şi îşi găsi cu greu puterea să vorbească.

– Vizitiii mei, îngăimă ea. Adu-i imediat...

– Vizitiii *dumitale?* Băiatul o cîntări cu o privire *jignitoare* din cap, de la părul ciufulit, dezordonat, şi pînă la piciorul desculţ, după care îi rîse în faţă: Să vorbeşti cu mine după ce-ţi vii în simţiri, îi zise el.

Rosamund era cît pe-aci să-l dea gata cu vreo două vorbe pretenţioase, bine alese, cînd nesuferitul rîse din nou. Atunci mîinile fetei, fără să le ceară ea acest lucru, îl înşfăcară de guler şi îl ridicară pe vîrfuri. Era mult mai înaltă decît el. Apropiindu-şi figura ameninţătoare de cea a băiatului, Rosamund îi zise întocmai cu vocea ducelui în momentele de apogeu ale mîniei:

– Adu-i pe vizitiii mei sau voi aranja să-ţi petreci restul

vieții ăsteia de pungaș putrezind la Newgate.

Mulțumită de ceea ce-i citise în privire, Rosamund îi dădu drumul binișor. Cu ochii cît cepele, netezindu-și mecanic părul de pe frunte, flăcăul o zbughi spre han, mai-mai să se prăbușească în graba aceea. Rosamund îi luă, absentă, locul lîngă cai și începu să-i mîngîie, gîndindu-se că niciodată nu se mai adresase cuiva pe tonul acela, și mai ales cuiva care nu-i putea răspunde cu aceeași măsură. De obicei avea o răbdare nesfîrșită, sau cel puțin așa crezuse. Abia plecase de lîngă trăsura aceasta, cu cel mult o oră în urmă, și se întorcea o cu totul altă femeie. Din acel moment își promise că nu se va mai plînge în veci de toate măsurile de precauție impuse de tatăl ei.

Numai gîndul la acea ultimă oră o făcea să tremure. Dar aici, în curtea asta plină, se simțea în siguranță, mai ales că îi avea pe vizitiii ei în preajmă; acum, cînd panica se risipise, putea să se gîndească la Maitland fără intenții criminale. Nu-i voia chiar binele, dar nici nu-și dorea să-l vadă spînzurat. Dacă ar fi dus în colonii, ea ar simți că se face dreptate.

Îl asmuțise pe potcovar împotriva lui, dar se gîndi că mai mult decît să-i dea o bătaie zdravănă sau să-i rupă vreun picior, n-avea ce să-i facă. Gîndul acesta o mai liniștea. În orice caz, cîștigase o grămadă de timp.

Gîndurile îi fură, însă, întrerupte de un strigăt:

– Ia ascultați! răbufni o voce din mulțime.

Toți rămaseră nemișcați. Imediat tăcerea fu sfîșiată de bubuitul unei împușcături. Deodată cuvîntul *garda* se auzi din toate părțile. Oamenii nu intrară în panică, însă petrecerea se termină și mulțimea părăsi curtea hanului.

Atunci îl văzu. Sub ramurile stufoase ale unui castan era Maitland. Stătea acolo și bea liniștit dintr-o halbă de bere. Încă purta uniforma de gardian, însă își scosese butonii și toate fireturile de pe tunică, așa că părea un oarecare din mulțime.

Nu avea nici un semn în urma bătăii primite, nici nasul nu-i sîngera, nici maxilarele nu-i erau rupte şi nici nu părea să aibă vreo mînă sau vreun picior sucite. Se vede că potcovarul acela nu era deloc priceput, în ciuda forţei cu care fusese înzestrat. Speranţa că Maitland o va lua drept o femeie oarecare din rîndul revoltaţilor – ştia că avea o înfăţişare tocmai potrivită – se spulberă cînd îl văzu ridicînd halba şi închinînd, rîzînd, în cinstea ei.

Ei bine, Rosamund nu era chiar atît de lipsită de apărare cum credea el. Ducele o instruise ce să facă în cazul unui atac venit din partea hoţilor şi se grăbi să pună în practică ceea ce învăţase. Se repezi la uşa trăsurii, trase de ea şi sări înăuntru. Caii porniră atît de brusc, încît Rosamund îşi pierdu pentru o clipă echilibrul. Îşi reveni, însă, repede şi scoase pistolul de sub banchetă. Ştia să folosească o armă.

Se trînti jos, lîngă uşă, scoase precaut capul pe geam. Maitland nu mai era sub castan, dar asta nu o mira. Se aştepta să o urmărească, poate pe partea cealaltă a trăsurii, gîndindu-se că o va lua pe nepregătite. Ţinîndu-şi în continuare capul jos, Rosamund se tîrî spre cealaltă uşiţă. Atunci el apăru deodată şi se repezi asupra ei. Rosamund scoase imediat pistolul şi, contrar instrucţiei pe care i-o făcuse ducele, ţinti spre umăr, nu spre inimă. Pur şi simplu nu avea instincte criminale. Dar Maitland fu mai rapid decît ea. Fără să stea pe gînduri, lovi cu putere arma chiar în momentul în care Rosamund apăsă pe trăgaci, aşa că glonţul nu-l nimeri. Însă, cineva de pe acoperiş lăsă să-i scape o înjurătură teribilă. Atunci Maitland se aruncă asupra ei şi, pentru a treia oară în mai puţin de o oră, Rosamund se lovi la cap. Caii, înnebuniţi parcă din cauza împuşcăturii, se ridicară în două picioare şi nechezară sfîşietor.

– Harper! răcni Maitland.

Harper! Dar ea cunoştea numele acesta! Harper era un fel

de ordonanță, îi era bodyguard. Citise despre el în ziare. Halal ordonanță! De cîte ori Maitland voia să se debaraseze de el, îi dădea ceva de făcut la Special Branch; acolo fusese sergentul Harper în seara în care a fost ucisă Lucy Rider.

O voce îi răspunse tot răcnind:

– I-am prins! I-am prins!

Rosamund vru să țipe, dar greutatea bărbatului abia dacă o lăsa să respire. O dureau capul și încheietura mîinii și, cu toate că lovitura o ametise din nou, își dădu seama ce se întîmplase. Harper preluase hamurile. Ea scrîșni din dinți cînd armăsarii porniră din nou vijelios, apoi se simți împietrită de spaimă cînd Maitland îi lipi de tîmplă țeava unui pistol.

– Stăpînește-te dacă nu vrei să-ți zbor creierii, rosti el printre dinți. Pentru că ea nu avu o reacție imediată, el își pierdu răbdarea. M-ai auzit? întrebă el amenințător.

Rosamund dădu repede din cap.

În cele din urmă bărbatul o slăbi din strînsoare, astfel încît fata putu din nou să respire; nu în voie, însă, pentru că Maitland se așeză pe banchetă, dar își puse piciorul drept, cu cizmă cu tot, pe pieptul ei.

Ce mai aștepta? Ce mai urmărea?

– Grăbește-i, strigă el deodată, făcînd-o să tresară.

Rosamund auzi apoi o lovitură de bici, iar caii porniră ca din pușcă, trăgînd cu putere trăsura după ei.

N-aveau cum să ajungă prea departe, își zise ea. Armăsarii ducelui erau celebri pentru cît de greu se lăsau mînuiți. Călărețul care mergea de obicei pe calul din frunte nu se afla acolo doar ca să o apere, ci și ca să-i controleze pe caii aceia bine legați, dar gata să o ia razna în orice clipă. Un singur om care să-i mîne din spate, din trăsură, nu era de ajuns. Armăsarii vor sări în două picioare, iar trăsura se va răsturna peste Maitland și peste lacheul lui.

Şi chiar dacă aceştia nu se vor răzvrăti, tot vor da peste mulţime sau peste gardă. Într-un fel sau altul, tot se va sfîrşi. Ea nu trebuia decît să strîngă din dinţi şi să aştepte.

Nu putea vedea, dar simţea cum trăsura legănîndu-se părăsea curtea hanului – auzea strigăte, înjurături şi pe omul de pe capră ba lovind cu biciul, ba rîzînd ca un apucat.

La un moment dat cotiră şi trăsura se înclină, după care începu să se zgîlţîie zgomotos pe pavajul denivelat, iar Rosamund îşi simţi dinţii clănţănind. Cel puţin nu mai era nevoită să suporte apăsarea armei în tîmplă. Maitland privea pe geam, sprijinind pistolul de braţul îndoit. Era şi arma ei pe undeva, pe acolo, dar nu îi era de nici un folos, decît dacă ar fi reuşit să o reîncarce, însă imposibil, atîta vreme cît piciorul lui Maitland îi ţintuia pieptul.

Cînd acesta îşi îndreptă deodată ochii mijiţi spre ea, Rosamund tresări.

– Acum ce mai pui la cale? întrebă el pe un ton dubios de blînd.

Idei precum uleiul încins şi strivirea degetelor cochetau în mintea ei, dar, gîndindu-se mai bine la situaţia în care se afla, se hotărî să fie diplomată.

– Să ştii că te înşeli în ceea ce mă priveşte, zise fata. Nu e vorba de nici un complot. Totul se petrece doar în mintea ta.

Buzele lui Maitland se lăţiră şi mai mult într-un zîmbet. Cînd se aplecă asupra ei, Rosamund se trase înapoi.

– Totul se petrece doar în mintea mea, repetă el.

– Da.

– Şi bănuiesc că eu doar mi-am imaginat faptul că ai vrut să mă împuşti cînd am intrat în trăsură, nu-i aşa?

– Dar mă urmăreai! Şi oricum, am ţintit spre umăr.

Păstrînd acelaşi ton, Maitland continuă:

– Cum se face că fiica ducelui poate fi atît de pricepută la arme?

– Mai demult, trăsura mamei mele a fost atacată de niște tîlhari și ea abia a scăpat cu viață. După asta, tatăl meu a insistat ca eu să învăț să mă apăr.

– Sau cum să mori mai repede!

– Așa am să-i spun și eu, de îndată ce ai să mă lași să plec.

Maitland se prefăcu a nu fi observat aluzia. Ridică din sprîncenele sale întunecate și privi în altă parte, ferindu-și ochii de ai ei. Rosamund avu ciudata impresie că bărbatul rîdea de ea și îi dispăru orice urmă de frică. Să rîdă de *ea!* O *Devere!* Ia, ai cărei strămoși au fost eroi asemenea celor care purtaseră războiul troian: Caspar Devere, care luptase împotriva Prințului Negru la Poitiers și care, cîțiva ani mai tîrziu, în momentul execuției, cînd tagma parveniților Lancaster a preluat puterea, s-a îndreptat cu demnitate și fără teamă spre eșafod; doamna Margaret Devere, care a apărat castelul soțului în fața puritanilor lui Cromwell, după care ea însăși i-a izgonit, aflată în fruntea propriei oștiri; chiar și tatăl ei, un alt Caspar Devere, care salvase zeci de aristocrați francezi în timpul Revoluției; și mama ei, Elizabeth Devere, care i-a salvat viața fiului, cînd un tîlhar încercase să-l ucidă. Istoria neamului său era încărcată de astfel de figuri eroice.

Atunci, ce căuta ea chircită într-o trăsură și permițîndu-i unui neghiob, care probabil că nici nu avea strămoși, să o pîntuiască la podea cu piciorul?

Trăsura se poticni într-o groapă din caldarîm; simți cum dinții îi clănțăniră și mai tare, iar oasele parcă i se fărîmară. Ciata, asta fusese ultima picătură.

– Dă-te la o parte, ticălosule! îl repezi ea.

Rosamund îl lovi cu pumnul peste picior și, spre surprinderea ei, bărbatul chiar făcu ce îi ceruse.

Maitland îi arătă, însă, pistolul.

– Rămîi la podea, îi ordonă el.

Nici privirea şi nici vocea acestuia nu dădeau de înţeles că s-ar amuza. Fata se înşelase crezînd că rîdea de ea. Omul acesta nu avea simţul umorului şi cutele de la colţurile ochilor nu erau nici pe departe provocate de zîmbet. Se datorau felului în care îşi mijea ochii, aşa încît să-şi înspăimînte victimele.

Şi reuşea.

Rosamund vru să se ridice în capul oaselor, dar, gîndindu-se la armă, rămase pe loc.

Maitland îşi muşcă buza de jos. În cele din urmă zise:

– Începe cu începutul şi spune-mi ce căutai la Newgate.

Ea amînă răspunsul, ca şi cînd ar fi încercat să-şi adune gîndurile, dar, de fapt, se chinuia să audă dacă nu cumva trăsura era urmărită. Străzile Londrei trebuia să fie pline de gardieni. Atunci, de ce nu opriseră trăsura ducelui, pe care se vedea clar blazonul Devere? Şi cum de nu o luaseră razna caii, cînd erau conduşi de un singur om? Şi de ce...

– Aştept, lady Rosamund.

Ea ridică ochii spre el.

– Nu e absolut nimic bizar în venirea mea la Newgate, începu ea. Prietena mea, domnişoara Tracey, m-a invitat să o însoţesc. Îi părea rău pentru soarta dumitale. Ştii, ea te crede nevinovat. Nu voia decît să-ţi spună asta şi să-ţi dăruiască un coş cu tot felul de bunătăţi care să-ţi îndulcească ultimele clipe de viaţă.

– Dar dumitale ţi-a părut rău pentru soarta mea, lady Rosamund?

– Da, sigur că da, dar asta înainte să te întîlnesc.

Acum Maitland surîse, dar zîmbetul lui nu avea nimic plăcut. Intimida la fel de mult ca şi nesuferitul de pistol pe care îl ţinea în mînă. Răspunse:

– Poate te-aş fi crezut, dacă nu te-aş fi văzut dînd semnalul ca să fiu împuşcat.

– Ce semnal?

– Ai lăsat să-ţi cadă săculeţul şi după asta cineva a tras în mine.

– Am lăsat să-mi cadă săculeţul? *Am lăsat să-mi cadă săculeţul?* Mi-am pierdut un pantof, şalul şi boneta. Vrei să spui că toate astea au fost semnale ca să fii împuşcat?

Maitland începu din nou să-şi muşte buza şi ea avu iar acea impresie ciudată. Dacă rîdea de ea, chiar ameninţată de armă, era hotărîtă să se repeadă la gîtul lui.

El mormăi ceva nedesluşit, după care zise:

– Dar m-ai recunoscut. Am văzut asta în ochii dumitale. Atunci ai şi dat semnalul.

Omul nu era doar smintit, ci şi greu de cap.

– Urma să fii spînzurat, zise ea încet, răbdător. De ce ar fi încercat un om întreg la minte să te ucidă, cînd mai era doar o zi pînă cînd călăul Maiestăţii sale te-ar fi executat? Dacă te-ar fi spînzurat ieri, nimic din toate astea nu mi s-ar fi întîmplat. Încă aş fi în Twickenham. Şi să ştii că nu te-am recunoscut de la început. Cum aş fi putut să te recunosc cînd nu te-am văzut niciodată? Păreai diferit de ceilalţi gardieni, nimic mai mult. Iar cînd paznicul a strigat că dispăruseşi, am pus totul cap la cap.

Maitland se încruntă.

– Păream diferit de ceilalţi gardieni? Atunci ei de ce nu şi-au dat seama? De ce dumneata, iar ei nu?

Rosamund nu avea acum de gînd să-i explice că asta ţinea de intuiţia feminină – că fusese impresionată de înfăţişarea lui virilă, cu umeri largi. De data aceasta chiar ar rîde de ea.

– Pentru că, răspunse Rosamund în cele din urmă, aveai o privire vicleană. Mi-am dat seama de cum te-am văzut că eşti un criminal.

Vorbele acestea au fost rostite fără ca ea să le mai poată opri. Se încordă, aşteptînd ca bărbatul să riposteze într-un fel sau altul, dar Maitland doar mormăi ceva.

În cele din urmă zise:

– Să reluăm. Povesteşte-mi despre prietena dumitale, despre domnişoara Tracey. Să nu omiţi nimic. Vreau să ştiu de ce ai venit în oraş şi de ce o fiică de duce s-ar înjosi vizitînd un asasin condamnat. Ar fi bine ca răspunsul să fie convingător, altfel va fi rău de dumneata.

Figura lui inexpresivă şi ochii reci erau cît se poate de ameninţători. Ea nu avea nici un motiv să mintă. Însă, omul ăsta era atît de confuz, încît cu greu avea să deosebească adevărul. Era, de asemenea, şi foarte suspicios. Rosamund credea cu convingere că noaptea, înainte să se culce, Maitland căuta amănunţit sub pat şi în fiecare dulap.

Ea privi pe geam. Nu vedea nimic care ar fi putut-o ajuta, dar ştia că nu părăsiseră oraşul, pentru că trăsura încă se clătina din cauza pietrelor din pavaj. Oare încotro se îndreptau? Ce avea să i se întîmple? Cu siguranţă că Maitland n-o va mai ţine cu el pentru că mai mult îl încurca.

Se gîndi la ce *ar putea* să i se întîmple şi aştepta să simtă fiori de teamă. Nu se întîmplă aşa. Nu ştia de ce, dar nu se mai temea de el ca atunci cînd o urmărise. Încă arăta înspăimîntător, dar ea simţea ceva mai mult de atît, însă nu-şi dădea seama ce. Intuiţia îi spunea că fie el se mai îmblînzise, fie nu era aşa de înspăimîntător cum voia să pară.

O va lăsa să plece de îndată ce va ajunge la destinaţie, îşi zise Rosamund, şi cu gîndul acesta în minte îşi începu povestea.

– Totul a început, zise ea, cu prinţul Michael de Kolnbourg.

Jumătate de oră mai tîrziu, Rosamund scrîşnea din dinţi şi se mustra pentru naivitatea cu care crezuse că Maitland se mai

îmblînzise. În vreme ce acesta şi aghiotantul său mergeau comod în trăsura ducelui, plănuind ce să facă în continuare, ea stătea întinsă pe spate, cu mîinile legate, sub o barcă întoarsă, undeva, în afara Londrei, pe malul Tamisei.

Cel puţin barca o proteja de ploaia nesuferită.

Acum nu se mai întreba dacă el o va ucide sau nu. Se gîndea cînd şi cum să-l ucidă ea pe *el*. Uleiul încins şi strivirea degetelor i se păreau metode prea blînde pentru setea ei de răzbunare. Maitland avea să plătească, jură Rosamund, pentru cît de nedemn se purtase cu ea. Îi era frig, îi era foame şi, ce era mai umilitor, îşi dădu seama că dacă el nu se întoarce mai repede să-i permită rezolvarea necesităţilor fireşti, nu se va mai putea abţine. Ce om josnic, netrebnic, ticălos! De ce, o, Doamne, de ce nu venea odată?

Ceea ce îl reţinea era problema lui lady Rosamund Devere; nu ştia ce să facă.

– Nu o luăm cu noi pentru nimic în lume, zise Richard. Aduce numai necazuri. Dacă nu se întoarce mai curînd, drăguţul de taică-său o să-*l pună pe primul-ministru să trimită armata* pe urmele noastre. Nu glumesc, Harper. Aşa putere are ducele.

– Şi a cui e vina? A fost ideea ta să o iei cu noi. Ar fi trebuit să o lăsăm la Newgate.

– Am crezut că ştie ceva.

– Despre ce? Urma să fii spînzurat, nu? De ce ar vrea careva să te omoare cînd nu trebuia decît să mai aştepte o zi?

Richard zîmbi şi colţurile ochilor i se încreţiră.

– Tot asta mi-a zis şi ea.

– Şi are dreptate. Cred că Newgate ţi-a sucit minţile.

Harper tăcu şi-i întinse lui Richard o sticlă de coniac peste care dăduseră în lada de sub bancheta trăsurii. Mai găsiseră un set de cupe şi o casetă de argint şi nişte pături călduroase de lînă.

După ce luă o înghiţitură, Richard îi dădu înapoi sticla lui Harper. Poate că, într-adevăr, Newgate îi zdruncinase creierii. Acum, după ce o interogase atît pe biata femeie, suspiciunile i se păreau şi lui absurde. Rosamund era uluită de întorsătura pe care o luă existenţa ei, netulburată pînă atunci; era uluită şi furioasă şi pe el îl învinovăţea pentru toate cîte i se întîmplaseră.

Un zîmbet abia perceptibil îi flutură pe buze cînd îşi aminti spusele fetei: *Dacă te-ar fi spînzurat ieri, nimic din toate astea nu mi s-ar fi întîmplat.*

Harper avea dreptate. Nu era vorba de nici un complot, de nici o conspiraţie. Cînd bubuise împuşcătura aceea, el se grăbi să tragă concluzia că duşmanii săi aflaseră că plănuia să evadeze şi veniseră să-l împiedice. Nu avea de gînd să-i mărturisească lui Harper bănuiala sa pentru că doar trei persoane – în afară de el – ştiau despre evadare: Harper şi cei doi buni prieteni ai săi, Hugh şi Abbie Templar. S-ar simţi cu toţii jigniţi, întrucît asta ar însemna că Richard îi bănuia de trădare.

Dumnezeule, era aşa de obosit şi simţea cum îl arde rana din piept. La o aruncătură de băţ îl aştepta o colibă ascunsă şi plină de căldură în care Hugh îi pregătise haine de schimb, bani, mîncare şi alte lucruri necesare. Plănuiseră să se furişeze acolo şi, la lăsarea întunericului, să plece din nou. La Lavenham aveau să se întîlnească cu Hugh, să schimbe caii şi să-i dea de ştire că totul a decurs bine. Dar toate astea fuseseră plănuite înainte ca el să se grăbească să o ia ostatică pe lady Rosamund.

Richard îşi îndreptă umerii, ca să mai domolească durerea.

– Eu zic să o lăsăm pe un drum pustiu, să ajungă singură acasă, spuse el.

Harper îşi frecă, nehotărît, bărbia.

– Sigur că da, parcă o şi văd. Noi o lăsăm pe un drum pustiu, o atacă nişte tîlhari şi o omoară, iar taică-său o să se simtă dator să se grăbească să-ţi strîngă mîna, recunoscător.

– Ai vreo idee mai bună?

– Să știi că am. Ducele o să-și caute, cu siguranță, înnebunit, trăsura, așa că eu o să-l atrag pe o pistă greșită. Pe urmă mă descotorosesc de cai și de trăsură, fac rost de alți armăsari și mă întorc după tine și după lady Rosamund.

– Și eu ce-ar trebui să fac cu ea pînă atunci?

– Vă ascundeți în colibă. Și ai grijă de tine.

Richard se întoarse spre Harper și îl privi cu asprime.

– De ce să nu te ascunzi tu cu ea și să iau eu trăsura?

Harper pufni în rîs.

– Mi se pare mie, sau a băgat spaima în tine? E doar o fetișcană. Ce poate să-ți facă?

– Uită-te la urma pe care a lăsat-o glonțul în haina mea și ai să-nțelegi.

– A, asta-i tot? De mine ce să mai zic, că era cît pe-aci să mă nimerească zdravăn de tot. Dacă nu s-ar fi mișcat caii ăia, mă lăsa fără moștenitori!

Richard rîse scurt, după care își reluă poziția.

– Cu toate astea, cred că e mai bine să iau eu trăsura.

– Nici să nu te gîndești. Dacă ai să fii prins, nu mai scapi de spînzurătoare. În plus, nu te-ai descurca în veci cu telegarii ducelui. Eu am fost vizitiul domnului Templar, ai uitat? Dacă reușești să stăpînești animalele lui, atunci stăpînești orice.

Richard uitase de perioada în care prietenul său fusese vizitiul lui Hugh. Soldat, agent, vizitiu, bodyguard – Harper avusese o carieră complexă. Toți trei făcuseră parte, la un moment dat, din Serviciul Secret. Acum Hugh se pensionase; pe el îl păștea spînzurătoarea, iar Harper era un fugar. Frumos sfîrșit pentru trei cariere pline de glorie! Iar primul-ministru le făgăduise recunoștință veșnică.

Ei bine, unde era acest demnitar atunci cînd aveau nevoie de el?

– Aşadar, ne-am înţeles? întrebă Harper. Eu iau trăsura şi tu iei fata.

Richard începea să se simtă ca un puşti plîngăcios, dar chiar nu voia să rămînă singur cu lady Rosamund. Era o fire imprevizibilă şi greu de stăpînit. Se simţea destul de slăbit şi nu era sigur că o va scoate cum trebuie la capăt.

– E periculoasă, începu el, şi...

Harper îşi ridică, exasperat, mîinile.

– Ai fost cel mai de nădejde agent secret în serviciul Maiestăţii sale, nu-i aşa? Dacă îţi este peste puteri să pui la punct o biată fetişcană, atunci, ce-aş mai putea zice? Dumnezeu să aibă milă de Anglia!

– Bine, bine! Richard oftă resemnat. Tu ai să te întorci cu caii. Şi după asta, ce facem cu ea?

– Cînd se întunecă, o ducem la „Mama Danby" şi le cerem să nu-i dea drumul pînă dimineaţă, după care noi ne luăm tălpăşiţa.

– Cine e Mama Danby?

– Nu cred că vrei să afli. A, da' să ştii că are o casă respectabilă. Şi e tot o amazoană, ca şi lady Rosamund. Aşa că s-a terminat cu belelele noastre. Întoarse brusc capul. Asta ce-a fost?

Se auzi un zgomot asemănător cu harababura provocată de o vulpe într-un coteţ de găini.

– Lady Rosamund, zise Richard. Îi recunosc glasul şi dintr-o mie.

Harper zîmbi cu subînţeles.

– În cazul ăsta, cel mai bine ar fi s-o iau din loc.

Bărbaţii coborîră, atunci, din trăsură. Harper urcă pe capră şi Richard îi strigă:

– Noroc bun şi... ai grijă de tine.

Harper privi către barca răsturnată de sub care răzbătea pînă la ei o avalanşă de comenzi înăbuşite.

– Să nu care cumva să uiţi că e o lady, zise el şi, făcîndu-i cu ochiul şi pocnind din bici, porni la drum.

Cu sticla de coniac într-o mînă şi cu pistolul încărcat în cealaltă, cu umerii şi capul acoperite de pătură, să nu-l pătrundă ploaia, trăgînd aer în piept, un pîc cam neîncrezător, Richard se îndreptă către barcă.

4

Din fericire, voința lui Rosamund fu mai puternică decît nevoile fiziologice. Maitland se întoarse la timp, o dezlegă și, arătînd spre niște tufișuri, îi ceru să se grăbească. Ea nu aștepta să i se spună și a doua oară. Cu toată demnitatea de care mai era în stare, se ridică și alergă spre tufișuri, eliberîndu-se de problema cea mai apăsătoare. Abia apoi reuși să se gîndească și la altele.

Auzise trăsura și caii îndepărtîndu-se, ceea ce însemna că mai avea de-a face doar cu Maitland. De-ar putea scăpa de el, s-ar ascunde printre tufișurile întunecoase pînă s-ar lăsa noaptea. După cîte își putea da seama, nu se aflau prea departe de Londra. O apucaseră pe drumuri dosnice, pentru ca ea să nu audă clopotele porților, dar era sigură că trecuseră printr-un sat cu puțin în urmă. Ar putea...

– Hai odată, doar n-oi fi vreun armăsar. Ți-ajunge cît ai stat. Întoarce-te, ca să nu vin eu să te iau.

Și cu siguranță ar face-o! Nu avea nici un pic de delicatețe omul ăsta. Auzi, un armăsar! Mai întîi o numise amazoană, și acum armăsar. Nimeni nu îndrăznise vreodată să-i vorbească atît de urît. Dacă tatăl ei ar fi de față, l-ar pune pe Maitland în lanțuri și l-ar zvîrli imediat în temnița castelului Devere. Tare ar fi vrut să-i spună ce sentimente îi trezea, dar nu-i ardea să mai stea acolo nici o clipă. Nu mai era vreme de pierdut.

Însă, se trezi cu el deodată în fața ochilor, fără să-l fi auzit apropiindu-se. Rămase holbîndu-se, fiind cu totul neputincioasă.

Dar prezența de spirit nu o părăsi și veni după el, lăsînd în urmă și celălalt pantof. Dacă cei care îi urmăreau ar ajunge pînă acolo, pantoful le-ar da de înțeles că se află pe drumul cel bun.

- Haide! ordonă el, și ia-ți și pantoful cu tine.

Rosamund își încleștă pumnii și ridică bărbia, însă o singură privire înspre ființa aceea atît de necruțătoare o făcu să hotărască că trebuie să chibzuiască bine lupta și își dădu seama că nu avea rost să-și irosească acum energia.

Of, dar tare îi mai rănise mîndria. Era atît de plin de sine nesuferitul acesta și îi dădea ordine ca și cînd ea i-ar fi fost vreun fel de slujnică. Însă nu-și simțea lezată doar mîndria. Era nedreptățită. În vreme ce el se apăra împotriva ploii cu o pătură furată din trăsura tatălui ei, ea era udă pînă la piele.

Și încă multe alte rele i se puteau întîmpla. Nu trebuia să uite că cel care o ținea acum în captivitate mai ucisese o femeie. Nu avea nimic de pierdut dacă scăpa și de ea în același fel.

Cînd ieșiră din tufișuri, Maitland îi arătă direcția înspre care trebuia să meargă. Rosamund se opuse. Era o potecă îngustă, noroioasă, care ducea spre un boschet des de mărăcini. Un loc cum nu se putea mai potrivit pentru a ascunde un cadavru. *Al ei.*

Maitland îi atinse umărul cu mîna, dar ea se trase înapoi, alunecă și căzu chiar în mărăcini.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Se enervase de-a binelea. Ce-oi fi crezut că vreau să-ți fac? Se uită la ea înfuriat la culme, după care dădu din cap. Dacă aș fi vrut să te ucid, aș fi făcut-o în timp ce te ușurai în tufiș. Tu chiar n-ai minte deloc, femeie? Stai într-un loc, să-ți scot spinii ăștia din haine.

Maitland își puse pistolul la brîu, lăsă jos sticla de coniac și începu să desprindă spinii de pe rochia lui Rosamund. Ea stătea acolo, tăcută, nefericită, cu genunchii strînși la bărbie, în timp ce ploaia curgea în șuvoaie. Parcă ieri rîvnise la o mică

aventură, nu? Însă dacă atîta simț al umorului avea bunul Dumnezeu, pe ea nu o amuza deloc întîmplarea. Mai mult decît atît, totul i se părea o nedreptate. Nu că l-ar fi învinuit pe Dumnezeu. Nu. Richard Maitland, și nimeni altcineva, se făcea vinovat de toate necazurile ei.

După ce o scăpă de spini, bărbatul se ridică în picioare și o cercetă iar, cu o privire pătrunzătoare.

– Acum ți-e bine?

– Vrei să știi dacă mi-e bine? răspunse ea pe un ton binevoitor. Mă mir că întrebi. Ce poate fi mai plăcut decît să fii amenințat cu o armă, îndesat în mărăcini și înecat de ploaie undeva, la capătul lumii?

– Ai căzut singură în mărăcini, îi zise el. Apoi se aplecă să-și ia sticla de coniac.

Ce-a fost ăsta, un zîmbet? Rosamund simți cum își pierde cumpătul și, înainte de a cîntări dacă era înțelept sau nu ce făcea, se repezi la piciorul bărbatului și îl trase, răsturnîndu-l pe acesta cu tot cu pătură și coniac în tufiș. Pînă să blesteme el o dată, fata se și ridică și porni împleticindu-se spre barcă. Însă un brînci în spate o făcu să se prăbușească din nou. Dar încă nu terminase. Își ținea strîns în mînă pantoful, așa că rămase pe loc, ghemuită, așteptînd să se apropie clipa. Nu stătu mult, și Maitland se lăsă într-un genunchi, vrînd să o apuce de umeri și să o ridice.

– Nu vrei să gîndești puțin...

Rosamund era cît pe-aci să-l izbească peste față cu pantoful, însă bărbatul, ridicîndu-și brațul să se apere, o lovi cu cotul în bărbie.

– La naiba! mormăi el și o prinse chiar în momentul în care Rosamund își pierdu echilibrul și era să cadă în genunchi.

Poteca ducea spre o colibă părăsită, ascunsă în spatele unei stînci. Pînă să ajungă acolo și să o așeze pe Rosamund în

pat, Richard aproape că-şi pierdu răsuflarea. Două săptămîni petrecute la Newgate nu îi ajutaseră cu nimic sănătatea, şi nici purtatul pe braţe al amazoanei de la un capăt la altul al închisorii şi acum în sus, pe deal, spre colibă, nu-i făcuse bine deloc. Rana din piept începea să pulseze.

Dîndu-se un pas înapoi, după ce o aşeză pe pat, o privi cu atenţie. Ziarele o numeau prinţesa ideală. Ei bine, prinţesa ideală arăta de parcă abia fusese scoasă din apă şi stoarsă.

Cum se ajunsese aici? A fost un accident, bineînţeles, cu toate că el nu se aştepta ca ea să creadă asta. În viaţa lui nu lovise o femeie. Nici pe ea nu avea de gînd să o terorizeze în vreun fel. Nu voia decît ca Rosamund să stea liniştită, pînă cînd fiecare pornea pe drumul lui.

Luă pătura subţire de la capătul patului şi o trase peste ea ca să mai absoarbă din umezeală, apoi se duse spre dulapul de lîngă foc. Văzînd că totul era întocmai cum sperase, îi mulţumi în gînd lui Hugh Templar pentru că îi lăsase acolo tot ce-i putea fi necesar unui fugar – haine curate, un săculeţ plin cu bani, o cutie cu medicamente, pansament pentru rană, un brici, mîncare şi o sticlă cu coniac care să o înlocuiască pe cea pierdută.

Pe măsuţa din faţa şemineului se aflau două căni. Richard umplu una dintre ele, trase o înghiţitură zdravănă după care se îndreptă spre pat. Ridică uşor capul lui Rosamund şi-i strecură printre buze o gură de coniac. Din fericire, ea înghiţi fără să se împotrivească. Cînd pleoapele i se mişcară, Richard răsuflă uşurat. Era limpede, fata avea să se facă bine.

Despre el, însă, nu putea spune acelaşi lucru. Îşi simţea capul greu, iar puterea începea să-l lase. Trebuia neapărat să-şi revină pentru că, dacă se lăsa doborît de oboseală, fata asta îi venea de hac.

Se gîndi să-şi schimbe bandajul, dar realiză că nu era tocmai momentul potrivit, atunci cînd Rosamund îşi venea în

simțiri. Se hotărî să aştepte reîntoarcerea lui Harper. Oare doi oameni mari vor reuşi să o stăpînească, doi ditamai bărbaţii care, după cum zicea Harper, erau cei mai destoinici agenţi secreţi ai Maiestăţii sale?

Richard dădu din cap cu îndoială. Lady Rosamund nu era, nici pe departe, o femeie ca oricare alta. Altfel, pînă acum ar fi ajuns să tremure înspăimîntată. Însă, ea avea un curaj nebun. Chiar şi atunci cînd era speriată îşi păstra stăpînirea de sine. Cînd ieşiseră din curtea închisorii ţinuse piept rebelilor şi focurilor de armă, numai să scape de el, şi, doar cu cîteva momente în urmă, îndrăznise să-l atace cu un pantof. Dacă ar fi bărbat, iar el ar fi în continuare comandant la Special Branch, i-ar oferi pe loc o slujbă.

Gîndul acesta îl făcu să zîmbească, dar surîsul îi dispăru de îndată ce îşi îndreptă privirea spre Rosamund. Pătura subţire se lipi de ea din cauza umezelii, punîndu-i în evidenţă trupul frumos. Era înaltă şi avea o constituţie armonioasă. La urma urmelor, era bărbat şi se simţise atras de ea de cum o zări intrînd în curtea deţinuţilor. Acum că o putea privi în voie şi de aproape, descoperea şi alte însuşiri care îl captivau: părul negru şi bogat; sprîncenele perfect arcuite şi trăsăturile delicate; gura, de o frumuseţe îmbietoare.

Cînd îşi dădu seama cît de insistent îi priveşte gura, se strădui să îşi revină, respirînd adînc şi rar. Femeia aceasta era periculoasă! Nu se cuvenea să se îmblînzească faţă de ea sau să o dorească! Avea prea multe de pierdut. Trebuia să îi inspire teamă. Doar aşa o putea stăpîni.

Totuşi, asta nu prea îi venea lui la socoteală. Metoda aceasta nu se potrivea deloc cu ceea ce învăţase el. Se presupunea că femeile erau sexul slab. Un bărbat care să profite de acest lucru nu era decît o brută. În plus, femeia asta chiar nu

avea nici o vină. Singura ei greşeală a fost că s-a nimerit în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Reflecţiile acestea îi aduseră din nou aminte de Newgate şi de ştreang.

Trebuia să o facă să se teamă de el.

Ca trezit din somn de acest gînd, Richard se dezbrăcă de hainele ude, se şterse cu un prosop şi apoi îşi trase repede hainele uscate şi curate pe care i le lăsase acolo Hugh.

Cînd îşi veni în fire, îşi simţi maxilarul pulsînd şi gura arzînd de tăria coniacului. Era întinsă pe un pat, dar îşi dădu seama că nu era patul ei. Salteaua era plină de noduri. Paie, gîndi ea, apoi, imediat, *Maitland,* şi toate întîmplările îi reveniră în minte. Se ridică, cu greu, în capul oaselor.

Îl observă pe Maitland umblînd într-un dulap, lîngă şemineu. Apoi îşi roti privirea prin cameră şi văzu o măsuţă cu două scaune din lemn; în alt colţ, pe un raft, zări nişte oale şi cîteva cratiţe înnegrite; în fine, observă că de-o parte şi de cealaltă a uşii se aflau două ferestruici. Era o colibă cu o singură încăpere, care avea aerul unui loc părăsit.

Cînd dădu pătura la o parte şi-şi coborî picioarele, patul scîrţîi din toate încheieturile. Maitland tresări, se ridică şi veni lîngă ea. Era curat, curat. Lui Rosamund nu-i venea să creadă. Ultima oară cînd îl văzuse, era plin de noroi. Era limpede, omul se spălase şi îşi schimbase hainele. Şi asta nu era tot. Fata îşi dădu seama că era chiar un bărbat chipeş. Îşi pieptănase părul castaniu deschis şi nu mai avea înfăţişarea aceea aproape sinistră. Abia atunci observă Rosamund că se bărbierise.

Însă, aspectul lui atît de îngrijit o făcu să se simtă şi mai murdară. Avea picioarele pline de noroi şi veşmintele o strîngeau *într-o* îmbrăţişare *jilavă.*

Se ridică în picioare şi îl privi cu luare-aminte. Văzîndu-i privirea, Richard dădu, nemulţumit, din cap.

– Să nu mă faci să te oblig să te porţi frumos, îi zise el.

Abia îi mai suporta ochii aceia mijiţi. Ar fi vrut să privească altundeva, dar mîndria nu-i îngădui să o facă. Ştia că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult omului ăstuia decît să o vadă temîndu-se.

– Ştiu cît de violent poţi fi, răspunse Rosamund, atingîndu-şi încet bărbia.

Maitland mormăi ceva nedesluşit, îşi trecu mîna prin păr şi făcu un pas înapoi. În cele din urmă, zise:

– Ascultă, lady Rosamund. Dacă ai să stai liniştită, n-ai să păţeşti nimic. De-acum Harper trebuie să apară cu caii, te vom duce la un han, iar eu şi Harper ne vom vedea de drumul nostru. Nici nu visezi dumneata cît de repede ai să fii iar cu familia.

Lucrurile începeau să se lumineze. Cineva îşi dăduse osteneala să descopere coliba asta ascunsă vederii şi să o înzestreze cu tot ce era necesar evadării lui Maitland. Dar coliba era o adevărată cocioabă, aşa că sigur nu reprezenta destinaţia finală, ci doar un loc de popas de unde trebuia să se asigure că are calea liberă înainte de a porni mai departe.

De-ar fi putut să creadă Rosamund toate astea!

– Am căutat haine de schimb şi pentru dumneata, zise Maitland. Merse din nou la dulap şi se întoarse cu un teanc de veşminte uscate. Sînt hainele lui Harper, dar le poţi folosi pînă se usucă ale dumitale. Ai şi cizme. Tot ale lui Harper. N-are picioarele prea mari.

Tremura din tot corpul şi ar fi fost bucuroasă să-şi schimbe îmbrăcămintea udă cu un costum din păr de cal, dar nu-i surîdea deloc ideea de a lua hainele lui Harper. Se temea de el la fel de mult cum se temea şi de Maitland.

Şi totuşi...

Pentru că ezita să dea vreun răspuns, Maitland i se adresă din nou, dar pe un ton mai poruncitor:

– Ai cinci minute, îi zise el. Dacă în acest timp n-ai să te schimbi, am să te îmbrac chiar eu. A, şi nici să nu te gîndeşti să fugi. Sînt chiar în faţa uşii. M-ai auzit, lady Rosamund? Fă bine şi pune-ţi hainele astea pînă mă întorc.

– Nu se poate, îi răspunse ea.

Maitland îşi pierdu răbdarea şi aproape că strigă la ea:

– Eşti udă pînă la piele! Îţi clănţănesc dinţii! N-am nici un chef să mă trezesc că faci febră. Ai înţeles?

– Prea bine. Dumneata eşti cel care nu înţelege.

– Atunci fii bună şi luminează-mă, dacă nu-ţi e cu supărare.

Ea ridică uşor din umeri.

– Nu mă pot dezbrăca fără ajutorul cameristei mele.

– Fără ajutorul...

– Cameristei.

Urmă un moment de tăcere. Rosamund simţi cum sîngele i se urcă în obraji. Îl privi fără să clipească, aşteptînd să-l vadă izbind de ea. Maitland se încruntă preţ de cîteva clipe, după care, în sfîrşit, înţelese. Nu se putea dezbrăca singură pentru că, după cîte îşi amintea, rochia ei se încheia la spate într-un lung şir de nasturi.

– Voi fi eu camerista dumitale, îi spuse.

Fata rămase neclintită.

– Nu e nevoie. Dacă ai să-mi dai un cuţit sau un foarfece, o să-mi tai singură rochia.

– Un cuţit sau un foarfece?

Rosamund dădu afirmativ din cap.

– Ţi se pare că aş fi vreun smintit? Hai, întoarce-te. O să fac eu treaba cameristei.

Ea îl privi cu ochi mari şi asta îl iritä şi mai tare. Îşi dädu imediat seama ce-i trecea ei prin minte.

– Dumnezeule Mare! Doar nu-ți închipui că am de gînd să-mi fac de cap cu dumneata? Dacă te-ai putea privi într-o oglindă, ți-ai da seama cît de absurdă poate fi ideea asta. Hai, întoarce-te odată.

Nările ei dilatate exprimau clar furia, însă se supuse.

Nasturii erau mici, iar Maitland era prea neîndemînatic. În felul acesta, puteau să se chinuiască pînă la Judecata de apoi. Pînă la urmă trase de cele două părți ale rochiei și nasturii se împrăștiară pe podea, prin colțurile încăperii și sub pat. Rochia îi lăsă spatele descoperit, dezvelindu-i umerii albi și corsetul de dantelă. Avea o talie uimitor de subțire, cît să fie cuprinsă cu mîna. Cu mîna lui.

De unde îi venise gîndul acela nebunesc?

– Ai cinci minute, zise el, după care ieși.

Rosamund aștepta pînă se închise ușa, apoi își scoase rochia și ciorapii și se înfășură repede cu pătura, pentru a se usca.

– Dacă te-ai putea privi într-o oglindă, zise ea, imitind cu fidelitate vocea lui Maitland.

Ei bine, dacă nu se înșela ea, nici el nu era vreun Romeo. Nici măcar nu se pricepea să desfacă nasturii unei rochii. De fapt, asta nu o prea surprindea. Ce femeie întreagă la minte s-ar lăsa pe mîna lui Richard Maitland? Ea, în nici un caz. Nici măcar amanta lui nu l-a vrut. Biata Lucy Rider.

Dacă s-ar putea vedea într-o oglindă! Și pînă la urmă, la ce se putea aștepta el după ce trecuse prin atîtea peripeții? Cînd era aranjată, după cum îi spunea și tatăl ei, era de o frumusețe răpitoare. E drept că ducele nu putea fi luat în serios din pricina subiectivității, însă, lăsînd la o parte exagerările, nu era nici pe departe hoașca în care o transformase Richard Maitland.

Nu înțelegea de ce o tot ridiculiza. Era clar, nu o plăcea.

La urma urmelor, cu atît mai bine. Nu trebuia să-şi mai bată capul şi cu asta.

Pînă şi lenjeria intimă îi era udă. Trebuia să scoată tot de pe ea, inclusiv corsetul, care se încheia tot la spate. O dureau braţele, dar pînă la urmă reuşi să desfacă şireturile şi să-şi scoată veşmintele. Se întrebă uimită cum reuşeau, oare, femeile obişnuite să se îmbrace şi să se dezbrace singure.

Îmbrăcă repede o cămaşă albă, lungă pînă dincolo de genunchi. Nu-i păsa, însă, deloc de cum arăta. Important era că avea pe ea ceva uscat. Asta conta, şi nu părerea lui Richard Maitland. Chiar şi pantalonii negri îi veneau cum nu se putea mai bine: erau şi lungi şi largi pentru ea. Rosamund se bucură că nu se afla o oglindă în colibă, pentru că ar fi fost ispitită să o facă ţăndări, şi numai de ghinion nu ducea ea lipsă.

În sfîrşit, se încălţă cu cizmele lui Harper. Oare Maitland, se întrebă ea, i-ar mai fi dat haine să se îmbrace dacă ar fi avut de gînd să-şi facă de cap cu ea? Nu putea decît să aştepte...

Putea să aibă încredere în el? *Ar trebui* să aibă încredere în el?

Firește că nu, îşi zise, aplecîndu-se să-şi răsucească pantalonii şi simţind durerea din bărbie.

Tocmai voia să-şi pună pe ea o jachetă albastră, foarte lină, cînd Richard intră pe uşă. Amîndoi rămaseră încremeniţi. El, din cauză că pantalonii negri ai lui Harper o cuprindeau atît de bine, subliniindu-i formele pline şi picioarele lungi, frumos şlefuite. Fără să mai poată fi controlată, închipuirea îi aduse în faţa ochilor imaginea nudă a lui Rosamund.

Ea rămase uluită, deoarece Maitland arăta de parcă tocmai fusese înjunghiat. Se aştepta ca în clipa următoare să-l vadă prăbuşindu-se.

Maitland se încruntă şi-i zise nervos:

– Chiar nu poți face nimic cu părul ăsta? Sau ai nevoie de cameristă să ți-l pieptene?

Bineînțeles că ar fi avut nevoie de Nan. Acestea erau îndatoririle cameristei. Dacă ea ar hotărî să se dispenseze de ajutorul acesteia, ce s-ar întîmpla cu Nan? Ar rămîne fără slujbă, iar mama ei, care e văduvă, și surorile și frații ei mai tineri vor trebui să supraviețuiască fără banii primiți de ea. Dar omul ăsta atît de îngust la minte nu avea cum să priceapă mersul lucrurilor.

Cînd Maitland se duse la dulap și îl descuie, Rosamund își dădu repede cu degetele prin păr. Tocmai podoaba ei cea mai de preț – părul des, mătăsos, întunecat – devenise acum o claie încurcată, cu care nu știa ce să facă, afară de a o pieptăna cu degetele pe spate, peste umeri.

Dar ce-avea de era așa pornit?

Richard veni de la dulap cu un coș din paie, ca pentru picnic. Îl lăsă pe masă, îi dezlegă sfoara care ținea capacul închis și se întoarse spre Rosamund. Aceasta sări ca arsă cînd Maitland îi trecu mîna prin păr.

– În viața mea n-am văzut așa o femeie nepricepută, zise el. Stai locului.

Îi împleti părul într-o coadă și i-l legă cu sfoara de la coșul cu mîncare. Apoi îi arătă șemineul.

– Tu ai să aprinzi focul, iar eu pregătesc masa.

Rosamund se uită la cărbunele din grătar. Nu făcuse niciodată focul, dar îi observase pe alții și nu i se păru ceva dificil. Se uită sus, pe marginea șemineului. Găsi cutia cu iasca necesară. Mai trebuia doar să izbească două bucăți de cremene cu care să aprindă iasca, după aceea să o așeze în cărbune și... gata.

– Hai odată. Aprinde focul ca să ni se usuce hainele.

Comenzi, comenzi și iar comenzi! își zise în sinea ei, pornind către șemineu. Rosamund nu le vorbea astfel nici

servitorilor, pentru că nu voia să-i jignească.

După mai multe încercări nereuşite de a aprinde iasca, respectul fetei pentru slujnice spori. Într-adevăr, asta nu era o treabă grea, ci de-a dreptul imposibilă.

Richard Maitland îşi apropie mîinile de ale ei şi îi luă cutia cu iască.

– Dumneata chiar nu eşti în stare să faci nimic? întrebă bărbatul exasperat. Dacă ar trebui să ai singură grijă de tine, ai muri de foame, dacă nu cumva ai îngheţa mai întîi. Ce ţi-e şi cu domniţele astea, crescute în puf... Pufni enervat, după care îi zise: Ia fii atentă.

Şi ea fu atentă la cum se loveau cele două bucăţi de cremene, o dată, încă o dată, fără nici un efect.

Maitland se înfurie şi mai tare.

– Iasca asta e udă.

Rosamund i-ar fi rîs în nas cu dispreţ dacă nu ar fi durut-o falca. Aşa că se mulţumi să ridice din sprîncene, singurul reproş pe care şi-l îngăduia cînd o nemulţumea vreuna dintre slujnice.

– Cunosc sentimentul acesta, zise ea. Şi eu simt lipsa servitorilor mei. Ar fi bine dacă Harper ar fi aici.

Înghiţi cu poftă fiecare dumicat, cu toate că în cameră era frig şi aproape că se făcuse întuneric. Nici ea şi nici Maitland nu mai sperau să obţină ceva lumină şi căldură, aşa că renunţară să încerce să mai aprindă iasca. Pînă la urmă, pe ea nu o deranja. Figura lui nemulţumită şi înfuriată o încălzea mai mult decît un foc în vatră.

Nici măcar faptul că avea mîna stîngă legată de scaun nu îi afecta buna dispoziţie. În plus, abia dacă mai simţea durerea din bărbie. Cu toate că nu fusese încălzită, mîncarea era la fel de bună ca cea gătită de bucătăreasa ei, iar teama de cel care o

făcuse captivă dispărea o dată cu trecerea timpului.

Maitland, însă, nu-şi găsea liniştea. Imediat avea să iasă afară şi să cerceteze împrejurimile. Era îngrijorat. Nu-i mărturisise nimic, dar Rosamund îşi dădu seama că ceva se întîmpla cu el. Vedea, simţea cum neliniştea îl cuprindea tot mai mult. Şi cu cît îl vedea pe el mai tensionat, cu atît se simţea ea mai liniştită. Poate că i se apropia eliberarea.

– Plecăm, zise el.

– Cum? Rosamund lăsă furculiţa din mînă. Nu l-am auzit pe Harper venind.

– N-a venit. Tocmaî de-asta şi plecăm. Nu trebuia să-i ia atît să facă rost de nişte cai.

Rosamund nu-şi dădea seama dacă asta era o veste bună sau rea, aşa că îl întrebă timid:

– Înseamnă că-mi vei da drumul?

Maitland lua din dulap tot felul de lucruri şi le îndesa într-o desagă, pe pat. Nici nu ridică ochii spre ea.

– Nici poveste. Ai aduce imediat garda aici.

– Dar ai zis că mă duci la un han şi că mă laşi acolo.

– Numai dacă am avea cai. Şi Harper ar fi trebuit să vină cu ei. Fără el, planul ăsta pică. Aşa că trebuie să ne gîndim la altceva.

Cu cîteva clipe în urmă, Rosamund se simţea oarecum în siguranţă lîngă omul acesta, însă acum lucrurile se schimbau. Parcă s-ar fi aflat într-un balansoar: acum era sus, iar în clipa următoare, jos.

– Dar dacă, zise ea, promit să nu spun nimic autorităţilor?

De data asta Maitland se uită la ea.

– De ce te-aş crede?

Rosamund ridică bărbia, orgolioasă.

– Pentru că sînt o Devere.

Era cît pe-aci să o repeadă cu un răspuns tăios, însă figura

ci îl făcu să se răzgîndească. În ochii fetei se citeau mîndria şi teama, deopotrivă.

Bineînţeles că se temea! Doar o făcuse captivă şi, în plus, îl credea un criminal. Nu ştia la ce să se aştepte. Firește că era în stare să promită orice, numai să scape de el.

Ceea ce îl surprindea, însă, pe Maitland era dorinţa lui de a o putea crede.

Înmuindu-şi vocea, îi zise:

– Nu-ţi pot da drumul pînă nu mă asigur că mă aflu cu mult înaintea celor care mă urmăresc, dar, dacă promiţi că nu vei încerca să scapi sau să mă tragi cumva pe sfoară, n-am să te mai ameninţ cu pistolul şi-am să renunţ şi la cătuşe.

Pentru o clipă, avu impresia că Rosamund va accepta, după care ea dădu hotărîtă din cap.

– Pentru o Devere promisiunea este sfîntă, răspunse fata. Pentru dumneata există ceva sfînt, Richard Maitland?

Răspunsul ei nu-l mulţumi deloc. Toată viaţa îşi slujise ţara cu devotament şi acum o vedea întoarsă împotriva lui. Nu-şi dădea seama de ce aştepta altceva de la fetişcana asta.

Nu avea încredere în el. De altfel, nici nu conta prea mult, pentru că nici el nu avea încredere în ea. Practic, chiar ea îl prevenise. Prea bine. În cazul acesta va redeveni necioplitul care o răpise.

Schiţă un soi de zîmbet şi răspunse:

– Viaţa mea e sfîntă pentru mine, zise el, şi ai face bine să nu uiţi asta.

Ea îl privi întorcîndu-se la împachetarea lucrurilor pe care voia să le ia cu el. Avea straniul sentiment că undeva se înşelase în privinţa lui. Ea nu avea nici o vină. Cuvîntul ei ar fi trebuit să aibă greutate. Omul acesta era un criminal. Iar cuvîntul lui nu avea nici o valoare.

Atunci de ce se simţea de parcă l-ar abandona?

Îl întrebă mai mult în şoaptă:

– Ce-ai să faci cu mine?

– O să mă mai gîndesc.

Vorbele acestea înfiorătoare, rostite cu atîta nepăsare, o luminară. Înţelese perfect avertismentul lui. Singurul lucru care conta pentru el era propria viaţă, iar ea ar face bine să nu uite asta.

Înghiţi greu, întrebîndu-se ce i s-ar putea întîmpla, apoi mai înghiţi o dată, gîndindu-se la tatăl ei. Cu siguranţă a aflat pînă acum de răpirea ei şi e devastat de îngrijorare. Fraţii ei, de asemenea.

Privi spre fereastră. În curînd avea să se întunece, iar şansele de a scăpa erau mult mai mari.

5

Vestea evadării lui Maitland de la Newgate şi a răpirii lui lady Rosamund se răspîndi în Londra cu viteza luminii. Deşi multe baluri şi petreceri fură anulate din pricina răzmeriţei, cluburile gentlemenilor din St. James erau mai pline ca oricînd. În White's, domnul George Withers asculta cu luare-aminte relatarea înflăcărată a lui Charles Tracey despre evadarea lui Maitland. Fusese de faţă, zicea Tracey, împreună cu sora lui, iar lady Rosamund insistase să-i însoţească.

Tracey, gîndea cinicul Withers, se bucura de atenţia tuturor, cu toate că el nu era nici pe departe un erou. I-ar fi plăcut să-i pună cîteva întrebări încuietoare, dar omul era înconjurat de un public numeros şi îi era prea greu să ajungă lîngă el.

Pînă la urmă era mai bine aşa, pentru că Withers cu greu şi-ar fi putut păstra stăpînirea de sine. Inima începuse deja să-i bată cu putere şi respiraţia îi deveni tot mai accelerată. Furia i se putea dezlănţui în orice clipă şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se trădeze faţă de aceşti lorzi din White's, înstăriţi, aristocraţi, care îl acceptaseră ca fiind unul de-ai lor.

Îl cunoşteau drept George Withers, un fiu al bătrînei Anglii, care îşi găsise norocul în Carolina de Sud, unde era proprietarul unei plantaţii destul de întinse. Garanţiile şi scrisorile de recomandare pe care le prezentase erau ireproşabile. Era, într-adevăr, unul dintre cetăţenii de vază din Charles Town. Însă nimeni nu ştia că adevăratul George Withers murise cu mult

timp în urmă, înainte ca bărbatul care îi substituise personalitatea să se fi mutat în Carolina de Sud.

Se ridică de pe scaun şi, zîmbind, zise că se grăbeşte să ajungă acasă. Cîţiva dădură impasibil din cap, dar nimeni nu încercă să-l convingă să mai stea. Toată lumea era absorbită de ceea ce povestea Tracey.

Avea de mers doar cîţiva paşi pînă acasă, în Bond Street, dar, oricît de mult se străduia, nu reuşea să-şi stăpînească furia. Dacă ar fi dat peste vreun ciine vagabond ori peste vreun cerşetor, şi-ar fi vărsat mînia pe ei, dar singurul trecător era gardianul de noapte şi în faţa matahalei ăsteia nu putu decît să schiţeze un salut reţinut, cu mîna la pălărie.

Richard Maitland a evadat de la Newgate. Simţea vorbele acestea zvîcnindu-i în creier. *Richard Maitland a evadat de la Newgate.*

Nu se putea spune că l-ar fi subestimat pe Richard Maitland, dar nu-şi imaginase nici o clipă că ar putea să evadeze din închisoare. Asta se întîmplase din cauza lui lady Rosamund. Tracey zicea că Maitland o luase ostatic pentru a putea scăpa, ajutat şi de fostul său bodyguard.

Ar fi trebuit să-l ucidă pe Maitland cînd a avut ocazia, atunci cînd intrase în camera lui Lucy Rider. Dar nu acesta fusese scopul. Îşi dorise ca Maitland să supravieţuiască şi umilirea lui să fie făcută publică înainte de a fi spînzurat. Ţinuse ncapărat să fie chit. Plănuise amănunţit, visase să-l prindă pe Maitland – şi acum iată ce se întîmplase.

Dar încă nu se sfîrşise totul. Nu, nici pe departe.

Furia i se mai potoli cînd şi-l închipui pe Maitland încercînd să fugă, urmărit, hăituit cu şi mai mare înverşunare acum, cînd o răpise pe lady Rosamund. Nu avea prieteni, nu avea pe nimeni care să-l ajute – avusese Withers grijă de asta. Prinderea lui nu era decît o chestiune de timp.

Nu se temea că Maitland l-ar putea căuta, ci se desfăta imaginîndu-şi cum se căznește, probabil, cea mai ascuțită minte din Serviciul Secret al Maiestății sale să pună lucrurile cap la cap, încercînd să afle cine i-a provocat o asemenea prăbuşire. Nu avea să afle niciodată. Nu, nici într-o mie de ani.

Cu cît şi-l imagina mai mult pe Maitland pitit prin vreo văgăună şi încercînd să descopere cine îi înscenase farsa, cu atît i se descreţea fruntea mai mult. Cînd ajunse acasă deja se simţea din nou stăpîn pe situaţie şi îi dădu liber servitorului, zîmbind.

Merse direct în bibliotecă, îşi turnă un pahar mare de coniac şi se apropie de foc să se încălzească. Deasupra şemineului se afla o oglindă şi, deodată, fu străfulgerat de propriul său chip reflectat în ea. Nimeni, îşi zise convins, nu şi-ar da seama că el era, de fapt, un criminal. Nu era o frumuseţe, dar avea un chip plăcut, prietenos, genul de figură care inspira încredere, în special femeilor. Încă un atu era faptul că părea mai în vîrstă decît era, de fapt. Îşi făcuse cîteva şuviţe cărunte, iar cutele adînc săpate în obraji i se trăgeau de la gerurile aspre pe care le îndurase pe vremea cînd făcea negoţ cu blănuri în sălbăticia Canadei.

Din cauza lui Maitland petrecuse anii aceia sfîşietor de grei în Canada.

I se păru ciudat faptul că numai doi oameni îi puseseră sinceritatea la îndoială: tatăl lui şi Maitland.

Nu am omorît pisica, tată! N-am omorît-o! Era o vulpe şi eu am alungat-o. Şi pe obraz i se rostogoleau lacrimi fierbinţi.

Tatăl său nu a fost chiar convins, însă mamă-sa a luat apărarea inocenţei sale de copil cu ochi senini şi astfel a trecut ziua aceea.

Se pricepuse întotdeauna să manipuleze femeile – aşa se

întîmplase cu mama lui, cu soția lui, cu Lucy. Cînd își aminti de puști, zîmbi. Iată ceva diferit, altfel. Pînă acum nu mai avusese un ucenic; nimeni nu-l mai admirase atît pentru șiretenia lui și pentru succesul pe care îl avea. Se simțea mai ușurat acum cînd își putea scoate masca, arătîndu-și adevărata față. Iar puștiul îi era un elev pe măsură. Împreună își puteau croi un viitor strălucit.

Maitland avusese un cu totul alt efect asupra lui. Din clipa în care se cunoscuseră, nu se simți deloc la largul său în prezența lui Maitland. *Un ticălos de scoțian*, își spusese el, dar curînd descoperi că era mai mult de-atît. Se trezi urmărit de Maitland, un tip deloc prietenos, ostil, căruia nu-i scăpa nimic, după care se văzu pierdut într-un proces. A încercat să-l cîștige pe Maitland de partea sa, dar acesta i-a zădărnicit orice încercare.

Acum însă, nu mai avea nici o teamă în privința lui Maitland. Era ferm convins că nu va descoperi în veci adevărul. În plus, Maitland avea un cusur care lui îi era străin: onoarea. Acesta se supunea unui cod al onoarei, sacru pentru el, cam tocit, e drept, totuși un cod al onoarei. Maitland ar sta pe gînduri dacă ar fi vorba de crimă, în timp ce el, nu.

Gîndindu-se cînd la una, cînd la alta, se opri pînă la urmă asupra prietenilor lui Maitland. Precaut om, iar el înțelegea și respecta acest lucru. Fiind comandant la Special Branch, nu putea lega prea multe prietenii. Singurii apropiați îi erau Hugh Templar și Jason Radley. Despre Radley aflase că plecase la Paris înainte de necazul lui Maitland și, după cîte știa, încă se afla acolo. Cît despre Templar, acesta se lepădase de „prietenul" lui de îndată ce a fost adus la judecată.

Așa să fi fost?

Gîndindu-se mai bine, realiză că era prea riscant să lase găsirea lui Maitland pe seama autorităților. Nu punea nici o bază pe destoinicia lor. *Nepricepere* și *incompetență* – acestea erau cuvintele cele mai potrivite pentru a-i caracteriza, altfel

n-ar fi condamnat la moarte un om nevinovat – Maitland – în vreme ce un delincvent înrăit – el însuşi – era lăsat liber.

Primul său asasinat a fost şocant pentru el, cu toate că îl plănuise pînă la ultimul detaliu. I se părea bizar cît de uşor putea trece de la o crimă la alta, cît de lesne şi chiar plăcut devenise totul. Sentimentul puterii absolute nu semăna cu nimic din ceea ce trăise pînă atunci. Cînd omora, se simţea ca un zeu.

Acum, era de ajuns să se gîndească la acea stare, că se şi simţea ca un stăpîn. Dar oricît de mult l-au încîntat acele crime, nu se comparau cu plăcerea aşteptării de a-l vedea, în cele din urmă, pe Richard Maitland în streang.

Fii prudent, se avertiză el. Maitland nu va fi la fel de uşor de ucis ca ceilalţi. Omul acesta era excesiv de bănuitor. Pînă la Maitland era obişnuit să se bazeze doar pe viclenie şi pe farmecul său înnăscut. După aceea, însă, învăţase să-şi folosească în egală măsură şi mintea. A trebuit să se gîndească bine, să analizeze amănunţit situaţia şi să ia în considerare faptul că mai exista o şansă, una foarte slabă, ca Maitland să descopere pînă la urmă adevărul.

Cînd auzi voci pe coridor, se ridică. Îi aştepta pe aceşti vizitatori şi voia să audă răspunsurile la întrebările care îi torturau mintea. Unde se aflau prietenii lui Richard Maitland? Unde era el ascuns? Ce urma să facă? Cine era acest bodyguard care îl ajutase să evadeze?

Şi cine se ocupa de urmărirea lui Maitland?

Harper se sprijini cu coatele de tejghea, luă o gură zdravănă de bere şi-şi şterse spuma de la gură cu dosul mînecii. Începea să-şi dea seama că răpirea unei fiice de duce nu era chiar un lucru înţelept din partea stăpînului său. Drumul spre Chelsea era înţesat cu jandarmi. Abia străbătuse o milă sau două, cînd o trupă de cavalerie îl zări şi porni în goană după el. Dacă n-ar fi

mînat cea mai bună şi mai rapidă trăsură din cîte avusese vreodată plăcerea să conducă, pînă acum ar fi fost pe drum către Newgate. Doar ce reuşise să scape de echipajul ducelui şi să se refugieze la Cocked Hat, că se trezi înconjurat de gardă.

Şi iată-l aici, la lăsarea amurgului, cînd se aprinseră felinarele. Taverna era ticsită de oameni şi la fiecare ieşire stătea de pază un soldat. Găsiseră trăsura ducelui şi acum o căutau pe fată şi pe cei care o răpiseră. Toţi cei care erau de faţă, ca şi cei din apropierea hanului fuseseră adunaţi înăuntru şi li se ceru să aştepte acolo pînă ce vor răspunde la întrebări. Nici dacă ar fi fost răpit regele nu s-ar fi făcut atîta vîlvă.

Putea fi şi mai rău, mult mai rău. Soldaţii ar fi putut fi călăraşii de la Special Branch, unul dintre ei poate l-ar fi recunoscut şi atunci totul s-ar fi dus de rîpă. Dar soldaţii aceştia erau de la Richmond şi habar n-aveau cine era el.

Încă nu începuse interogatoriul. Harper se gîndea că nu avea să zăbovească prea mult acolo. Totuşi, deşi ştia că era priceput la vorbă şi i-ar fi putut îmbrobodi uşor ca să scape mai repede, puteau trece ore pînă să-i vină lui rîndul. Era musai să facă rost de cai şi să ajungă înapoi la şeful său. Încă puţin, şi găsea el o cale de ieşire. Le va distrage cumva atenţia şi va dispărea ca o nălucă.

Asta numai dacă norocul era de partea lui.

Cînd se deschise uşa şi doi bărbaţi intrară în bar, îşi dădu seama că încercarea de a ajunge la Maitland era mai puţin importantă decît ceea ce îl îngrijora acum. Se întoarse cu spatele în aşa fel încît să nu atragă atenţia şi să nu-i fie zărită faţa. Nu ştia dacă cei doi îl cunoşteau sau nu, dar el putea jura că îi ştia. Toţi cei de la Special Branch îi cunoşteau: erau Digby şi Whorsley, cei doi „bandiţi" de sus. Lucrau cu toţii în aceeaşi clădire, sub patronajul Serviciului Secret al Maiestăţii sale, dar unele sectoare erau mai confidenţiale decît altele. Digby şi

Whorsley erau angajaţi ai Secţiunii C, cunoscută şi sub denumirea de Inchiziţia Spaniolă. Ei erau spionii altor spioni.

Mereu se băgau în treburi care nu îi priveau. Colonelul Maitland le dăduse de cîteva ori peste nas. Digby chiar îl ura pe colonel, fiind încredinţat că acesta îi furase postul care i s-ar fi cuvenit lui. Acum, dacă avea să pună mîna pe el, urma să-l facă să plătească.

Harper întoarse încet capul şi, cu coada ochiului, îi văzu pe cei doi ieşind împreună cu unul dintre ofiţeri. Nu aveau de unde să ştie despre colibă, nu? Dădu din cap, răspunzînd în sinea lui la această întrebare. Doar el, şeful lui şi domnul Templar cunoşteau locul unde se afla coliba şi nici unul dintre ei n-ar spune nimănui. Dar acum, găsind trăsura ducelui, oamenii „de sus" aveau să-şi dea seama că şeful nu putea fi ascuns prea departe.

Simţi cum i se strînge inima.

– Ia uitaţi-vă! strigă o femeie. Au adus înăuntru trăsura ducelui! Şi mi se pare mie, sau au venit chiar ducele cu băieţii lui?

Deodată toţi se înghesuiră la ferestre, să vadă mai bine. Cum stătea el sprijinit de tejghea, Harper vedea cel mai bine. Îi zări pe toţi oprindu-se sub un felinar.

Ducele şi fiii săi formau un grup aparte, deosebit de ceilalţi: aveau trăsături fine, măsliniu strălucitoare ca ale maurilor, dar şi eleganţa şi rafinamentul acestora. În plus, se remarca la aceştia un *ceva* care aducea a infatuare şi care impunea respect desăvîrşit. Iar Digby şi Whorsley nu mai pridideau în a-şi arăta aprecierea, făcînd nenumărate şi ridicole plecăciuni.

Lingăilor, mormăi Harper pentru sine.

Uşa se deschise şi un soldat îşi făcu apariţia.

– Domnia sa, ducele de Romsey, strigă el, oferă o

recompensă de cinci mii de lire pentru orice informație care i-ar putea aduce fiica teafără înapoi.

Mai întîi se produse rumoare, după care toată lumea începu să vorbească tare, chiar să strige unii la alții. Unul dintre soldați își părăsi postul, ca să-i poată despărți pe doi mușterii ce se luaseră la harță. Momentul de neatenție mult așteptat de Harper se ivise.

Își croi drum spre ușă, o împinse și deodată înlemni cînd auzi un glas rostindu-i numele.

– Uitați-l pe sergentul Harper! E unul dintre ei!

Era glasul lui Digby! Așadar, omul „de sus" îl recunoscuse pînă la urmă. Nu privi în urmă. O zbughi înainte pe coridor, pe ușa din spate, și ieși în curtea hanului. În urma lui se îmbulziră zeci de mușterii, toți hotărîți să-l prindă ca să poată pune mîna pe recompensă.

Cînd dădură buzna în curte, soldații își încărcară pistoalele.

– Uitați-l! strigă Harper alarmat, arătînd înainte cu mîna. O să scape!

Se folosea de același truc care îl ajutase la Newgate și nădăjduia să aibă și de această dată efectul dorit.

Dezlegă cel dintîi cal care îi ieși în cale și îl încălecă. Răsunară mai multe bubuituri, dar nici o armă nu era îndreptată spre el. Soldații trăgeau spre ținta imaginară pe care le-o indicase el. Și pînă să-și reîncarce ei armele, aveau să se mai scurgă cîteva clipe prețioase.

Dădu pinteni calului și, cu un salt vijelios, porni în goană către drumul care ducea în oraș. Un glonț îi vîjîi pe lîngă ureche. Întotdeauna se găsea cîte un deștept care să-și păstreze glonțul pînă afla care era adevărata țintă. Asta îi învățase și el pe soldații săi, așa că nu trebuia să se plîngă.

– Opriți focul! urlă Digby.

– După el, neghiobilor! răsună, de data aceasta, vocea lui Whorsley.

Nici prin minte nu-i mai trecea acum lui Harper să se alăture, din nou, şefului său. Ştia ce trebuia să facă, adică să-i îndepărteze cît mai mult cu putinţă pe inamici de colonelul Maitland.

6

Ducele îi chemă pe Digby şi pe Whorsley şi, fără să privească în urmă, intră în tavernă. De îndată ce hangiul, după ce îi conduse într-o încăpere separată, ieşi plecîndu-se respectuos, ducele le arătă scaunele şi le zise:

– Luaţi loc.

Digby şi Whorsley schimbară, pe furiş, o privire, dar văzîndu-i pe fiii ducelui aşezîndu-se la masă, făcură şi ei la fel, însă stăteau foarte tensionaţi, pe marginea scaunelor.

Ducele se opri în mijlocul camerei, cu picioarele depărtate, încleştînd şi descleştînd pumnii. Era un bărbat înalt, iar părul său negru încărunţise puţin pe la tîmple. Harper îl asemănase în mintea lui cu un maur, însă ducele nu avea pielea închisă la culoare. Era ars de soare pentru că stătea mult timp afară, în aer liber. Avea puţin peste şaizeci de ani, dar arăta mult mai tînăr. În acest moment, însă, părea mai bătrîn. Fiecare cută de pe chipul său era mai adîncită din cauza mîniei.

Fiii săi, lorzii Caspar şi Justin, îi semănau atît de bine, încît oricine şi-ar fi dat seama că fac parte din aceeaşi familie. Spre deosebire de ei, Rosamund nu avea bărbia lată şi nici nasul acvilin, dar cu toţii moşteniseră ochii mari, cenuşii ai tatălui lor, care contemplau lumea cu o privire inteligentă, pătrunzătoare, de fiinţă superioară.

După cîteva momente de tăcere, Caspar zise cu blîndeţe:

– Tată, stai jos.

– Cum? Ducele își privi fiul cel mare, făcu un efort să-și adune gîndurile și se așeză pe scaun.

Nu se aflase niciodată în încurcătură, ci mereu fusese stăpîn pe situație. Luptele crîncene la care luase parte în Franța, în timpul Revoluției, îl transformaseră într-o legendă vie. Acum, însă, se întîmpla cu totul altceva. Mîhnirea de care se vedea copleșit amintea de durerea simțită la moartea soției sale, iar teama aproape că îl paraliza. Uitase cît de vulnerabil putea fi, pînă în clipa în care doi străini, maiorul Digby și căpitanul Whorsley, îi dăduseră vestea răpirii lui Rosamund. Aceștia îl informaseră că trăsura ei fusese abandonată în apropiere de Chelsea și, fără prea multe vorbe, încălecă și îi însoți pînă aici. Acum aștepta o relatare amănunțită despre ce i se întîmplase fiicei sale.

Știa că și Caspar și Justin se simțeau la fel de neputincioși ca și el. Ei se aflau în Londra cînd gardienii le dăduseră vestea. La scurt timp după aceea veniră și ei la Cocked Hat.

Văzîndu-și fiii, ducele se mai liniști puțin, cu toate că nu se înțelegeau prea bine. Caspar, întîiul născut, luptase în Campania din Spania, împotriva voinței tatălui său, apoi revenise în Anglia, schimbat cu desăvîrșire; căpătase o forță interioară pe care ducele o admira în taină, dar cu care nu era întotdeauna de acord.

Justin, ca să nu se lase mai prejos, își însoți fratele în ultimele săptămîni pe cîmpul de luptă. Însă experiența războiului a fost cu totul alta pentru el. Fuseseră luați prizonieri de către belgieni și el și tovarășul său, amîndoi husari. Lui Justin războiul chiar i-a adus mărire, strălucire, în vreme ce pentru Caspar anii petrecuți în Spania au însemnat o perioadă întunecată. Cu toate acestea, ducele conta acum pe fiii săi.

Aceștia erau de părere că Maitland nu e un om prost și se va folosi de Rosamund pînă își va recîștiga libertatea. Ducele

spera din toată inima ca propriii săi fii să nu se înşele în privinţa aceasta, însă ceea ce citise în ziare îl îndreptăţea să se aştepte la ce putea fi mai rău din partea lui Maitland. Dacă ar fi sigur că poate scăpa nepedepsit, ar fi în stare să o ucidă pe Rosamund fără nici o remuşcare. Trebuia neapărat să-l găsească înainte de a fi prea tîrziu. Ducele îşi îndreptă apoi privirea către Digby şi Whorsley. Cu toate că făceau parte din armată, aveau aerul unor funcţionari care îşi petreceau vremea la birou, aplecaţi asupra rapoartelor. Amîndoi erau uscăţivi, aveau în jur de patruzeci de ani, fruntea le era tensionată ca într-o concentrare perpetuă a minţii şi îi aminteau ducelui de propriii lui contabili. Dacă lipsea un biet bănuţ, aceştia nu-şi aflau liniştea pînă cînd nu-l găseau. Ducele nădăjduia că acesta era un semn bun.

Cei doi îi spuseseră că erau reprezentanţi ai Serviciului Secret al Maiestăţii sale şi păreau foarte mîndri de funcţia pe care o aveau în Secţiunea C. Pe duce, însă, asta nu îl linişti. Serviciul Secret era atît de plin de taine, încît firile oamenilor care lucrau acolo se cunoşteau prea puţin. Dacă lucrurile nu ar fi aşa, un om ca Richard Maitland nu ar fi fost numit comandant.

Cu toţii îl priveau în tăcere şi aşteptau să deschidă discuţia.

– Domnule maior Digby, zise el în cele din urmă, cine este acest Harper?

– Harper este bodyguard-ul lui Maitland şi, acum, bineînţeles, complicele său. El şi-a ajutat tovarăşul să evadeze. Deocamdată asta e tot ce ştiu, Înălţimea voastră.

Ducele dădu din cap, gînditor, dar lăsînd să se simtă mînia care mocnea în el.

– Şi cine a fost neghiobul care a tras în el şi care era cît pe-aici să-l nimerească?

Digby răspunse gesticulînd agitat:

– Încă nu ştiu, dar cum aflu voi avea grijă să primească pedeapsa cuvenită.

Răspunsul a fost pe placul ducelui.

– Acum povestește-mi despre Richard Maitland, zise el. Cum se face că a fost judecat de un tribunal civil și nu de Curtea Marțială?

– Asta din cauză că autoritățile civile au pus mai întîi mîna pe el și au refuzat să-l cedeze, spuse Digby. Am fi putut stărui, dar cetățenii au cerut să fie judecat într-un tribunal deschis publicului. Probabil s-au gîndit că puteam fi indulgenți cu unul dintre ai noștri. Oricum, superiorii noștri au decis să nu facă prea mult caz.

Ducele pufni nemulțumit. După un moment de gîndire zise:

– Prin urmare, cine este acest Maitland? Ce-mi poți spune despre el?

– Cu tot respectul, Înălțimea voastră, începu Digby prudent, timpul zboară. E posibil ca Maitland deja să fie departe. Ar trebui să cercetăm fiecare casă în parte, fiecare străduță.

Ducele își înălță fruntea. Deodată vocea îi răsună neașteptat de aspru:

– Excelentă idee, dacă am avea cu cine să organizăm o astfel de percheziție. Însă oamenii dumneavoastră urmăresc un fugar. Și să sperăm că nu va mai trage nimeni în el, căci altfel nu vom mai avea șanse să-l prindem pe Maitland.

Digby își muşcă buza.

– Așadar, continuă ducele, cît mai așteptăm, povestește-mi despre Richard Maitland. Cum se face că un astfel de om a ajuns comandant la Special Branch? Cine sînt prietenii lui? Are familie? La cine ar putea cere ajutor?

– Dacă nu mă înșel, spuse Digby, familia îi locuiește în Scoția. Tatăl lui este avocat, sau cam așa ceva, fără să se fi remarcat însă, vreodată. Se poate spune că provine dintr-o familie modestă. Maitland, însă, a fost ambițios de mic. În școală și-a dat toată silința, iar după absolvirea facultății s-a înrolat în

armată. În cele din urmă a fost transferat la Serviciul Secret Britanic din Spania.

Cînd Digby se opri să-şi adune puţin gîndurile, lordul Caspar interveni:

– Pare a fi o persoană demnă de toată lauda. Aşa că, ce s-a întîmplat?

– S-a întîmplat că s-a întins mai mult decît îi era plapuma, răspunse arţăgos Digby. Nu datorită meritelor sale a devenit comandant, ci pentru că a avut noroc. S-a aflat la momentul potrivit, în locul potrivit.

Digby simţi că patosul cu care vorbea depăşise limitele permise şi, după o scurtă pauză, reluă pe un ton mai calm:

– Bănuiesc că aţi aflat despre complotul împotriva primului-ministru.

– Da, am auzit, răspunse ducele. Vreţi să spuneţi că acest Maitland a împiedicat punerea în aplicare a planului?

– Nu, numai că aşa s-a crezut, astfel că el şi Harper, aghiotantul lui, s-au văzut deodată eroi.

– Înţeleg, zise ducele. Continuaţi.

– Drept răsplată, lordul Liverpool l-a numit comandant. Dacă s-ar fi cerut şi consimţămîntul Secţiunii C, noi ne-am fi opus. Maitland nu este unul dintre ai noştri. Nu îşi are locul aici. Nu respectă regulile şi consideră că nu trebuie să dea socoteală nimănui. Cît despre prieteni, nici nu poate fi vorba, în orice caz, nu în sensul în care am numi noi „prieteni". Are doar colegi şi cunoştinţe.

– Bine, dar – interveni scurt lordul Justin – acest body-guard – Harper, parcă – pare un prieten de nădejde. E greu să cumperi un devotament ca acesta.

Digby îşi îngădui un zîmbet palid.

– Sergentul Harper! exclamă el. Un soldat oarecare, apoi

vizitiu, iar acum complicele lui Maitland la crimă. Într-adevăr, un prieten pe măsură.

Ducele își încruntă sprîncenele. El îl număra printre prieteni pe vizitiul său, pe Sellers, acum pensionat, dar care locuia respectabil la Castelul Devere. Nu-l încîntară deloc observațiile lui Digby, iar disprețul pe care îl manifesta nu-i era deloc pe plac. În cele din urmă își dădu seama că nu-l simpatiza pe omul din fața lui.

Privi către celălalt agent.

– Ei bine, domnule căpitan Whorsley, dumneavoastră ce-mi puteți spune?

– Păi... Whorsley se uită la Digby. Sînt întru totul de acord cu cele spuse de maiorul Digby, Înălțimea voastră.

Digby adăugă:

– Nu o să ne scape, Înălțimea voastră. Nu are unde să plece sau la cine să apeleze pentru ajutor. Îl vom prinde și atunci va plăti pentru crimele sale.

Cînd ducele se ridică, ceilalți îi urmară exemplul.

– Fiți puțin atenți, zise el. Intenția noastră nu este aceea de a-l prinde pe Maitland și de a-l pedepsi pentru crimele comise. Scopul nostru este să o aducem teafără înapoi pe fiica mea, iar dacă din mila lui Dumnezeu ea este încă în viață, o să-i dăm lui Maitland tot ceea ce va cere, numai să mi-o înapoieze. Dacă va cere o răscumpărare, plătesc. Dacă vrea să părăsească Anglia în siguranță, voi avea grijă de asta. Dacă dorește să fie grațiat, așa va fi. Orice va dori Maitland, va primi. Ați înțeles?

Amîndoi agenții dădură afirmativ din cap.

Privirea ducelui se îndreptă apoi către ferestruica din încăpere.

– Însă, adăugă el cu glas scăzut, dar ferm, dacă i se întîmplă ceva lui Rosamund, Maitland îmi va da socoteală mie și nu altcuiva.

Tăcerea care urmă acestor cuvinte tulburătoare fu deodată întreruptă de tropotul copitelor pe caldarîmul din curtea hanului. Ducele merse la fereastră şi privi în afară.

– Domnule maior Digby, am impresia că au început să se întoarcă oamenii dumitale, zise el. Şi, dacă nu mă înşel, se întorc cu mîinile goale. Reveni apoi de la fereastră şi adăugă: Pentru moment o să-mi mut reşedinţa în acest han. Iar dumneata ai să mă ţii la curent cu tot ce se întîmplă. Asta e tot.

Cînd văzu că agenţii par nedumeriţi, îi lămuri:

– Spuneaţi ceva despre o percheziţie, nu? Ei bine, daţi-i drumul.

Digby şi Whorsley făcură o plecăciune şi se retraseră.

Coborîră treptele fără să rostească o vorbă, dar cînd intrară în grajd izbucniră furioşi:

– L-ai auzit? întrebă uluit Whorsley. O să-i dăm lui Maitland orice ar cere.

Digby fierbea.

– Părăsirea Angliei în siguranţă! O recompensă! Vor să-l şi răsplătească pe criminalul acesta nenorocit? N-o să permit una ca asta.

Whorsley scuturâ din cap.

– Nu avem ce face. Ai auzit care sînt ordinele. Nu trebuie să mişcăm un deget fără să cerem părerea ducelui. Iar ordinele vin de la primul-ministru.

– Mai vedem noi.

Cei doi tocmai se îndreptau către un grup de călăreţi care descălecaseră, dar la aceste vorbe Whorsley se opri.

– Ai vreun plan?

Digby oftă nerăbdător:

– Sigur că nu am nici un plan. Apoi se întoarse către

tovarășul său. Tot ce vreau să spun este că nu-i vom putea cere părerea ducelui dacă el nu va fi de față. Și nu se știe ce se va întîmpla cînd îl vom prinde pe Maitland. Soldații pot intra în panică. Poate că armele se vor descărca. Cine mai poate spune care a tras primul? Iar dacă fiica ducelui se va întoarce nevătămată, cui îi va mai păsa?

– Și dacă o să pățească ceva?

– Vom da vina pe Maitland. Oricum nimeni nu-l va asculta.

Simțindu-se umilit de duce și de fiii acestuia, Digby își descărcă mînia pe soldații care se întorseseră de la vînătoare fără trofeu. *Maitland!*, își zise. *Tot timpul Maitland!* Ducele și fiii săi ar fi trebuit să fie revoltați peste poate. S-ar fi cuvenit să dorească să-l vadă mort. Dar culmea! Păreau că îl admiră tocmai pe Maitland, chiar dacă doar cu jumătate de gură, iar pe el nu părea să dea doi bani.

Gata, pînă aici. Se săturase să trăiască în umbra lui Maitland. Dovedise deja că era mai bun. Maitland pătase onoarea slujbei sale. Dacă ar fi fost numit el comandant, după cum merita, Maitland ar fi fost delegat undeva, cu o funcție cît mai nesemnificativă, de unde să nu poată face nici cel mai mic rău.

Iar acum toți aveau să-l urmărească – de la colegi, pînă la primul-ministru – să vadă cum se va descurca în cazul Maitland. Foarte bine fac! Era mult mai valoros decît rivalul său și i se oferea, în sfîrșit, șansa de a dovedi acest lucru.

Sus, în iatacul ducelui, atmosfera se mai destinsese. Caspar și Justin se odihneau în fotolii confortabile, iar ducele stătea în fața șemineului, fumînd un trabuc. Justin căută în buzunarul jachetei, își scoase și el un trabuc și îl aprinse de la flacăra lumînării de pe masă. Ducele îl privi fără să scoată o vorbă.

Fiii săi, își reaminti el, crescuseră, erau oameni responsabili,

care nu trebuia să dea socoteală decît lor înşişi. N-ar fi putut să le impună să nu fumeze, cînd el însuşi era un împătimit al trabucului. În plus, erau lucruri mai grave decît fumatul. Atunci privirea i se îndreptă spre Caspar.

Era un bărbat prea frumos şi asta îi putea aduce necazuri. Prea multă frumuseţe, prea mulţi bani şi prea multe femei în viaţa lui – acestea erau problemele lui Caspar. Oare cînd avea şi el de gînd să se aşeze?

Dar ce-i veni să-şi bată capul cu asemenea fleacuri, cînd viaţa fiicei sale putea atîrna de un fir de păr?

Justin suflă un nor de fum şi, surprinzînd privirea tatălui său, îl întrebă:

– Ai spus ceva, tată?

– Nu, răspunse ducele morocănos. Numai deschide fereastra.

Caspar îşi întinse picioarele.

– Cu cît am ascultat mai atent vorbele lui Digby, zise el, cu atît am devenit mai puţin ostil faţă de Maitland. Mă întreb dacă Digby realizează că de cîte ori deschide gura, de atîtea ori dă glas invidiei sale.

– Şi disprețului, adăugă Justin. „Nu este unul dintre ai noştri." Ştiţi ce-a vrut să spună? Că Maitland nu a mers la şcolile corespunzătoare şi nici nu a frecventat cluburile potrivite.

Caspar zise:

– Bine, dar a studiat la Universitate. Am auzit că timp de un an a mers la Cambridge, dar s-a retras din motive dubioase. E posibil ca atunci să fi început coruperea.

Ducele interveni:

– Să nu cumva să uitaţi faptul că el chiar este corupt. Şi periculos. Nici mie nu-mi plac Digby şi Whorsley, însă ei nu au fost condamnaţi pentru crimă şi nici nu au răpit-o pe sora voastră.

Se opri un moment, apoi continuă: În orice caz, sînt de părere că n-ar trebui să ne bizuim doar pe ei doi. Nu mi s-a părut că ar fi din cale-afară de deştepţi, iar noi avem de-a face cu o minte ascuţită. Evadarea din Newgate a fost pur şi simplu magistrală. E limpede, omul acesta nu intră în panică atunci cînd lucrurile nu merg bine, ştie să speculeze orice situaţie în avantajul său. Nu avea de unde şti că Rosamund avea să vină acolo, dar cînd a fost încolţit, s-a folosit de ea ca să poată scăpa.

Îşi privi fiii fix, fără să clipească, dînd şi mai multă greutate vorbelor sale.

– Să nu-l subestimaţi. Nu uitaţi că a mai ucis o dată. Nu are nimic de pierdut dacă face şi acum la fel.

Caspar îl întrebă reţinut:

– Ce ar trebui să facem, tată?

– Avem nevoie de mai multe informaţii. Nu pot să cred că Maitland nu are prieteni. Harper îi este devotat, nu? Trebuie să mai fie şi altcineva care să-i fi asigurat un adăpost şi nişte bani. Un vechi prieten, poate un tovarăş de luptă.

– Să încep să cercetez printre colegii lui de la Special Branch?

– Nu. Ştim cu toţii că de la cei care lucrează pe Whitehall nu scoţi o vorbă. Începe cu Callie. Eu tot n-am înţeles ce căutau ei la Newgate. Poate că ne va da Callie un indiciu care să ne ducă la Maitland. Justin, vreau să duci din partea mea un mesaj la Twickenham. Dacă Maitland vrea să negocieze o recompensă, poate lăsa acolo un mesaj. Spune-i secretarului meu unde mă aflu, iar el să mă înştiinţeze de îndată ce primeşte vreo veste.

– S-a făcut.

– Şi voi avea nevoie de oamenii noştri.

– Cîţi să fie?

– Douăzeci cred că sînt suficienţi.

Justin zîmbi.

– Nici o problemă, jumătate dintre servitorii noștri au fost soldați.

– Sper că se vor descurca mai bine ca soldați decît ca servitori, mormăi ducele. Da, da, știu, vremurile sînt grele și doar așa i-am putut angaja cînd s-au întors de la luptă.

Ducele își conduse fiii la ușă.

– Aici voi ține eu situația sub control, dar întoarceți-vă cît de curînd puteți.

Caspar îi strînse mîna tatălui său.

– Rosamund e în siguranță, tată. De ea depinde soarta lui Maitland. O să aibă grijă să nu i se întîmple nimic.

– Știu, răspunse ducele. Știu.

Dar, rămas singur, își dădu seama că nu putea fi sigur de nimic.

Ducele a avut dreptate să creadă că domnișoara Tracey le va da un indiciu util în legătură cu Maitland, însă lui Caspar îi luă ceva vreme pînă obținu informația dorită. Callie era atît de furioasă din pricina a ceea ce numea ea trădarea lui Maitland, încît, din două în două cuvinte îl desființa cu vorbe jignitoare. În plus, cum era și firesc, se simțea năpădită de remușcări. Pe ea ar fi trebuit să o răpească, nu pe Rosamund. Vina era numai a ei.

Dacă aștepta compasiune și înțelegere din partea lui, gîndi Caspar, era în zadar. De copil, Callie trebuia să fie mereu în centrul atenției, așa încît mulți dintre oaspeții Castelului Devere credeau că ea este fiica ducelui. Caspar nu îi tolerase capriciile nici atunci, și nici acum nu avea de gînd să o facă. Nu-l interesa ce simțise ea cînd Maitland o luase ostatic pe Rosamund. Voia să afle informații despre sora lui. Voia fapte concrete. Voia să știe cum reușise Maitland să evadeze și cine altcineva l-ar mai

îi putut ajuta în afară de bodyguard-ul lui. În cele din urmă, obținu ce dorise. Un nume, Hugh Templar.

Caspar își aminti numele acesta. Îl cunoscuse pe maiorul Templar, pentru că acesta îi era pe atunci gradul, pe la diverse recepții în Lisabona și Madrid. I se spunea *soldatul savant,* pentru că era foarte interesat de Roma antică. De atunci se mai întîlniseră de cîteva ori în Londra unde schimbaseră obișnuitele cuvinte cordiale, ca vechi cunoștințe.

– Nu știu sigur dacă sînt prieteni sau doar colegi, zise Callie. Au luptat în Spania, în oastea lui Wellington.

– Mulți au luptat în oastea lui Wellington, răspunse Caspar. Dar asta nu înseamnă că au și rămas prieteni sau că au păstrat în vreun fel legătura după război.

– Sînt convinsă de asta. Însă ei doi au fost văzuți împreună. Maitland a fost oaspete al familiei Templar și aici, și la reședința lor din Oxfordshire. Și mai e ceva. Aghiotantul acesta al lui Maitland. Ei bine, înainte de a deveni bodyguard-ul lui Maitland, fusese vizitiul lui Templar și, în plus, a fost și el în Spania.

– Cine ți-a spus toate astea?

– Nu-mi aduc aminte. Contează? Nu e nici un secret. Trebuie să le fi auzit pe la vreun bal. În orice caz, acum nu mai sînt prieteni. Templar nici măcar nu a venit la procesul lui Maitland. Of, cît de rău îmi pare că n-am făcut și eu la fel!

– Da, încuviință Caspar cu asprime, cu toții regretăm că n-ai făcut așa. Acum spune-mi unde îl pot găsi pe domnul Templar.

Templar își avea locuința în Berkeley Square, la cîteva minute de casa lui Callie. Străzile erau liniștite atunci, însă jandarmii continuau să patruleze călare. Caspar era cu mintea departe. Se gîndea la Templar și la Maitland. Nu știa mai nimic despre acesta din urmă, cît despre Templar, nu și-l putea închipui abandonînd un prieten sau un coleg în clipele cele mai grele.

Așa că, ce punea acesta la cale? Ce lucru atît de important l-a împiedicat să vină la procesul lui Maitland? Și care era rolul lui Harper? Să fi fost acela de intermediar?

Speranțele de a obține niște răspunsuri de la Templar se năruiră cînd, ajuns la locuința acestuia, află că nu era acasă. Stăpînul, îi spuse majordomul, a plecat împreună cu soția și fiul într-o călătorie la Staines, pentru a vizita ruinele unui oraș roman.

Lui Caspar nu-i trebuia o hartă ca să-și dea seama cam pe unde se afla Staines față de Chelsea. Era un sătuc pe malul Tamisei, pe drumul spre Windsor.

– Și cînd au plecat? întrebă Caspar.

– Acum două zile, Înălțimea voastră.

În urmă cu două zile Richard Maitland fusese găsit vinovat de crimă și condamnat la spînzurătoare și, tocmai atunci, Templar a părăsit orașul.

Caspar îi zîmbi majordomului.

– Domnul...?

– Soames, răspunse acesta, mirat.

– Domnule Soames, ce-ar fi să intrăm în casă și să vorbim pe îndelete?

7

Îi spusese că aveau să părăsească zona, însă nu merseră prea departe. După ce puse în barcă doi desagi plini cu tot felul de lucruri, îi ceru să urce şi ea, visli pînă la malul celălalt al rîului şi ascunse vîslele sub ramurile plecate ale unei sălcii. Acolo şi rămaseră, căci întunericul se lăsa tot mai greu în jurul lor.

Rosamund se gîndi că singura şansă de a scăpa ar fi să sară în rîu, însă nu prea avea cum. Pe de o parte, fiindcă mîinile îi erau încătuşate şi nu ar fi putut înota, pe de alta, pentru că Maitland îi dăduse hainele lui Harper şi acestea erau uscate şi-i ţineau cald. Nu renunţase la ideea de a fugi, numai că prefera să-şi încerce norocul pe tărîm uscat.

Maitland devenise din nou morocănos şi abia dacă schimbară două vorbe. Tăcerea începea să o enerveze.

Îşi drese glasul şi îl întrebă:

– Ce mai aşteptăm?

– Pe Harper, bineînţeles.

Rosamund privi de-a lungul drumului, dar nu văzu nimic.

– Şi de unde va şti că sîntem aici?

– O să ştie.

Fata se abţinu să pună următoarea întrebare. Firește că Harper nu putea să-i vadă prin întuneric. Treaba asta se pare că fusese stabilită dinainte. Altfel barca nu avea ce căuta acolo. Dacă ceva nu mergea după cum plănuiseră, aveau să plece cu barca.

Omului ăstuia nu-i scăpa nimic. În urmă, la colibă, a ascuns tot ce ar fi putut trăda trecerea lor pe acolo. Pantoful ei distrus şi nasturii rupţi se aflau într-unul dintre buzunarele hainei lui. Coşul de pai, cu resturile de la masă şi cu hainele ei ponosite, a fost umplut cu pietre şi aruncat în rîu. Rosamund începea să-şi dea seama ce inamic greu de învins putea fi Maitland.

Dar dacă era atît de grozav, cum de greşise cu crima aceea? Pur şi simplu fusese prins în flagrant. Prins, arestat şi condamnat la spînzurătoare. Poate că, de fapt, nu era chiar aşa de grozav.

Pe de altă parte, evadase de la Newgate, nu? Din cîte ştia ea, mai fusese un singur condamnat care evadase de la Newgate, dar asta se întîmplase cu mult înainte de naşterea ei.

– Colonel Maitland...

– Linişte!

Rosamund închise gura. Dacă el nu avea de gînd să vorbească, ei puţin îi păsa. Era obişnuită ca propriile gînduri să-i ţină de urît. Uneori vorbea singură, chiar şi atunci cînd era înconjurată de mulţi oameni. Nimeni nu băga de seamă. Oamenii nu stăteau de vorbă cu ea, ci pur şi simplu vorbeau fără să o asculte. Nu îi interesau părerile ei, ci doar faptul că era fiica ducelui. Dacă ar fi fost o simplă marionetă, ei tot n-ar fi băgat de seamă deosebirea.

Aşa că, pentru a-şi petrece timpul cît mai plăcut, uneori juca un anume joc. În mintea ei îi transforma pe oamenii din jur în piese de şah, unii fiindu-i aliaţi, alţii adversari care încercau să-i împiedice fiecare ieşire.

Nu era jocul de şah propriu-zis, însă era pe placul capriciilor ei. Dacă piesele de şah ar putea vorbi, cine ştie ce şi-ar spune? Poate că s-ar plînge de faptul că nu fac niciodată altceva decît să se mişte încoace şi-ncolo pe aceeaşi tablă învechită, urmînd aceleaşi mişcări, de ani de zile, zi şi noapte. Ce-ar fi dacă una dintre ele s-ar răzvrăti şi ar fugi să-şi caute libertatea?

În privința lui Maitland, aceasta nu mai era doar o joacă. El chiar o făcuse. Rosamund căzu pe gînduri. Newgate. Sectorul Criminalilor.

Gardienii și prizonierii cu vizitatorii lor erau pionii, împrăștiați la mijlocul tablei. Dezordinea aceasta nu avea să dureze prea mult. Întotdeauna pionii erau sacrificați primii.

Adevărații jucători își ocupau pozițiile.

Maitland. Rosamund cocheta cu ideea de a-i da rolul regelui negru, însă nu i se potrivea. În șah, regele era mult prea pasiv, se ascundea tot timpul, ba în spatele vreunui pion, ba în spatele nebunului, ba în spatele reginei. Maitland urma să atace. Trebuia să fie cea mai puternică piesă de pe tablă, iar aceea era regina. Harper nu putea fi decît mîna sa dreaptă, adică turnul.

Ea însăși era prada pe care o dorea Maitland, regele alb. O dată ce punea mîna pe ea, jocul se încheia. El ar fi cîștigat. Regina ei ar fi trebuit să o protejeze, dar în acest joc, regina albă – și cine era mai bătăioasă decît Callie? – încă nu se hotărîse de partea cui se află, iar turnul ei, domnul Proudie, fusese scos din joc de la prima mutare. Singurii care o mai puteau salva erau pionii ei.

Îi speriase, însă, Maitland, deghizat în gardian. *A scăpat un prizonier! Încuiați porțile închisorii!* Pionii începură să se împiedice unii de alții. *Acolo, sus*, strigă el. *Atenție, scapă.* Iar pionii ei ieșiră de pe tablă.

Dar nebunul unde se afla? Dar calul ei? Unde era Charles? Era într-un colț, cu mîinile ridicate în aer. Iar cînd regina ei se hotărîse, în sfîrșit, să o sprijine, deja era prea tîrziu. Harper o încolțise.

Acum nu se mai afla nimic între ea și Maitland. Șah mat.

Apoi răsună bubuitura și ea se prăbuși pe tabla de joc.

Mutarea fusese greșită. Nu așa era jocul. Ceva nu era în

regulă. Dar ce? Unde greşisе? Cu ce? Încet-încet, începea să-şi dea seama.

– La naiba!

Barca se legănă cu ea cu tot.

– La naiba! exclamă el din nou.

Rosamund privi către silueta lui Maitland, slab conturată în întuneric, apoi se uită spre malul celălalt. Nu se vedeau oamenii, însă felinarele lor licăreau pe măsură ce ei urcau pe potecă, printre tufişuri, către colibă. Aşadar, nu era Harper, altfel s-ar fi zărit un singur felinar. Aceia erau, cu siguranţă, salvatorii ei, printre care puteau fi chiar propriul tată şi fraţii ei. Trase aer în piept, gata să strige, însă încremeni cînd simţi ţeava pistolului lipită de tîmplă.

– Ţipă şi ăsta va fi ultimul sunet pe care ai să-l scoţi, apoi Maitland o luă de gît. Şi n-o să-ţi folosească la nimic, *la nimic,* ai înţeles? N-au cum să ajungă la tine. Nu au bărci. Nu trebuie decît să te arunc în rîu şi ai să te îneci cît ai zice peşte. Asta vrei?

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu.

Mîna din jurul gîtului ei mai slăbi strînsoarea, lăsînd-o din nou să respire.

– Dar tu nu înţelegi prin ce trece tatăl meu acum?

Nu era deloc momentul să nu se supună. Teama şi furia îl înăspriră şi începu să fie mai brutal decît ar fi vrut.

– Nu mă interesează. Nu pricepi că nu vreau decît să scap cu viaţă? Dacă ar fi să aleg între mine şi tine, m-aş alege pe mine fără să stau pe gînduri. Să ţii minte asta!

O obligă să se aşeze în genunchi.

– Cu faţa la pămînt, îi zise.

Rosamund se aplecă şi îşi lipi faţa de unul dintre desagi.

Lacrimile i se uscaseră. Nu se mai gîndea decît la cît de mult îl ura pe omul acela.

Richard nu era nici pe departe mîndru de abilitatea sa. În vreme ce fata stătea încolăcită pe fundul bărcii, el se blestema în sinea lui pentru neglijența de care dăduse dovadă. Prima lui greșeală a fost răpirea unei fiice de duce. A doua a fost faptul că s-a lăsat convins de Harper să o mai țină pe Rosamund un timp. În fine, pentru a treia greșeală trebuia să-i învinovățească pe părinții lui. Ei îl învățaseră că o femeie trebuie respectată în orice situație. Așa încît acum se simțea vinovat pentru brutalitatea cu care o tratase.

Dar, fir-ar să fie! Femeia aceasta nu era chiar deloc fragilă. Putea să aibă singură grijă de ea. Ei ar fi trebuit să deshame doi dintre caii nărăvași ai ducelui, să gonească pînă la întîlnirea cu Hugh și să o lase pe lady Rosamund în plata Domnului. Cît despre posibilii tîlhari de care pomenise Harper, el unul ar fi preferat să nu fie în locul lor și să aibă de-a face cu Rosamund.

Cînd își dădu seama că zîmbește, lăsă să-i scape o injurătură. Femeia asta îi sucise mințile! N-ar trebui să o admire, ci să se străduiască să se îndepărteze cît mai mult de cei care îl urmăreau. Lucrurile nici că puteau merge mai rău. Dumnezeu știe pe unde umbla Harper; Hugh sigur își imagina ce era mai rău; iar lui îi era prea greu să vîslească.

De cîte ori trăgea de vîsle simțea o durere în partea stîngă a pieptului. Poate chiar sîngera din plin. Și pentru că simți cît de tare îi slăbesc puterile, lăsă curentul să-i poarte în josul rîului, în direcția opusă celei în care voia el să meargă.

Trebuia neapărat să scape de fată, dar în așa fel încît să-și rezerve suficient timp să fugă. În plus, era necesar să-și bandajeze rana; avea nevoie și de un cal; dar mai mult decît orice, avea nevoie de odihnă.

*

Opri barca sub un doc părăsit şi porniră pe jos către Kennington, cel mai apropiat sat. Peste rîu se vedeau licărind luminile oraşului. Kennington ţinea de zona rurală, dar se mîndrea cu cele mai de preţ avuţii ale sale: o stradă principală şi un han numit „Prinţul Negru".

Maitland o cercetă cu luare-aminte înainte de a intra în han şi-i potrivi pălăria, cu toate că Rosamund nu-i vedea rostul. Încă avea părul legat şi acoperit cu pelerina lui Harper.

Urma să se dea drept fraţi, avocaţi veniţi în zonă pentru o problemă a unui client. Asta dacă i-ar întreba careva. Dar ea nu trebuia să scoată o vorbă pentru nimic în lume. Va vorbi numai el şi, ca să o facă să priceapă şi mai bine, o înghionti cu pistolul în coaste.

Nimeni nu-i întrebă, însă, nimic. Nimeni nu era curios. Nimeni nu o privi cu prea mare atenţie ca să-i observe mesajul disperat din privire. Nimeni nu băgă de seamă că nu era bărbat, ci femeie în veşminte bărbăteşti. Şi nimeni nu observă că sub desagii pe care îi ducea pe un braţ, Maitland ascundea un pistol. Hangiul, un zdrenţăros şters, plictisit, se lumină la faţă abia cînd Maitland puse pe tejghea un galben şi comandă sandvişuri, cafea şi apă caldă; toate acestea trebuia aduse în camera lor. Hangiul nici măcar nu-i întrebă cum au ajuns pînă acolo, dar probabil bănuia că veniseră călare şi că-şi lăsaseră caii în grajd.

Cu toate că obişnuia să călătorească mult, Rosamund nu poposise niciodată la un han. Tatăl ei n-ar fi acceptat aşa ceva. Clarendon, reşedinţa din capitală a Domnici sale, nu se punea la socoteală, întrucît apartamentele ducelui se aflau la parter şi aveau intrare separată. Doamne fereşte ca ea să fi stat în compania oaspeţilor hotelului! Iar în numeroasele ei călătorii întîlnea mereu prieteni sau cunoştinţe ale ducelui, gata să o găzduiască în casele lor. Îi displăceau toate aceste constrîngeri, mai ales pentru că

era de fiecare dată înconjurată de oameni în vîrstă, în vreme ce Callie îi aprinsese imaginația, povestindu-i despre „Pelican" și „Castle", două hanuri rafinate pe drumul către Bath, unde manierele nu erau așa rigide; acolo te puteai așeza la masă lîngă un străin, iar pînă la servirea ultimului fel de mîncare, prietenia era legată.

La o privire mai atentă, Rosamund își dădu seama că „Prințul Negru" era departe de a fi genul de han la care se referea Callie. Tavanul era prea jos, podeaua, denivelată, iar scările, așa de înguste, încît abia putea trece o singură persoană. Cît despre mușterii, puținii pe care îi văzu trecînd încoace și-n colo, păreau mai degrabă hoți de cai și vorbeau un dialect din care ea nu înțelegea mai nimic.

Hangiul sună dintr-un clopoțel. Văzînd că nu-i răspunde nimeni, strigă din toți rărunchii, „Becky!", și scuturâ din nou clopoțelul.

Într-o clipă, din spatele hanului, apăru o femeie cu bonetă pe cap, ștergîndu-și mîinile pe șorțul legat la brîu și bodogănind întruna. Cînd îi văzu pe Maitland și pe Rosamund rămase nemișcată, cu ochii larg deschiși.

Lui Rosamund începu să-i zvîcnească inima cu putere. *Asta-i,* își zise ea. *În sfîrșit, scăparea!* Poate că Becky o recunoscuse pe ea sau poate pe Maitland. Da, pe Maitland, cu siguranță, pentru că nu-și mai lua ochii de la el.

Hangiul zise ceva, însă Rosamund nu-l auzi. Aștepta să o audă pe slujnică țipînd; mintea ei o luase înainte, încercînd să-și dea seama ce trebuie să facă. Să fugă? Să leșine? Să se repeadă asupra lui Maitland? Îi aruncă în grabă o privire.

Ce era cu el de zîmbea?

Becky nu țipă. Clipi provocator și zîmbi la rîndul ei prosteşte; luă o lumînare și le zise s-o urmeze.

Dumnezeule, flirtau! Maitland și camerista flirtau!

Maitland, care nu era în stare să spună o vorbă fără să amenințe cu ceva, schimba ocheade și zîmbete cu camerista, ca și cînd ar fi fost vreo frumusețe aflată la o întrunire mondenă, iar Becky – vreo cucoană din înalta societate.

Firește, pe ea nu o curta nimeni. Simțea doar țeava pistolului împingînd-o în spate, în timp ce abia își tîra picioarele sus, pe scări.

Becky intră prima în cameră și aprinse lumînarea de pe policioara șemineului, după care dădu foc cărbunilor din vatră.

– E cea mai bună cameră, spuse ea cu entuziasm. Bătu apoi patul cu mîna. Paturile noastre sînt curate, să știți. N-o să dați peste nici un gîndac în saltea.

Gîndaci? Gîndaci în saltea?, se îngrozi Rosamund. În viața ei nu pomenise așa ceva! Dar nici nu conta. Și-așa era doar un singur pat. Maitland nu avea decît să se culce în el. Pentru ea podeaua era numai bună.

– Și, adăugă Becky deschizînd o ușă cu o mișcare largă, afectată, aici este toaleta, știți dumneavoastră, cu tot – ăă –, tot ce vă trebuie. După care chicoti fără rost.

– Minunat, răspunse Maitland mulțumit, învăluind-o pe cameristă într-un zîmbet cald. Apoi se întoarse către Rosamund, cu o figură care păstra o urmă de zîmbet.

Fata aproape că nu-l recunoscu. Era chiar frumos cînd zîmbea. Nici o mirare deci că menajera era ca vrăjită. Slavă Domnului că ea avea ceva mai multă minte, cît să nu se lase înșelată de zîmbetul viclean și de ochii aceia albaștri și mari, care făceau cute la colțuri, ori de cîte ori zîmbea. Era la fel de nepăsătoare și față de umerii săi largi, și față de trupul său bine legat. La urma urmei, nici frații ei nu erau mai prejos.

Dacă ar fi intrat Caspar atunci pe ușă, Becky l-ar fi uitat imediat pe Maitland.

Totuși, ticălosul acesta avea ceva anume. Prestanță.

Virilitate. Forță. Era un bărbat pe care nu-l putea ignora nimeni. Dar iată-l acum flirtînd.

Revoltător!

Sări ca arsă cînd deodată îi simți brațul înconjurîndu-i umerii și strîngînd-o cu putere.

– Fratele meu are gîtul inflamat, spuse el, și nu poate vorbi, așa că o să răspund eu în locul lui. Sîntem avocați și avem o misiune destul de delicată; cam asta e tot ce putem spune despre noi.

Puse apoi o monedă în mîna fetei.

– Asta e pentru osteneala dumitale, îi zise Maitland.

– Oo, exclamă Becky. Oo, se minună ea din nou, cînd Maitland schiță o plecăciune și-i deschise, curtenitor, ușa.

Femeia îl privi de-a dreptul cucerită.

– Taverna o să mai fie deschisă cam încă o oră. Dacă aveți nevoie de mine, oricare ar fi dorința dumneavoastră, mă găsiți acolo.

Maitland oftă.

– Din păcate, eu și fratele meu avem mult de lucru pînă mîine, cînd ne întîlnim cu clientul nostru, dar dacă ai putea să ne aduci sandvișurile pe care le-am comandat, cafeaua și apa caldă, ți-aș fi profund recunoscător.

Becky zîmbi bucuroasă.

– Le aduc într-o clipă.

Maitland închise ușa, apoi o încuie. Privind către Rosamund, zîmbetul lui pieri.

– Ce-ai de ești așa îmbufnată? o întrebă el.

– Îmbufnată? Rosamund pufni și își ridică bărbia în semn de dezaprobare. De fapt, în viața mea nu m-am amuzat mai mult.

Maitland își lăsă capul într-o parte și o privi întrebător.

– Cumva te-ai bosumflat pentru că menajera nu te-a onorat

cu mii de linguşiri şi plecăciuni? Dar de unde ar fi putut şti că eşti fiică de duce?

Devenea din nou nesuferit. Nu atitudinea lui Becky o deranjase, ci a lui. Dar n-ar fi vrut să-i mărturisească.

– Te asigur că n-am dat niciodată mare importanţă faptului că sînt fata ducelui.

Maitland izbucni în rîs.

– În ruptul capului n-am să cred una ca asta. Ştii, îmi amintesc cum erai la Lisabona. Am fost la un bal la care veniseşi şi tu. Erai splendidă, nimic de zis, dar ferească Sfîntul să stai tu laolaltă cu celelalte doamne. Parcă ai fi fost o statuie de marmură.

Rosamund ar fi vrut să se apere într-un fel, să-i spună că nu era arogantă, rece; dimpotrivă, era timidă şi, totodată, sătulă de linguşiri. Convinsă că nu ar crede-o, se mulţumi să-i întoarcă spatele, îşi trînti pălăria pe pat şi aruncă de pe ea pelerina lui Harper. Apoi merse lîngă foc.

După cîteva momente se întoarse, gata să-l înfrunte.

– Colonele Maitland, începu ea, după care se opri.

Bărbatul avea dinţii încleştaţi şi ochii închişi. Îşi dăduse jos pălăria, însă nu se mişcase de lîngă uşă. Se sprijinea de ea, iar faţa îi pălise. Rosamund se sperie văzîndu-l atît de schimbat.

– Ce s-a întîmplat? strigă fata.

Deschise ochii.

– Stai jos, îi spuse el, arătîndu-i patul.

Rosamund se supuse, dar nu-l slăbea din ochi. Părea gata să leşine.

Maitland aruncă desagii pe masă şi lăsă pistolul jos, însă la îndemînă. După ce îşi dădu mantia de pe umeri şi îşi scoase jacheta, Rosamund rămase cu ochii aţintiţi. Cămaşa lui era plină de sînge închegat. Iar cînd îşi scoase cu greu şi cămaşa, fata abia îşi înăbuşi un ţipăt. Maitland avea trupul înfăşurat într-un bandaj alb, înroşit de sînge proaspăt, în partea stîngă a pieptului.

– Cine ți-a făcut asta?

El nu ridică privirea, desfăcu unul dintre desagi și scoase o mulțime de lucruri pe care le așeză pe masă, în ordine: mai multe fîșii de bandaj curate; foarfece; un borcan plin cu prafuri; și o sticluță argintie.

– Tu cine crezi că mi-a făcut asta? răspunse el. Cei care au ucis-o și pe Lucy Rider.

Lui Rosamund îi luă ceva vreme pînă făcu legătura. Se referea la noaptea în care fusese ucisă amanta lui, noaptea în care, susținea Maitland, asasinul ei îl înjunghiase și pe el.

– Dar credeam că e vorba de o rană superficială, zise Rosamund.

Abia atunci o privi și el.

– Nu este mortală, dacă la asta te gîndești. Încă nu mi-a sunat ceasul. Numai că nu vrea să se vindece odată.

Procurorul, își aminti ea, afirmase că, după ce și-a ucis amanta, Maitland s-a înjunghiat singur pentru a face credibilă povestea despre necunoscutul care a încercat să-i omoare pe amîndoi. Nu s-a putut furișa din camera fetei, mai susținuse procurorul, deoarece îl văzuse prea multă lume urcînd. Din această cauză a trebuit să facă în așa fel încît să pară o victimă. Cît despre presupușii asasini – bărbatul și puștiul de care pomenise Maitland – cum de nu-i văzuse nimeni?

Și-a ucis amanta dintr-un acces de gelozie, concluzionase procurorul.

Maitland gelos? Un bărbat ca el să ucidă o femeie din gelozie? Nu-i venea a crede. Impresia fetei era că acest comandant de la Special Branch nu dădea doi bani pe femei, în general.

Deodată, Rosamund realiză ceva. Maitland ar fi putut evita condamnarea la moarte dacă ar fi susținut că Lucy a lovit prima. Dar n-a făcut-o. Nu a vrut deloc să renunțe la varianta lui: un

băiat îl aşteptase în faţa camerei lui Lucy, un băiat care a intrat înaintea lui şi care s-a îndreptat spre pat. Lucy era deja moartă. Atunci l-a înjunghiat cineva.

– Tu ai ucis-o pe Lucy Rider? şopti Rosamund.

– Nu, răspunse el, dar nu mă aştept să crezi ce-ţi spun.

Privirile li se întîlniră şi rămaseră aşa, uitîndu-se unul în ochii celuilalt. Rosamund îl întrebă din nou, aproape şoptit:

– Tu ai ucis-o pe Lucy Rider?

Se aştepta să ţipe la ea, însă Maitland îşi trecu degetele prin păr – gest pe care de acum ea îl recunoştea – şi îi răspunse calm:

– Nu, nu am ucis-o eu.

Nu-şi putea explica de ce, însă îl credea. Nu ştia mai nimic despre el. Dar ştia ce simţea: parcă o ceaţă groasă se risipi din mintea ei.

Rosamund strînse ochii de parcă ar fi durut-o pe ea cînd Maitland îşi scoase bandajul şi turnă peste rană soluţia din sticluţa argintie. Chipul i se încrîncenă de durere, apoi duse sticluţa la gură şi bău. Era, fără îndoială, coniac. Se simţea aroma strugurilor. După cîteva clipe, respiră adînc, lăsă sticla din mînă, făcu un tampon dintr-o fîşie de pînză, turnă coniac peste el şi îl apăsă pe rană, sub bandaj.

– N-ai de gînd să schimbi pansamentul? îl întrebă Rosamund. S-a slăbit şi e plin de sînge. Aşa nu poţi opri sîngerarea.

– N-am ce face. Oricum nu mă mai pot lega singur încă o dată.

Rosamund se ridică de pe pat.

– Te ajut eu. Însă cînd îl văzu punînd mîna pe pistol, se aşeză din nou. Treaba ta, se înfurie ea. N-ai decît să sîngerezi pînă ai să-ţi dai duhul. Sincer să fiu, mă mir că ai rezistat atît. Nici nu e de mirare că ţi s-a deschis rana. Ai făcut rău că m-ai

ridicat în brațe cînd am ieșit din Newgate și, mai ales, cînd te-ai încăpățînat să vîslești pînă aici. Nu te gîndești și tu puțin? Cu o rană ca asta, nu trebuie să faci efort mai deloc.

Maitland își plimbă arătătorul pe nas, într-o mișcare lentă, de om căzut pe gînduri.

– Nu ți-aș fi cerut ție să vîslești, zise el, pentru că aș fi putut să mă izbești cu o vîslă.

– Eu vorbesc serios! Rosamund se înfurie și mai tare. Maitland o trata ca pe un copil necopt. De la bun început trebuia să-ți cauți un loc aproape de Newgate unde să te fi odihnit cîteva zile și să lași rana să se vindece. Goana asta nebună de la un capăt al țării la celălalt nu ți-a ajutat cu nimic. Practic, ne-am întors de unde am pornit.

– Cam așa se întîmplă cînd ești pe fugă. Și n-am gonit chiar de la un capăt al țării la celălalt. Chelsea e undeva, la marginea Londrei. Știi ce, Rosamund? Data viitoare cînd am să evadez, o să te las pe tine să aranjezi totul.

Ei nu-i ardea deloc de glumă.

– Bănuiesc că dimineață ai să închiriezi niște cai, să putem pleca de aici, nu-i așa? Minunat. Abia aștept. Cît crezi că va dura pînă cînd rana va începe să-ți sîngereze iar?

Maitland o privi printre gene. După un moment de reflecție, zise:

– Vino aici.

Cînd Rosamund trecu pe lîngă masă, Maitland mută pistolul în așa fel încît ea să nu poată ajunge la el. Își tăiase pansamentul cu foarfecele, însă acum îl îndepărtă și pe acesta.

Îi întinse un bandaj curat.

– Haide, îi spuse el.

Rosamund aruncă o privire pe masă.

– Ce e în borcanul ăsta?

– Ăă... busuioc.

– Bun. Cel puțin te-ai pregătit cum trebuie.

O privi cum desface borcanul și toarnă praf peste un pansament curat.

– Cum de știi atîtea despre bandajarea unei răni? o întrebă el.

Singura activitate doftoricească o desfășura în grajdurile tatălui ei. Așa cum ducele era pasionat de construirea trăsurilor, tot atît de mult îi plăcea ei să aibă grijă de caii bolnavi.

– Ei? insistă el.

Rosamund îi răspunse ironic:

– Știi cum se întîmplă, colonele Maitland. Doamnele care stăpînesc moșii întinse trebuie să îngrijească de sclavii lor.

Maitland își mușcă buza inferioară, un alt obicei deja cunoscut fetei.

Rosamund se aplecă și îi dădu mîna la o parte ca să-i poată așeza tamponul proaspăt imbibat. Cînd văzu rana, se încruntă.

– Urît, zise ea scurt.

Dar era mai mult decît atît. Marginile rănii erau desfăcute și curgea sînge. Dar coniacul își făcuse efectul, căci înmuiase sîngele uscat. Rosamund lipi bandajul cu busuioc, îi luă din mînă tamponul îmbibat în alcool și îl așeză deasupra, se aplecă din nou să cerceteze și mai bine rana, apoi spuse:

– Ai avut noroc. S-a curățat bine. Dacă ai să te întinzi puțin pe pat, o să mai presar niște busuioc.

El o privi bănuitor.

– Întinde-te, îi spuse ea.

Ochii lui Maitland se strînseră.

– Și să mă trezesc că mă lovești în cap cu borcanul ăsta? Nu, nu. Rosamund, leagă-mi bine rana și gata.

Ea îi dezaprobă încăpățînarea, însă nu îl mustră decît cu un pufnit, singurul gest de iritare pe care și-l îngădui. Îi aplică

bandajul pe rană, îi zise să îl țină bine, apoi încercă să îl lege cu o fîșie lungă de pînză. Abia atunci își dădu seama de situație. Deodată deveni conștientă că el era îmbrăcat doar pe jumătate și că ea trebuia să-l înconjoare cu brațele.

De ce i se acceleră brusc respirația?

Îi spuse tăios:

– Încerc să-ți opresc sîngerarea, colonele Maitland. Apăsă tamponul pe rană cu podul palmei. Da, știu că doare. Dar n-avem ce face.

– Da, să trăiți, răspunse el, făcînd haz de tonul ei autoritar.

Rosamund se încruntă, văzînd care era perspectiva. Nu numai că trebuia să-l înconjoare cu brațele, dar chiar trebuia să se lipească de el.

– Cred, începu ea, că ar fi mai simplu dacă te-ai întoarce. Aș putea să-ți înfășor mai bine bandajul.

– Rosamund, n-o să te las în spatele meu.

Ridicînd ochii, îi întîlni privirea. Nu zîmbea, dar ea era aproape sigură că Richard era ușor amuzat.

Situația era puțin cam jenantă. Avea douăzeci și șase de ani, dar încă avea acel entuziasm de adolescentă.

Privind în jos, îl înconjură cu brațele și încercă să-i lege bandajul. Cînd sînii ei îi atinseră pieptul, bărbatul avu o tresărire.

– Iartă-mă, zise ea, dar bandajul trebuie să fie strîns.

Repetă mișcarea. De data aceasta el își stăpîni reacția, însă respira tot mai greu.

– Rămîi așa, zise ea și legă strîns cele două capete ale bandajului.

Văzînd că nu spune nimic, Rosamund ridică privirea spre el.

Maitland avea din nou privirea aceea stranie, de parcă l-ar fi înjunghiat cineva pe la spate.

– N-am vrut să te doară, murmură ea.

El nu zise nimic, pur și simplu stătea acolo și o privea lung. Momentul de tăcere se prelungea.

– Tu... spuse el.

Ea nu-și putea desprinde privirea de a lui.

– Eu...? zise ea întrebător.

Se apropiară. El îi cuprinse brațele. Ea întinse mîna și îi atinse pieptul. Avea pielea caldă. Îi simți inima bătînd cu putere. Sau era inima ei? I se păru absolut firesc să-și apropie fața de a lui.

Cînd deodată mîinile lui o strînseră și apoi o împinseră, Rosamund țipă.

– La naiba! exclamă el. Nu-ți dai seama că te joci cu focul? Nu ți-a spus nimeni să nu flirtezi cu un bărbat decît dacă ești gata să suporți consecințele? Ochii i se micșorară și nu prevesteau nimic bun. Sau ai crezut că mă poți seduce ca să scapi?

Mintea i se limpezi îndată. Maitland devenea din nou ticălosul cu sprîncene încruntate și cu privire întunecată.

Rosamund își puse mîinile în șolduri.

– Asta e mulțumirea pe care o primesc pentru că încerc să te ajut? Și să știi că te înșeli, colonele Maitland. Nici prin minte nu-mi trece să te seduc, așa cum nu mi-aș seduce nici un servitor. Ai uitat cine sînt?

Asta era problema. El chiar uitase cine era ea. Se petrecea ceva cu ei, ceva ce nu trebuia permis.

Maitland îi arătă patul.

– Treci acolo și *să nu cumva să te mai apropii de mine.*

Și ea putea să-l înfrunte cu priviri fulgerătoare.

– Cu plăcere, îl repezi fata. Și te rog să nu-mi mai spui Rosamund. Pentru cei de seama ta, sînt lady Rosamund, să ții minte.

Apoi se îndreptă îmbufnată către pat.

*

Curînd după aceea, li se aduseră sandvişurile, cafeaua şi apa caldă. Richard îşi spălă faţa şi mîinile. Rosamund, însă, mai pretenţioasă, stătu multă vreme în baie – cu uşa întredeschisă, să poată pătrunde lumina – şi se spălă din cap pînă în picioare.

Cînd veni vremea să se bucure de orele de somn pe care şi le promisese, Richard descoperi cu stupoare că în cameră nu se afla nimic de care să o poată lega pe Rosamund. Bine, soluţii s-ar fi găsit, dar asta ar fi însemnat ca ea să doarmă fie în picioare, fie întinsă pe podea. Îl ispitea ideea să o încuie în baie, dar era prea frig şi mai era şi întuneric. Şi nici nu ar fi fost drept faţă de ea, după grija pe care i-o purtase. Avea şi ea nevoie de un somn bun. Nu avea de ales: trebuia să o lege de el însuşi.

O trase în pat, iar Rosamund nu se opuse. Nu scoase o vorbă. De fapt, nu i se mai adresase nicicum de cînd îi ceruse atît de aspru să nu se mai apropie de el. Lui îi convenea de minune acest lucru. Nu că ea ar fi devenit supusă, docilă, nu lady Rosamund Devere, care îl pusese la punct, arătîndu-i – ca şi cînd ar mai fi fost necesar – că poziţia lui era mai puţin însemnată chiar şi decît a unuia dintre servitorii ei. Şi, ca o adevărată lady ce era, acum se purta ca şi cînd el ar fi fost invizibil.

Avea un efect straniu asupra lui această aristocrată care acum îl bulversa, acum îi trezea admiraţie. Îl irita pentru că nu i se supunea, pentru că îl determina să reacţioneze brutal; şi mai ales pentru că era de o inocenţă dezarmantă. Deloc nu părea să-şi dea seama de efectul pe care îl avea asupra unui bărbat. Cînd era îmbrăcată după moda vremii, era de-a dreptul strălucitoare; în veşminte bărbăteşti, era irezistibilă! Picioarele acelea lungi! Formele acelea atît de frumos rotunjite! Fără a mai pune la socoteală arcuirea ispititoare a buzelor! Chiar nu realiza prin ce trecea el? Era limpede că nu.

Culmea, tocmai aspectele care îl bulversau, îl determinau să o admire. Fata se temea de el, însă nu se lăsa dominată, în orice caz, nu pentru multă vreme. Avea o rezervă de tărie, de forță, pe care nu o putea zdrobi nimic. Iar acea inocență depășea cu mult nepriceperea ei în privința dorințelor unui bărbat. Îi curățase și îi bandajase rana, cînd ar fi fost în interesul ei să-l lase să piară. Cum să rămînă indiferent la toate acestea?

Îi dărîmase toate prejudecățile despre femeile de rangul ei. Despre majoritatea lor, în orice caz. Poate că într-adevăr fusese crescută să devină doar un obiect pentru decor, însă într-o situație limită, femeia asta se putea descurca uimitor. În această privință nu se deosebea de Abbie Templar și de Gwyneth Radley.

Numai că el niciodată nu tînjise după Abbie sau după Gwyneth.

Poftă. Oare chiar asta era?

Își putea stăpîni pofta, dar ceea ce îl paraliza, aproape, era o dorință stranie care îl copleșea ori de cîte ori Rosamund se apropia de el. Ochii aceia pătrunzători, de un albastru tulbure, priveau atît de adînc într-ai lui, de parcă puteau citi ceva acolo, în sufletul lui.

Tu ai ucis-o pe Lucy Rider?

Nu. Nu am ucis-o eu.

Oare îl crezuse? Spera să-l fi crezut, pentru că... pentru că...

Pe toți sfinții! Iar o luase razna. În loc să-și facă somnul, se tot gîndea la o femeie pe care abia o știa de o zi! Din cîte observase el, putea fi doar o ființă vicleană, care știa cum să profite de slăbiciunea unui bărbat. La început nu crezuse asta, dar acum își dădea bine seama. Nimic altceva decît încrederea în cuvîntul unei femei îl adusese în situația aceasta. Și nu avea de gînd să mai pice încă o dată în aceeași capcană. Avea de făcut o mulțime de lucruri, de pus la punct planuri peste planuri

şi, în primul rînd, trebuia să scape de zgîtia asta care îi aducea numai necazuri.

Întoarse capul şi o privi. Erau aşa de depărtaţi unul de celălalt, încît putea încăpea şi o trăsură între ei. Îl durea braţul şi, din cauza poziţiei incomode, îi amorţise întreg corpul. N-ar fi putut dormi nici o secundă în felul acesta.

Băgă mîna în buzunar, scoase cheia cătuşelor şi le desfăcu. Rosamund suspină şi se întoarse spre el. Dormea. Ca să se convingă, îi atinse buzele cu un deget. Ea nu avu nici o tresărire, însă el simţi în tot trupul fiorul acelei atingeri.

Înjurînd şi blestemînd înăbuşit, dădu la o parte pătura şi se ridică din pat. După ce mai puse cîţiva cărbuni în foc, merse la fereastră şi privi afară. Pe partea cealaltă a rîului se zăreau licărind luminile Londrei.

Hugh probabil că a renunţat să-l mai aştepte. Cel puţin avea încredere că acesta va face ceea ce trebuie. Nu va încerca să-l găsească, ştiind că i-ar putea conduce pe alţii la el. Se va purta ca şi cînd nimic nu s-a întîmplat.

Un singur om ştia încotro se îndrepta, şi acela era Harper.

Oboseala, cu siguranţă, îl înmuiase şi îl făcuse dintr-o dată nostalgic, însă nu putea să nu se gîndească la faptul că undeva greşise. Avea aşa de puţini prieteni, încît nu-şi putea îngădui să piardă nici unul.

Cu astfel de cugetări dezolante se repezi şi îşi luă mantia de pe scaun, şi-o puse pe umeri şi se culcă în faţa uşii. Astfel dacă Rosamund ar fi încercat să iasă din cameră, ar fi simţit-o.

Îşi uitase pistolul. Mormăind încă o înjurătură, se ridică în picioare şi păşi încet spre pat. Arma era pe podea, ascunsă sub saltea. După ce-l scoase de acolo, rămase în picioare lîngă pat, cu mintea rătăcind aiurea şi privind-o pe Rosamund cum dormea.

Cînd se surprinse zîmbind, se încruntă. *Pareă aş fi blestemat să am parte de prea puţini prieteni şi de o zgîtie de*

femeie, gîndi el furios şi se întoarse în vîrful picioarelor la culcuşul pe care şi-l improvizase. Acum îşi aminti unde greşise. Atunci cînd o răpise pe lady Rosamund Devere.

Se întinse jos, închise ochii şi începu să numere oi. După cîteva minute se ridică din nou şi începu să bîjbîie prin buzunarele hainei, după obiectul care îl tot înţepa într-o parte. Dădu peste pantoful lui lady Rosamund. Oare chiar nu putea scăpa de ea?

Acest gînd nu-i dădu pace multă vreme.

8

După ce intră în casa pe care o închiriase la marginea satului, Hugh Templar își scoase pelerina udă, luă sfeșnicul de pe măsuța din hol și urcă scările, căutînd-o pe soția lui. Era foarte tîrziu și servitorii deja se retrăseseră, însă el știa că Abbie încă nu se culcase. O găsi în camera fiului lor. Nu îl auzi intrînd, așa că se opri și savură pentru o clipă imaginea din fața lui. Femeia legăna pe brațe copilul lor, îngînînd un cîntec de leagăn. Abbie nu se pricepea să cînte, însă pe micul Thomas nu-l deranja. O privea cu ochi mari și îngîna cîntecul o dată cu ea.

– Hugh, zise Abbie, cînd veni lîngă ea. Mă așteptam să te întorci mai devreme.

Duse apoi un deget la gură, după care arătă spre o ușă alăturată, ușor întredeschisă. Hugh dădu din cap, semn că pricepuse mesajul. Doica lui Thomas putea să fie trează și să audă fiecare cuvînt.

– Nesuferitul de Woodruff, zise el. L-am așteptat ore în șir, dar tot n-a apărut. După aceea calul a început să șchiopăteze, așa că am mers mai mult pe jos pînă acasă.

Abbie aprobă, dînd din cap. Nu exista nici un domn Woodruff. Era pretextul de care se folosea Hugh ca să poată ieși din casă la orice oră – un negustor imaginar, de monede vechi.

– Ia te uită, spuse Abbie, părul lui Thomas începe să se înnegrească.

Hugh se supuse şi privi cu atenţie căpşorul fiului său. Nici măcar nu avea păr, ci un puf mătăsos la fel de blond ca părul soţiei lui.

– Hmm, spuse Hugh cu mult tact.

– Seamănă leit cu tine.

Era clar că asta îi făcea mare plăcere lui Abbie, aşa că Hugh nu o contrazicea. Lui i se părea că toţi bebeluşii arată la fel. Deosebirea era că, atunci cînd lua *acest* bebeluş în braţe, simţea cum i se înfioară întreaga fiinţă.

După cîteva minute, cînd Thomas adormi, îl aşezară cu grijă în pătuţul lui, ieşiră în vîrful picioarelor şi merseră în camera lor, în partea cealaltă a holului.

De îndată ce Hugh închise uşa, Abbie îl întrebă:

– Vrei să-ţi aduc ceva de băut? Whisky? Cafea?

– Nu. Am băut destul în seara asta la Falcon, aşteptînd să apară prietenii noştri.

– Hugh, s-a întîmplat ceva?

– Stai liniştită, Abbie. Au scăpat de la Newgate şi nu au fost prinşi. Asta e tot ce-am aflat. Îşi dădu jos haina şi se cufundă într-unul din fotoliile de lîngă şemineu. Însă evadarea nu a fost aşa cum am plănuit-o noi.

Abbie se aşeză pe un scăunel, în faţa fotoliului lui Hugh, şi îl privi atentă, aşteptînd amănuntele. Soţul ei avea o figură obosită, însă asta nu era ceva nou. Plecase tîrziu în după-amiaza aceea la Falcon, în Latham, satul vecin, cu o pereche de cai odihniţi pentru Richard şi Harper şi cu încă un săculeţ plin cu bani care să-i ajute să-şi grăbească fuga. Abbie îl aşteptase să se întoarcă în urmă cu cîteva ore.

– Povesteşte-mi ce s-a întîmplat, îl îndemnă ea cu glas şoptit.

Hugh oftă adînc.

– I-am aşteptat la Falcon, după cum ne-am înţeles, dar

văzînd că orele zburau, fără ca vreunul dintre ei să dea vreun semn, m-am hotărît să merg în oraş, să aflu ce s-a întîmplat. Cînd am ajuns la Chelsea, m-am alăturat unor călători care fuseseră opriţi şi luaţi la întrebări de către gardieni. Îi căutau pe prietenii noştri şi – aici Hugh zîmbi cu subînţeles – pe cineva răpit de aceştia.

Abbie se dădu înapoi.

– Răpit!! Richard şi Harper au răpit pe cineva? Pe cine?

– Pe lady Rosamund Devere.

Femeia rămase cu gura căscată, apoi, nevenindu-i a crede, întrebă din nou:

– Pe fiica lui Romsey?

– Întocmai. Am aflat toate acestea de la unul dintre gardieni. Se pare că azi a avut loc o răzmeriţă la Londra şi mulţimea s-a îmbulzit către Newgate, făcînd imposibilă circulaţia pe străzi. Bănuiesc că Richard şi Harper nu au putut ajunge la cai, aşa că au pus stăpînire pe alt mijloc de deplasare – bun şi acesta: trăsura lui lady Rosamund. Necazul, adică *adevăratul* necaz, este că lady Rosamund încă se afla în trăsură.

Cînd văzu figura ca trăsnită de uimire a lui Abbie, abia îşi înăbuşi hohotele de rîs. Şi totuşi, îşi zise el, situaţia numai amuzantă nu era. Lăsă rîsul la o parte, gîndindu-se îngrijorat la prietenii lui. Şi încă nu povestise tot ce aflase.

O privi pe Abbie. Ştia că majoritatea bărbaţilor şi-ar proteja soţiile şi nu le-ar spune atîtea, convinşi că erau lucruri greu de suportat. Ei nu o cunoşteau însă pe Abbie. Cîndva lucraseră împreună la un caz şi azi el era încă în viaţă, numai pentru că ea nu se pierduse cu firea.

– Şi mai este ceva, Abbie. Trăsura a fost găsită abandonată dincolo de Chelsea. O conducea Harper, dar a fugit. Nu era nici urmă de Richard sau de lady Rosamund, însă soldaţii cercetează zona.

– Crezi că vor da peste colibă?

– Se poate.

Abbie îl privi neliniştită.

– Hugh, ce putem face?

– Să ne comportăm ca şi cînd nu s-a întîmplat nimic. O să vizităm ruinele romane şi toate locurile interesante de pe-aici şi, în cîteva zile, ne întoarcem în oraş.

Abbie dădu din cap, vădit nemulţumită de soluţia propusă de soţul ei. Hugh se ridică atunci brusc din fotoliu, merse lîngă fereastră şi, fără să o privească, adăugă:

– Nici mie nu-mi place deloc ce se întîmplă, însă acesta a fost planul, iar noi trebuie să-l respectăm. Aşa a vrut Richard, nu numai de dragul nostru, ci şi pentru el. Apoi se întoarse către ea. Richard a insistat să ne salvăm fiecare pielea, dacă lucrurile nu ies cum le-am plănuit. Asta înseamnă că...

– Ştiu ce înseamnă asta! Dar mi se pare o cruzime!

Hugh strînse o clipă din dinţi şi chipul i se încordă.

– Nu e o cruzime. Este codul pe care l-am urmat şi cînd eram agenţi. Noi încă nu sîntem în afara bănuielilor. Primul pe care autorităţile îl vor suspecta că l-a ajutat pe Richard voi fi eu. Credeam că ai înţeles asta. În orice clipă ne putem trezi cu ei aici. Poate chiar acum mă urmăresc vorbind. Nu pot să risc să-i conduc la Richard.

– Ştiu. Ştiu. Iartă-mă. Abbie ridică din umeri, neputincioasă. Doar că... aş fi vrut să putem face ceva.

Hugh veni către ea şi îi cuprinse umerii, ridicînd-o de pe scăunelul pe care stătea.

– Fii atentă, Abbie. Richard a fost un agent nemaipomenit. În Spania a lucrat pentru partizani. Se pusese şi o recompensă pe capul lui. Dar mereu a reuşit să fie cu un pas înaintea duşmanilor. O să reuşească şi acum.

Abbie schiță un zîmbet.

– Asta mi-a spus și el odată despre tine.

– Nu-l vor prinde pe Richard, îți promit.

– Și atunci, unde o să plece? Ce o să facă? Și cu Harper cum rămîne?

– Nu știu. Dar poți fi sigură că Richard a plănuit totul înainte să evadeze de la Newgate. Undeva, prin Berkshire, e o casă pe care i-a lăsat-o lui cineva. Nu știu cine. Ar putea merge acolo.

– E prima oară cînd aud asta! Am crezut că Richard are doar locuința din Jermyn Street. Și pe unde-i casa asta?

– Nu știu sigur. Richard nu mi-a spus niciodată, însă am auzit din întîmplare o discuție între el și avocatul lui. Cînd și-a dat seama că sînt și eu acolo, a închis ușa de la birou. Cred că acolo o să meargă, iar Harper o să-l ajungă din urmă, imediat ce va fi posibil.

– Ce poate fi atît de misterios în legătură cu o casă în Berkshire, de nu le poate vorbi prietenilor lui despre asta? întrebă Abbie, un pic contrariată și revoltată. Și nici măcar nu are mulți prieteni. Ne are doar pe noi și pe Harper.

– Nu-i uita pe Jason Radley și pe soția lui.

– Bine, dar Richard nu-i cunoaște de multă vreme și, în orice caz, ei acum fac turul Franței, nu? Din cîte știu, sînt în luna de miere pe care și-au amînat-o mult timp.

– Așa am auzit și eu. Dar sînt sigur că Jason ar fi venit ca vîntul dacă Richard l-ar fi anunțat în ce necaz se află.

– Și de ce n-a făcut-o? întrebă Abbie mîhnită.

– Pentru că Richard e un lup singuratic, răspunse Hugh. El nu-și face prieteni prea ușor. E ca și mine, Abbie, și bărbatul îi sărută buzele în treacăt. Bine, înainte să te cunosc pe tine.

Abbie nu-i zîmbi, așa cum se aștepta el, ci tremură, ca trecută de un fior.

– Asta e ceea ce mă îngrozeşte, zise ea. Ţi s-ar fi putut întîmpla asta ţie ori altcuiva. Nu crezi că autorităţile ar fi trebuit să ştie că un om de calibrul lui Richard n-ar fi putut s-o ucidă pe biata fată?

– Ba da, dacă înscenarea nu l-ar fi incriminat atît de clar pe el; iar Richard însuşi îşi este cel mai rău duşman. Este rece, distant, nu se poate discuta cu el. Pe magistraţii care anchetau crima i-a scos din sărite. A refuzat să comunice pînă şi cu prietenii; ne-a transmis doar atît: să nu ne implicăm.

– Slavă Domnului că nu l-aţi ascultat, spuse Abbie, împăcată. Aş vrea să putem face mai mult.

– Ştiu.

– E atît de singur.

– Da, ştiu.

– Mi-e milă şi de părinţii lui. Locuiesc aşa de departe şi habar n-au prin ce trece Richard.

Hugh o bătu uşor pe umeri.

– Aşa este.

– Măcar de-ar fi fost şi el însurat.

– Nu cred că Richard se va căsători vreodată. E prea singuratic, prea rezervat.

– Asta se poate schimba, dacă ar cunoaşte femeia potrivită.

– Ei, asta-i! E prea devreme să ne gîndim la asemenea lucruri. Deja are pe cap o femeie cu care nu ştiu cum o s-o scoată la capăt.

Sprîncenele lui Abbie se arcuiră deodată.

– A, da, aşa-i că a plănuit totul? Ia spune-mi atunci care e rolul lui lady Rosamund în planurile lui? Mmm?

Hugh zîmbi.

– Asta a fost o complicaţie pe care Richard nu a putut-o prevedea. Dar nu va dura mult. Sînt sigur că imediat ce se va ivi ocazia, o va lăsa la un han oarecare, după care va dispărea.

– Dacă aş pune rămăşag cu tine ori de cîte ori eşti tu aşa sigur de ceva, m-aş îmbogăţi cu siguranţă. De ce rîzi?

– Auzi tu, Richard şi lady Rosamund. Sînt ca şoarecele şi pisica. El este un republican convins, căruia nimic nu i-ar plăcea mai mult decît să vadă prăbuşită aristocraţia, pe cînd ea se află la un pas de a deveni prinţesă. Reprezintă tot ceea ce nu poate suporta Richard – privilegii, aroganţă...

Hugh se opri, văzîndu-şi soţia dînd din cap, dezaprobîndu-l.

– Ce, nu crezi că e arogantă? o întrebă el.

– Nu. Şi nici nu cred că se consideră privilegiată.

– Abbie, e fiică de duce. Ei trăiesc la un nivel total diferit de al nostru.

– Tocmai asta vreau să spun şi eu.

Apoi se aşeză pe pat şi bătu uşor cu mîna lîngă ea, ca o invitaţie pentru Hugh. După ce se aşeză şi el, continuă:

– Nu am stat niciodată de vorbă, însă am urmărit-o atent la toate întrunirile la care am participat şi mi s-a părut o fiinţă... singură. Nu i se îngăduie să stea la un loc cu oamenii simpli, ci doar cu demnitari, cu persoane care aparţin aceleiaşi clase sociale. Zîmbeşte mereu, e tot timpul politicoasă, dar uneori are o privire – cum să-ţi explic? – ca de prizonier, de parcă toţi cei care o înconjoară ar fi torţionari, nu prieteni.

Hugh începu să rîdă, dar îşi înghiţi îndată hohotele cînd văzu expresia de pe chipul lui Abbie.

– Mă rog, bănuiesc că orice e posibil, spuse el.

– Tu întotdeauna îmi spui că judec bine oamenii.

– Nu-i adevărat. Ceea ce-ţi spun este că mereu te grăbeşti să gîndeşti tot ce este mai bun despre oameni. E drept că dacă n-ai fi avut o asemenea calitate, n-am fi fost căsătoriţi. Iar eu încă aş fi fost un lup singuratic.

Atunci Abbie îl întrerupse:

– Dar cine şi-a imaginat că eşti un solitar? Eu, în nici un

caz. N-aş fi putut crede aşa ceva cînd tu erai înconjurat de atîtea doamne încîntătoare faţă de care nu erai deloc indiferent.

– Abbie, asta a fost demult!

– Am adus vorba doar ca să-ţi dovedesc un lucru. Tu spui că Richard şi lady Rosamund sînt ca şoarecele şi pisica. Totuşi, eu cred că ei doi seamănă. Mă întreb cîţi prieteni adevăraţi poate să aibă ea. Nu cred că are mai mulţi decît Richard. Deodată o străfulgeră un gînd. Hugh?

– Ce este?

– Sper că Richard nu o terorizează pe biata fată. Adică, ştim amîndoi că e un om de onoare, dar atunci cînd vrea e tare necioplit.

– Abbie, nu-ţi face griji. Richard nu e prost. Are şi aşa destule necazuri şi fără să-şi facă duşmani de moarte din Domnia sa, ducele, şi colericii lui fii. Sînt mai de temut decît oricine de la Serviciul Secret. Richard o ştie prea bine şi sînt convins că lady Rosamund va fi cît de curînd alături de propria familie. În plus, nici nu va avea de ce să se plîngă, sau poate va fi doar un pic jumulită.

– Bietul Romsey, îl compătimi Abbie. Prin ce trebuie să treacă acum! El n-are de unde să-l cunoască pe Richard. Cred că se aşteaptă la ce e mai rău. Apoi avu o tresărire. Hugh, crezi că vor veni să ne caute?

– Poţi să fii sigură. Dar nu cei de la Special Branch. Nu li se va permite să investigheze pe cineva dintre ai lor. Vor veni alţii din cadrul Serviciului.

– Nu m-am referit la Serviciul Secret. Mă gîndeam la Romsey şi la fiii lui.

– Doamne fereşte!

După cîteva clipe de gîndire, Hugh zise:

– Nu, nu se va ajunge pînă aici. Nu ne vor căuta dacă lady Rosamund se va întoarce. Şi sînt convins că imediat ce va găsi

momentul, Richard o va elibera.

Abbie dădu din cap.

– Aşa este.

Amîndoi rămaseră nemişcaţi cînd auziră ciocăniturile la uşa din faţă.

– Să fie Richard? şopti Abbie. Sau poate Harper?

– La uşa din faţă? N-aş crede. Aşteaptă-mă aici.

Hugh îşi luă haina în grabă şi ieşi. Oaspetele începea să-şi piardă răbdarea, ciocănind tot mai tare. Nu era nici Richard şi nici Harper.

– Lord Caspar, spuse el, revenindu-şi repede din uimire. Ei, ca să vezi! Vorbeşti de lup şi... Haideţi, poftiţi înăuntru.

9

Rosamund se trezi alene. Cînd nările îi fură gîdilate de aroma cafelei proaspăt făcute, încruntă din sprîncene, fără să deschidă ochii. Ce ciudat! Nan încurcase treburile. Ea nu bea cafea dimineața, de cum se trezea, ci numai ciocolată caldă, îndulcită cu puțină miere. Și de ce erau aprinse lumînările? Nan ar fi trebuit să tragă draperiile, să poată pătrunde soarele. Întoarse capul și privi spre fereastră. Abia se crăpa de ziuă. *Abia se crăpa de ziuă?* Dar ea nu se trezea niciodată înainte de ora zece.

Gîndul care îi veni imediat în minte o făcu să geamă de ciudă. *Maitland.* Stătea la masă și își bea în tihnă cafeaua, înzdrăvenit și vioi, așa cum nu-l văzuse pînă atunci. Asta era opera ei, gîndi Rosamund. Îi legase rana și îi oprise sîngerarea, iar acum era pregătit să înfrunte orice.

Ce-o fi fost în mintea ei?

Maitland îi zise:

– Hai, că ți se răcește cafeaua.

Rosamund se ridică în capul oaselor și îi răspunse grosolan:

– Ce?

– Cafeaua. Îi arătă ibricul de pe masă. Hai, Rosamund, trezește-te. Vreau să-ți spun ceva. Știi, m-am gîndit cum să fac să scap... cum să te duc înapoi la familia ta, fără ca eu să risc ceva.

Fata îl fulgeră cu privirea. Ce mai era și asta, o glumă? Să-l creadă? Pînă la urmă, avea de ales?

Nu pierdu vremea cu aranjatul părului și cu netezirea

hainelor. Îşi puse pe ea haina lui Harper, se aşeză la masă ca să-şi bea cafeaua şi îl ascultă pe Maitland.

– E simplu, spuse el. O să închiriez o şaretă şi o să-i zic surugiului să te ducă acasă, în Twickenham. Eu o să plec, bineînţeles, pe alt drum.

Era într-o dispoziţie bună în dimineaţa aceasta. Însă ei nu-i scăpă fraza aceea aluzivă, deşi neterminată – „M-am gîndit cum să fac să scap..." Voia să spună cum să scape de *ea,* desigur. Îi era teamă să îl creadă pentru a nu fi din nou dezamăgită. Cu siguranţă era ceva putred la mijloc.

Maitland se rezemă de spătarul scaunului.

– Credeam că o să sari în sus de bucurie.

– Hmm, exclamă ea gînditoare. Mă surprinde ideea asta de a mă trimite acasă fără nici un risc din partea ta. Luă cana cu amîndouă mîinile şi continuă precaută: Ce ar putea să mă oprească, de îndată ce tu n-ai să mai vezi şareta, să cer vizitiului să mă ducă la cea mai apropiată judecătorie. Cît ai clipi, or să-ţi şi ia urma. Nu că aş face neapărat asta, se grăbi ea să adauge. Încerc numai să privesc lucrurile din punctul tău de vedere.

– O să-ţi pun căluş şi o să te leg. Maitland se încruntă cînd fata pufni nemulţumită. Ascultă, Rosamund, eu am nevoie de timp ca să pot fugi şi nu cred că vizitiul o să te observe în felul acesta, pînă ajungi la destinaţie. Asta o să-mi asigure mie un avans de vreo două ore. E tot ce am nevoie.

Aşadar, era adevărat. El chiar avea să o lase să plece. Pînă la urmă nu-i păsa chiar atît de mult de căluş şi de faptul că urma să o lege. În ceea ce-l privea, era îndreptăţit să procedeze astfel. Putea să i se întîmple şi lucruri mai rele.

Ar fi vrut să-i mulţumească. Ar fi vrut să-i spună că nu-i va crea probleme, nu le va spune autorităţilor unde se află, nici măcar atunci cînd va fi din nou cu familia ei. Ar fi vrut să-i spună că era sigură de nevinovăţia lui şi că, o dată eliberată, va

face tot posibilul să-i reabiliteze numele. Dar nu-i spuse nimic din toate acestea, pentru că știa că nu o va crede.

Maitland se ridică.

– Te las cinci minute să te pregătești, dar să nu încerci nici un șiretlic.

Rămase pe scaun, nemișcată, ascultînd cum bărbatul încuia ușa pe dinafară. Gîndul de a nu se supune îi trecu deodată prin minte, însă numai pentru că adusese el vorba. Nu voia să-l trădeze, pentru că sigur ar fi sfîrșit spînzurat, iar ea, în ciuda a ceea ce i se întîmplase, credea în nevinovăția lui. Dar asta nu însemna că trebuia să-l și placă.

Cinci minute, îi spusese. Merse mai întîi în baie.

La grajd, cînd vru să închirieze o șaretă, Richard întîmpină un nou obstacol.

– Ar fi binc să vă grăbiți, avocate, îi spuse hangiul, care se ocupa și de cai. N-ați aflat? O fată de duce a fost răpită și garda a baricadat toate podurile. Nimeni nu intră sau icse din Londra fără voia lor.

Vestea dădu peste cap planul lui Richard de a o trimite pe Rosamund la Twickenham. Șareta ei ar fi fost oprită pe podul Westminster, adică prea repede pentru ca el să poată scăpa. Garda ar porni pe urmele lui ca un roi de viespi. Totuși, dacă voia să-l întîlnească pe Harper, nu-și putea schimba planul. Va trebui să o trimită în altă parte.

La Brighton, se gîndi el. Poate că după cîteva ore se vor opri să adape caii și atunci surugiul o va descoperi. Însă va fi prea tîrziu ca să-l mai ajungă din urmă. Da, o va trimite la Brighton.

– Am nevoie de o șaretă imediat, zise el. Grăbește-te. Și, pentru ca ordinul să nu fie prea supărător, aruncă în aer un șiling, pe care hangiul îl prinse cu dibăcie. Iar dacă șareta e gata de

plecare pînă îl aduc şi pe fratele meu, adăugă Richard, ai să mai primeşti un şiling.

Hangiul zîmbi.

– O să fie gata, avocate.

Cînd dădu să plece, Richard aproape se ciocni de un băietan care intră vijelios în grajd.

Puştiul se opri şi dădu vestea dintr-o suflare:

– Domnule Bleecher! Vin gardienii! I-am văzut cu ochii mei. Vin cu bărcile. Au găsit ceva sub un doc, cred că o barcă, şi acum bat la toate uşile şi cercetează casele oamenilor.

Richard îşi păstră calmul, dar simţi acut pericolul. Întrebă curios:

– Gardienii? Aici? În Kennington?

Băiatul încuviinţă:

– Da.

Hangiul scuipă pe podea.

– Gardienii ăştia, zise el, scot mereu untul din noi cînd vor să afle ceva. Apoi se adresă băiatului: Treci la treabă, Danny. Şi nu-ţi mai bate capul cu gardienii. Se descurcă bătrînul Bleecher cu ei.

Richard se gîndi o clipă, apoi zise cu multă stăpînire de sine:

– Poate că ar fi bine ca eu şi fratele meu să mai aşteptăm înainte să ne continuăm călătoria.

– De ce?

– Păi, gardienii... Richard lăsă cuvintele în aer.

Nu se înşelase în privinţa hangiului, căci acesta îi răspunse:

– Mie îmi pareţi nişte oameni cumsecade. Cît despre adunătura asta – şi scuipă din nou pe podea –, ăştia în viaţa lor nu şi-au făcut o datorie ca lumea. Nu vor decît o uniformă roşie şi gloria pe care le-o aduce ea. Mai bine de jumătate sînt nişte nepricepuţi.

Dumnezeule, gîndi Richard, *să fie Bleecher un alt Harper?*

Îl privi din nou, cu mare atenție de data aceasta, și nu mai văzu omulețul neîngrijit, cu șorț pătat și cu unghii negre. Văzu cutele de pe chipul ars de soare; văzu un veteran de război, un om căruia i se cuvenea un respect profund.

Îi întinse mîna.

– La ce regiment? îl întrebă.

Bleecher privi mîna întinsă a lui Richard și își șterse bine palmele înainte să i-o strîngă. Apoi își îndreptă spatele și își trase umerii.

– Nouăzeci și cinci. Puşcaşi, răspunse el.

– Unul dintre cele mai bune, zise Richard. Noroc bun, *sergent* Bleecher?

– Întocmai, cîndva am fost sergentul Bleecher. Noroc bun și dumneavoastră, domnule.

Cînd ieși din grajd, Richard privi către rîu. Cerul se lumina din ce în ce mai mult, însă uniformele roșii nu se zăreau încă. Cu toate acestea, trebuia să se grăbească, însă încotro? Nu numai drumul către Twickenham era blocat, ci și cel către Brighton, de vreme ce garda ajunsese în Kennington. Singura cale de scăpare era către vest, pe partea aceasta a rîului, adică drumul pe care plănuise el să meargă.

Se gîndi la Rosamund și porni o avalanșă de înjurături. Ce-i putea spune de data aceasta? Că se apropia garda de ei și că asta l-a făcut să schimbe planurile din nou? A, sigur, își și imagina efectul pe care-l va avea asupra ei. Îi va face necazuri mari, iar el se va vedea nevoit să o lase în urmă și atunci garda va ști imediat unde să-l caute.

Nu o putea lăsa în urmă. Îi va spune de schimbarea planului de îndată ce vor ieși din Kennington. Sau poate chiar mai înainte, cînd se vor vedea în șaretă. Nu avea să-i convină,

dar era o femeie inteligentă. O va face el să înțeleagă situația.

Împovărat cu astfel de gînduri, intră înapoi în han.

Cînd ajunse în cameră, o găsi pe Rosamund gata de plecare. Richard avea chipul înnegurat, dar acesta nu era un lucru nou. De fapt, fata se obișnuise cu toanele lui, așa că nu o mai impresionau cu nimic. În plus, acum că îl credea și nevinovat, nici toanele lui nu o mai înspăimîntau, nici amenințările, nici pistolul cu care o înghiontea în coaste, nici perspectiva de a i se pune căluș și de a fi legată.

Adevărul era că ea avea încredere în el, pe cînd el nu.

Gîndul la chipul tatălui ei cînd o va lua în brațe, la Caspar și Justin care vor fi, cu siguranță, de față, îi umplu ochii de lacrimi. Dispăruse timp de douăzeci și patru de ore și știa că asta avea să fie cea mai lungă zi din viața părintelui ei.

Șareta îi aștepta în grajd, cu vizitiul gata de plecare. Rosamund era nerăbdătoare să pornească la drum, însă Maitland mai stătu puțin de vorbă cu hangiul și-i puse în palmă o monedă, apoi veni și el.

Rosamund urcă prima. Cînd văzu desagii pe podeaua șaretei i se păru ciudat, dar nu se alarmă. Fără să-i spună un cuvînt, Maitland urcă lîngă ea, îi puse călușul și îi încătușă mîinile la spate – întocmai după cum se așteptă. Nici măcar nu își dădu osteneala să spună o vorbă de despărțire. Asta o irită puțin, însă gîndul că avea să meargă acasă, la familia ei, îi potoli nemulțumirea. Dar cînd îl văzu așezîndu-se pe banchetă, lîngă ea, trîntind ușa și spunîndu-i vizitiului să pornească, îl privi fix, neîncrezătoare.

Cînd șareta porni, Maitland își ridică mîinile și, încercînd să-i calmeze neliniștea, îi zise:

– Fii puțin atentă, planul s-a cam schimbat. Încă nu te pot lăsa să pleci. Știi...

Atunci ea încetă să-l mai asculte. Plecau din Kennington, însă

nu pe drumul pe care trebuia. Nu-i luă prea mult ca să-şi dea seama ce se întîmpla. Se văzu din nou victimă a trădărilor lui şi, dacă nici acum nu reacţiona, mai tîrziu putea fi în zadar. Încercă să se ridice în picioare, însă Maitland o împinse înapoi şi-i ceru să se potolească. Îi zise că dacă se stăpîneşte, lucrurile încă pot ieşi în avantajul lor.

Îl privi uluită – apoi, cu spaima unei fiare încolţite se repezi asupra lui. Îl lovi cu picioarele; se zbătu să-şi elibereze mîinile; încercă să sară; se încovoie; vru să-l izbească cu capul. Maitland însă o prinse sub greutatea lui, pînă cînd încrîncenarea fetei se mai înmuie.

Cînd Rosamund încetă să se mai zbată şi rămase fără vlagă în braţele lui, Maitland îi zise, pe acelaşi ton calm:

– Nu vreau decît să-mi promiţi că ai să stai liniştită şi atunci o să-ţi scot căluşul şi cătuşele.

Ea îl fulgeră cu o privire aşa de tăioasă, încît Maitland nu mai încercă să o convingă.

– Atunci, n-ai decît să mă urăşti, dar eu nu am să te eliberez pînă ce nu promiţi. Hai, Rosamund, promite-mi. Nu trebuie decît să dai din cap.

Răspunsul ei, însă, a fost strădania de a se ridica în capul oaselor; apoi îşi înălţă bărbia şi începu să privească nepăsătoare pe fereastră.

– Faci cum vrei, spuse Maitland.

Nu plecaseră de prea multă vreme cînd, pe partea cealaltă a rîului văzu satul Chelsea. Dacă ar continua să meargă pe drumul acesta, pînă la urmă ar ajunge la Richmond, iar peste pod erau Twickenham-ul şi casa ei.

Dar chiar cînd îi renăscuseră speranţele, şareta ajunse la o răscruce de drumuri şi coti. Se îndreptau către sud-vest, spre o localitate numită Morton.

Se rezemă de banchetă şi închise ochii ca să-şi ascundă

lacrimile. Ajunsese atît de aproape, *atît de aproape* şi acum... Ar fi vrut să se ghemuiască acolo, pe podea, şi să moară.

Rosamund îl auzi oftînd, după care el îi scoase căluşul şi cătuşele.

– Să nu încerci nimic, îi spuse, altfel nu voi ezita să te potolesc cu forţa.

Apoi îşi îndoi mîinile şi oasele îi pocniră, ca şi cînd asta ar fi trebuit să-i întărească vorbele. Nu era necesar. Rosamund ştia prea bine cît de brutale puteau fi acele braţe.

Nu avea nici o tragere de inimă să-i răspundă sau măcar să-l bage în seamă. Îi era ciudă şi ruşine de cît de credulă fusese. *Îl* ajutase să-şi lege rana! Crezuse în el! Avea de gînd să-i reabiliteze numele! *În vreme ce el nu făcuse decît să-şi încalce promisiunile.*

– Uite ce este, îi spuse Maitland, situaţia s-a schimbat. Garda putea să încercuiască hanul în orice clipă. Dacă te-aş fi lăsat acolo ar fi aflat imediat – dacă nu de la tine, de la hangiu ori de la servitoare – că nu pot fi prea departe. Rosamund, trebuie să înţelegi că mă aflu într-o situaţie disperată. N-am de gînd să fiu prins şi trimis înapoi la Newgate. Însă îţi promit că la momentul potrivit îţi voi da drumul.

Fata îi aruncă o privire cu care spera să-l umilească. Maitland tot încerca să o înduplece, dar îşi pierdea timpul. Ea îşi propuse ca de atunci înainte să-şi reprime orice sentiment de bunătate şi să fie la fel de dură ca el.

Se ghemui înapoi, în colţul şaretei, şi nu se mai gîndi la nimic altceva decît la jocul ei preferat. Măcar în gînd putea scăpa de el.

În tot acest timp, Richard se frămînta, neştiind ce să facă. Îi dădu dreptate lui Harper şi renunţă îngrozit la gîndul de a o abandona undeva, pe un drum pustiu, unde i s-ar fi putut întîmpla orice. Cochetă cu ideea să se ascundă pînă la lăsarea serii şi să o lase la Morton. I se va da cu greu de urmă prin întuneric. Dar

pînă atunci, Morton-ul s-ar putea umple de gardieni. Nu putea risca să întîrzie. Trebuia să meargă mai departe.

Oare nu se afla vreun cătun între Morton şi Berkshire, unde să o poată lăsa fără a risca să fie prins? Dar dacă un astfel de loc nu exista, ce putea face?

Cînd ajunseră la Morton trimise şareta înapoi la Kennington şi închirie nişte cai pentru următorul drum pe care aveau să-l facă. Morton era ultimul sat prin care treceau. Obsedat de gîndul că ar putea fi ajuns din urmă de gardieni, hotărî să părăsească drumeagul şi porniră prin păduri şi peste păşuni. Mergeau încet, iar oboseala şi mîhnirea îi învinsese cu totul cînd deodată, parcă neîndurînd atîtea, începu să plouă.

Se opriră cîteva minute să se odihnească şi să adape caii. Tot ce aveau de mîncare era pîine şi brînză şi apă ca să-şi potolească setea. Rosamund se minună de tăria de caracter de care dădea dovadă Maitland. Ea era gata să pice de oboseală, în timp ce el reuşea să treacă peste ploaie, epuizare şi nesiguranţă.

Abia cînd se întunecă de-a binelea, Maitland hotărî să facă un popas şi se adăpostiră într-un staul părăsit. A doua zi, însă, se treziră în zori şi porniră mai departe.

La un moment dat, cînd intrară sub un pod să se apere de ploaia care se înteţise, Rosamund îşi dădu seama că starea lui Maitland era mai gravă decît a ei. Era pămîntiu la faţă. Respira greoi şi Rosamund se întrebă dacă nu cumva începuse din nou să sîngereze.

Cînd tocmai voia să-l avertizeze că dacă nu se odihneşte ar putea pierde mult sînge, Maitland se ridică şi-i spuse că era timpul să pornească; îl lăsase în pace, căci se săturase să-l mai contrazică.

La început, Rosamund încercă să urmărească atent drumul pe care mergeau, dar o dată cu lăsarea întunericului, pierdu orice reper, apoi nu se mai gîndi la altceva decît la un

pat cald şi la o pernă moale pe care să-şi culce capul.

Deodată simţi cum se prăbuşeşte şi se trezi ţipînd îngrozită. Maitland o prinse în braţe la timp.

– Am ajuns, spuse el cu glas stins.

Sprijinită de el – sau poate ea îl sprijinea pe el? –, Rosamund clipi de mai multe ori, încercînd să alunge somnul care o copleşea. Habar nu avea unde se află sau cît de departe merseseră.

– Am ajuns? Ochii i se căzniră să distingă formele acelea învăluite, ca nişte umbre întunecate. Nu se zărea nici o lumină. Unde am ajuns?

Nu primi nici un răspuns.

Parcă îl vedea mergînd înainte, însă era prea obosită ca să-i mai pese unde se aflau. Îi era totuna dacă ajunseseră la o colibă sau la un palat.

Un pat, asta era tot ce-şi dorea.

Maitland fusese plecat o vreme, însă ea nu se mişcă din loc. Era convinsă că nu mai avea putere să facă nici măcar un pas. Acum nu mai tînjea nici după un pat, nici după o pernă pufoasă. Nu voia decît să se întindă jos, pe pămînt, şi să doarmă. Atunci, Maitland apăru din întuneric, o sprijini de braţ şi porniră încet. Asemeni unui orb, Rosamund se lăsă condusă pe o alee pietruită, apoi sus, pe cîteva trepte. După aceea intrară în casă. Deşi era beznă, Maitland părea că ştie încotro se îndreaptă.

Diverse imagini îi fulgerau mintea tulbure: zgomotul cizmelor pe podeaua de marmură; mirosul slab de ceară; sunetul bucăţilor de cremene lovite şi, minunea minunilor, lumina focului. Nu se afla într-o casă oarecare, ci într-un conac palladin *. Atunci văzu patul imens şi foarte elegant şi, după ce aruncă pelerina, Rosamund se prăbuşi pe el.

---

* Aparţinînd stilului arhitectural al lui Andrea Palladio, bazat în special pe renaşterea formelor antice romane.

10

De data aceasta, cînd se trezi avea mintea limpede. Ştia exact unde se afla şi că bărbatul întins lîngă ea, pe marginea patului, era Richard Maitland. Nu avea cătuşele la mîini; nu era nimic care să o împiedice să se ridice de lîngă el. Nici urmă de Harper sau de servitori. Erau doar ei doi.

Ţinîndu-şi răsuflarea, se întoarse uşor şi îl privi. Razele de soare pătrundeau prin fereastra înaltă şi se strecurau în părul lui, care acum căpătase strălucirea aurului. Părea mai tînăr în somn, chiar avea o înfăţişare adolescentină.

Rosamund băgă de seamă şi alte amănunte. Pe cămaşă, în faţă, îi apăruseră pete de sînge de un roşu aprins; pe piele îi luceau picături de sudoare şi respira foarte greu.

A trebuit să-şi înfrîngă de la bun început pornirea de a sări din pat şi de a-i bandaja din nou rana. Acela era Maitland! Iar ea era prizoniera lui! Nu putea rata cea mai sigură şansă de a fugi.

Cînd Rosamund se strecură uşor din pat, el gemu, dar nu se trezi. Abia se putu abţine să nu-i pună mîna pe frunte. Era convinsă că pe el nu îl doborîse doar oboseala. Avea febră. Ar trebui să-i cerceteze bandajul. Ar trebui să-i dea ceva să bea. Ar trebui...

Nu începe tocmai acum!, îşi zise ea furioasă. Dacă l-ar trezi, Maitland ar găsi imediat un mijloc de a o face din nou prizonieră, iar ea n-ar mai scăpa în veci.

Totuşi, nu era lipsită de inimă. Hotărî că va merge pînă în

satul cel mai apropiat şi-i va trimite un doctor. Va trebui, desigur, să inventeze o întreagă poveste, pentru ca nimeni să nu ştie cine era, de fapt, Maitland. Nu dorea să fie din nou arestat. Voia doar să fie liberă. Şi nu va pomeni nimănui nimic despre casa aceasta, nici măcar tatălui ei. Mai mult decît atît nu putea şi nici nu avea de gînd să facă.

Ferm hotărîtă, dădu să plece, însă întîmplător se zări într-o oglindă. Avu un adevărat şoc, încît cu greu se recunoscu îmbrăcată cu hainele acelea bărbăteşti.

Oare cu trei zile în urmă, chiar era îmbrăcată după moda vremii şi mirosea discret a iasomie? Acum era înspăimîntătoare şi mirosea asemeni unui cal.

Cugetările astea ar fi trebuit să-i stîrnească repulsie, însă reacţia ei a fost cu totul alta. Rosamund înghiţi greu, ca un om căzut pe gînduri şi încercă să discearnă adevăratele ei sentimente. Era aceeaşi ca în urmă cu trei zile şi totuşi ceva se schimbase. Nu numai ca înfăţişare; schimbarea era mult mai intimă. În exterior era, într-adevăr, înspăimîntătoare; înăuntru, însă, simţea... simţea...

Se întrebă ce-ar zice mama ei dacă ar vedea-o în momentul acela. Cînd Maitland se mişcă, se repezi imediat la pălăric. Era timpul să plece.

Era, bineînţeles, curioasă să vadă casa. Deşi mai mică decît Twickenham, fusese construită după acelaşi model. Oricînd, altădată, ar fi fost dornică să o cerceteze amănunţit, însă nu acum, nu cînd era în joc libertatea ei. Totuşi, cînd merse în vîrful picioarelor de-a lungul holului pavat cu marmură, pînă la uşa din faţă, observă atent fiecare detaliu: tavanul cu ornamentaţie bogată; nîşele din ziduri, cu statui de marmură; imense scări interioare, deasupra cărora erau suspendate lămpi cu ulei. Casa aparţinea, fără îndoială, unui om foarte bogat.

Atunci, ce legătură avea Maitland cu acest conac?

Afară, în curte, se opri şi cercetă împrejurimile. La stînga ei se afla grajdul. Într-o clipă fu înăuntru. Caii erau la locul lor, cum îi lăsase Maitland cu o seară înainte, avînd hrană şi apă proaspătă.

O impresionă mult grija lui pentru bietele animale. Tatăl ei susţinea mereu că modul în care un om are grijă de animalele sale spune multe despre firea lui. Iar noaptea trecută, cînd ea uitase cu totul de cai, Maitland îi deşeuase, îi hrănise, îi adăpase şi, foarte probabil, îi şi ştersese de apă şi de sudoare.

Omul acesta nu era chiar atît de rău.

Se alarmă din nou cînd văzu încotro se îndreaptă gîndurile ei. Nu trebuia să se lase înduioşată de el! Adevărul era că mai multă grijă avusese de cai decît de ea.

Încercă să nu se mai gîndească la Maitland. Îşi înşeuă calul, însă mintea tot la el îi fugea. Credea că ea nu poate fi de nici un folos şi, în anumite privinţe, avea dreptate. Însă puţine erau lucrurile pe care nu le cunoştea despre cai. Nu s-ar descurca în nici un fel cu treburile unei cameriste, dar, dacă era absolut necesar, putea lua oricînd locul celui care îngrijea de caii ducelui, fără ca Domnia sa să observe diferenţa.

Numai că noaptea trecută Maitland a fost cel care a avut grijă de cai, chiar dacă abia se mai putea ţine pe picioare.

– Du-te de aici! zise ea mînioasă, ca şi cînd el s-ar fi aflat în faţa ei.

Îşi scoase calul din grajd, încălecă şi-i dădu pinteni. Porni imediat.

Îi lăsase un cal. Ce altceva îi mai putea cere?

Sînt liberă, în sfîrşit liberă, îşi repeta în minte, bucuroasă. Şi ce mîndră se simţea purtînd haine bărbăteşti şi călărind cu picioarele de o parte şi de alta a calului. Maitland habar n-avea ce norocos era! Dacă ar fi să poarte veşmintele unei femei, nu i-ar fi deloc uşor să se îmbrace şi să se dezbrace.

Iarăşi Maitland! Ce avea de se gîndea mereu la el?

Ajunsă în vîrful unei coline, Rosamund îşi întoarse calul şi privi în urmă. Casa parcă se cuibărise printre copacii pădurii, minunat înveşmîntaţi în culorile toamnei. În spatele casei, pămîntul se înalţa pe dealuri abrupte. În locul unde se afla ea nu erau copaci, ci doar o păşune întinsă pe care păşteau turmele de oi.

Atunci realiză unde se afla: în văile din Berkshire. Nu erau multe ferme în zonă, oamenii erau puţini, iar cel mai apropiat sat putea fi la mare depărtare.

O dată ajunsă în sat, nu va mai exista cale de întoarcere. Trebuia să inventeze o poveste credibilă, care să-i vină în ajutor lui Maitland şi să nu-i dezvăluie identitatea. Dar toate scenele pe care şi le închipuia se sfîrşeau dezastruos pentru el.

Privi din nou în urmă, către conac. Chiar în acea clipă putea să piardă mult sînge. În plus, avea şi febră. Cineva trebuia să aibă grijă de el.

Trebuia să se întoarcă.

Intră în casă ca o furtună şi se îndreptă vijelios spre camera în care se afla Maitland. Cînd îl văzu, se îngrozi. Îşi scoase haina şi se chircise de durere.

Se repezi spre el şi se chinui să-l aşeze pe spate, în ciuda gemetelor lui. Nu-i putea scoate cămaşa pe cap, aşa că i-o rupse de la gît în jos, pînă la mijloc, şi o trase în lături. Bandajul îi alunecase şi rana începuse din nou să sîngereze, dar nu foarte abundent. Pe margine, însă, se inflamase şi asta era îngrijorător. Cum făcuse şi prima dată, Rosamund se aplecă şi mirosi. Din fericire, nu se simţea nici un iz de putrefacţie.

Pufnind neputincioasă, neştiind ce să facă mai întîi, se uită în jur după desagi. Erau pe podea, chiar lîngă pat, probabil acolo unde îi trîntise Maitland noaptea trecută, înainte să se

prăbuşească extenuat. Găsi ce căuta în prima desagă pe care o deschise. Apoi reveni lîngă pacientul ei şi se apucă imediat de treabă, înlăturînd bandajul şi înmuind sîngele închegat cu un tampon îmbibat cu coniac. Rosamund se străduí să-l atingă cît mai delicat, însă deodată Maitland se mişcă, îi împinse braţul, iar coniacul din sticluţă se împrăştie peste rană. Răcni înfiorător, se căzni să se ridice, apoi căzu înapoi între perne.

– Maitland, îl strigă ea alarmată.

Nu-i răspunse. Lăsă la o parte sticluţa şi îi luă pulsul. Era destul de puternic. Îi puse mîna pe frunte. Fierbinte. Era mai grav decît un leşin. Însă nu putea fi vorba de o comoţie. Ar fi ştiut dacă a căzut şi s-a lovit la cap, nu? Nu, nu avea cum să ştie. Noaptea trecută fusese prea răvăşită de propria ei neputinţă ca să mai poată fi conştientă de starea în care se afla el.

Se simţi straniu cînd îşi plimbă degetele prin părul lui, căutînd urme ale unei posibile lovituri. Cînd simţi ceva lipicios îşi trase mîna, speriată. Era sînge.

Se văzu deodată în mare încurcătură, pentru că în viaţa ei nu tratase o contuzie. Însă rana nu părea prea serioasă. Nu trebuia să-şi facă griji, se îmbărbătă singură. Maitland era puternic ca un taur. O lovitură la cap nu-l putea înmuia pentru multă vreme. Rana provocată de cuţit era însă îngrijorătoare.

În cameră nu se afla nici un vas cu apă, dar de partea cealaltă a patului era o uşă deschisă. Întocmai cum îşi închipui, aceasta dădea într-o baie – o încăpere utilată cu tot ce era necesar: o cadă din cupru, o toaletă rafinat lucrată şi un lavoar frumos, din lemn de mahon. Lîngă dormitorul ei de la Twickenham exista o cameră exact ca aceasta. Dar eleganţa încăperii în care se afla pierdea din strălucire din cauza unei *haine bărbăteşti, mototolite, aruncate jos, pe podea, alături de* un prosop pătat de sînge. Era limpede că, în timp ce ea fusese plecată, Maitland încercase să se bandajeze singur. Aşadar,

avusese dreptate. Contuzia nu era așa de gravă, altfel el n-ar fi reușit să coboare din pat.

Înșfăcă două prosoape și se grăbi înapoi, lîngă el. Pînă acum nu murise nici un cal lăsat în grija ei și nu avea de gînd să-l lase pe omul acesta disperat să piară. Așeză un prosop împăturit peste rană și deasupra îi potrivi bandajul. Aceasta era doar o măsură provizorie, pînă cînd avea să prepare un leac împotriva infecției. Apoi trebuia să curețe zgîrietura de la cap. În cele din urmă începu să-i scoată hainele, încă jilave din pricina ploii. Deodată se opri. De ce veșmintele lui mai erau umede, iar ale ei erau uscate? Răspunsul veni de la sine. În timp ce căutase un adăpost, nu avusese grijă numai de cai, ci și de ea. El se ferea mereu ultimul de ploaie, mînca la urmă, se odihnea ultimul și se trezea cel dintîi. Aceeași poveste se repetase la fiecare popas pe care îl făcuseră de-a lungul acelei călătorii epuizante.

Greșise gîndindu-se că Maitland avusese mai multă grijă de cai decît de ea. Pe el însuși se neglijase cel mai mult.

Dînd din cap – gest de autoreproș –, Rosamund își reluă treaba, luptîndu-se anevoie cu greutatea trupului lui. Îl lovise, fără îndoială, pentru că începuse să i se împotrivească. În felul acesta, rana i se putea redeschide și ar fi pierdut prea mult sînge. Îl potoli lăsîndu-se cu toată greutatea peste el.

Maitland încetă să mai schițeze vreun gest.

– Harper? întrebă el. Apoi, mai agitat, neprimind nici un răspuns: Harper?

– Da, răspunse Rosamund, imitînd pronunția irlandezului.

Cuvîntul acesta, rostit în șoaptă, îl liniști. Nu se mai împotrivi cînd ea îi scoase cizmele, apoi pantalonii. Rosamund ezită o clipă înainte să-i îndepărteze și cel mai intim veșmînt, însă își dădu seama că febra nu-i putea fi scăzută decît cu o baie rece. Așa că dispăru și acesta. Cînd simți că roșește, fata își impuse să-și învingă sfiala. Nu era prima dată cînd vedea un

bărbat gol. Îi zărise deseori pe fraţii ei scăldîndu-se în lacul de la Twickenham House şi nu întorsese niciodată capul. Nu era deloc momentul potrivit să devină pudică.

Însă nu goliciunea lui îl făcu să-l privească pierdută, ci cîteva cicatrice argintii care îi „împodobeau" pieptul şi încă una lungă ce îi străbătea abdomenul şi cobora pînă jos de tot.

Era un luptător, numai că acum era un luptător căzut, neputincios. Între el şi duşmanii lui se afla doar ea, care nu era nicidecum „războinică".

Poate că nu era o luptătoare înrăită, însă atunci, în locul acela, îşi jură că nu-l va părăsi pînă ce nu se va pune din nou pe picioare.

După ce îl vîrî între cearşafuri, Rosamund se dădu cu un pas înapoi. Nu încerca să-şi analizeze sentimentele. Avea prea multe de făcut, iar mintea ei o cam lua razna. Trebuia să prepare un leac din tărîţe împotriva infecţiei; trebuia să-i facă febra să scadă şi să se asigure că va bea multe lichide; trebuia să-i panseze şi rana de la cap; trebuia să aibă grijă ca Maitland să nu se mişte, pentru ca sîngerarea să nu se pornească din nou.

Dar, mai întîi, leacul pentru infecţie.

Găsi repede bucătăria. Una dintre uşile din dormitor dădea spre scara servitorilor, iar la capătul ei se aflau camerele acestora. Bucătăria era chiar lîngă cămară, pe care o descoperi bine aprovizionată. Cu toate că nu erau pe nicăieri servitori sau îngrijitori, casa era bine pusă la punct. Prin urmare, unde se aflau acum servitorii?

Se va ocupa de asta mai tîrziu. Acum se concentră asupra cutiei cu iască, nedesfăcută încă, de pe policioara imensului şemineu de piatră.

Se apropie de el cu aceeaşi hotărîre cu care intrase în casă. Avea de dus o bătălie pe care nu o putea pierde.

11

Când era vorba să obțină ceva de la o femeie, dovedea o abilitate desăvîrșită. Nu era *ceva cultivat în timp, ci* venea dinăuntrul lui; se născuse cu această dibăcie. Copil fiind, nu trebuia decît să afișeze o figură de suflet îndurerat, mîhnit, și maică-sa îi *și* cădea *la picioare. Astfel că nu se mira deloc cînd* gazda lui Richard Maitland încuviință să-i arate camerele chiriașului ei, gîndindu-se că poate ar dori el să le închirieze.

– *Domnul Withers ați spus?*

– George Withers, răspunse el.

Se gîndise că nu avea rost să se recomande cu un nume *fals. Dacă i s-ar descoperi minciuna, ar putea trezi suspiciuni* și putea fi cercetat mai îndeaproape. Învățase să respecte limitele adevărului, doar dacă nu avea vreun motiv care să-l oblige să mintă. Acum, însă, era îndreptățit să se afle aici. Camerele lui, din Bond Street, erau prea strîmte și hotărîse să caute ceva mai spațios.

Doamna Everett își aranjă boneta, zîmbi sfioasă și îi arătă drumul sus, pe scări.

– Nu știu dacă ar trebui să vă arăt camerele, spuse ea. Domnul Maitland a plătit pînă la sfîrșitul lui septembrie. Știți, îmi plătește o dată la trei luni. E un domn atît de liniștit. Dar așa se întîmplă mereu: cel care tace, face, nu-i așa? Știți ce nu mi-a plăcut niciodată la el? Este prea rece, prea distant. Nu este deloc prietenos. Dar de aici și pînă la a fi un criminal! În veci nu mi-ar fi trecut prin minte una ca asta.

Avea în jur de cincizeci de ani, era plinuță și nu atrăgea atenția prin nimic. O înfățișare banală, șterșă, chiar urîțică. Totuși, el o tratâ cu toată curtoazia pe care ar fi manifestat-o față de una dintre frumusețile din înalta societate. Biata femeie nu avea de unde să știe că el voia anumite informații. Cînd Withers înțelese că nu știa nimic care să-l ajute, o convinse să-l lase singur în camerele lui Maitland, promițîndu-i că, înainte de a pleca, va lua împreună cu ea o ceașcă de ceai și va gusta din minunatele prăjituri pe care le pregătise.

Zîmbetul i se topi îndată ce o conduse afară din cameră. Știa că magistrații luaseră deja tot ce putea fi de un oarecare interes, însă el era sigur că Richard Maitland nu era omul care să țină la vedere lucrurile cu adevărat importante. Asta era, într-adevăr, doar o speculație, dar el cunoștea prea bine importanța precauției. Nu greșca luîndu-și-l pe Maitland ca exemplu și era încredințat că, dacă acesta ar fi fost în locul lui, cu siguranță ar fi procedat la fel, cercetîndu-i locuința.

După patru zile, căutarea lui Maitland se cam împotmolise. Sau, mai precis, i se pierduse urma. Gardienii patrulau tot timpul, nimic de zis, și, ori de cîte ori cineva semnala prezența lui Maitland sau a fostului său bodyguard, porneau ca din pușcă spre locul cu pricina. Însă goana lor se oprea acolo, pentru că nu găseau nici un indiciu care să le arate încotro se îndreptaseră cei doi. Tot ce se știa era că Maitland se ascunsese într-o colibă din Chelsea, după care dispăruse cu o barcă. Abia a doua zi dimineață barca fusese găsită sub docul din Vauxhall și acolo se opreau urmele.

Se zvonea în ultimul timp – și el știa că e adevărat – că lordul Caspar obținuse sprijinul lui Hugh Templar în căutarea lui Maitland și că acest lucru sporise, oarecum, șansele de a-l găsi. Însă pînă acum nu descoperiseră nimic; dacă ar fi găsit-o pe lady Rosamund, ar fi aflat toată lumea. Poate că se înșelase

în privința lui Templar. Poate că totuși acesta nu-și abandonase prietenul. Poate doar pretindea că nu știe nimic, pentru ca cercetările să nu avanseze, iar Maitland să aibă timp să-și acopere urmele și, într-o zi, să se întoarcă și să lupte pentru reabilitarea numelui său.

Toate aceste ipoteze îl determinară să se implice și mai mult în cercetări. Era mai hotărît și mai dornic decît oricine altcineva să-l găsească pe Maitland, pentru că el avea și cel mai mult de pierdut. Nu că ar fi crezut că Maitland va limpezi lucrurile și-l va căuta ca să se răzbune. Însă, după ultima lor întîlnire, se hotărî să nu mai lase nimic la voia întîmplării.

Timp de cîteva minute se plimbă fără grabă prin cele cîteva camere și își făcu, în mare, o părere.

Îl surprinse ceea ce văzu. Se aștepta la ceva care să amintească de locuința unui luptător, mai potrivit firii lui Maitland, însă camerele erau confortabil mobilate cu piese din lemn de nuc și mahon și tapiserie albastră. Doar biblioteca era întocmai cum bănuise – o aglomerare de rafturi pline cu cărți, două scaune din piele roasă de-o parte și de alta a șemineului, un birou și alte mărunțișuri.

Apoi cercetă amănunțit fiecare cameră în parte, dulap cu dulap, sertar cu sertar. Întocmai cum se aștepta: cele cîteva scrisori, hîrtiile și rețetele pe care le găsi nu-i erau de nici un folos. Singurul lucru care îl puse pe gînduri era un tablou cu dimensiuni mici, încadrat într-un alcov, pe unul dintre pereții bibliotecii. Era o pictură în ulei, frumoasă, deși nu dovedea cine știe ce măiestrie, care înfățișa o casă splendidă, construită după un model neoclasic, aflată într-un peisaj pastoral. Autorul era Richard Maitland.

În casă mai erau și alte tablouri, însă toate reprezentau peisaje – munți golași, lacuri întinse, mlaștini acoperite cu iarbă-

neagră – imagini din ținuturile Scoției, țara de baștină a lui Maitland.

Făcu încă un tur al camerelor, de data aceasta uitîndu-se atent doar la picturi. Erau mult mai reușite decît cel din bibliotecă și nu purtau aceeași semnătură.

Atunci se gîndi dacă nu cumva casa aceea pictată ar avea vreo semnificație sentimentală pentru el; altfel de ce ar ține-o acolo? Peisajul, însă, era specific Angliei, nu Scoției.

Deodată își aminti. În vacanță toată lumea obișnuia să meargă acasă, în afară de Maitland. El pleca la un unchi care avea o casă undeva, în văile din Berkshire.

Cum îl chema? Cum se numea casa?

Nu conta. Cînd Maitland a plecat din Chelsea, a vîslit în josul rîului, în direcția opusă drumului către Berkshire.

Se gîndi la asta cîteva clipe, închise ochii și începu să-și plimbe un deget pe nas, concentrîndu-se profund. Un indiciu fals, se întrebă el, ca să i se piardă urma? Oare ce altceva mai făcuse Maitland pentru asta?

Deschise ochii și privi țintă spre tablou. De și-ar aminti numele casei! După o clipă de concentrare luă tabloul din perete și merse cu el la fereastră, pentru a-l putea vedea mai bine.

Era scris chiar acolo, crestat în tencuială, deasupra intrării. Dunsmoor.

La conacul Dunsmoor, Rosamund se cufundase într-unul dintre fotoliile de lîngă șemineu. Reușise să fure cîteva ore de somn în timpul nopții, însă din zori tot îngrijea de pacientul ei și se străduia să întrețină focul. *Extenuare* era un cuvînt mult prea firav pentru a-i descrie starea. O durea fiecare parte a corpului. Nu credea că s-ar mai putea ridica din fotoliu acum cînd, în sfîrșit, găsise un moment de tihnă.

Se uită la ceas, apoi privi spre pat. Maitland dormea

profund, liniştit. Însă după cîteva minute trebuia să reia ritualul pe care îl săvîrşea oră de oră, ca să nu-i crească temperatura şi pentru ca rana să rămînă curată: trebuia să schimbe bandajul; să-i facă o baie rece; să-l hrănească cu ceai, linguriţă cu linguriţă; să-i cerceteze rana de la cap; să-i verifice pulsul.

Ultima oară a mai adăugat ceva acestui ritual – ceaiul. Maitland avusese un somn atît de agitat, încît răsturnase sticluţa cu leacul pentru infecţie şi tărîţele i se împrăştiaseră pe pieptul dezgolit. Nu s-ar fi întîmplat asta dacă Rosamund ar fi fost acolo, însă ea se afla în bucătărie ca să-i facă ceaiul. Pînă să vină în cameră, tărîţele i se întăriră pe piele. I-a luat o veşnicie să-l cureţe. Înainte, însă, i-a picurat puţin laudanum în ceai, ca nu cumva să se mişte violent în somn, şi a avut efect. Numai că nu era sigură că făcuse ceea ce trebuia.

De-ar fi avut pe cineva alături căruia să-i poată împărtăşi temerile ei! Chiar şi Harper ar fi fost bun. Se gîndea, spera că febra mai scăzuse măcar puţin, dar nu era convinsă. La fel şi cu infecţia. În plus, nu ştia nimic despre contuzii. Ar fi contat atît de mult încă o părere.

Cel puţin putea fi sigură că starea pacientului ei nu se înrăutăţise.

Abia reuşi să se ridice în picioare, cînd auzi podeaua sau una din trepte scîrţîind. Cînd zgomotul se repetă, inima începu să-i bată cu putere. Cineva urca, pe furiş, pe scara servitorilor, cineva care nu voia să-şi facă simţită prezenţa. Aşadar, nu putea fi nici Harper, nici autorităţile. Ei nu s-ar furişa. Probabil era vreun hoţ care credea că nu se afla nimeni în casă. Sau poate că era duşmanul de moarte al lui Maitland, cel care îi pusese la cale sfîrşitul.

Oboseala dispăru îndată şi un acut instinct primitiv, de apărare, îi luă locul. Nu avea cum să-l ascundă pe Maitland, nici cum să-l ia de acolo. Rosamund era gata pentru orice. Pistolul

lui Richard era încărcat, pe bufet. Nu făcea nici un pas fără el.

Nervii i se încordară la maxim cînd luă cu amîndouă mîinile pistolul, apoi, mişcîndu-se la fel de încet ca şi nepoftitul, se opri de o parte a uşii. Cînd avea să o deschidă, ea nu va putea fi zărită.

În momentul în care clanţa se mişcă, Rosamund îşi ţinu răsuflarea. Uşa se deschise încet. Se auzi o exclamare de uluire, apoi un bărbat intră şi se apropie de pat.

Rosamund ridică pistolul.

– Atinge-l şi ţi-am zburat creierii! Nu glumesc! Lasă încet pistolul pe podea, mîinile sus şi întoarce-te.

Harper abia apucă să vadă dacă şeful lui era bine, cînd auzi o voce stridentă ameninţîndu-l. Făcu întocmai cum i se spusese dar, cînd se întoarse abia se stăpîni să nu se repeadă. Văzîndu-şi adversarul, rămase pe loc, ţintuit de uimire. Un tînăr căruia nu-i dăduse nici barba şi care arăta ca abia venit de pe front îl înfrunta cu un pistol în mînă. Cămaşa şi faţa îi erau pline de pete de sînge şi noroi. Avea ochii înroşiţi, încercănaţi şi figura unui om hăituit. Însă mîna care ţinea pistolul îndreptat chiar spre inima lui nu şovăia deloc; stătea nemişcată ca braţul unei statui.

– Te înşeli, începu Harper, apoi se opri cînd îl văzu pe tînăr lăsînd pistolul în jos şi pufnind.

– Greu ai mai ajuns pînă aici, zise tînărul, numai că acum nu mai avea glas bărbătesc. Dimpotrivă, avea o voce de femeie şi încă a uneia ajunse la capătul puterilor.

Vorbea repede şi cu fiecare vorbă aducea şi un reproş.

– Mi-ar fi prins bine încă o pereche de mîini. Toată viaţa mi s-a transformat într-un lung şir de făcut şi desfăcut bandaje, băi la pat, aprins şi întreţinut focul, ceaiuri şi cutii goale de iască. Apoi flutură arma în aer. Fără a mai pune la socoteală

adăpatul și hrănitul cailor. Trebuie adăpați și hrăniți de trei ori pe zi, știai?

De-acum Harper începu să creadă că avea de-a face cu un om nebun și s-ar fi repezit la ea dacă Rosamund n-ar fi îndreptat din nou arma spre el.

– Nu a stat locului, continuă ea, și a vărsat leacul pentru infecție, așa că i-am dat laudanum. Cred că i-am făcut mai mult rău decît bine. Dar trebuie să înțelegi care e situația, în viața mea n-am mai tratat un cal cu o contuzie cerebrală.

Harper se simți ca pierdut în ceață. Tînărul se dovedi a fi lady Rosamund Devere. Încercă să pătrundă cu mintea sensul vorbelor ei de neînțeles. Aruncă șefului său o privire, apoi cercetă amănunțit harababura din cameră. Pe dulap zăceau fișii de pînză pline de sînge și tot felul de leacuri, pe podea erau împrăștiate mai multe vase cu apă; pe o măsuță văzu o mulțime de borcănele și sticluțe conținînd Dumnezeu știa ce; o grămadă de haine murdare erau mototolite pe un scaun, iar pe altul văzu un ibric, un ceainic, cești și un măr mîncat pe jumătate. Și – uitîndu-se tot mai atent – văzu pe podea, lîngă pat, o cutie de iască din porțelan, acoperită cu un prosop împăturit.

– Lady, despre ce cal este vorba? întrebă el prudent, fără să-și dezlipească ochii de la cutia de iască.

Ea dădu din cap, rîse încet și îi zise, sfîrșită:

– Of, Harper, îmi pare așa de bine că ești aici!

Seara, tîrziu, Richard se trezi cu greu și îl văzu pe Harper aplecat asupra lui. Deși tremura și îl durea capul înfiorător, se chinui să se ridice. Se încruntă cînd se văzu gol, dar nu zise nimic.

– Rosamund? fu primul cuvînt pe care îl rosti.

– E în camera din față, îi spuse Harper, se odihnește și ea. Nu cred că se va trezi prea curînd.

În timp ce îşi ajuta prietenul să îmbrace cămaşa de noapte şi apoi cu un halat călduros din lînă, Harper îi povesti de-a-fir-a-păr tot ce făcuse de cînd plecase cu trăsura ducelui. Îi spuse despre recompensa pe care o oferea ducele pentru salvarea lui lady Rosamund, despre Digby şi Whorsley şi, în fine, îi explică de ce îi luase atîta să ajungă la conac. Drumurile de ţară erau înţesate cu gardieni şi din cauza aceasta i-a fost mai greu să se furişeze. În primele două nopţi dormise în nişte căpiţe de fîn, următoarea într-un hambar, iar ultima noapte şi-o petrecuse într-un adăpost pentru păstori. Ajunsese cu o oră, două în urmă, ca să-l găsească pe colonel gol-goluţ şi pe lady Rosamund sfîrşită de oboseală.

Aici se opri. Îşi dădu seama că şeful său nu-l asculta. Se uita prin cameră, analizînd fiecare obiect. Lumînările erau aprinse, draperiile – trase şi toată dezordinea pe care o găsise Harper dispăruse.

– Stai jos, îi zise Harper, arătînd spre un scaun de lîngă foc.

Cînd Richard se aşeză, îi puse în mîini un castron.

– Nu mi-e foame, se împotrivi el.

– Bun, pentru că nu-ţi dau nimic de mîncare. Aia e supă, supă de vită. O să-ţi liniştească stomacul. Şi trebuie să înghiţi şi tu ceva. Domniţa Rosamund spune că de două zile n-ai mîncat nimic.

Richard se uită la castron, apoi privi spre uşa care dădea în hol şi spre camera lui Rosamund. Harper vorbea ca şi cînd ea le-ar fi fost un aliat, iar lui îi era greu să priceapă cum stăteau lucrurile.

Harper se aşeză pe scaunul din faţa lui Richard şi îşi luă şi el castronul lui: rasol de vită, consistent şi fraged, întocmai cum îi plăcea. Cînd Richard vru să lase castronul deoparte, îi zise pe un ton de reproş:

– Nu cred că-ți dai seama cît ești de norocos. Apoi arătă cu lingura către ușa dinspre hol: fata asta s-a chinuit ca o martiră să-ți salveze viața. S-a descurcat chiar mai bine decît aș fi făcut-o eu dacă aș fi fost aici, și știm amîndoi că nu de puține ori am făcut pe vraciul pe fronturile din Spania. Ți-a făcut febra să scadă; ți-a curățat bine rana; te-a făcut să bei ibrice întregi cu ceai, ca să nu mai pomenesc de alte lucruri care ar stînjeni-o. Și acum așa o răsplătești? Ai grijă că încă n-ai scăpat. Așa că dă-i bătaie și mănîncă supa aia odată. Și dacă ți-o primește stomacul, la cină om mai vedea ce facem.

Richard îl fixă pe Harper cu privirea.

Figura șefului său, își zise Harper amuzat, era de-a dreptul înduioșătoare – un amestec de îndoială și oroare. Cu ochii sclipind, îi spuse:

– Chiar așa, nimeni altcineva nu a fost aici, așa că lady Rosamund a făcut tot ce a trebuit, ca și cînd i-ai fi fost frate.

– Dar *tu* unde naiba ai fost? se înfurie Richard. Tot felul de imagini i se perindau prin minte. Știa că cineva îl îngrijise, dar crezuse că era vorba de Harper. *Rosamund?* gîndi el și un nod i se opri în gît.

– Păi nu ți-am spus? Am întîrziat din cauza gardienilor.

Richard se uită la castronul cu supă și, după cîteva momente de ezitare, duse lingura la gură. Cuvintele lui Harper și imaginile pe care și le amintea i se încurcau în minte. După ce luă cîteva linguri de supă, își privi din nou prietenul.

– Dacă tu n-ai fost aici, cum de nu a plecat cînd a avut ocazia? De ce a rămas și a avut grijă de mine?

– Te-a lăsat, dar s-a întors din drum. Harper îi dădu o felie de pîine, pe care Richard o luă, cu un gest mecanic. Să știi că te crede nevinovat și nu vrea să te vadă spînzurat.

Richard îl fixă din nou cu privirea.

– Crede că sînt nevinovat?

– Ea aşa zice. Harper chicoti. Şi eu sînt la fel de uimit ca şi tine. Habar n-am cum de le vin astfel de idei femeilor.

– Eu chiar *sînt* nevinovat.

– Da, da' mă întreb ce-oi fi făcut sau ce i-oi fi zis de ai convins-o pe lady Rosamund.

– Nimic. Absolut nimic.

– Bun, deci sigur nu e de vină farmecul tău, pentru că-ţi lipseşte cu desăvîrşire. Aşa că tot eu am dreptate. E intuiţia feminină şi pace.

Richard mestecă pîinea şi sorbi supa fără a fi conştient de gesturile sale. Îşi dădea seama cît era de bolnav pentru că simţea cum îl cuprinde din nou o stare de moleşeală şi de milă pentru el însuşi.

– Mai vrei? îl întrebă Harper, luîndu-i din mîini castronul gol.

Richard dădu din cap, refuzînd.

– Tot Rosamund a făcut şi rasolul şi supa?

– Ei, asta-i bună. Ai uitat că e fiică de duce? Ştie să fiarbă apa şi atît.

– Atunci, cum de se pricepe să îngrijească bolnavi?

– Caii, răspunse scurt Harper.

Richard ridică din sprîncene.

– Caii?

– Din grajdul ducelui. Aşa mi-a spus. Se pare că e ruşinos ca un Devere să nu-şi îngrijească animalele cînd se îmbolnăvesc. Ai avut noroc că nu ţi-ai rupt vreun picior, că te-ar fi scăpat de necaz pe veci.

Cînd rîsul începu să-i scuture umerii, Richard îşi apăsă pieptul cu mîna, ca să-şi potolească durerea.

– Nu, Rosamund n-ar fi făcut-o, spuse el, ea nu poate face rău nimănui.

Figura şefului său, tonul cu care vorbea şi faptul că o numea

pe lady Rosamund doar cu numele ei de botez îl puseră pe gînduri pe Harper. Dacă n-ar fi ştiut cum stăteau lucrurile, aproape că ar fi fost tentat să creadă că se înfiripase o idilă între cei doi. Însă îl cunoştea prea bine pe şeful lui. Cu toate că niciodată nu dusese lipsă de femei frumoase, colonelul nu se ataşase de nici una. De fapt, femeile îi erau indiferente. În plus, de mai multă vreme, Harper hotărîse că şeful lui se arsese odată prea rău ca să repete experienţa. Nimeni nu înţelegea asta mai bine decît el. Avusese aşa de multe eşecuri, încît îşi jurase să termine cu femeile pentru totdeauna.

Totuşi, pentru şeful lui ar fi vrut un alt fel de viaţă decît aceea a unui burlac bătrîn şi ursuz, cum era el. Şi-ar fi dorit să-l vadă lîngă femeia potrivită. Însă nici în cele mai năstruşnice vise ale sale, femeia potrivită nu era cineva ca lady Rosamund Devere.

Nu, nici pe departe. Dimpotrivă, era nepotrivită în toate privinţele şi spera ca şeful lui să aibă atîta înţelepciune cît să vadă lucrurile aşa cum erau.

Richard îl întrebă:

– De ce am dormit aşa de mult?

Harper ridică din umeri.

– Oboseala. Mult sînge pierdut. Contuzia. Iar lady Rosamund ţi-a dat cîteva picături de laudanum ca să nu te mai smuceşti întruna. Îi veni deodată un gînd şi atunci îl întrebă: La cap cum ai reuşit să te loveşti? Lady Rosamund n-a putut să-mi explice.

Richard zîmbi ruşinat.

– Am adormit în şa şi cînd am căzut m-am izbit de pămînt. Apoi, cînd m-am ridicat, Rosamund a alunecat şi ea din şa, dar am prins-o la timp.

Iar Rosamund, îşi zise Harper, deloc încîntat. Poate că din cauza căzăturii i s-a sucit şi mintea ori poate că picăturile

de laudanum l-au înmuiat în halul acesta, iar într-o oră, două, își va reveni și va fi din nou distant, rezervat și cinic, adică așa cum îi plăcea lui Harper.

– De ce ai adus-o aici? îl întrebă el în cele din urmă.

Richard ridică din umeri.

– Tot dădeam peste gardieni și pînă am scăpat de ei mi s-a făcut prea rău ca să mă gîndesc la altceva, decît cum să ajung mai repede aici. Nu credeam că o să reușesc.

Harper căzu pe gînduri, apoi dădu din cap.

– Bun, și atunci ce-ai de gînd să faci cu ea?

– Să fac cu ea? repetă Richard absent. Privea flăcările arzînde și zîmbea abia perceptibil. O vom trimite acasă și vom uita de ea. Apoi se smulse din gîndurile lui și se uită al Harper. Nu va spune nimănui unde ne aflăm. Dacă ar fi vrut, ar fi făcut-o pînă acum. În plus, după ce ajunge acasă nu o să mă mai vîneze nimeni pentru recompensă și revolta o să se mai stingă. E cea mai bună soluție.

Gîndindu-se bine, Harper înțelese că ideea era excelentă.

După cîteva clipe, Richard se ridică de pe scaun și întrebă:

– Nu e nimic de băut pe aici?

Harper găsi carafa și turnă în pahare. Richard se așeză din nou, luă o înghițitură zdravănă, apoi spuse:

– Haide, Harper, spune-mi care sînt noutățile. Mai zi-mi o dată de ce ți-a luat atîta ca să ajungi aici, să nu omiți nimic.

Așa mai semăna cu șeful lui. Harper se supuse, bucuros.

12

Nu știa ce se cuvenea să spună când Harper o pofti în camera lui Maitland și apoi dispăru. Richard era așa de altfel acum, era pur și simplu elegant, îmbrăcat cu o jachetă albastră, lucrată cu finețe, și cu pantaloni negri. Rosamund se aștepta să-l găsească încă în pat.

Rochia, pe care o purta ea și pe care Harper o scosese cine știe de unde, părea a fi aparținut cîndva unei guvernante. Era din cașmir cenușiu și, spre ușurarea muncii ei, se încheia în față. Tivul îi ajungea pînă la glezne, pentru că avusese grijă să îl desfacă. Harper nu îi găsise și niște pantofi care să i se potrivească, așa că încă purta cizmele lui. Cît despre păr, Rosamund reușise să și-l spele, dar, pentru că nu știa cum să și-l aranjeze, îl lăsase liber, să-i cadă peste umeri. Cînd intră în cameră, și-l dădu pe spate cu un gest care îi trăda nervozitatea. Acum Maitland părea mult mai stăpîn pe el decît ea.

– Lady Rosamund, începu el, ia loc pe un scaun, te rog. Și îți cer scuze pentru cadrul în care ne aflăm. Zîmbi jenat și arătă spre patul care acum era făcut. Însă, după cîte am trăit împreună... ce pot să spun, asta e cea mai bine încălzită cameră din casă. Dacă am aprinde focul în salon ar dura o veșnicie să se încălzească și e nevoie ca cineva să-l întrețină.

Rosamund știa despre ce era vorba. Harper îi povestise tot. Unii dintre localnici fuseseră angajați să pregătească locuința pînă la sosirea lor, însă ar fi fost prea riscant să-i țină acolo. Harper le spusese că stăpînul lui suferea de tuberculoză și că se

hotărîse să vină la țară să-și îngrijească sănătatea. Însă venea cu propriii lui servitori. Bineînțeles, nu exista nici un servitor și toată munca trebuia făcută de ei.

Rosamund se așeză pe marginea scaunului pe care i-l indicase Maitland, iar el se așeză pe cel din fața ei. Îl privi atentă și i se păru prea palid. Chiar îi surprinse o grimasă de durere atunci cînd își căută o poziție mai comodă.

– Lady Rosamund, începu el, trebuie să-ți mulțumesc pentru...

Ea nu-l lăsă să-și termine ideea, ci îl repezi, din senin:

– N-ar fi trebuit să te dai jos din pat. Toată munca mea va fi în zadar dacă starea ta se va înrăutăți. Te cunosc prea bine, Richard Maitland, ca să mă poți înșela. Nu te simți bine nici pe jumătate din cît pretinzi tu.

Richard inspiră adînc și o privi cu ochi aproape fulgerători, însă un zîmbet cald, spontan îi lumină deodată chipul.

– Nu vrei să mă lași să termin ce am de spus? M-am hotărît să te trimit acasă, lady Rosamund. Vei pleca mîine, cum se luminează. Harper te va însoți pînă la Windsor și apoi va închiria o șaretă care să te ducă la Twickenham.

Începuse din nou să o numească „lady Rosamund", iar ea simți chemarea aceasta dureros de stranie. Presupuse că acesta era modul prin care îi sugera că deveniseră prea apropiați. Reuși, pînă la urmă, să zîmbească.

– Bine, doar am mai auzit povestea asta, nu?

Richard primi aluzia fără să riposteze.

– Știu că ți se pare că nu mi-am ținut promisiunea față de tine, zise el, însă nu am avut de ales. Eram înconjurați de gardieni. Ce puteam face?

Lui Rosamund îi treceau prin minte tot felul de gînduri contradictorii. Deja înțelesese că Maitland și Harper o priveau ca pe un aliat. Nu o supraveghea nici unul; putea să se miște în

voie; de fapt, ea chiar anticipase că pînă la urmă așa se va întîmpla.

Apoi se surprinse dorindu-și să poată da timpul înapoi, să nu o fi vizitat pe Callie, să nu fi făcut călătoria aceea nefastă la Newgate, să nu-l fi cunoscut niciodată pe Richard Maitland.

El o privea cu luare-aminte. La un moment dat se încruntă și-i zise:

– Vorbesc serios. Te trimit acasă.

– Te cred.

– Mă gîndeam că o să fii fericită.

– Sînt.

– Atunci ce s-a întîmplat? La ce te gîndești?

Se gîndea că era posibil să nu-l mai vadă niciodată. În cele din urmă îl întrebă:

– Tu încotro vei pleca? Ce-ai să faci?

Richard îi zîmbi cu subînțeles.

– E mai bine să nu știi.

Orgoliul atins o făcu să tresară.

– Crezi că am să te trădez? Știi bine că n-am s-o fac.

El o privi cu ochi mari, pătrunzători.

– *Nici nu mi-a trecut prin minte.* În nimeni nu am acum mai mare încredere decît în tine. Apoi schimbă tonul și expresia feței și continuă. Am de gînd să-mi reabilitez numele. Asta o să fac.

Răspunsul ei veni prompt:

– Ar trebui să te gîndești cum să-ți începi o altă viață undeva unde să nu te cunoască nimeni.

– Lucy Rider a fost asasinată. Nu-l pot lăsa pe criminal să scape. *Trebuie* să fac asta.

– Știu, știu, șopti ea.

Privirile li se împreunară, bătăile inimilor aveau același ritm și simțeau că abia atunci se descoperiseră. Dădură la o

parte tot ceea ce-şi pierduse demult importanţa – rangul ei; prejudecăţile lui. Ceasul continua să ticăie, geamurile să zăngăne, focul să pîlpîie molcom. Nu mai vedeau nimic decît pe ei înşişi.

Richard se desprinse cel dintîi din ceea ce părea o vrajă. Uitîndu-se prin cameră, zise cu un glas ciudat, aproape arţăgos:

– Harper trebuie să ne fi lăsat pe-aici, pe undeva, o carafă cu lichior. A, uite-o. Atunci duse o mînă la piept şi îi apăru din nou acea grimasă de durere. Lady Rosamund, fii bună şi toarnă tu.

– Cum să nu. Vocea îi suna natural, zîmbetul îi era firesc, însă cînd turnă lichior în cele două pahare, mîna îi tremură. Nu-i venea să creadă ce i se întîmpla. *Doamne Dumnezeule, nu el!* se rugă ea. *Oricine în afară de Richard Maitland! Oricine!*

De vină era situaţia aceea incredibilă, îşi zise ea. La început o terorizase, apoi i-a trezit milă, iar acum o trata ca pe un aliat. Nu era de mirare starea ei atît de confuză. Cînd se va vedea înapoi acasă cu familia ei, îşi va regăsi, cu siguranţă, echilibrul.

Pentru ca tăcerea să nu vorbească de la sine, Rosamund se grăbi să-i pună capăt.

– Aşadar, cine sînt duşmanii tăi, Richard? Îi rosti numele cu atîta naturaleţe, încît rămase şi ea uimită. Îl privi pe furiş, să se asigure că el nu băgase de seamă. Era furat de propriile gînduri. Ai făcut o socoteală a lor?

Richard primi paharul întins de ea şi-i răspunse:

– Da, chiar m-am gîndit. Sînt vreo douăzeci.

– Cine-ar fi crezut că eşti atît de cunoscut?

O privi pe sub sprîncene, îi văzu zîmbetul ştrengăresc şi rîse încet.

– La atîtea cazuri am lucrat de cînd am preluat conducerea la Special Branch. Luă o gură de lichior. Dar dacă mă gîndesc

și mai departe, la campania din Spania, ei bine, îmi dau seama că agenții nu sînt nicidecum niște oameni cu mulți prieteni.

– Prin urmare, motivul ar fi dorința de răzbunare.

– Sau poate cunosc ceva de care eu nu sînt conștient, iar cineva se teme ca nu cumva să am vreo revelație și să se descopere totul. Și totuși n-aș zice că din cauza asta am fost atins.

– De ce nu?

– Pentru că asasinul lui Lucy m-ar fi putut ucide oricînd. De ce să aștepte? De ce să pună la cale toată înscenarea asta care să ducă la denigrarea mea? Cred că a plănuit totul pînă la execuție.

Rosamund dădu din cap.

– Ce este?

– Rana. Ai fi putut muri din cauza ei.

– Așa este. Își mușcă buzele. Asta m-a contrariat și pe mine. Dar dacă ar fi vrut să mă ucidă, de ce nu m-a înjunghiat pe la spate sau de ce nu mi-a zdrobit capul cu ceva?

– Pentru că, răspunse ea rar, pe măsură ce gîndurile i se limpezeau, autoritățile și-ar fi dat seama că a mai fost cineva în cameră, în afară de tine și de Lucy.

– Același lucru s-ar fi întîmplat și dacă rana ar fi fost mortală. Îi zîmbi scurt. Poate că a vrut să pierd mult sînge și să mor. Sau poate pun eu prea multă imaginație și putere de previziune pe seama lui. Însă mă îndoiesc. Totuși nu cred că a vrut să mă rănească așa tare, dar vezi, m-am mișcat și cuțitul a alunecat. Acum bea-ți lichiorul, înainte să ți-o iau eu înainte.

Rosamund ținea încă în mînă paharul de lichior din care nu băuse deloc. Apoi luă o înghițitură și încă una, însă numai ca să-i facă lui pe plac. Se gîndea ce mult se schimbase viziunea ei asupra lucrurilor în doar cîteva zile și cum totul căpăta un sens acum, cînd nu se mai îndoia de nevinovăția lui.

– Ce e cu zîmbetul acesta firav? o întrebă el, întrerupîndu-i șirul gîndurilor.

Rosamund ridică privirea spre el.

– Îmi amintesc cum credeam – cînd am citit în ziare despre procesul tău – că ești vinovat ca păcatul însuși.

Richard zîmbi reținut.

– Ce te-a determinat să-ți schimbi părerea?

Rosamund răspunse simplu:

– Ai avut mare grijă de cai.

– Un lucru demn de toată lauda, într-adevăr.

– Și – zîmbi ea din nou – nu mi-ai făcut nici un rău. Îi semeni mult tatălui meu. Și el strigă și amenință mai tot timpul. Cei care nu-l cunosc chiar se tem cînd îl aud.

Richard răspunse sec:

– O să țin minte asta.

După un moment de tăcere, Rosamund reluă dialogul:

– Richard, ce s-a întîmplat de fapt? Am citit articolele din ziare, însă vreau să aud versiunea ta. Ce s-a întîmplat cu Lucy?

– Știi bine ce s-a întîmplat. Ziarele au prezentat și versiunea mea. Necazul a fost că nu m-a crezut nimeni.

– Ei bine, eu te cred și sînt gata să te ascult, așa că mai spune-mi o dată. Pentru că Richard o privi lung, ea ridică scurt din umeri. Nu se știe niciodată. Eu ascult toate acestea pentru prima dată. S-ar putea să văd unele lucruri care ție ți-au scăpat.

Ar fi vrut să-i zîmbească iar, însă ceva din expresia figurii ei îl făcu să se răzgîndească și-i zise doar atît:

– De acord, dar mai întîi umple-mi din nou paharul.

O dată treaba făcută, se așeză comod în scaun și își începu relatarea.

Locotenentul Alex Rider, spunea el, era tatăl lui Lucy și luptase cu el în campania din Spania. Pentru un timp drumurile lor se despărțiseră, apoi s-au încrucișat din nou la Waterloo.

– Acolo a murit Rider. Fiind comandantul lui, i-am scris lui Lucy şi am anunţat-o că tatăl ei murise. După încheierea războiului m-am întors în Anglia şi am cunoscut-o, mai mult din întîmplare, la „George and Dragon", unde lucra. Asta era acum un an. Luam destul de des masa acolo fiind doar la cinci minute de locuinţa mea. Îi lăsam mereu mai mulţi bani – de dragul tatălui ei şi din cauza vieţii grele pe care o ducea – şi la asta s-a redus toată relaţia noastră.

O privi fix, dar pentru că Rosamund nu zicea nimic, îşi adună o clipă gîndurile înainte de a continua. Pe măsură ce Richard prezenta evenimentele premergătoare nopţii în care fusese ucisă Lucy, ei îi reveneau în minte lucruri pe care le uitase.

– În ultima lună Lucy se schimbase, continuă Richard. Avea nevoie de sfaturi; voia să împrumute bani. Găsea tot felul de pretexte ca să-l întîlnească mai des. În noaptea în care a murit stabilisem o întîlnire cu ea. Voia să o ajut la redactarea unei scrisori pentru nu ştiu ce doamnă care dăduse un anunţ prin care îşi căuta o menajeră. Am fost bucuros să o pot ajuta. Asta i-ar fi îmbunătăţit destul de mult situaţia. Aşa că, fără să bănuiesc *nimic*, *am plecat* la „George and Dragon".

– Şi cu băiatul ce-a fost? întrebă Rosamund, văzînd că Richard se oprise.

Bău alene din pahar, apoi răspunse:

– Băiatul acela mă revoltă cel mai mult. Ştia bine ce făcea. Era implicat pînă peste cap. În veci n-am să uit cum a rînjit la mine cînd mi-am dat seama că Lucy era moartă. Bău din nou, fără să se grăbească, după care continuă: Mă aştepta în capul scării. Eu am crezut că o fi vreun fel de valet. Chiar nu m-am gîndit la altceva. „Lucy vă aşteaptă", *mi*-a zis şi l-am urmat în cameră. Abia acum îmi dau seama că el trebuia să-mi distragă atenţia.

Întoarse capul şi privi, gînditor, într-o parte. Rosamund băgă de seamă cum concentrarea îi săpase şi mai adînc cutele de pe frunte şi obraji.

– Pe dulap ardea o lumînare. Ea era în pat – am crezut că dormea. Băiatul s-a oprit la marginea patului, privind-o. Richard dădu din cap. Nu ştiu cum de m-am repezit la pistol, cert e că am făcut-o. Apoi totul s-a petrecut într-o clipă. Închise ochii. Am văzut sîngele. M-am uitat spre băiat. Cineva din spate mi-a prins gîtul. Am încercat să mă smulg din strînsoare şi atunci m-a înjunghiat. Am scăpat pistolul din mînă. Apoi am fost împins pe un scaun şi băiatul a dispărut împreună cu cel care mă atacase. Deschise ochii larg. Nu ştiu cît de mult am zăcut acolo, dar mi-am dat seama că dacă nu primesc ajutor cît mai repede aş putea muri.

– Dar cu pistolul ce s-a întîmplat? întrebă Rosamund, amintindu-şi că se auzise şi o împuşcătură.

– Căzuse sub pat. Am reuşit, pînă la urmă, să trag un foc de armă şi lumea s-a năpustit în cameră. Am fost arestat a doua zi, după ce a fost găsit cuţitul cu care fusese înjunghiată Lucy, afară, chiar sub fereastra camerei ei. Restul îl cunoşti.

Adică băiatul şi cel care îl atacase pe Richard dispăruseră fără urmă şi nimeni nu a crezut că a existat vreodată vreunul dintre ei. Şi după aceea a început coşmarul: procesul, martorii, sentinţa, condamnarea la moarte.

Gîndul la toate acestea o înfioră. Încercarea de a-i reabilita numele aproape că i se păru fără sorţi de izbîndă.

– Prin urmare, spuse el, privind-o din nou, cu ochi întrebători, lămureşte-mă tu, dintr-o nouă perspectivă. Cine vrea să mă distrugă, Rosamund?

Ea îi răspunse cu gravitate:

– Cineva care îşi doreşte să se răzbune – ochi pentru ochi, dinte pentru dinte; cineva care vrea să suferi cum poate că a

suferit și el și care va fi mulțumit să te vadă mergînd la spînzurătoare abia după ce-ți vei fi pierdut tot ceea ce este important pentru tine: numele, poziția de la Special Branch, prietenii. Sau poate mă înșel. Cred că individul acesta e atît de obsedat de tine, încît ar fi fericit să rămîi pentru tot restul vieții un fugar. Dar dacă îi supraviețuiești? Nu, așa nu merge. Trebuie să mori, dar nu înainte să te distrugă el. Rosamund îi privi ochii. Și nu cred că se va opri aici.

– Sînt de acord că motivul ar putea fi răzbunarea, dar hai să nu denaturăm faptele.

– Tu joci șah?

– Ce să fac?

– Joci șah?

– Puțin.

– Puțin? Asta ce înseamnă? Joci sau nu?

– Bine! Joc! Dar nu văd ce importanță are.

– Individul acesta joacă șah sau, dacă nu, ar trebui s-o facă. Nu se gîndește la o singură mutare o dată. Își pregătește piesele, face prima mutare, însă în mintea lui calculează fiecare mișcare posibilă a adversarului, dar și replica lui, pînă cîștigă jocul.

– Cred, zise Richard, că lichiorul ți-a făcut tocmai bine.

Rosamund, însă, era prea prinsă în gîndurile ei ca să răspundă ironiei lui Richard. Vedea cu ochii minții cum se jucase totul.

– Totul a fost pașnic între tine și Lucy pînă cînd a apărut domnul Oroare în scenă. Jocul a început cu adevărat în ultima lună. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să o transforme pe Lucy în pionul său. Ba nu. În regină. Din acel moment ea te-a determinat să treci de pe o pătrățică pe alta, fără ca tu să vezi pericolul. Dar de Lucy se putea lipsi și, cînd a venit vremea, nu a ezitat să o sacrifice. De fapt, el plănuise mutarea aceasta înainte

ca jocul să înceapă. Acum hai să ne gîndim la proces. Te-a adus exact unde a dorit. Priveşte bine tabla de joc. Eşti singur, fără cal, fără turn sau nebun care să te apere; nu mai ai nici măcar un pion.

Ochii lui Richard rîdeau.

– I-ai uitat pe Harper şi pe Hugh Templar.

– Hugh Templar? Am crezut că te-a părăsit cînd ai fost adus la proces.

– Nu. Îl ajuta pe Harper să pregătească totul pentru evadarea mea.

Ochii ei străluciră de încîntare.

– Atunci, ai făcut o mutare foarte inteligentă.

– Şi-ai mai fost şi tu, adăugă el blînd.

Rosamund îl luă în serios.

– E adevărat, dar asta a ţinut de noroc. În jocul acesta nu te poţi bizui pe noroc.

– Eu cred cu tărie în forţa norocului.

Rosamund ridică privirea, îi văzu zîmbetul din ochi şi-i răspunse tot zîmbind.

– N-ai decît să rîzi de mine, însă şahul ţine de logică şi, dacă ai capacitatea să anticipezi bine lucrurile, ai să vezi încotro se îndreaptă adversarul tău.

– Cine rîde? Să-ţi spun drept, sînt pur şi simplu fascinat. Spune mai departe. Eu am rămas singur pe tabla de joc. Dar domnul Oroare?

– A, el şi-a grăbit toate piesele pe care le avea să-ţi dea lovitura finală – martorii acuzării, procurorul, reporterii şi, din nefericire, opinia publică. Însă jocul se sfîrşeşte abia cînd ai să fii spînzurat.

Îi trecu prin minte un gînd care îi lumină deodată privirea.

– Ah, aş vrea să-i pot auzi acum gîndurile! Sînt sigură că scrîşneşte din dinţi de ciudă că l-ai întrecut în abilitate, evadînd

de la Newgate! Asta a fost o mutare pe care el nu a anticipat-o. Nimeni nu scapă vreodată de la Newgate.

– Am auzit bine? Richard duse mîna la ureche. Eşti de părere că sînt şi eu demn de laudă pentru ceva?

Rosamund dădu capul pe spate şi rîse cu poftă.

– Cred că domnul Oroare a început să-şi dea seama că şi-a găsit naşul. Dar să nu-l subestimezi. Legea este de partea lui şi mai are şi complici. Lucy s-a dus, bineînţeles. Însă băiatul nu e de găsit. Ar putea să mai fie şi alţii.

Richard termină lichiorul din pahar.

– Ceea ce nu pot să înţeleg, zise el, este cum de a convins-o pe Lucy să se implice în treaba asta?

– O plăceai, nu-i aşa?

– Mult de tot. Era aproape un copil, o orfană, dar niciodată nu s-a plîns. Încă mi-e greu să cred că a complotat şi ea împotriva mea, însă nu găsesc altă explicaţie pentru minciunile pe care mi le a spus.

– Cred că era îndrăgostită de individul acesta. Cînd văzu figura pe care o făcu Richard, Rosamund zîmbi. Ştiu, pare tras de păr, însă unele femei sînt dispuse să facă orice din iubire. Şi nu avem de unde şti ce poveste i-o fi depănat el, cert este că Lucy a muşcat momeala.

Apoi îl privi deschis, cu ochi ce exprimau o dorinţă aprigă de a găsi răspunsul la toate acele întrebări care îl măcinau.

– Dacă am putea găsi pe cineva din trecutul tău care se consideră pedepsit pe nedrept din pricina ta, am şti că el este făptaşul. Trebuie să fi pierdut tot ceea ce conta mult pentru el, la fel cum trebuie să ţi se întîmple şi ţie.

– Nu există nimeni de felul acesta. N-am trimis pe nimeni în faţa instanţei fără să am o dovadă clară a vinovăţiei lui. Atunci se opri. Fir-ar să fie!

– Păi da, răspunse Rosamund. Nu aşa s-au petrecut lucrurile cu tine?

– Degeaba. Tot nu-mi dau seama cine ar putea fi.

– Trebuie să fi fost cineva, zise ea deznădăjduită.

– Nu este.

– Nu te mai pripi! Gîndeşte-te puţin! Gîndeşte-te bine!

Nu mai spuse nimic multă vreme. În cele din urmă, clătină încet din cap, ca şi cum i-ar fi fost greu să accepte răspunsul care îi veni în minte.

– Ce este? întrebă ea.

– Singura persoană care se potriveşte descrierii acesteia sînt eu însumi. S-a întîmplat cu mulţi ani în urmă şi cel care a fost distrus aproape ireversibil a fost caracterul meu. Aşa că povestea aceea nu are nici o legătură cu asta de acum.

– Dar ce s-a întîmplat?

– N-are importanţă.

Refuzul lui de a i se destăinui acum, după ce ea îi dovedise încrederea totală, a venit ca o palmă. Simţi cum îi urcă sîngele în obraji şi vru să se ridice de pe scaun.

– Rosamund, stai jos, îi spuse Richard.

Se aşeză, însă îşi fixă privirea asupra flăcărilor şi nu mai zise nimic.

După cîteva clipe, el oftă şi apoi începu să vorbească rar, fără grabă, văzînd amintiri trecîndu-i prin faţa ochilor:

– S-a întîmplat pe cînd mă aflam la Cambridge, în al treilea semestru. Aveam şaptesprezece ani şi eram hotărît să lupt pentru un viitor de glorie. Cambridge a fost ca un vis devenit realitate; e una dintre cele mai puternice universităţi din ţară. Tatăl meu nu şi-ar fi permis nicicînd să mă trimită acolo. Însă Andrew Dunsmoor şi soţia lui au fost nişte oameni milostivi care m-au ajutat. Petreceau un timp în Scoţia, în fiecare an, în vizită la familia ei. Eram rude mai îndepărtate. Au fost foarte cumsecade,

foarte generoşi şi m-au ajutat mult. Nu aveau copii. Cînd am împlinit şaisprezece ani, m-au invitat să vin şi să locuiesc aici cu ei şi aşa am şi făcut, cu voia părinţilor mei. Ei văzuseră numai foloasele acestei schimbări, dar nu s-au gîndit o clipă la posibile neajunsuri. În orice caz, în anul următor, cînd Dunsmoor m-a înscris la Cambridge, tatăl meu a fost extaziat, ca şi mine, de altfel.

Rîse cu glas sec.

– Nimic nu era aşa cum mă aşteptam. Toată viaţa mea am fost învăţat să lupt pentru a obţine ce era mai bun. Tatăl meu îmi spunea mereu că educaţia este cheia promovării pentru oameni ca noi. Am simţit că le sînt dator şi părinţilor mei şi familiei Dunsmoor să ţin seama de asta şi să mă descurc cît mai bine. Însă tinerii pe care i-am cunoscut la Cambridge trăiau după alte principii. Se aflau acolo ca să se distreze şi nici că făceau altceva petreceri, femei, jocuri şi multe alte plăceri. Mulţi dintre ei erau exmatriculaţi, însă nu le păsa. Aveau suficienţi bani şi destule cunoştinţe influente ca să fie primiţi înapoi. Era limpede, eu nu eram unul de-ai lor. Să fiu sincer, eu mi-am fost cel mai mare duşman...

Richard lăsase mai multe puncte de suspensie în povestirea lui, însă puteau fi uşor completate. Un tînăr de condiţie modestă se trezise deodată la un loc cu alţi tineri care profitau fără discernămînt de bogăţia lor şi de privilegiile pe care le aveau. De la bun început s-a simţit străin de ei, iar cînd a refuzat să li se alăture în aventurile lor a fost marginalizat, ignorat. Tinerii despre care vorbea Richard erau asemeni fraţilor ei. Nu erau răi, ci doar indiferenţi, însă indiferenţa putea fi cea mai mare cruzime.

Richard îşi privea paharul de parcă ar fi fost un glob de cristal care nu-i revela viitorul, ci-l purta înapoi, în trecut. Continuă:

– Însă oricît de nechibzuiți erau băieții aceștia – și asta eram cu toții, niște puști – aveau, totuși, un înalt simț al onoarei. Oricine încălca acest cod al cinstei era considerat demn de dispreț și era tratat ca atare.

– Și tu ai făcut asta? întrebă ea reținut.

– Nu, însă ei așa au crezut. Începuseră să dispară tot felul de lucruri – mici sume de bani, un ac de lavalieră cu o piatră prețioasă și nu mai știu ce. Unul dintre băieți, Middler, s-a hotărît să întindă o cursă, fără să spună nimănui, iar eu și încă un băiat am picat la mijloc. Amîndoi fuseserăm în camera lui Middler, unul după celălalt, și amîndoi știam că el încasase un cec substanțial de la taică-său. Nu cred că mai e nevoie să spun că banii au dispărut. Și, bineînțeles, hoțul se presupunea că eram eu sau celălalt băiat.

– Tu de ce ai mers la Middler în cameră?

– La începutul semestrului îi împrumutasem o carte și acum o voiam înapoi. Cît despre celălalt, Frank Stapleton, el și Middler intrau de cîte ori pofteau unul în camera celuilalt. Erau prieteni.

Rosamund scoase un sunet de surprindere, bănuind ce a urmat.

– Nu trebuie să-ți mai spun a cui versiune a fost crezută. După cum ți-am zis, eu nu eram unul dintre ai lor. Așa că trebuia să fiu pedepsit.

– Te-au bătut?

– A, nu, nu au făcut nimic necivilizat. Mi-au cerut să părăsesc Cambridge-ul și să nu mă mai întorc vreodată. Dar eu le-am spus că voi pleca atunci cînd voi considera de cuviință și nu înainte. Așa că nu mi-au mai vorbit deloc.

– O, Doamne.

– Nu a durat mult. Știam că Frank Stapleton era hoțul și am început să caut dovezi. Se poate spune că acesta a fost primul

meu caz. Văzînd că Rosamund păstra aceeaşi gravitate, ridică din umeri şi continuă: În orice caz, el amanetase acul de lavalieră şi alte mici obiecte furate. Ca să nu mai lungesc vorba, cămătarul l-a recunoscut, aşa că s-au retras acuzaţiile împotriva mea.

– Şi banii?

– După ce s-a aflat că Stapleton era hoţul, prietenii lui l-au făcut să mărturisească. A plătit, apoi, cu vîrf şi îndesat tuturor creditorilor lui. Ironia a fost că el împrumutase atîţia bani ca să-i cheltuiască tot cu prietenii lui.

– Cred că au fost mult mai duri cu Stapleton decît cu tine.

– De unde ştii? o întrebă el surprins.

– Pentru că ce a făcut el a fost foarte grav. A permis ca un băiat nevinovat să fie pedepsit în locul lui. Asta e o mare laşitate. Spune-mi ce i-au făcut?

Privirea lui Richard se întunecă.

– L-au mînjit cu smoală, l-au umplut de pene şi l-au lăsat toată noaptea legat de un copac, în mijlocul campusului, pentru ca dimineaţă toată universitatea să fie martoră a ruşinii lui. Presupun că la momentul respectiv am simţit că a primit ce a meritat, dar curînd după aceea mi-a părut rău. Stapleton a plecat imediat de la Cambridge. La scurt timp am plecat şi eu; nu m-am mai întors niciodată. În următorul semestru m-am înscris la Universitatea Aberdeen, unde se aflau doar tineri de condiţia mea.

– Spui asta cu multă amărăciune.

– Da, pentru că a trebuit să reînvii amintirea aceasta oribilă. Oricum, amărăciunea e ceva care îmi trece repede. Se opri deodată. Asta e tot. Ai vrut să ştii dacă am umilit vreodată pe cineva; ei bine, iată că am făcut-o. Însă Stapleton nu era un inocent; era vinovat. Aşa că vezi tu, cazurile noastre sînt diferite.

Rosamund îşi plecă umerii.

– Dezamăgită?

– Cred că da. Credeam că o să descoperim ceva. Ce s-a mai întîmplat cu Stapleton?

– Nu am nici o idee.

– Dar cu ceilalți tineri, care l-au umplut de smoală și pene?

– Îi întîlnesc destul de rar și mai mult din întîmplare. Ne vorbim, ne respectăm, însă păstrăm distanța. E un pic stînjenitor... înțelegi ce vreau să spun. În orice caz, toate acestea s-au petrecut acum șaptesprezece ani. Chiar crezi că au de-a face cu ce se întîmplă acum?

Rosamund oftă.

– Nu, din păcate.

După aceea, Richard și Rosamund întoarseră din nou problema pe toate părțile, cîntărind fiecare detaliu și străduindu-se să găsească măcar un indiciu care să le deschidă o portiță, însă în zadar. Îi întrerupse Harper, care intră în cameră și le aduse cina.

– Rasol de vită cu fideluță, anunță el.

Apoi plecă îndată.

– Merg să văd de cai, adăugă el scurt, făcîndu-i lui Rosamund un semn cu ochiul.

Mai tîrziu, după ce se săturară, fata redeschise discuția:

– Povestește-mi despre casa aceasta și spune-mi ce s-a întîmplat cu familia Dunsmoor.

– Au murit amîndoi, zise Richard, iar eu am moștenit-o.

– Crezi că te afli în siguranță aici? Adică ce-ai să faci dacă or să te caute gardienii și aici?

– În afară de mine, răspunse el, doar tu și Harper știți de casa aceasta.

– Bine, dar din moment ce a fost casa ta...

– Nu a fost. După ce am plecat de la Cambridge nu m-am mai întors niciodată la Dunsmoor. Dar astea sînt problemele mele, ne-am înțeles?

Felul în care o repezise şi acum o luă din nou pe nepregătite şi Rosamund se retrase în cochilia ei ca un melc atins drept în faţă. După ceva vreme se uită la ceas, se miră văzînd cît de tîrziu era şi, pretinzînd că se simte obosită se ridică de la masă. Richard o conduse pînă la uşă.

Îl auzi oftînd, apoi bărbatul o luă de umeri şi o întoarse către el.

– Mergi acasă, lady Rosamund Devere, îi spuse, şi uită tot ce e legat de mine. Îi strînse uşor braţele, apoi făcu un pas înapoi. Să uiţi de mine, Rosamund, repetă Richard.

Ea îi cercetă chipul cu luare-aminte. Nu văzu nici o urmă de asprime. Era serios şi vorbea din suflet.

I se strînse inima. Nu-i putea da răspunsul pe care îl aştepta, pentru că ştia prea bine că nu avea să-l uite niciodată; nici pe el, nici pericolul care îl păştea. Asta ar fi însemnat să-l abandoneze, iar ea n-ar fi putut.

Rosamund îşi ascunse durerea în spatele unui zîmbet.

– Ai grijă de tine, Richard Maitland, zise ea. Ţi-ai făcut un duşman de temut, care încă nu a terminat cu tine.

Şi, înainte ca lacrimile să-i inunde chipul, ieşi din cameră.

13

Încă nu se luminase cînd Harper o trezi şi-i spuse că venise vremea plecării. Îi adusese o tavă cu ceai şi pîine prăjită şi-i arătă un alt rînd de haine, curate.

– Veşminte bărbăteşti, zîmbi el, pentru că avem mult de mers călare şi doi bărbaţi la drum nu or să atragă atenţia. Femeile aduc numai necazuri, mă iertaţi, lady.

– Şi colonelul Maitland? întrebă ea repede, înainte ca Harper să se strecoare afară din cameră. Părea cam prea grăbit să scape de ea. Ce face?

– Cum nu se poate mai bine! E tare ca piatra şi iute ca săgeata şi, înainte să mai apuce Rosamund să zică ceva, Harper se şi făcu nevăzut.

Rosamund se dădu repede jos din pat. Nu-i luă mult timp să se pregătească şi, în mai puţin de zece minute, se furişă în camera lui Richard; se opri însă imediat. Patul era făcut, focul pîlpîia în vatră, iar pe măsuţa de lîngă fereastră se aflau resturile de la micul dejun. Richard, însă, nicăieri.

– Ar fi bine să ne grăbim, lady, îi spuse Harper din prag.

Rosamund se întoarse imediat spre el.

– Harper, unde este?

Acesta privi în jos.

– Ăă... cred că... a ieşit să se plimbe.

– Pe întuneric?

Harper se încruntă, oftă, apoi continuă ruşinat:

– Habar n-am pe unde o fi, lady, ăsta e adevărul. Da' mi-a spus să vă duc de aici înainte să se crape de ziuă.

Rosamund trecu uşor pe lîngă Harper şi porni cu pas apăsat pe coridor, pînă ajunse la următorul dormitor. Toată mobila era acoperită cu olandă. La fel arătau şi celelalte camere. Harper veni după ea şi-i tot spunea să se gîndească bine, căci timpul trecea şi că, pînă la urmă, era mai bine ca lucrurile să rămînă aşa cum erau.

– Gîndiţi-vă puţin, lady mea, ce vorbe au rămas nespuse?

O mulţime. Nu dormise toată noaptea, gîndindu-se la ce avea să-i spună lui Richard Maitland. Voia să-i spună că-i va convinge pe tatăl şi pe fraţii ei de nevinovăţia lui şi că se vor zbate cu toţii să o dovedească mai departe. Voia să-i mai spună că nimeni şi nimic nu-i putea zdruncina încrederea în el.

Acesta era lucrul cel mai important: el trebuia să afle că nimeni şi nimic nu avea să-i clintească vreodată încrederea în el.

Asta o şi ţinuse trează întreaga noapte. Nu amănuntele crimei pentru care fusese condamnat, ci golurile pe care le lăsase în povestea lui. Se simţise ca un nepoftit cînd intrase la Cambridge. Nu era unul dintre ai lor – din cauza asta îl şi transformaseră într-un ţap ispăşitor. Acolo domnea legea junglei.

Nu mi-au mai vorbit deloc.

Rosamund ştia prea bine ce implicaţii avea acest lucru. Cînd intra el într-o sală ori într-o cameră, plecau cu toţii. Dacă se aşeza la o masă, toţi ceilalţi se ridicau şi se mutau la o alta. Zile în şir el trebuia să stea singur, doar cu gîndurile lui.

Răi băieţi, îngrozitor de răi!

Totuşi, era nevoie de mult mai mult să poată scăpa de Richard. Însă, la puţină vreme după incident, el plecă de la Cambridge, fără să mai revină vreodată. La fel făcuse şi cu casa

aceasta. Era limpede, atunci, că şi domnul Dunsmoor se întorsese împotriva lui. În cele din urmă, însă, trebuie să se fi răzgîndit, pentru că i-a lăsat-o lui Richard drept moştenire. Dar Richard nu dădea oamenilor o a doua şansă. Era un lucru evident. Acesta era de fapt cel mai mare neajuns al său.

Îi reteză imediat vorba lui Harper.

– Poţi să juri că se simte bine?

– Da. Aţi făcut o treabă tare bună.

Porni mai departe. Mai era o scară în partea cealaltă a casei, dar Rosamund îşi dădu seama că îl căuta degeaba. Dacă Richard nu voia să fie găsit, nici nu avea să-l găsească.

– Lady, îi zise Harper cu blîndeţe, e vremea să plecăm.

Văzînd mila din privirea lui, Rosamund simţi cum şi ochii ei se umplu de lacrimi.

– Nu eşti deloc de acord cu mine, nu-i aşa, Harper?

Ştia ce voia să spună.

– Nu pentru colonel, lady, nu o fată de duce.

Rosamund îşi stăpîni greu lacrimile, apoi zise:

– O să te rog să-i transmiţi un mesaj de la mine. Să-i spui că eu nu renunţ uşor. Apoi, înainte să ajungă să se dispreţuiască singură, se hotărî: Bine, Harper, ai cîştigat.

Cînd Richard îi auzi plecînd, lăsă deoparte foile pe care începuse să-şi noteze diverse gînduri. Se afla la ultimul etaj al casei, într-un mic birou care odată îi aparţinuse, pe vremea cînd, practic, făcea parte din familie. Dar asta fusese demult, înainte de Cambridge, înainte să se înstrăineze de cel pe care odată îl numea „unchiul Andrew".

Împinse scaunul şi se ridică, apoi se opri, simţind cum începe să ameţească. Se afla în perioada de ameliorare a bolii,

așa că puse starea pe seama oboselii și a febrei care lăsase urme. Încet-încet, își reveni, apoi merse lîngă fereastră; privi afară.

Spera să o mai poată zări măcar puțin, însă întunericul era de nepătruns. Abia se vedea o fîșie palidă de lumină, acolo unde cerul se unea cu pămîntul; zorii anunțau o zi mohorîtă, asemeni celor de pînă atunci. Chiar dacă ploua, chiar dacă nu, se lăsa o umezeală care pătrundea pînă în cel mai ascuns colț al casei. Nimic nu o putea împiedica.

Ca și pe Rosamund.

Un zîmbet îi trecu fugar pe buze. Spera ca ea să fi înțeles mesajul. Deveneau prea apropiați, prea intimi. Lui nu-i trebuia nimeni și nimic care să-l distragă de la ceea ce avea de făcut. În plus, acum oricine îl cunoștea pe el se afla în pericol. Nu-și implicase nici prietenii în afacerea asta, așa că în nici un caz nu avea de gînd să implice o copilă naivă și deloc demnă de încredere.

Tu ai ucis-o pe Lucy Rider?

Nu.

Doar atît și a fost suficient să-l creadă.

O astfel de femeie era periculoasă nu pentru că lua decizii pripite, ci din cauza efectului pe care îl avea asupra victimelor sale. Dacă el ar fi fost mai slab de înger, ar fi fost ispitit să-i mărturisească toate necazurile lui.

Auzi o altă voce care îi punea o întrebare asemănătoare.

Tu ai furat banii?

Nu, domnule.

Să nu mă minți! Eu îi știu pe băieții aceia! Le cunosc bine părinții! Nu te-ar acuza dacă ai fi nevinovat. Așa că te mai întreb o dată: tu ai furat banii?

Nu, domnule.

Nu te cred!

S-a produs un soi de reconciliere la un moment dat, însă relația lui cu familia Dunsmoor nu a mai fost niciodată aceeași. Așa că s-a întors în Scoția și, imediat după terminarea universității, a plecat pe front. Au păstrat legătura prin scrisori, însă el nu și-a dat osteneala să le scrie prea des. Pe cînd se afla în Spania, a murit mai întîi doamna Dunsmoor, apoi soțul ei, iar casa i-a fost lăsată lui. Richard i-a scris avocatului său, cerîndu-i să închirieze casa și terenul, însă nici după ce s-a întors în Anglia nu s-a grăbit să vină la Dunsmoor.

Nevoia l-a adus înapoi acum; de cînd se afla aici, se tot întreba de ce nu a venit mai demult. Văzuse și făcuse – ca agent – lucruri față de care conflictul lui cu familia Dunsmoor părea de-a dreptul pueril. Însă era nevoie de timp pentru ca trecutul să nu-i mai pară așa de negru. Dacă rolurile ar fi fost altele, dacă el ar fi fost în locul unchiului Andrew, poate că ar fi procedat la fel.

Nu toată lumea avea generozitatea lui Rosamund.

Iar Rosamund! Încruntîndu-se, privi spre notițele de pe birou. Ar trebui să le studieze cu atenție și să încerce să descopere pe cineva care să se potrivească profilului schițat de Rosamund, cineva care voia să-l facă să sufere așa cum suferise și el. Ochi pentru ochi. Dinte pentru dinte.

Se așeză din nou la birou și începu să scrie. Jumătate de oră mai tîrziu, văzînd că nu reușea să ajungă la un liman, se ridică, plecă din birou și merse în camera lui. Îl ispiteau patul, odihna, însă nu cedă. Îl aștepta pe Harper abia după cîteva ore, așa că îi revenea lui sarcina de a aprinde focul, de a-l întreține și tot felul de alte lucruri.

Deși în sine era convins că nimeni nu va face o legătură între el și casă, învățase să fie tot timpul precaut și să nu riște niciodată atunci cînd nu era nevoie. După ce băgă mai mulți

cărbuni în foc la el în cameră și în bucătărie, Richard își puse pelerina și ieși afară să cerceteze împrejurimile.

Zorii se străduiau să învingă întunericul, însă nu izbuteau să pătrundă prin pătura grea de nori. În plus, din pământul reavăn se ridica o ceață groasă care învăluia arborii și casa ca un lințoliu fin.

Nu luă seama la natura potrivnică, la fel cum nu dădu atenție tremurului care începuse să-l zguduie puțin. Cu capul plecat, cu umerii îndreptați împotriva vîntului, Richard porni către grajd. Trebuia să aibă grijă doar de un cal, dar după ce umplu jgheabul cu apă și după ce puse tărîțe în iesle, se simți extenuat de parcă ar fi hrănit o herghelie.

Cu toată precauția, știa că dacă nu se așază mai repede în pat, avea să se prăbușească chiar acolo unde se afla.

Tocmai urca scările către intrarea principală, cînd auzi un tropot slab de copite. Se ascunse în spatele unei coloane și scoase pistolul. Deși nu putea vedea nimic, ascultă cu mare atenție. Un singur cal, un singur călăreț, și gonea grozav către casă. Un posibil dușman ar fi trebuit să fie mult mai precaut.

Venindu-i în minte acest gînd, păși din spatele coloanei și atunci zări călărețul ivindu-se dintre copaci.

– Richard! se auzi strigătul strident.

Rosamund?! Stătea plecată în șa, cu părul fluturînd pe spate. Richard privi în urma ei, Harper nu se vedea nicăieri.

Cînd Rosamund își opri calul, el coborî treptele în fugă.

– Trebuie să pleci de aici imediat! Abia mai putea respira. Ne-au văzut. Nu, nu ai timp să-ți iei calul. Urcă în spatele meu.

– Și Harper? întrebă el.

– A încercat să-i atragă în altă parte. Nu-i vreme de explicații acum! Urcă odată!

Într-adevăr se auziră niște zgomote dubioase. Rosamund nu exagera. Se auzea de parcă o trupă de cavalerie se îndrepta, galopînd, către casă.

Blestemînd înăbuşit, Richard urcă în spatele ei.
– Mergi la vale, o îndemnă el în şoaptă.
Apoi porniră.

Cînd ieşiră dintre copaci şi ajunseră pe o colină de unde se putea zări conacul, Richard îi ceru să se oprească. Nu se vedea bine. Locuinţa era învăluită în ceaţă. Vedeau doar nişte umbre care se mişcau în jurul casei.

– Ce s-a întîmplat, o întrebă Richard.

Rosamund respira greu.

– Abia ne apropiaserăm de sat. E o ceaţă acolo de poţi să o tai cu cuţitul. Nu ştiu sigur ce s-a întîmplat, doar că cineva a ieşit din han şi a răcnit deodată numele lui Harper. „Digby!" a spus el; după care mi-a zis să vin şi să-ţi spun să fugi cît mai repede de aici. Apoi a întors calul şi a încercat să-i atragă undeva, departe de tine.

Rosamund îşi struni armăsarul şi încercă să pătrundă cu privirea prin ceaţa groasă care se ridica din văi. Nu se vedea nimic. Putea să se afle şi pe marginea unei prăpăstii. Degeaba.

– E imposibil să mergem mai departe pe vremea asta, zise ea deznădăjduită.

Richard îi spuse încet, la ureche:

– Nu departe de aici e un adăpost pentru păstori. Ne putem refugia acolo. Numai treci tu în spate şi mîn eu calul.

Rosamund descălecă cu greu, de fapt alunecă din şa şi căzu în iarbă. Calul sări în lături, apoi porni în goană. Richard îl întoarse, însă nu se apropie prea mult.

– Rosamund, fii atentă, îi zise. Vreau să te întorci la conac. Acolo vei fi în siguranţă. Dacă vii cu mine, se poate întîmpla orice cînd vor începe împuşcăturile. Ei pe mine mă vor, nu pe tine. Întoarce-te la conac. Ai înţeles?

Şi înainte ca ea să poată măcar deschide gura, întoarse calul şi se făcu nevăzut.

Rosamund se ridică şi porni după el.

– Nu fi prost! strigă ea din toate puterile. Era înfuriată la culme. Înfuriată, dar şi speriată. Eu sînt singura ta şansă de a scăpa de streang! Pînă acum ţi-ai fi dat seama dacă n-ai fi fost atît de încuiat la minte! Alerga şi striga, ca într-o goană a ielelor. Îmi pui pistolul la tîmplă şi le spui c-ai să mă ucizi dacă încearcă să pună mîna pe tine! Cum ai făcut şi la Newgate!

Lacrimile îi inundaseră faţa. Într-un timp atît de scurt trăise o agonie înfiorătoare, îngrozindu-se la gîndul că ar putea fi prins. Vedea că Richard se afla la mare strîmtoare. Nu putea merge mai departe prin pîcla aceea, iar dacă era ajuns din urmă, nu mai avea nici o şansă. Avea nevoie de ea ca să-şi poată obţine libertatea.

Rosamund alerga disperată prin ceaţă, ţipînd întruna la el:

– N-o să scapi de mine! Oriunde mergi tu, voi veni şi eu. Şi-ai să regreţi amarnic cînd or să mă confunde cu tine în ceaţa asta blestemată şi-or să mă-mpuşte. N-or să-şi dea seama că sînt fiica lui Romsey. Ai uitat că port haine bărbăteşti? Richard, mă auzi? O să-ţi pară rău! O să mergi la spînzurătoare cu moartea mea pe...

Cuvintele îi fură retezate cînd se împiedică de-o piatră şi căzu cu faţa în iarbă. Deşi gîfîia neputincioasă, se ridică iute în genunchi. Văzu o mînă întinsă spre ea. Era Richard, călare.

– Mulţumesc, îngăimă ea şi îi apucă mîna.

Fără să rostească o vorbă, o ridică în picioare, apoi o săltă pe cal. Dădu pinteni şi porniră vijelios.

Rosamund avusese dreptate să spună că nu vor ajunge prea departe, deşi nu ceaţa fusese de vină. Armăsarul se împiedică şi ei se rostogoliră la pămînt. Ea se ridică prima şi încercă să

prindă calul de căpăstru, însă animalul pieri în ceață. Cînd se întoarse, Richard abia reușise să se ridice în genunchi.

Se sperie văzîndu-l cît era de slăbit și de palid. Rănile încă nu i se vindecaseră și se trezi acum în alt necaz. Își ascunse teama și îl întrebă:

– Pe unde-i adăpostul acela?

– Nu e departe.

Rosamund privi în urmă, scrută ceața cu privirea și încercă să prindă larma urmăritorilor. Nu se vedea nimic, nu se auzea nimic. Ceața îi salvase, însă cît se mai puteau bizui pe ea?

Înghițindu-și frica, îi zise lui Richard:

– Restul drumului îl facem pe jos. Sprijină-te de umerii mei.

Richard se supuse.

– Vom fi în siguranță în momentul în care vom ajunge la adăpost, spuse el. Dar atunci vreau ca tu să pleci.

Rosamund *nu-l* contrazise. Însă nu putea pleca, chiar de ar fi vrut. Ceața era atît de groasă, încît ea n-ar fi știut încotro să se îndrepte. Urcau un deal și trebuia să-și păstreze puterea pe care o mai aveau pentru efortul acesta. Rosamund nu-și dădea seama *cum ar mai fi putut* găsi adăpostul, însă Richard părea că știe încotro mergeau. De vreo două ori, cînd ceața se mai subție puțin, se opri și privi atent în jur. Ea nu vedea decît umbre, însă pentru el păreau să fi fost niște repere, așa că își continuară drumul.

Rosamund crezuse o bucată de vreme că Richard se baza pe puterea ei, dar, cu timpul, oboseala începuse să o apese, iar el să o încurajeze:

– Nu mai e mult, îi spuse. Hai, nu te lăsa. O să ne odihnim și apoi vom vedea ce-om face.

Ea nu-și dădea seama ce mai era de făcut. Richard nu putea să continue astfel. Însă era o fire puternică. Scăpase de la

Newgate, trebuia să treacă şi de încercarea aceasta.

Dădură peste adăpost chiar cînd Rosamund simţea că nu mai poate face nici măcar un pas. Pereţii erau, de fapt, ziduri, acoperişul era din paie, iar podeaua era, asemeni străzilor Londrei, din piatră. Dacă doi oameni ar fi stat unul lîngă celălalt cu mîinile întinse, ar fi putut atinge pereţii opuşi, aşa de mic era adăpostul.

– Cui aparţine? întrebă Rosamund.

– Tuturor. Nimănui. Păstorii se folosesc de astfel de refugii în cazuri de urgenţă, cînd sînt prinşi pe văi de ceaţă sau de viscol.

Înăuntru se aflau o laviţă îngustă acoperită cu o saltea de paie şi un scăunel de o parte a unei sobe înnegrite. De partea cealaltă erau un coş cu vreascuri şi o mînă de buşteni.

Rosamund puse zăvorul şi îl ajută pe Richard să se aşeze pe laviţă.

– Nu putem aprinde focul, spuse el. Fumul ne-ar da de gol. Se opri şi rîse, sec. Oricum ne vor găsi mai devreme sau mai tîrziu. Ceaţa se ridică. Dacă vrei, aprinde focul.

Cu o clipă înainte Rosamund era gata să se prăbuşească, însă gîndul că ceaţa s-ar putea împrăştia o făcu să ţîşnească la fereastră.

– Şi mie tot aşa mi se pare, spuse ea neliniştită.

Se întoarse spre Richard.

– Vino încoace, zise el, întinzînd mîinile spre ea.

Rosamund se aşeză în genunchi în faţa lui şi-şi puse mîinile într-ale sale. Îi căută privirea.

– Simţi că ai avea febră?

– Nu.

– Te doare rana?

– Nu. Ascultă-mă puţin, Rosamund. N-am nimic. Sînt doar

foarte obosit. Toată noaptea mi-am petrecut-o întrebîndu-mă ce să fac cu tine.

– Şi, îl mustră ea, te-ai hotărît să mă alungi, fără să mă mai vezi vreodată.

Richard îi privi mîinile, apoi le apropie de buzele lui şi le sărută pe rînd, cu duioşie.

– Aşa am crezut că este cel mai bine.

Rosamund îşi simţi inima încolţită de spaimă. Cu siguranţă el îşi pierduse orice nădejde din moment ce lăsase garda jos în felul acesta. Simţea că lacrimile i-ar gîtui glasul, aşa că nu rosti nici o vorbă. Însă se îngrozi şi mai tare cînd Richard îi privi ochii şi îi zîmbi.

– Trebuie să fii tare, de dragul meu, îi spuse el. Cînd o să-i auzim apropiindu-se, tu o să ieşi afară şi-o să le spui cine eşti. Vor veni înăuntru după mine, însă orice îţi va fi dat să auzi, să nu intri. Mergi acasă la familia ta şi uită-mă pentru totdeauna.

Rosamund îi răspunse cu glas tremurînd:

– Şi dacă n-o să fac aşa? Dacă rămîn lîngă tine? Richard, nu vor îndrăzni să se atingă de tine cu mine aici.

El îi vorbi blînd şi fără grabă, ca şi cînd explica ceva unui copil:

– Atunci mă vor duce înapoi la Newgate şi mă vor spînzura. Asta ai vrea să se întîmple? Rosamund, dacă tot trebuie să mor, măcar să mor ca un soldat. Atîta demnitate mai am.

Simţi că nu-şi mai poate înăbuşi geamătul. Deschise gura, dar nu reuşi să elibereze decît un scîncet slab, de suflet învins. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu pot... Nu vreau...

– Rosamund, Rosamund.

Richard o trase spre el şi o cuprinse în braţe. O sărută cu blîndeţe şi apoi, simţind că fata îi răspunde, o sărută cu dorinţa unei îndelungi aşteptări. Ea îşi strecură braţele după gîtul lui.

Cînd se desprinse uşor din îmbrăţişarea ei, o făcu numai ca să dea la o parte marginile pelerinei ei şi al lui. Apoi o cuprinse din nou în braţe.

Rosamund îşi cuibări faţa la pieptul lui.

– E prima oară cînd mă sărută cineva.

Richard o privi uimit şi zîmbi.

– N-aş fi crezut.

Rosamund îi zîmbi timid.

– Asta se întîmplă cînd eşti fiică de duce. Bărbaţilor le e teamă să se apropie de mine. Sau poate eu sînt de vină. Poate mă consideră respingătoare. Ţii minte că şi tu mi-ai spus asta cînd eram în coliba din Chelsea?

Richard îşi plimbă degetele prin părul ei, îi luă chipul în mîini şi îl apropie de al lui. Vocea îi deveni deodată gravă:

– Am mințit. Eşti, fără îndoială, cea mai atrăgătoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Deşi vorbele acestea o învăluiră cu căldură, simţi drept în inimă atingerea ca de gheaţă a spaimei. El n-ar spune toate acestea dacă ar crede că poate scăpa de acolo cu viaţă. Prin urmare, era posibil ca totul să se reducă la atît.

Atunci nu avea să strice momentul acela cu lacrimi şi păreri de rău.

Îşi alungă teama şi suferinţa şi-i spuse zîmbind:

– De-aş fi fost o fată obişnuită şi nu o fiică de duce...

– Da, încuviinţă el pe acelaşi ton grav, de-ai fi fost o fată obişnuită...

Rosamund îl privi printre lacrimi.

– Dacă... începu ea, însă nu putu continua.

– Şşş... Richard o sărută din nou. Nu-ţi face atîta rău singură.

Ar fi vrut să fie mai multă lumină în cămăruţa aceea, să-şi poată întipări în minte şi în inimă chipul lui, să şi-l amintească

toată viața. Însă el era mai mult decît prezență fizică. Nu avea să-l uite niciodată pe Richard Maitland.

– Ai cel mai nobil suflet din cîte mi-a fost dat să cunosc.

Richard zîmbi.

– Povestește-mi despre tine, Rosamund. Știu atît de puține lucruri.

Era cu adevărat dornic să afle amănunte despre viața ei, dar în același timp voia să o facă să uite un pic de tensiunea care o măcina; cu alte cuvinte, voia să o ajute să uite că secundele pînă cînd aveau să fie descoperiți erau numărate.

– Cu ce să încep? întrebă ea.

– Cu începutul, desigur. Cum erai cînd erai un copil? Fericită? Tristă? Vreau să știu tot.

– Am fost un copil fericit, zise ea repede, însă după moartea mamei n-a mai fost la fel.

Începu să povestească, făcînd pauze dese la început, apoi tot mai fluent, pe măsură ce amintirile îi veneau tot mai mult în minte. Cu toate că mama ei murise cînd avea doar cinci ani, Richard nu punea la îndoială faptul că Domnia sa ducesa avusese – și încă avea – o influență decisivă în viața fiicei sale. Imaginea pe care și-o făuri Richard era aceea a unei femei care își iubea copiii, dar căreia îi plăcea să se bucure și de viață, o femeie nonconformistă care nu avea nici un pic de înțelegere pentru *constrîngerile* pe care *societatea* încerca să *i le impună*. Iar ducele, care ținea enorm la ducesa lui, era un soț răbdător, indulgent.

– După ce s-a dus ea, continuă Rosamund cu tristețe, mi s-a părut că întreaga lume a rămas ternă, fără culoare. Adăugă, apoi, repede: Să nu crezi că tatăl meu m-a neglijat. De fapt, a fost tocmai invers. Vezi tu, felul în care a murit mama l-a făcut atît de protector. S-a învinovățit pe el însuși pentru că i-a îngăduit atît de multe libertăți.

Cînd Rosamund se opri, Richard o completă:

– Aşa că a avut grijă să o ţină aproape pe unica lui fiică.

– Da, oftă Rosamund.

Pe măsură ce fata îi povestea, Richard se gîndea la impresia pe care o avusese pînă atunci despre ea. Abia acum îşi dădea seama că Rosamund era departe de a fi arogantă, distantă; era doar nesigură. Şi cine ar fi putut-o învinovăţi? Cei care o iubeau cel mai mult şi pe care, fără doar şi poate, şi ea îi îndrăgea, îi înăbuşiseră – cu blîndeţe, dar fără greş – orice încercare de a-şi forma o personalitate. Guvernantele, caii, şahul – cam acestea i-au determinat existenţa pînă cînd, într-o zi, şi-a dat seama că deja era femeie. Cel puţin tatăl ei avu înţelepciunea de a-i dărui bucuria unei prietene: Callie.

Rosamund îl privi cu ochi mari:

– A ei a fost ideea de a te vizita la Newgate. Cred că te venerează şi asta e mare lucru dacă e vorba de Callie. Are o limbă foarte ascuţită. Însă tu ai cucerit-o. Nimeni nu putea spune ceva împotriva lui Richard Maitland în prezenţa ei.

– Îi sînt profund îndatorat doamnei.

Fata zîmbi.

– Dar tu, Rosamund? Tu de ce-ai venit la Newgate? Mi-ai spus că în ochii tăi eram vinovat ca păcatul însuşi.

Lumina îi dispăru din privire şi Rosamund îi răspunse serioasă:

– În ceea ce mă priveşte, totul s-a redus la bravadă. Callie m-a provocat, iar eu am răspuns. Dar vreau să ştii că *niciodată* nu voi regreta hotărîrea pe care am luat-o.

Vorbele ei îl mişcară. O strînse la piept şi-i sărută fruntea.

– Dacă te-ar putea vedea mama ta acum, îi spuse Richard, ar fi mîndră de tine.

Rosamund îl privi înmărmurită:

– Chiar crezi asta?

– Sînt sigur! Ai păstrat mult din tăria mamei tale şi cine ar putea şti asta mai bine decît mine?

Chipul lui Rosamund se lumină din nou cu un zîmbet puţin şovăielnic, care însă i se topi de îndată ce-i simţi trupul tresărind.

– Ce s-a întîmplat, Richard?

– Ascultă!

Atunci se auziră tot mai desluşit copite de cai tropotind înfundat. Un grup de călăreţi se apropia de adăpost.

– Înseamnă că ceaţa se împrăştie, spuse Richard. E timpul.

Chipul ei se strînse de spaimă.

– Nu! Richard, nu! Trebuie să-ţi mai spun atîtea!

– Nu te speria! Îi prinse mîinile într-ale lui. De dragul meu, Rosamund, să faci ce ţi-am spus. Apoi, cu mai multă blîndeţe: Aş face orice să nu treci prin asta, dar nu pot. Gîndeşte-te cum mi-ar fi mie dacă ţi-ai pierde curajul. Fata mea dragă, trec toate. O să treacă şi asta. Vreau să fii fericită. Vreau să uiţi de mine. Acum du-te!

Tremurînd toată, palidă, Rosamund se îndreptă şovăind către uşă. Cînd ajunse în prag se întoarse.

– Cum vrei, Richard. Ştiu ce vrei să faci, însă n-o să meargă. Nu te voi uita niciodată. Şi n-am renunţat să nădăjduiesc, aşa că nu face nimic nechibzuit.

– Rosamund...

Dar ea ieşi pe uşă.

Nătărăule!, îşi zise el dur. Ce l-o fi apucat s-o facă pe eroul romantic? Dacă voia într-adevăr ca ea să-l uite, n-ar fi trebuit să o sărute, n-ar fi trebuit să-şi trădeze sentimentele, n-ar fi trebuit să o facă să aibă încredere în el.

Dar cum să se abţină? Unui om în pragul morţii i se poate ierta dorinţa de a păstra ceva pentru sine, mai ales ceva care aparţinea singurei femei care însemna atît de mult pentru el. Şi

dacă ar trăi o sută de ani, ea ar fi femeia pe care n-ar uita-o niciodată.

Zîmbi gîndindu-se la ironia ultimelor cuvinte.

Cînd auzi sunetul pintenilor – semn că bărbații descălecau – se ridică și își încărcă pistolul, apoi se așeză astfel încît lumina să cadă pe el cînd se va deschide ușa. Spera ca ei să aibă țintă precisă.

Ar fi fost mai bine dacă ar fi lăsat-o pe Rosamund în adăpost și ar fi ieșit el să-i întîmpine. Ar fi fost mai bine pentru el, dar nu și pentru ea. Nu voia ca fata să asiste la sfîrșitul lui.

Vocea lui Rosamund ajunse pînă la el, stridentă, autoritară, așa cum se cuvenea unei fete de duce. Sau, mai degrabă, cum se cuvenea fiicei mamei ei. Încă se străduia să-l salveze. Înghiți greu, apoi se îmbărbătă pentru ce avea să urmeze.

Se scurseră multe minute pînă cînd, în sfîrșit, se deschise ușa.

– Să nu trageți, domnule! se auzî o voce pe care o recunoscu îndată.

Richard lăsă jos pistolul.

– Harper? întrebă el, nevenîndu-i să creadă.

Harper chicoti.

– Ai un noroc grozav, domnule colonel! A venit domnul Templar. Și lordul Caspar. Sînt aici să te salveze. Asta le întrece pe toate!

14

Lui Richard numai salvare nu i se părea a fi. Cînd ieşi din adăpost, se văzu înconjurat de un grup de oameni, mici de statură, însă cu priviri ameninţătoare, care păreau gata să-l ucidă.

– Richard, n-or să-ţi facă nimic, îi strigă Rosamund. Sînt loiali ducelui.

Loiali ducelui? Unde se credea – în Evul Mediu? Privindu-i mai atent, observă că toţi purtau uniforme albastre cu fireturi aurii – culorile casei Devere. Erau argaţi, însă uniformele lor nu-l înşelară. Văzîndu-i, îi recunoştea pe veteranii de război, iar aceştia păreau să fi trecut prin multe lupte.

Hugh Templar îi zise:

– Să faci cum îţi spun ei, Richard, şi n-o să ţi se întîmple nimic.

Harper adăugă:

– Hai, domnule colonel, stai liniştit. Sînt de partea noastră. Ai răpit-o pe lady Rosamund şi de-aia sînt aşa ţîfnoşi, dar n-o să-ţi facă nimic. Chicoti iar. Dacă nu, lady le vine de hac şi ei ştiu prea bine asta.

De vreme ce trei dintre puţinii oameni în care avea el încredere îi spuneau acelaşi lucru, Richard se mai linişti.

– Luaţi-i pistolul şi toate celelalte arme pe care le găsiţi asupra lui.

Cel care vorbise stătea lîngă Rosamund, iar Richard îşi

dădu imediat seama că era fratele ei, lordul Caspar – înalt, chipeş, figură serioasă, cu aroganţa caracteristică aristocratului. Lui Richard îi displăcu de cum îl văzu.

Se produse puţină agitaţie, căci doi dintre oamenii ducelui începură să-l controleze ca să-i ia armele. Îi confiscară pistolul şi cuţitul pe care îl ţinea în cizmă. Altul stătea pregătit să intervină în cazul în care Richard ar fi ripostat. Însă cînd Harper rosti apăsat un ordin scurt, ei, ca nişte adevăraţi soldaţi bine instruiţi, se retraseră.

Rosamund vru să se apropie, însă fratele ei o prinse de mînă şi o ţinu.

Hugh veni la el şi-l bătu zdravăn pe umeri. Richard nu se clinti, cu toate că abia mai putea sta în picioare. Însă nu voia să pomenească nimic deocamdată despre starea în care se afla. Nu-şi dorea decît să înţeleagă ceva din nebunia asta.

– Richard, îi zîmbi Hugh, slavă Domnului că eşti teafăr. Apoi deveni serios. Ştiu, aştepţi o explicaţie, vrei să ştii de ce am pornit eu să te caut, dar acum nu e momentul. Undeva, în apropiere, se află o trupă de gardieni. Nu cred că ştiu de noi, însă nu putem fi siguri. Trebuie să pornim de aici cît mai repede.

Rosamund interveni îngrijorată:

– Dar nu poate călări. Nu vedeţi că mai are puţin şi se prăbuşeşte?

Însă nimeni nu-i dădu atenţie. Lui Richard i se aduse un cal, acelaşi care fugise cînd el şi Rosamund căzuseră de pe el. Nu ştia dacă avea puterea să încalece.

Rosamund îi spuse fratelui ei ceva pe un ton pătimaş, însă acesta ridică nepăsător din umeri; Hugh se încruntă; Harper îşi împreună mîinile şi-l ajută pe Richard să încalece.

– Hai, domnule colonel, şopti el. O să poţi, ia să vezi.

Însă glasul plictisit al lordului Caspar îi acoperi ultimele cuvinte.

– Încalecă sau du-te la spînzurătoare. Pentru mine e totuna, Maitland.

Argații rîseră.

Richard strînse din dinți, puse piciorul în mîinile lui Harper și încălecă.

Puțin mai tîrziu, în dimineața aceea, maiorul Digby, însoțit de gardieni, veni în goana cailor la conacul Dunsmoor. Era furios la culme. Ținea hamurile strîns, iar calul său se opinti și necheză ascuțit, simțind duritatea zăbalei cînd stăpînul îl opri smucit.

Era furios realizînd că bodyguard-ul lui Maitland îi întinsese o cursă, în timp ce, mai mult ca sigur, cel pe care îl urmărea fugise de la conac. Cu toate acestea ezita; nu știa cum era mai bine, să cerceteze casa ori să plece pe urmele lui Maitland, presupunînd că ar putea descoperi ceva în ceața aceea deasă. Însă tot era bine că dăduseră peste Harper; cel puțin știa că se află pe drumul cel bun. Care va să zică, informația transmisă de George Withers se dovedise adevărată.

Descălecă imediat și, împreună cu Whorsley și încă vreo cîțiva soldați luară cu asalt casa, urcînd scările cîte doi. Ciocăni la ușa din față, însă văzînd că nu deschide nimeni, le porunci soldaților să o spargă.

După ce intrară, Digby strigă:

– Căutați peste tot. Încă ar putea fi aici. Căutați-l și pe bodyguard-ul lui. E posibil să se fi întors tot aici. Poate e ascuns pe undeva. Iar dacă o găsiți pe lady Rosamund, să vă purtați cît mai delicat.

Nu le trebui mult ca să-și dea seama că nu se afla nimeni în casă, deși era limpede că cineva locuise de curînd acolo. Încă ardeau focurile. Iar cînd Whorsley dădu peste notițele din birou, nu mai avură nici o îndoială că Maitland fusese nu demult acolo.

– E ciudat, spuse Whorsley. Citea însemnările făcute de Richard. Trece în revistă cazuri vechi. Pare că încearcă să facă o legătură între ele şi asasinul lui Lucy Rider. Se uită la Digby. Crezi că e posibil, totuşi, să n-o fi omorît el?

Digby smulse foile din mîna lui Whorsley şi le îndesă în buzunar. Apoi rosti printre dinţi:

– Nu contează, datoria noastră este să-l găsim şi să-l predăm.

– Dar dacă e nevinovat, n-ar trebui să dăm însemnările...

– Nu! De ce să mai tulburăm apele? Juriul l-a găsit vinovat. Problema e clară în ceea ce priveşte legea. Tu chiar vrei să-l vezi din nou comandant? Crede-mă că facem un mare bine Serviciului făcîndu-ne datoria aşa cum trebuie.

– Şi acum ce facem?

Digby merse lîngă fereastră şi privi afară. Parcă erau nişte naufragiaţi pe o insulă pustie. Nu puteau pleca în urmărire pe ceaţa aceea.

Îşi simţi gîtul amar din cauza neputinţei, a frustrării. De-ar fi venit direct la conac şi nu l-ar mai fi urmărit pe Harper! Nu putea suporta gîndul că Maitland i-a mai scăpat o dată printre degete. Dar dacă o luase şi pe lady Rosamund cu el, nu puteau fi prea departe. Îl va găsi şi-l va aduce înapoi în lanţuri. Atunci primul-ministru îl va răsplăti pentru aşa o treabă bine făcută. Comandant. Ah, cît îi va plăcea acest lucru! Ce perspectivă imbietoare!

– Aşteptăm pînă se ridică ceaţa, spuse el, apoi începem căutările.

Nimeni nu mai spuse o vorbă despre însemnările pe care le găsise Whorsley. Digby nu credea că ele ar putea să-i schimbe *în vreun fel condamnarea lui Maitland, dar, pentru* mai multă siguranţă, cînd nu-l văzu nimeni, le aruncă în foc.

*

Înaintau încet şi greu, însă nu pentru că Richard nu putea ţine pasul cu restul grupului. Ceaţa îi obliga să se deplaseze cu iuţimea melcului, dar şi Rosamund – draga de ea. Cînd crezu că nu mai poate sta drept în şa nici măcar un minut, ceru să se oprească, să-şi mai dezmorţească picioarele. De fapt pentru el făcea asta, să mai poată prinde puţină forţă. Richard ar fi vrut să-i arate cît îi este de recunoscător, însă de îndată ce descălecă, o şi înconjurară argaţii lui Caspar. Fratele ei voia să fie sigur că cei doi nu aveau să-şi mai vorbească.

Realitatea ajunsese, pînă la urmă, la ei; ştia că mai devreme sau mai tîrziu tot avea să se întîmple asta. Richard nu avea nimic cu această realitate. Nu voia decît ca Rosamund să fie cruţată de tot ce însemna cruzime şi absurd.

Culesese tot felul de informaţii la fiecare popas. Astfel aflase că Hugh făcuse un fel de înţelegere cu ducele, o înţelegere avantajoasă pentru Richard, însă mai multe avea să afle abia după ce ajungeau la destinaţie. Digby şi Whorsley de la Sectorul C se aflau pe urmele lor, împreună cu o trupă de gardieni. Trebuia să se grăbească, îi mai spuse Hugh.

Harper îi dădu mai multe amănunte. Dăduse nas în nas cu Digby şi Whorsley, care se pitiseră în taverna din sat, aşa că a trimis-o înapoi la conac pe Rosamund ca să-l prevină pe Richard, iar el a încercat să-i atragă în altă parte; atunci a dat peste lordul Caspar şi peste Hugh.

– Nu ştiam că erau ei, zise Harper. Mă gîndeam că s-a zis cu mine. Soldaţi în faţă, soldaţi în spate. Atunci l-am auzit pe domnul Templar strigîndu-mă prin ceaţa aia şi mi-am dat seama că am nimerit între prieteni.

– Şi după aceea?

Harper zîmbi.

– După aceea i-am condus pe o scurtătură spre casă, în timp ce Digby şi ceilalţi goneau în direcţia opusă.

– Dar de unde au ştiut lordul Caspar şi Hugh despre Dunsmoor?

Harper ridică din umeri.

– Habar n-am. Să-l întrebi pe domnul Templar.

Dar acum nu putea, întrucît Hugh apăra partea din spate a grupului, în cazul în care ar fi fost ajunşi din urmă de inamici. Parcă nu s-ar fi aflat în Anglia. Parcă ar fi fost în Spania, în vremea cînd lupta alături de partizani, în spatele frontului francez.

Îşi îndreptă privirea către lordul Caspar. N-avea ce face, trebuia să-i acorde încredere. Omul părea că ştie ce face şi, pînă la urmă, poate chiar i se cuvenea ostilitatea pe care acesta o manifesta faţă de el. Doar o răpise pe Rosamund. Ceea ce nu putea tolera era aerul său autoritar. Unii oameni chiar credeau că se născuseră ca să conducă, iar lordul era unul dintre aceştia.

Orele se scurgeau obositoare, iar ei abia înaintau, trecînd uneori pe lîngă cîte un păstor ori cîte un fermier care îşi păzea turmele. Treptat, Richard îşi dădu seama că se îndreptau, undeva, către nord-est. Crezuse că vor merge spre sud, spre Londra, însă ei lăsau în urmă sate şi cătune şi avansau tot mai mult către un ţinut uscat, cu pămînt sterp.

Pe măsură ce urcau, ceaţa se mai subţia, însă amurgul începea să pună stăpînire pe lumina zilei. Deodată, din aburul pămîntului, se văzu înălţîndu-se o fortăreaţă masivă, cu turnuri, metereze şi creneluri.

Erau aşteptaţi. Cînd se apropiară, portarii se grăbiră să deschidă larg imensele porţi de fier; purtau aceeaşi uniformă ca a celor care îl escortau.

Lui Richard i se păru că, o dată intrat pe porţile castelului Devere, pătrundea în lumea apusă a Evului Mediu.

*

Tot ce voia era să doarmă. Ceea ce primi, însă, a fost o prelegere ținută de Hugh. Acesta îl preveni că, începînd din acel moment trebuia să răspundă la numele de Richard Harris și că fusese ridicat la rangul de salvator al lui lady Rosamund – de altfel, ca toți ceilalți oameni cu uniforme albastre care îl însoțiseră la castel. După Hugh, apăru doctorul, ale cărui degete erau ca niște gheare metalice și, în cele din urmă, veni valetul, care îi pregătise cada pentru o baie fierbinte. Apoi se culcă.

Nu avu un somn liniștit. Visă tot timpul table de șah și pioni înveșmîntați în albastru și auriu, care voiau să-l ucidă. Știa că dacă le va captura regina, va putea pune mîna și pe rege, iar coșmarul se va sfîrși, însă ea era prea inteligentă, prea abilă. Chiar în momentul în care crezu că o poate prinde, ea își schimbă forma și deveni pion.

Îl trezi zgomotul făcut de clanța ușii. Se repezi imediat așa, din somn, la pistolul pe care îl avea la capul patului, într-o parte.

Era valetul, care îi adusese haine curate și călcate. Rămase pe loc, cu ochii ațintiți la pistolul îndreptat spre el.

Richard își bagă repede arma sub pernă și, fără nici o explicație, se dădu jos din pat.

– Unde e toată lumea? întrebă el.

Valetul clipi înmărmurit, dar răspunse repede, ca și cînd nimic neobișnuit nu s-ar fi întîmplat:

– Am venit să vă spun, domnule Harris, că sînteți așteptat în salonul galben.

Richard începu să se îmbrace.

– Și Domnia sa? Va fi prezent?

– Nu. Domnia sa a rămas la conacul Twickenham.

Era singura veste bună pe care o primise de atîta vreme.

Zece minute mai tîrziu, întărit cu un pahar de Madeira,

Richard se lăsă condus jos de un alt valet. Fiecare servitor care trecea pe lîngă el îi zîmbea. Era limpede, nu aceştia erau oamenii care îl escortaseră de la Dunsmoor la Castelul Devere. Cînd întrebă de ei, află că dormeau buştean, în urma petrecerii pe care lordul Caspar o pregătise în cinstea lor.

În holul cel mare trecură pe lîngă cai de luptă împăiaţi care purtau pe spate armuri de cavaleri. O piele de leu, cu tot cu cap şi colţi înfiorători, străjuia în faţa şemineului. Carpete ce zugrăveau lupte antice împodobeau pereţii. Argintul, cristalul şi mobilierul sculptat cu mult rafinament – toate voluminoase, masive – i-au dat de înţeles lui Richard că se afla pe domeniul unei dinastii puternice şi cu un orgoliu de nezdruncinat.

Ca şi cînd ar mai fi fost necesar să i se amintească.

Salonul galben se afla la capătul unui coridor lung şi răcoros. Cînd valetul îl anunţă, îşi îndreptă umerii şi intră.

15

Cum toți ceilalți mîncaseră deja, lordul Caspar porunci unui valet să aducă o ceaşcă cu cafea şi o tavă cu sandvişuri pentru Richard, amabilitate mult apreciată, căci nu mai mîncase de multă vreme. Doar patru persoane se aflau în acel salonaş discret şi plăcut: lordul Caspar, Hugh, Harper şi el. În timp ce mînca, ceilalți i-au explicat cum de se aflau cu toții acolo.

Află că lordul Caspar fusese peste măsură de agil şi la mai puțin de douăzeci şi patru de ore de la evadarea sa, se şi înființase la uşa lui Hugh. I se mai spuse, de asemenea, că trebuia să-i fie recunoscător şi lui Abbie; ea îl convinsese pe Hugh să-i povestească lordului despre Dunsmoor.

– Ştii cum e Abbie, continuă Hugh. Cu toate că ştia bine că nu i se putea întîmpla nimic lui lady Rosamund atîta vreme cît era cu tine, nu a putut suporta gîndul că familia ei trecea prin asemenea griji şi frămîntări. Aşa că am făcut o înțelegere cu lordul Caspar. Dacă nu o eliberai pe lady în douăzeci şi patru de ore, urma să-l ajut să te găsească. Să spun drept, eram sigur că o vei aduce înapoi la familia ei de îndată ce se ivea ocazia, şi asta ar fi lămurit lucrurile imediat. Dar văzînd că nu faci aşa cum mă aşteptam, am fost convins că ceva s-a întîmplat. Şi, gîndindu-mă mai mult la soarta ta decît la a ei, am hotărît să intervin. În orice caz, Harper ne-a explicat ce a fost cu întîrzierea aceasta şi, ca să pun capăt, sînt de părere că te afli în mai mare siguranță sub protecția ducelui decît dacă te-ai fi ocupat singur de treaba asta.

– Nu cred că se îndoieşte cineva de acest lucru, răspunse sec lordul Caspar. Ţinea în mînă o carafă cu Porto din care umplu paharele tuturor. În afară de graţiere, lucru care este peste puterea tatălui meu, poţi solicita orice.

– Este valabil şi pentru Harper? întrebă Richard.

Harper era grozav de entuziasmat pentru întorsătura pe care o luaseră lucrurile şi se vedea asta pe chipul lui.

– Nu trebuie să vă faceţi griji pentru mine, domnule colonel, îi spuse el. Eu o să fiu un erou. O să facem să pară totul o înşelătorie: dumneavoastră m-aţi făcut să cred că vă aflaţi într-o misiune secretă şi de aceea v-am ajutat să scăpaţi de la Newgate. Apoi, pentru că nu voiaţi să o eliberaţi pe lady Rosamund, am început să am îndoieli şi, cum s-a ivit prilejul, am plecat direct la domnul Templar să ne sfătuim.

Hugh preluă firul povestirii:

– Iar eu voi spune că am mers direct la lordul Caspar, şi cu asta treburile s-au lămurit.

– Da, încuviinţă lordul, tot ce vom spune autorităţilor despre tine va fi că ai dispărut fără urmă.

Richard termină şi ultimul sandviş, apoi bău, gînditor, o gură de Porto. Mai mult decît să asculte explicaţiile şi relatările tovarăşilor săi, Richard căuta să surprindă variate impresii, schimbări ale expresiei de pe chipurile lor, modificări ale tonului, adăugînd tot ceea ce rămăsese nerostit. Un lucru era clar, Hugh şi Harper, pe judecata cărora se bizuia mult, aveau deplină încredere în lordul Caspar. Asta îi mai domoli puţin suspiciunea că lordul ar putea încălca înţelegerea pe care o făcuse cu Hugh. Oricum, asta ar fi o dovadă de nechibzuinţă din partea lui, deoarece nimeni nu scăpa uşor dacă îl înşela pe Hugh Templar, cîndva spion de vîrf în Serviciul Secret al Maiestăţii sale.

Se uită la Hugh şi se înţeleseră doar din priviri. Lordul Caspar, îi spunea privirea lui Hugh, nu era un om nechibzuit.

Tăcerea care se lăsase peste gîndurile lor a fost deodată întreruptă de Richard:

– Hugh, încă nu mi-ai spus cum de-ai reuşit să mă găseşti. Cine ţi-a zis de Dunsmoor?

– Aha. Hugh zîmbi încurcat. Am tras mai demult cu urechea la o conversaţie între tine şi avocatul tău, aşa că ştiam deja de casa din văile Berkshire. Lordul Caspar şi cu mine l-am găsit îndată pe domnul Harley, care a fost foarte amabil şi ne-a spus tot ce trebuia despre Dunsmoor. Mi s-a părut logic ca tu să mergi acolo. Am făcut o hartă a drumului pe care aveai să-l urmezi şi aşa a ieşit – Newgate, Chelsea, Lavenham, ca să te întîlneşti cu mine, şi apoi Berkshire.

Richard se arătă oarecum nemulţumit.

– Dacă aş fi ştiut, n-aş fi... Apoi se opri, oftă şi, după cîteva clipe, izbucni: Nu-mi vine să cred că ai tras cu urechea la o discuţie confidenţială dintre mine şi avocatul meu. Nu mai există nimic sfînt?

Hugh rîse, vădit amuzat.

– Nu şi între doi vechi prieteni ca noi, Richard, cel puţin cînd e vorba de tras cu urechea. În plus, ar trebui să-mi fii recunoscător. Dacă n-am fi venit la timp, Digby te-ar fi arestat şi nu cred că ai mai fi reuşit să evadezi încă o dată de la Newgate. Hugh îl observă pe Richard schimbîndu-se la faţă şi dădu din cap. Nu, nu noi l-am adus pe Digby la tine. De fapt, se pare că eram în spatele lui. L-am ajuns din urmă doar pentru că se hotărîse să aştepte la han pînă la ridicarea ceţii.

Interveni şi lordul Caspar:

– Trebuie să fi lăsat vreo urmă, iar el s-a luat după ea.

– Sau, spuse Hugh, ştia despre Dunsmoor.

Richard nu credea să fi lăsat vreo urmă, deşi drumul pînă la Dunsmoor îl făcuse pe cînd aproape îşi pierduse vlaga şi vigilenţa. Era posibil să-i fi scăpat ceva. Cealaltă ipoteză însă,

cum că Digby ştiuse dinainte de Dunsmoor, îl neliniştea şi mai mult.

Ridică privirea şi întîlni ochii lordului Caspar, fixaţi asupra lui, nişte ochi iscoditori, oarecum contrariaţi.

– Aşadar, zise Richard, de aici încotro plecăm?

Lordul zîmbi – era prima oară, se gîndi Richard, cînd îl vedea zîmbind.

– La Twickenham, răspunse el. Domnia sa, înţelegi desigur, e nerăbdător să te cunoască.

– Vom fi argaţii Domniei sale, spuse Harper. Ochii îi străluciră de încîntare. Şi să nu vă temeţi, domnule colonel. N-o să vă recunoască nimeni, pentru că nimeni nu dă atenţie servitorilor.

– *Ce* vom face? întrebă Richard, mai mult printre dinţi.

– N-o să dureze prea mult situaţia aceasta, răspunse Hugh cu diplomaţie. Vei avea timp suficient să te pui din nou pe picioare înainte să hotărăşti unde vei pleca şi ce vei face.

Richard îl privi în ochi pentru cîteva clipe, apoi se uită în altă parte. Nu-l deranja ideea de a se deghiza în argat, ci faptul că va fi tot timpul la comanda lordului, perspectivă care acestuia îi făcea mare plăcere; cel puţin asta exprima zîmbetul acela. Cînd îşi dădu seama că se purta ca un şcolar mofturos, îi veni şi lui să rîdă. Recunoscu in sinea lui că, dacă rolurile lor ar fi fost inversate, acum lordul Caspar nici măcar n-ar mai fi respirat.

Era, oare, posibil ca răzbunarea să fi fost lăsată în seama ducelui?

Următoarea replică a lordului îi înlătură şi această temere.

– Bineînţeles, te poţi baza pe sprijinul tatălui meu. Pentru un Devere cuvîntul dat este sfînt, iar Domnia sa nu va trece peste înţelegerea încheiată cu domnul Templar. Dacă vrei să părăseşti în siguranţă Anglia, se poate aranja. Dacă vrei să-ţi schimbi identitatea şi să-ţi iei viaţa de la capăt altundeva, şi

asta se poate aranja. Dar despre toate acestea va trebui să discuți cu tatăl meu.

I se ofereau multe, însă Richard cîntărea acum în minte avantajele de care se putea bucura ascunzîndu-se la Twickenham, măcar pînă se putea pune din nou pe picioare. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît ideea îi surîdea mai tare. Nimănui nu i-ar trece prin minte să-l caute acolo și ar fi și pentru el o ușurare, căci nu s-ar mai simți hăituit. În plus, după cum îi spusese și Hugh, nu va dura mult. O săptămînă ar fi de ajuns. Cel mult două. După care va face ceea ce-și propusese demult – să-i descopere pe cei care îl incriminaseră pe nedrept.

Exista, însă, o mică problemă. Rosamund.

Lăsîndu-i pe ceilalți să converseze mai departe, începu să se gîndească tot mai mult la Rosamund. Trebuia să-i vorbească și să o facă să înțeleagă că ceea ce se întîmplase în acel adăpost nu însemnase nimic. Amîndoi fuseseră luați de valul emoțiilor puternice. Spaima îi apropiase atît de mult. Și-au adus mîngîiere unul altuia. Ea i-a adus lui. Asta a fost tot.

Cel puțin asta o va face el să înțeleagă. Adevărul era că ei doi nu puteau avea un viitor împreună. Viitorul ei era acesta: Castelul Devere și fratele ei, lordul Caspar. El nu-și putea găsi un loc în lumea ei, cum nici ea nu-și avea locul într-a lui.

Special Branch – aceea era lumea lui și, cu toate că deocamdată o pierduse, o voia înapoi cu orice preț. Și dacă nu se mai putea, își dorea, în orice caz, ceva asemănător. Dunsmoor era într-adevăr o proprietate întinsă, dar mult prea departe de luxul în care se obișnuise Rosamund.

Nu că ei i-ar fi păsat așa de mult de bogățiile acelea. Ea nu-și dorea decît o viață a ei, proprie.

De-aș fi fost o fată obișnuită.

Vorbele ei îl răscoliseră mult, pentru că îl făcuseră să se simtă atît de neputincios. Voia să o elibereze cumva, dar nu știa

cum, decît dacă s-ar fi căsătorit cu ea, iar asta ieşea din discuţie. Nu doar faptul că era bogată îi separa. Familia Devere avea foarte multă putere şi influenţă. Dacă ar fi vrut, l-ar fi zdrobit într-o clipă. Chiar acum soarta lui se afla în mîinile lor. În plus, ei doi se cunoşteau doar de o săptămînă, iar el nu putea lua în serios sentimentele acestea de duioşie amestecată cu patimă pe care i le trezise lady.

I-ar plăcea să-l ia deoparte pe duce şi să-i vorbească de la bărbat la bărbat. I-ar spune că Rosamund avea o viaţă lăuntrică mult mai bogată decît putea el, tatăl ei, observa. Apoi ar conduce discuţia cum şi-ar dori, povestindu-i cît de abilă se dovedise în cele cîteva zile de captivitate.

Abia reuşi să-şi stăpînească un chicotit cînd îşi aminti cum era să-l lipsească pe Harper de ceea ce avea el mai bărbătesc, atunci cînd arma i se descărcase în trăsură; cum îl asmuţise pe răzvrătitul acela mătăhălos împotriva lui, ca să poată scăpa ea; cum îl dăscălise revoltată, spunîndu-i ce ar fi trebuit el să facă după ce evadase de la Newgate; cum îl atacase lîngă coliba din Chelsea, trîntindu-l în tufişul de măceş.

I-ar fi spus că era cea mai încîntătoare şi cea mai atrăgătoare femeie din cîte cunoscuse vreodată. Ar fi trebuit să-i mai spună şi că era singura femeie care a reuşit să-l facă să rîdă.

Rosamund, se gîndi el. *Ah, Rosamund. Dacă...*

Glasul lordului Caspar îl smulse din visare.

– Am spus ceva atît de amuzant, Maitland?

Lui Richard îi dispăru subit zîmbetul de pe buze şi răspunse jenat:

– Porto este de vină. M-a cam ameţit. Se ridică, le spuse politicos noapte bună şi plecă.

Lordul Caspar îl conduse afară şi închise uşa. Nu pierdu vremea cu amabilităţi şi vorbe de prisos, ci îl întrebă direct:

– Cîți bani vrei ca să nu te căsătorești cu sora mea?

Richard se simți de parcă cineva l-ar fi izbit în cap cu o măciucă. Cînd, în sfîrșit, reuși să deschidă gura, spuse:

– Cred că mă luați drept altcineva.

Lordul Caspar făcu încă un pas spre el și îl privi printre gene.

– Nu-mi arde de joacă, Maitland. Spune, cît?

Richard inspiră adînc și se liniști.

– Dacă m-ați cunoaște mai bine, ați ști că vă osteniți în zadar cu astfel de tactici. Dacă m-aș hotărî să mă căsătoresc cu Rosamund, nu m-aș lăsa cumpărat sau speriat. Un simplu „nu" din partea ei ar fi suficient.

– Dar dacă ea nu va refuza?

Hotărî să-l scutească pe lordul Caspar de neliniștea care îl măcina.

– Nu este nimic între noi. Nu s-a pus și nu se va pune vreodată problema căsătoriei.

Și spunînd acestea, îi întoarse spatele și plecă.

Nu era chip să scape de clanul Devere. Cînd intră în camera lui, găsi un valet așteptîndu-l cu un mesaj de la Rosamund. Lady dorea să-i vorbească, îl informă valetul.

Tocmai bine, pentru că și el avea vreo două vorbe pe care dorea să i le spună.

– Unde o găsesc?

Apartamentul ei se afla la capătul coridorului. Intră într-un salonaș și se opri înmărmurit.

– Richard, șopti ea, bucuroasă să-l revadă.

– Rosamund?

Nu o recunoscu în apariția aceea care se îndrepta către el pe Rosamund, care arăta atît de diferit acum, cînd nu mai purta haine bărbătești. Rochia aceea trandafirie îi cuprindea strîns trupul

frumos, dezvăluind mai mult decît ar fi vrut el să vadă. Își spălase părul și-l lăsase să-i cadă peste umeri ca un văl mătăsos. Nu mai rămăsese nimic din înfățișarea puștiului atît de sigur pe el, care îl sfida tot timpul. Aceasta era o sirenă făcută să frîngă inimi.

Rosamund îi cuprinse mîinile într-ale ei și-i zîmbi, privindu-l drept în ochi.

– Ți-a făcut probleme Caspar? îl întrebă ea.

Numele fratelui ei îl trezi din uluirea aceea mai repede decît ar fi făcut-o un duș rece. Richard își desprinse mîinile și se îndepărtă un pic.

– Ce i-ai spus fratelui tău despre mine? o întrebă el, străduindu-se să nu-și piardă cumpătul.

Rosamund băgă de seamă bărbia ridicată, sprîncenele încruntate și-i răspunse șovăind:

– I-am spus că ne iubim și că urmează să ne căsătorim. Hai, nu mă privi așa acum. Trebuia să-i spun ceva. Cînd am ieșit din adăpost, Caspar s-a înfuriat, deși a văzut că sînt bine. Mi-a fost teamă să nu-ți facă ceva, așa că i-am spus...

Își înghiți cuvintele, văzînd că Richard îi întorsese spatele și se îndrepta către șemineu. Sprijinindu-se cu o mînă de policioară, se întoarse spre ea.

– Nu mi-e sortit, îi spuse, să mă căsătoresc nici cu tine, nici cu o altă femeie. Cît despre iubire, poate că, într-adevăr, m-am purtat galant cînd credeam că acelea erau ultimele clipe de viață, însă nu-mi amintesc să fi rostit cuvîntul „iubire" și crede-mă că nu e ceva ce aș fi putut uita.

– N-ai înțeles, încercă ea să-l lămurească. Știi...

Richard ridică o mînă și continuă, de data asta ceva mai blînd:

– Ascultă, Rosamund. Ceea ce s-a petrecut între noi a fost ceva natural, firesc. Ne-am trezit deodată prinși într-o situație

de viață și de moarte. Într-un timp atît de scurt am trăit toate emoțiile pe care le cunoaște un om într-o viață. Am ajuns să depindem unul de celălalt. Dar asta a fost tot. Și a trecut. Într-o săptămînă ai să mă uiți. Tu îți vei relua viața de dinainte, iar eu voi avea o mulțime de lucruri pe cap. Hai să nu ne amintim cu amărăciune de tot ce a fost.

La început, Rosamund se amuză, însă pe măsură ce Richard continua să-și expună părerea, ea începu să penduleze între stînjeneală și furie. Căsătoria cu el era ultimul lucru la care s-ar fi gîndit. Dar să se descotorosească de ea ca și cînd ar fi fost vreo adolescentă într-o criză de pasiune, era peste puterea ei de a îndura.

Simți cum durerea îi răvășește sufletul și realiză că nu ar suferi atît dacă nu l-ar iubi cu adevărat.

De fapt, ceea ce simțea era mai mult decît durere. Se simțea zdrobită. Tot ceea ce îi spusese el în adăpost fusese minciună. El doar se purtase galant, crezînd că acelea erau ultimele lui clipe de viață.

Nu avea să plîngă, așa își promisese, nu avea să-i arate cît de mult o rănise. Își regăsi mîndria și își înălță capul.

– Căsătorie! Cu tine! Rîse amuzată. Nu mi-a trecut nici o clipă prin minte. Acum ascultă-mă și tu, Richard Maitland. Cînd am ieșit din adăpost, Caspar era hotărît să-ți dea o lecție. Voia să te ucidă, însă datorită înțelegerii dintre tatăl meu și domnul Templar, a spus că se va mulțumi să-ți tragă o bătaie zdravănă. Nimic din ce i-au spus Harper și domnul Templar nu l-a făcut să-și schimbe hotărîrea. Astfel am luat totul asupra mea. Știam că mai aveai puțin și te prăbușeai, deci nu aveai puterea să te aperi, așa că i-am spus fratelui meu că te iubesc și că urmează să ne căsătorim. I-am mai spus că dacă te atinge cu un deget măcar, nu-i voi mai vorbi niciodată. Pentru asta ai fost tratat cu atîta atenție.

Se forță să chicotească, gîndindu-se că indiferența ei ar fi și mai credibilă.

– Bietul Richard. N-aș fi crezut că tocmai *tu* te vei lăsa înșelat de micul meu complot.

Cînd el o privi suspicios, Rosamund rîse din nou și veni lîngă el.

– N-am nici cea mai mică intenție să încheiem prietenia noastră cu amărăciune, spuse ea zîmbind, fără ca el să știe cîte ascundea acel zîmbet. De fapt, aventura noastră va fi mereu ceva prețios pentru mine și, într-o bună zi, îi voi uimi pe copiii mei povestindu-le tot ce am trăit noi. Îi întinse mîna. Așadar, rămîi cu bine, Richard. La Twickenham ne vom vedea foarte rar.

Acesta a fost un rămas-bun care pe el nu-l încîntă deloc, ba mai mult, îl irită faptul că ea pomenise ceva de copii. Ai cui copii? Nu ai prințului Michael. De la ea știa că prințul nu era doar un crai, ci chiar un depravat. Oare mai era vreun alt pretendent printre nobilii din cercul ei? Dar ceea ce îl înfurie și mai tare era perspectiva de a deveni doar o anecdotă menită să-i amuze pe copiii ei.

Ba nici să nu-i treacă prin minte!

Îi privi lung mîna întinsă.

– Dar de ce așa formal? După toate cîte am trăit împreună nu mi se cuvine un sărut de rămas-bun?

Și vrînd să o determine să-și amintească de el fără să se amuze, o trase și îi acoperi gura cu buzele lui.

Pentru cîteva clipe, ea rămase ca o stană de piatră. La suprafață așa părea. Înlăuntru, însă, simți un foc aprinzîndu-se și răspîndindu-i-se încet în tot trupul. Sărutul acesta nu avea nimic din inocența și drăgălășenia celor din adăpost. În el se împleteau disperarea, patima, o dorință aprigă de stăpînire ce ținea de tăinuite porniri primitive.

Rosamund se ridică pe vîrfuri şi-i înlănţui gîtul cu braţele ei.

Cu un gest reflex, Richard îi cuprinse capul în mîini şi i-l trase înapoi pentru a-i putea săruta bărbia, gîtul, pieptul. Parfumul gardeniilor îl învălui ispititor. Nu mai raţiona nicicum şi nici nu voia s-o facă, pentru că atunci ar fi trebuit să pună capăt, iar el era flămînd după atingerile ei, după aroma pielii ei.

Nu pasiunea îl ului atît. Aceasta nu-i era deloc străină. Însă deodată se deşteptară în el dorinţe pe care pînă atunci nu le bănuise şi care îl acaparară şi îl ameţiră ca o băutură puternică. Rosamund se lipise toată de el, aşa încît bărbatul îi simţea sînii apăsîndu-i pieptul. Parcă nici n-ar fi avut vreodată rana acolo. Iar mîinile ei îl căutau pătimaş, răsfirîndu-i părul, mîngîindu-i-l, alunecînd tulburătoare pe fiecare muşchi, de la umeri spre mijloc.

El era cel care tremura sau ea? Nu mai conta. Richard îi sărută părul, ochii, urechile. Şopti ceva, nici el nu ştia ce. Apoi îi sorbi respiraţia de pe buze, muşcînd şi iar sărutînd, înghiţindu-i strigătele de revoltă şi abandon nerostit cu pofta bahică a unui băutor însetat.

Era atît de dulce, atît de dornică să i se ofere, era atît de potrivită pentru el. Mîngîierile lui coborîră către coapse, alintînd-o, frămîntînd-o, lipind-o şi mai mult de el.

Dar nu se putea mulţumi cu atît, era puţin pentru dorinţa care ardea în el; ar fi vrut să îi simtă trupul gol; ar fi vrut să pătrundă în întreaga ei fiinţă. Ar fi vrut să fie captiv al picioarelor ei lungi şi să o poarte pe un tărîm al plăcerilor sălbatice.

Ar trebui să îl oprească. Ar trebui să o oprească. De ce nu se puteau opri?

N-ar trebui să se întîmple asta. Ea l-a provocat, iar el a răspuns într-o manieră tipic masculină. Dar trebuia să înceteze. Trebuia...

Se trase înapoi, bîjbîind frenetic în mintea lui după bruma de raţiune care îi mai rămăsese. Rosamund încercă să se reapropie de el, însă Richard avu atîta putere cît să mai facă un pas înapoi. Ochii ei încă erau grei de dorinţă, gura îi era întredeschisă.

– Richard, ce s-a întîmplat?

Nu voia să o facă să sufere. Dumnezeule, nu voia asta, dar nu avea de ales. Dacă se născuse cu adevărat ceva între ei, trebuia să înceteze chiar atunci. Şi ar fi încetat dacă el nu şi-ar fi pierdut capul.

Era uluit de forţa pe care Rosamund o avea asupra lui. Prin ce era femeia aceasta atît de deosebită? Nu-şi pierduse niciodată capul în faţa unei femei.

Cînd respiraţia îi reveni la normal, Richard îşi duse mîna la bărbie, încercînd să pară cît mai detaşat.

– S-a întîmplat că sărutul nostru nevinovat de rămas-bun a cam scăpat de sub control, zise el. Cîteodată aşa se întîmplă între un bărbat şi o femeie. Ar fi trebuit să-mi dau seama dinainte. Reuşi să pară deopotrivă amuzat şi stînjenit. Acum să nu-ţi imaginezi ceva ce nu s-a întîmplat. Asta nu a însemnat nimic.

Rosamund ar fi vrut să-l lovească, să strige la el, chiar să-l scuipe – merita din plin toate acestea. Dar nu o făcu. După cîteva momente grele de tăcere, fata îşi ridică bărbia şi-i spuse calm:

– Mult noroc, Richard. Nădăjduiesc că totul se va sfîrşi bine pentru tine.

Apoi dispăru pe uşa care dădea în garderobă.

Maitland se simţi cea mai josnică fiinţă de pe pămînt.

Cînd ieşi pe coridor, dădu peste Hugh Templar. Acesta îi observă încruntarea şi începu să rîdă.

– Vai de mine, Richard, spuse el, ce ţi-a zis amazoana?

– Taman ce-am meritat. Şi să nu-i mai spui amazoană.

Sprîncenele lui Hugh se arcuiră întrebător.

– Dar ce-ai făcut de i-ai trezit atîta dispreț?

– Tu ce crezi? mîrîi el. M-am purtat așa cum fac de obicei, doar îmi știi farmecul personal.

– Iar ea te-a desființat cu incisivitatea cuvîntului ei?

– Nu. A făcut tocmai contrariul.

Hugh rămase ca trăsnit.

Cînd ajunseră în fața camerei lui Richard, Hugh îșI bătu prietenul pe umăr și îi zise:

– Harper ne așteaptă în camera mea cu o sticlă din coniacul tău preferat și cu whisky pentru mine. Richard, avem o mulțime de sărbătorit. Se pare că lucrurile au intrat pe un făgaș bun.

– Da, nemaipomenit, răspunse Richard fără nici un pic de entuziasm.

Plecară mai departe. După cîteva clipe, Hugh îi spuse prudent:

– Am aflat că prințul Michael încă este un candidat favorit la mîna lui lady Rosamund. E normal, nu? Este de viță nobilă, cunoaște oamenii potriviți. Au multe în comun și...

Richard se opri și-i zise sec:

– Gata cu prelegerile, Hugh. O știu pe fata asta doar de o săptămînă. Ai și tu puțină încredere în inteligența mea. Și să știi că nu e cazul să mă previi în vreun fel. Nu e nimic între noi.

Hugh îl privi cu ochii pe jumătate închiși.

– Bineînțeles că nu, spuse el.

– Totuși, mai zise Richard, te înșeli în privința prințului Michael. Nu se va căsători cu el. E prea prost.

– Ea ți-a spus asta?

– Pur și simplu nu-i place, răspunse Richard ocolind un răspuns direct.

Hugh era foarte amuzat.

– Asta nu va conta pentru o femeie de rangul ei. Se vor

căsători pentru titlu şi pentru continuitatea unei dinastii. Nu sînt ca noi, muritorii de rînd. Rosamund se va căsători cu cine i se va spune.

Richard se opri din nou şi îşi privi prietenul în ochi.

– Sper să te înşeli, Hugh. Vorbi calm, dar modulaţiile glasului său exprimau o hotărîre de nestrămutat. Pentru că nu mi-ar pica deloc bine dacă familia lui Rosamund o va face nefericită. De fapt, mă voi simţi dator să iau măsuri.

Hugh rămase cu privirea rătăcită în urma prietenului său.

16

Caravana cu cele trei trăsuri ajunse la Twickenham a doua zi, seara tîrziu, după o călătorie care pe Richard îl cam zdruncinase. Asta, însă, nu a fost nimic pe lîngă faptul că a trebuit să poarte uniforma valeților casei Devere și, mai mult decît atît, a fost nevoit să poarte pe cap o perucă pudrată și o pălărie triunghiulară.

– Nici dacă mă împuști nu mă îmbrac cu hainele astea, îi spuse lui Harper în dimineața aceea cînd, după plecarea doctorului, acesta venise să îl ajute să se îmbrace.

Cuvintele lui, însă, nu avură nici pe departe efectul așteptat. Harper nu dovedi nici un pic de înțelegere.

– Ia ascultă, îi spuse el. Mi s-a acrit de încruntări și de priviri pe sub sprîncene. Ai avut atîta noroc cît să primești sprijinul ducelui Romsey. Și pentru asta trebuie să-i mulțumești domnului Templar. Dar nu mi-e dat s-aud decît văicăreli. Apoi îi arătă propria uniformă. Așa trebuie să ne deghizăm, ce vrei?! Privește și tu hainele astea ca pe uniforma regimentului. Vor mai fi încă șaisprezece vizitii și valeți îmbrăcați ca noi, așa că dacă ne oprește garda, nimeni nu te va observa. Apoi, pe un ton poruncitor: Așa că mișcă-te odată!

Richard se ridică din pat.

În timp ce îl ajuta să se îmbrace, Harper continuă:

– Ține minte, sîntem servitori, așa că nu-ți da în petic făcînd-o pe șeful ori încruntîndu-te. Valeții n-au nici un fel de sentimente. Nu uita care ți-e locul.

– Da, să trăiți, îl ironiză Richard.

Se aflau în ultima trăsură, la un loc cu toate lăzile și cutiile și, în ciuda uniformelor pompoase pe care le purtau, aveau ingrata misiune de a sta cu ochii în patru, în caz că ar fi fost atacați de tîlhari. Richard era convins că nu ar mai fi existat nici un pericol dacă ar fi călătorit într-un mod mai puțin spectaculos. Nu-și împărtășise, însă, nimănui părerea, să nu cumva să strice liniștea. Dar, pe măsură ce se apropiau de Twickenham, înțelese logica lordului Caspar. Gardienii întîlniți pe drum recunoscuseră uniforma ducelui și blazonul de pe fiecare trăsură decorată auriu și îi lăsară să treacă netulburați.

În timp ce urcau drumul lung și șerpuit către conac, Harper îi mai dădu lui Richard cîteva instrucțiuni de ultim moment:

– Ține minte, numele tău este Patrick Doyle. Asta ca să meargă cu accentul tău.

– Dar acesta e nume de irlandez, iar eu sînt scoțian!

– Nu-i bai.

– Și n-am nici un fel de accent, îi zise Richard, serios.

Harper oftă, răbdător.

– Ești puțin atent?

Cînd Richard încuviință dînd din cap, Harper continuă:

– O să ajutăm la căratul lăzilor în casă. Dacă ești întrebat ceva, să nu spui nimic. Voi răspunde eu în locul tău.

– Dar cine o să ne întrebe?

– Majordomul. Administratorul. Vreo menajeră. De unde-oi fi vrînd să știu? Dar să fii *respectuos;* și să ții minte, aici e ca în armată; sîntem niște amărîți de soldați pînă cînd ni se cere să devenim altceva. Hai, nu mai face figura asta. Tu ar trebui să înțelegi cel mai bine ce înseamnă disciplina. Doar ești colonel. În casa asta majordomul, sau oricine altcineva, este comandantul, iar dacă îi privești pe toți ca pe niște ofițeri, ai să te descurci bine.

– Adică eu o să primesc ordine de la *toată lumea?*

– Exact, iar acum poți să-ți netezești fruntea, pentru că nu impresionezi pe nimeni încruntîndu-te în felul acesta.

Cînd trăsurile se opriră, valeții ieșiră din casă și coborîră treptele ca să-și întîmpine stăpînii.

Harper îi puse o cutie lui Richard în brațe.

– E goală, așa că n-o să te chinuie cine știe cît.

Richard zîmbi.

– Ideea lui Rosamund? Bănuia că tot ei trebuia să-i fie recunoscător pentru privilegiul de a fi călătorit la adăpost, în loc să fi stat sus, pe capră și să suporte frigul, vîntul, ploaia.

– Nu. A fost ideea domnului Templar. Harper îl privi încruntat. Și ia-ți gîndul de la lady Rosamund, că altfel o să ne trezim amîndoi aruncați în Tamisa, cu cîte o piatră de moară legată de gît.

– Dar pînă și o pisică poate privi o regină.

– Nu și dacă pisica se află printre servitorii reginei. Gata. Haide.

Abia coborîră din trăsură, cînd văzură o siluetă apărînd în capul scărilor de marmură. Richard nu avea nici un dubiu că se afla în fața tatălui lui Rosamund. În spatele lui era celălalt frate al ei. Asemănarea fizică era izbitoare.

Nu se mișcă nici unul. Rămaseră, pentru o clipă, încremeniți, ca și cînd n-ar fi fost ființe reale, ci figuri pe pînza unui pictor, pînă cînd Rosamund coborî din a doua trăsură și totul reveni la normal. Ureă scările însoțită de lordul Caspar și de Hugh Templar. Richard nu știa la ce trebuia să se aștepte. Îl uimi însă că ducele doar o sărută reținut pe obraz, după care o cuprinse după umeri și intrară în casă.

– Ce mai primire călduroasă, zise el încet, cît să-l audă doar Harper.

– Asta-i aristocrația, îi răspunse tovarășul său, la fel de dezamăgit.

Înaintea lor se înfățișă de îndată un valet. Purta și el aceeași uniformă albastră și pe deasupra o vestă neagră cu fireturi aurii, însă, observă Richard aprobator, părul său nu era pudrat.

– Veniți după mine, spuse el pe același ton poruncitor ca al lordului Caspar.

Sprîncenele lui Richard se lăsară în jos. Harper îl țintui cu o privire aspră, apoi, mulțumit că șeful lui înțelesese mesajul, se supuse și îl urmă pe valet în casă.

Li se spuse să aștepte într-o anticameră, chiar la intrarea din față. După jumătate de oră, același lacheu îndesat, care îi adusese în anticameră, veni să-i însoțească spre biblioteca ducelui, în aripa cealaltă a casei.

– Lăsați cutiile, le spuse, și țineți-vă pălăriile sub brațul drept.

Cînd ajunseră la bibliotecă, le ceru să aștepte afară. Lăsă ușa întredeschisă, așa că vocea lui Hugh Templar ajunse pînă la ei.

– Robinson și Cook din Mount Street, spuse Hugh.

– Îi cunosc, răspunse ducele. Lucrează bine, nimic de zis. Însă eu îi prefer pe Sharp și Bland din South Audley. Ce construiesc ei durează o veșnicie. Sînt convins că Lizzie a mea va mai fi bună încă o sută de ani de acum înainte și acum are cel puțin treizeci.

Harper zîmbi.

– Despre ce vorbesc? îl întrebă Richard.

– Despre trăsuri, îi răspunse Harper. Vorbesc despre meșteri care construiesc trăsuri. Acum poate o să mă creadă și domnul Templar.

Dialogul din bibliotecă se întrerupse. Imediat, Richard și

Harper fură poftiți înăuntru, anunțați cu numele de Doyle și Harper. În fața șemineului se aflau ducele, fiii lui și Hugh Templar. Nici urmă de Rosamund. Richard îl fixă pe duce cu o privire hotărîtă. Acesta nu se lăsă nicidecum mai prejos, privindu-l la fel de aspru.

– Prin urmare, spuse el calm, iată-l pe omul care a răpit-o pe Rosamund a mea.

Lordul Caspar își îndreptă ținuta, însă nu se ridică.

– Înălțimea voastră, zise el, îngăduiți-mi să vi-l prezint pe colonelul Maitland, fost comandant la Special Branch.

– Vino la lumină, i se adresă ducele lui Richard. Nu mi se întîmplă în fiecare zi să cunosc un criminal condamnat.

– Înălțimea voastră, începu Hugh, însă tăcu, observînd mîna ridicată a ducelui.

Richard se apropie împreună cu Harper, care nu voia să-și lase nici o clipă șeful singur.

Atunci ducele își întoarse privirea către Harper.

– Iar dumneata ești...?

– Sergentul Harper, Înălțimea voastră, răspunse acesta răspicat, bodyguardul colonelului Maitland.

Ducele își ridică sprîncenele întunecate.

– Mereu la datorie, din cîte observ, murmură el.

Își acoperi gînditor gura cu o mînă și tăcu pentru cîteva clipe, cîntărindu-i pe amîndoi cu privirea. În cele din urmă se uită la Harper și îi spuse:

– Nu-i voi face nici un rău colonelului dumitale, sergent Harper. Cuvîntul dat se respectă. Așa că luați loc amîndoi.

După ce se așezară, ducele continuă:

– Ce dorești de la mine, colonele? Nu te jena. Sînt într-un moment bun, de generozitate, acum cînd fiica mea s-a întors teafără și nevătămată.

Richard se străduí să-şi învingă pornirea de a respinge orice ajutor venit din partea ducelui şi-i răspunse:

– Am nevoie de un loc unde să mă pot ascunde în siguranţă, pînă cînd se mai liniştesc spiritele.

– Asta s-a stabilit de la bun început. Vei sta aici oricît de mult vei dori. Ce altceva mai pot face pentru dumneata?

– Cînd am să plec de aici, o să am nevoie de bani care să mă ajute să mă descurc. Apoi mai e şi Dunsmoor. Nu trebuie lăsat în părăsire. După ce se vor lămuri treburile, vă voi restitui toţi banii.

Ducele dădu din cap.

– Înţeleg. Eşti în continuare hotărît să-ţi reabilitezi numele, nu-i aşa?

– Da.

– Nu e nevoie să rişti dumneata nimic pentru asta. Lasă totul în seama mea şi-ţi pot promite că într-o săptămînă nu vei mai fi acuzat de moartea domnişoarei Rider. Să ştii, însă, că nu pentru dumneata fac asta. Mă simt dator faţă de domnul Templar, pentru că ne-a ajutat să-ţi dăm de urmă, salvînd-o în felul acesta pe fiica mea.

– Înălţimea voastră, interveni Hugh, de data aceasta refuzînd să tacă. Am pornit pe urmele colonelului Maitland pentru că mă îngrijora soarta *lui,* nu a lui lady Rosamund. Eram sigur că ei nu i se putea întîmpla nimic rău.

Ducele nu luă în seamă vorbele lui Hugh.

– Ei bine, Maitland? Ce mai este?

Richard îl privi pe duce printre gene. După o clipă dădu din cap dezaprobator.

– *Dumneavoastră* vă referiţi la mituirea martorilor, la schimbarea dovezilor şi la „fabricarea" altora.

– Şi, mă rog, care ar fi problema?

Richard abia îşi putea ascunde disprețul.

– Mulțumesc, însă nu pot accepta una ca asta. Prefer metodele mele. Și mai e la mijloc și altceva în afară de reputația mea. Lucy Rider a fost ucisă. Am de gînd să-l găsesc pe asasin.

Acestea fiind spuse, ducele își concentră întrebările asupra crimei și se arătă interesat de împrejurările prin care a ajuns Richard să fie acuzat de asasinarea fetei. În mintea lui Maitland, ducele îmbrăcă, parcă, haina procurorului, așa că răspunsurile lui deveniră tot mai scurte și nu întotdeauna reverențioase.

Deodată ducele se ridică și, desigur, toți ceilalți se ridicară din fotolii o dată cu el.

– Vei fi lăsat în grija lordului Justin, îi spuse ducele lui Richard. Are nevoie de un valet, așa că deocamdată problema este rezolvată. Nu va trebui să faci nimic care te-ar putea umili și vei fi izolat de majoritatea servitorilor. În orice caz, vei purta uniformă și mă îndoiesc că te-ar putea recunoaște chiar și mama dumitale.

Apoi i se adresă lui Harper:

– Fiica mea mi-a spus că mi-ai condus trăsura fără ca cineva să te fi ajutat, e adevărat?

– Da, Înălțimea voastră, răspunse Harper prudent.

– Aceasta este o realizare de-a dreptul remarcabilă.

Și pentru că ducele zîmbea, Harper îndrăzni să încuviințeze, dînd din cap.

Ducele continuă:

– Iar domnul Templar mi-a spus că nimic nu-ți place mai mult ca desfacerea unei trăsuri, pe care apoi să o reasamblezi.

– Întocmai, răspunse Harper. Apoi își aminti și adăugă grăbit, Înălțimea voastră.

– Splendid! În cazul acesta am un post cum nu se poate mai bun pentru dumneata. Avem nevoie de cineva care să îngrijească așa cum trebuie de trăsuri pentru că... ei bine, asta este. A trebuit să mă dispensez de niște oameni care m-au

dezamăgit. Ce-ai zice, Harper, dacă te-aş numi vizitiu-şef?

– Vizitiu-şef, oftă Harper. Un zîmbet fugar îi schimbă, pentru o clipă, figura, însă i se topi îndată. Eu deja am o slujbă de îndeplinit, Înălţimea voastră. Sînt bodyguard-ul colonelului Maitland. Încotro merge el, merg şi eu.

Richard îl întrerupse.

– Harper, las-o baltă. Nu mai lucrăm la Special Branch. Eşti agent liber, ca şi mine.

– Dacă sînt agent liber, atunci rămîn bodyguard-ul dumneavoastră pînă am să hotărăsc altceva.

– Poate că, interveni ducele, colonelul Maitland ar dori să renunţe la poziţia de valet pentru aceea de vizitiu secund?

– Pentru mine este totuna, răspunse Richard, mînţind. De fapt, curăţarea grajdurilor i se părea o treabă mult mai bărbătească decît să o facă pe *doica faţă de un răsfăţat de lord*, care nu s-ar deranja măcar să-şi pună singur haina pe el. Fără să vrea, Harper îl salvase de la un supliciu.

– Atunci, aşa rămîne, spuse ducele. Amîndoi vă veţi ocupa de trăsuri şi de cai. Justin, ai tu grijă de asta.

Lordul Justin le făcu semn lui Richard şi lui Harper să-l urmeze. Hugh îi conduse pînă la uşă.

– Aş vrea să pot face mai mult de-atît, spuse el, dar e mai bine pentru tine să stau deoparte încă o vreme. Mult noroc, Richard, şi ţie la fel, Harper.

Richard înţelegea prea bine cum stăteau lucrurile. Dacă Hugh s-ar fi implicat prea mult, i-ar fi putut conduce pe duşmanii lui direct la el.

În hol, un servitor cu o înfăţişare uşor arogantă şi pe care lordul Justin îl recomandă drept Turner, majordomul-şef, aştepta indicaţiile Domniei sale. Domnul Turner avea cam cincizeci de ani, păr cărunt, privire inteligentă şi un nas acvilin, ca de roman. Nu purta uniformă, ci o redingotă modernă, cenuşie, aşa

că Richard își dădu imediat seama că omul se afla undeva, sus, în ierarhia servitorilor.

– Ei sînt Doyle și Harper, doi nou-veniți, de la Castelul Devere, spuse lordul Justin, pe un ton indiferent. Domnul Harper va fi vizitiu-șef, iar domnul Doyle, ei bine, să-l lăsăm pe domnul Harper să hotărască ce va face cu el. Arată-le casa și ai grijă să se instaleze confortabil. A, și să nu-l lași pe Doyle să facă prea mult efort. Încă nu este pregătit.

Turner îi cîntări din priviri la fel de minuțios cum făcuse și ducele mai devreme, așteptă să-l vadă pe lordul Justin intrînd în bibliotecă și abia apoi își exprimă părerea:

– Nu-mi spuneți nimic, li se adresă el. Sînteți doi veterani fără ocupație și căutați să duceți o viață tihnită în casa Domniei sale, pentru că ați auzit și voi cît este de mărinimos. Ei bine, să țineți minte că nu veți răspunde în fața Domniei sale de acum înainte, ci în fața mea, Alfred Turner, majordom-șef. Și dacă vă dovediți la fel ca netrebnicii ceilalți, care își udau gîtlejurile la „Magpie and Stump", cînd ar fi trebuit să aibă grijă de lady Rosamund, o să dispăreți de aici într-o secundă. Ați priceput?

– Da, să trăiți, răspunse Harper, fulgerîndu-l pe Richard cu o privire de avertisment.

Însă Richard era prea mulțumit că scăpase de josnica slujbă de valet al lordului Justin, ca să opună vreun fel de rezistență.

– Vă mulțumim, domnule Turner, răspunse el.

După care porniră în urma majordomului.

Hugh plecă imediat. Ducele și fiii săi îl conduseră la una dintre trăsurile Devere, apoi reveniră în bibliotecă, nerăbdători să discute despre cele întîmplate.

Pe duce îl tot frămînta gîndul la ce era posibil să se fi întîmplat între fiica lui și Maitland în acea săptămînă. Se temuse teribil de mult ca nu cumva ea să se întoarcă acasă răvășită,

pierdută, speriată, doar o umbră a celei de odinioară. Însă Rosamund coborîse din trăsură şi intrase în casă cu atîta seninătate, de parcă abia se întorsese cu mătuşa ei Sophy dintr-o vacanţă de o săptămînă la Hampshire. A fost suficient să-i vadă chipul liniştit, pentru ca ducele să-şi mai tempereze furia faţă de omul care o răpise; în plus, ea susţinuse cu tărie că Maitland se purtase ca un adevărat gentleman.

Maitland, un gentleman desăvîrşit? Greu de crezut!

– Ei bine, tată, ce zici? îl întrebă lordul Caspar.

– În legătură cu Maitland? E lipsit de farmec, însă mi-a plăcut.

– Are nişte recomandări impecabile, spuse lordul Justin. Pe ale lui Hugh Templar şi Harper, iar cuvîntul lor nu poate fi pus la îndoială.

– Da, încuviinţă ducele, faptul că are prieteni de un aşa calibru spune multe despre el. Harper este un tip deosebit, nu? M-a uimit să aflu că atunci cînd te-a întîlnit pe tine, Caspar, el tocmai o aducea pe Rosamund acasă. Şi loialitatea asta a lui faţă de Maitland este impresionantă, nu-i aşa? În plus, se pricepe la trăsuri. Pe mine m-a cucerit.

Ultima observaţie îi făcu pe lorzii Caspar şi Justin să schimbe priviri cu subînţeles.

Ducele rîse.

– Vă sfătuiesc să nu faceţi vreo mişcare greşită faţă de Maitland atunci cînd este prezent şi Harper.

– Sau de faţă cu Hugh Templar, îl completă lordul Justin.

– Da, răspunse ducele. Cum am mai spus, Maitland are şansa unor prieteni pe cinste.

Tăcură, apoi, cînd unul dintre servitori intră cu o lădiţă cu cărbuni şi puse cîţiva în vatră, ca să întreţină focul. Rămaşi din nou singuri, lordul Caspar reluă conversaţia de unde fusese întreruptă.

– Acum, că Maitland s-a dovedit nevinovat, eşti mulţumit, tată?

– A, fără îndoială. Cînd mi-a refuzat oferta de a-i reabilita numele, practic a trecut testul. Dar povesteşte-mi de Rosamund. Ce s-a petrecut între ei? Pe ea cum de-a cucerit-o?

Lordul Caspar îl privi cu ochi mari.

– A cucerit-o?

– Păi nu-mi vorbeşte decît despre datoria noastră de a-i dovedi nevinovăţia.

Lordul Caspar ridică, nepăsător, din umeri.

– Va trebui să o întrebi pe ea. Dar să nu uiţi că Harper o aducea acasă pentru că aşa îi ceruse Maitland. Bănuiesc că Rosamund se simte, într-un fel, recunoscătoare.

– Hmm, exclamă ducele.

Lordul Justin îşi avea şi el convingerile sale.

– Tată, s-ar putea să te înşeli. Abia l-ai cunoscut. E prea puţin spus că e lipsit de farmec. Omul acesta e prea rece, prea... tranşant, are un soi de cruzime care i se citeşte mai ales în privire. Nu-l poţi compara cu prinţul Michael şi, iată, Rosamund s-a întors la prinţ.

Ducele îşi privi îndelung fiul mai tînăr.

– Justin, îi spuse în cele din urmă, mai ai o mulţime de învăţat despre femei. Maitland e un tip aparte. Rosamund nu a mai cunoscut pe nimeni asemenea lui pînă acum.

– Îţi faci griji degeaba, interveni lordul Caspar. Ştiu din surse sigure că pentru nimic în lume nu se va atinge de Rosamund a noastră. Şi cred că Maitland este un om de cuvînt.

Ducele nu-i răspunse, însă abia de acum începea cu adevărat să-şi facă griji.

Prudence Dryden era cam cu un an mai tînără decît Rosamund şi acesteia i se păruse persoana cea mai potrivită să

îi ţină companie. Venea dintr-o familie bună – tatăl şi fratele ei erau vicari –, aşa că perspectiva de a trăi printre membrii familiei unui duce nu o făcu să se piardă de admiraţie şi recunoştinţă. Rosamund o ajută să se cizeleze şi mai mult şi sperase că vor putea deveni prietene. Acum însă, îşi dădea seama că se înşelase în privinţa domnişoarei Dryden. Fie fata asta era morocănoasă din fire, fie Rosamund făcuse ceva care o jignise. Se aflau amîndouă într-un salonaş, chiar lîngă dormitorul lui Rosamund, iar domnişoara Dryden era aplecată asupra broderiei la care lucra. Purta una dintre rochiile lui lady, o rochie verde pe care aceasta nu o purtase niciodată din cauza culorii care pe ea o făcea să pară palidă, bolnavă. Însă, cu toate că ea şi domnişoara Dryden aveau tenul cam de aceeaşi nuanţă, rochia i se potrivea mult mai bine acesteia din urmă, căci îi punea şi mai mult în evidenţă verdele ochilor. Mai erau şi alte rochii pe care Rosamund ar fi avut plăcerea să i le dăruiască, rochii care nu aveau nevoie de mari modificări, pentru că purtau cam aceeaşi mărime, însă îi era teamă ca nu cumva să o jignească.

Domnişoara Dryden îşi înălţă ochii întrebători.

– Şi atunci l-aţi văzut pentru ultima oară, cînd v-a încuiat în cameră la Dunsmoor?

Vorbeau despre Richard şi despre „salvarea" ei de către Caspar şi Hugh Templar.

– Da, răspunse Rosamund. Pentru binele lui Richard trebuia să fie foarte precaută cînd povestea. Caspar a spus că, dacă ajungeau un pic mai devreme, îl prindeau.

Domnişoara Dryden o privi cu capul puţin lăsat într-o parte.

– Vă pare bine că a scăpat, nu-i aşa?

Rosamund ar fi vrut să poată spune tot ce avea pe suflet, însă nu îi era permis să mărturisească o vorbă nimănui. Se apropiase de un teren destul de alunecos. Dacă dezvăluia prea multe, îl putea pune pe Richard în pericol. Pe de altă parte, nu

se îndura să-i lase pe ceilalți să-l considere un ticălos.

– S-a purtat foarte respectuos cu mine, răspunse ea, și mi-e greu să cred că ar putea ucide pe cineva. Și pentru că se temea să nu spună prea multe, schimbă îndată subiectul. Ia spune-mi, ce s-a mai întîmplat pe aici în lipsa mea?

Nu erau multe de povestit, afară de faptul că prințul Michael venise în fiecare zi să afle noutăți despre Rosamund.

Domnița strîmbă ușor din nas.

– Nădăjduiesc că asta nu înseamnă că încă mai vrea să se însoare cu mine. Sper că tata nu-l încurajează.

Domnișoara Dryden era cu ochii îndreptați către ușă, iar obrajii i se îmbujorară. Rosamund întoarse capul. Era Caspar, care intrase în salonaș.

– Rosamund, tata vrea să-ți vorbească.

A, nu se poate, își spuse ea. Nădăjduia ca Prudence să nu se fi îndrăgostit de Caspar. Biata fată. Nu era de mirare faptul că era tot timpul morocănoasă.

Prudence nu mai era în salonaș cînd se întoarse Rosamund, însă acesteia nu-i păru rău. O durea fața de cît de mult zîmbea. Știa că nu putea păcăli pe nimeni. Tatăl și frații ei se arătau atît de grijulii, chiar nefiresc de grijulii, așa că era sigură că ei îi știau suferința.

Ducele vorbea rar despre mama ei. Era prea dureros. El era un om căruia îi plăcea să-și păstreze emoțiile bine încuiate în inimă. Însă acum își deschisese sufletul în fața fiicei lui și-i vorbise despre mama ei.

Rostise cu greu cuvintele, iar în ochi avusese lacrimi.

– Ar fi mîndră de tine dacă te-ar putea vedea acum, îi spuse el. Tare mîndră! Și să știi că același sentiment îl am și eu.

Rosamund avea multe amintiri frumoase despre mama ei și cea mai vie dintre toate era aceea a iubirii care o lega de

soțul ei, o iubire la care cei mai mulți oameni pot doar visa. Era adevărat că și ei i se umpleau ochii de lacrimi din cauza lui Richard, însă acelea erau mai degrabă lacrimi de ciudă și de neputință. Era un om imposibil de suportat.

Se bucurase însă că tatăl ei se hotărîse să-l ajute. Putea rămîne la conac oricît de mult dorea. Însă ea nu-i putea vorbi, nu putea să facă nimic care să atragă atenția asupra lui. Apoi, după o săptămînă sau două, cînd avea să se pună pe picioare, urma să plece, fără ca ea să-l mai vadă vreodată.

Și trebuia să îndure o despărțire ca aceasta, pentru că era o Devere. Tocmai de aceea îi spusese și tatăl ei că era mîndru de ea.

Oftînd gînditoare, Rosamund începu să se plimbe prin cameră. Ducele îi amintise că săptămîna următoare era ziua ei de naștere, iar el era de părere că balul trebuia să se organizeze, așa cum stabiliseră. Pe de o parte, pentru că invitațiile deja fuseseră trimise; pe de altă parte, pentru că ei îi va face bine să mai uite cele întîmplate. Ea încuviință zîmbind. Ce altceva putea face? Nu se putea lăsa doborîtă doar pentru că inima îi era frîntă.

Trebuia să-și revină.

Oftă din nou. Sperase ca, o dată revenită printre ai ei, să-și recapete lumea de dinainte și să se detașeze de tot ce se întîmplase în săptămîna aceea. Numai că o regăsea mult mai mică decît își amintea ea.

Luă în mîini broderia la care tocmai lucra și o privi atent, gîndindu-se la cîte mai avea de făcut la ea. Era un șal cu marginea tivită, cu fire și ghinde din satin alb. Era o artizană desăvîrșită, lucru dovedit de fiecare cameră din casa tatălui ei – pernuțe, fețe de masă și aștemuturi brodate, batiste cu monograme pentru frații ei, carpete. Iar dacă nu broda, își petrecea timpul citind sau îngrijind florile.

Cum de-a putut rămîne cu mintea întreagă în toți acești ani?

Mai cunoștea doar două femei la fel de meștere în arta brodatului, Prudence și mătușa Fran, dar nici nu era de mirare – aceasta era singura lor ocupație. Și ce altceva putea face o femeie necăsătorită? Mătușile care nu se măritau sfîrșeau, invariabil, prin a deveni doici în casa fratelui. Tocmai de aceea a ales Prudence să devină independentă și a acceptat să-i devină companie. Cu siguranță că tocmai Rosamund o dezamăgise. În ritmul acesta, aveau amîndouă să-i calce pe urme mătușii Fran, o femeie care era acceptată în casa fratelui ei și care nu avea o viață proprie.

Atunci ce era de făcut?

Ea cunoștea deja soluția. Nu doar aventura prin care trecuse îi învolburase sîngele. Se săturase cu mult înainte de rolul acesta sufocant pe care era silită să-l joace. Se săturase să tot fie privită doar ca fiica ducelui. Ar fi vrut să fie femeie în toată puterea cuvîntului; ar fi vrut să vadă și să facă tot felul de lucruri pe care nu le mai văzuse și nu le mai făcuse niciodată. Voia o viață adevărată.

Inspiră adînc. Știa prea bine care avea să fie pasul următor: Să aibă o locuință proprie, unde să poată veni și de unde să poată pleca oricînd dorea.

17

Richard îşi ridică ochii din registru şi privi afară, pe fereastra biroului. Grajdurile se aflau în dreapta casei, iar de sus se vedeau foarte bine aleea care ajungea pînă la conac şi curtea din faţa acestuia. Tot uitîndu-se pe fereastră, îi văzu la un moment dat pe lordul Caspar, pe Rosamund şi pe domnişoara Dryden coborînd treptele, urcînd în şaretă şi pornind pe alee, în obişnuita plimbare de dimineaţă.

Era un ritual pe care îl urmărea de o săptămînă – Rosamund ieşind la aer în zori, în şareta fratelui său. După-amiaza urma un alt ritual. Atunci se umplea curtea cu trăsuri, căci toată lumea bună a Londrei – şi mai ales neasemuitul prinţ Michael de Kolnbourg – venea să aducă omagii fiicei ducelui.

În după-amiaza aceea, însă, nu avea să mai vină nimeni. Trebuia să aştepte cu toţii pînă seara, cînd urma să sosească la balul dat de duce în cinstea aniversării fiicei sale. Între timp, în casă era mare forfotă, căci servitorii făceau pregătiri pentru marele eveniment. Din colţul în care se afla, Richard îi putea observa pe grădinari agăţînd felinare în pomi şi pe servitori ducînd plante şi flori din seră în foişorul care dădea spre lac.

Se înşelase crezînd că Twickenham reprezenta un fel de Dunsmoor, doar un pic mai mare. Locul acesta era un mic palat. Cît despre cei care locuiau în el, ei bine... Richard dădu din cap. Cîteodată se întreba dacă nu cumva se născuseră pe o altă planetă.

Slujba sa trebuia să fie aceea de vizitiu secund, însă pînă

acum nu i se ceruse să facă nimic de felul acesta, căci ori de cîte ori ducele voia să facă un tur cu vreuna din trăsuri, se aşeza mereu pe capră, lîngă Harper, în vreme ce Richard călătorea înăuntru. E greu de exprimat în cuvinte felul în care se desfăşura călătoria. Cînd porneau, ducele şi Harper păreau o adevărată pereche de maniaci.

Iar cînd ducele şi Harper nu ieşeau cu una dintre trăsuri, stăteau de cele mai multe ori împreună într-un şopron mai vechi, denumit sugestiv „infirmeria", unde trăsuri stricate îi erau aduse ducelui de către proprietari – ca şi cînd el chiar ar fi avut un atelier în fundul grădinii – pentru a fi recondiţionate absolut ireproşabil.

Iar Harper se afla în elementul lui.

După ce îşi înmuie tocul în călimară, Richard notă ceva în registru. Doar la aşa ceva era el bun! Fusese însărcinat să ţină o evidenţă pentru grajduri, şi asta numai pentru că altceva nu putea face. Iar cînd nu scria în registru, îşi petrecea timpul urmărindu-l pe prinţul Michael, care venea în toată splendoarea lui să o ia pe lady Rosamund la plimbare, în caleaşca lui la fel de strălucitoare şi cu nişte armăsari de o frumuseţe rară.

Două plimbări cu trăsura într-o singură zi erau prea mult, după părerea lui Richard, însă nu la fel gîndea Rosamund. De fapt, chiar părea că ei îi place.

O picătură de cerneală se rostogoli din vîrful peniţei şi se împrăştie urît pe foaia din registru. Richard o privi lung şi încruntat, după care înjură. Uscă pata de cerneală, lăsă tocul pe masă şi se ridică.

Acum, nu mai simţea nici o durere cînd se mişca. Îi prinsese bine săptămîna aceea de odihnă şi se simţea ca nou. Doctorul care îi tratase rana – un medic pe cinste – nu a ridicat din sprînceană cînd l-a consultat prima dată. Doar a dat din cap şi

a spus ceva de genul că era timpul ca angajații ducelui să priceapă că războiul s-a sfîrșit și că nu trebuie să se implice în tot felul de încăierări.

Se gîndea dacă n-ar fi bine să meargă să-l ajute pe Harper la lustruirea harnașamentului, însă ultima dată cînd încercase așa ceva, fusese dat pe ușă afară pentru că nu folosise uneltele potrivite. Apoi i se ceruse să nu-și mai vîre nasul în astfel de treburi. De fapt, ceea ce ar fi vrut el acum nu era atît să lucreze ceva, cît să vorbească cu cineva. Se săturase să tot stea singur.

Îi veniră apoi în minte figurile lui Digby și Whorsley. Veniseră la un moment dat din capitală în speranța că îi vor da de urmă sau măcar că îl vor putea aresta pe Harper. Însă, după cîte îi povestise Harper, pe Rosamund nu au reușit să o facă să îl acuze de nimic, iar Harper și-a susținut propria variantă: fusese atras într-o cursă de șeful lui, care îi spusese că de fapt lucrează la un caz și, dacă ar fi știut cum stăteau lucrurile cu adevărat, nu l-ar fi ajutat să evadeze de la Newgate.

Fusese, bineînțeles, de mare ajutor faptul că ducele deja îi ușurase situația lui Harper, vorbind cu primul-ministru. Mai mult decît atît, lui Harper i se atribuia un rol esențial în salvarea lui Rosamund, așa că amărîții de Digby și Whorsley plecaseră de la Twickenham scrîșnind din dinți.

Harper îi povestise totul cu vădită satisfacție, însă Richard nu era pe deplin liniștit. Nu credea că Digby se va mulțumi cu atît. Dacă omul ar fi fost pe cît de inteligent pe atît de perseverent, Richard nu s-ar fi aflat acum la conacul Twickenham, în siguranță.

Și ardea de curiozitate să afle de unde știa Digby despre Dunsmoor.

Acum nu-l mai reținea nimic la Twickenham. Venise vremea să pornească mai departe, să înceapă cercetările, să-și reabiliteze numele. Însă n-ar fi vrut să plece furișîndu-se, fără

să-şi ia rămas-bun de la Rosamund. După toate cîte făcuse pentru el, merita mai mult de atît. Fata asta merita tot ce era mai bun.

Gîndurile îi fură întrerupte de zgomotul paşilor pe scara metalică de afară. Richard se repezi instinctiv la pălărie, sub care vîrîse pistolul.

Auzi un ciocănit în uşă.

– Doyle, eşti înăuntru?

Vocea lui Turner. Richard lăsă pălăria jos şi merse să deschidă uşa.

– Da, domnule Turner, răspunse el respectuos. Cu ce vă pot ajuta?

Acum nu-i mai era aşa greu să manifeste respect faţă de acest majordom-şef. Harper avusese mare dreptate să spună că viaţa de servitor se aseamănă mult cu cea din armată; aici, Turner era generalul. Puţine lucruri scăpau ochiului său de vultur şi, de ceva vreme, îl urmărea îndeaproape pe Richard.

Însă, astăzi, Turner se purta altfel. Privirea lui iscoditoare se mai înmuiase, gura nu-i mai era la fel de strînsă, ci chiar schiţa un zîmbet reţinut, în fine, toată înfăţişarea lui trăda un entuziasm pe care abia şi-l putea stăpîni.

– Vino la lumină, îi spuse Turner, să te pot vedea mai bine.

Neînţelegînd despre ce era vorba şi în acelaşi timp îngrijorat, Richard se supuse. Majordomul îl privi atent din cap pînă în picioare, îl puse să se rotească, cercetîndu-l amănunţit din toate părţile.

– Nu eşti tu prea frumos, dar merge, îi spuse el.

– Ce să meargă? se arătă Richard uluit.

– Să fii valet. Nu avem suficienţi valeţi pentru bal, aşa că la orele cinci fix să te prezinţi în vestiarul valeţilor, şi o să te înzestrăm cu tot ce trebuie.

– Cu tot ce trebuie? Cum adică?

– Li se vor da servitorilor uniforme noi, îi răspunse Turner.

Domnia sa, ducele, m-a înştiinţat abia cu o oră în urmă. Păstrăm veşmintele astea de multă, multă vreme, dar se pare că în sfîrşit a sosit momentul. Văzînd că Richard îl privea fără să clipească şi fără să înţeleagă mare lucru, Turner îi explică, rostind rar fiecare vorbă: se va anunţa logodna lui lady Rosamund.

Richard primi vestea ca pe o lovitură în stomac. Cîteva momente uită pînă să şi respire.

– Nu se poate, spuse el deodată.

De data aceasta, buzele lui Turner se arcuiră într-un zîmbet pe care nu mai încercă să şi-l ascundă.

– Cum, n-ai aflat? Lady Rosamund a închiriat o casă în Bloomsbury. Ei, de ce ar face asta, dacă nu s-ar gîndi să se căsătorească?

Apoi se topi şi ultima urmă de bună dispoziţie şi Turner reveni la problema care îl adusese în biroul lui Richard.

– Fii atent, la cinci fix să te înfăţişezi în vestiarul servitorilor. Nici un minut mai devreme sau mai tîrziu.

Richard se uită lung în urma majordomului care se îndrepta către casă cu pas vioi, apoi intră furios în birou trîntind uşa.

Lordul Caspar le lăsă pe cele două călătoare acasă la Callie, în Manchester Square, după care plecă, nu înainte, însă, de a promite că se va întoarce după vreo două ore să le ia. Rosamund se bucură să-l vadă plecînd, pentru că ori de cîte ori era Caspar în preajmă, domnişoara Dryden se cufunda într-o tăcere din care cu greu ieşea. Era limpede că biata Prudence se îndrăgostise de Caspar. Iar asta nu avea cum să se termine cu bine. Lordului îi plăceau, într-adevăr, femeile, însă căsătoria era ultimul lucru la care se gîndea. Nu-l interesau fetele drăguţe, ci acelea pe care le putea seduce mai repede.

Se mai bucura să-l vadă pe Caspar plecînd şi pentru alt motiv. Trebuia să-i spună ceva foarte important lui Callie, iar

prezența unui bărbat ar fi împiedicat-o. În sfîrșit, o făcuse. Avea să înceapă o nouă viață într-o casă pe care o închiriase chiar lîngă Bloomsbury.

Cu toate că frații ei o susținuseră în hotărîrea de a-și stabili o reședință proprie, cînd se aflau în cadru restrîns o tachinau fără menajamente. Desigur, trebuia să se aștepte la asta; de multă vreme Rosamund băgase de seamă că bărbaților nu le surîdea ideea că o femeie se poate descurca foarte bine locuind singură.

Bineînțeles, Richard Maitland era excepția.

Așa cum procedase întreaga săptămînă, cînd gîndul îi zbura la Richard – dar cînd nu se întîmpla asta? – îl alunga în cel mai îndepărtat colț al minții și se preocupa de altceva.

Chiar în fața casei lui Callie se afla o trăsură cu patru cai, supravegheată de un băiat cu uniformă neagră, cu fireturi argintii. Rosamund nu recunoscu uniforma, însă se gîndi că îi venea foarte bine băiatului. De fapt acesta îi atrăsese cel dintîi atenția, și nu trăsura sau cei patru cai suri.

Buclele negre, întunecate, acoperite de pălărie îi încadrau frumos chipul cu ochi la fel de negri și cu pomeți bine definiți; avea o figură care îi amintea lui Rosamund de statuile tinerilor războinici greci. Nu-i dădea mai mult de paisprezece ani. Băieții aceștia erau numiți paji – nu-și putea explica de ce – și cu toții erau frumoși și aveau ceva aparte în înfățișarea lor. Din cîte observase, ei aveau mai degrabă un rol decorativ, desăvîrșind într-un anume fel echipajul unui adevărat *gentleman*.

– Pare italian, șopti Prudence.

– Hai să aflăm.

Cînd ajunseră lîngă el, Rosamund i se adresă direct:

– Ți-am admirat *caii*. Eu cred că sînt englezești, însă prietena mea e de părere că sînt arabi.

Băiatul duse politicos mîna la pălărie.

– Nu știu ce să vă spun, zise el cu un pronunțat accent

franțuzesc. Va trebui să-l întrebați pe stăpînul meu, pe *monsieur* Withers.

După ce se îndepărtară cîțiva pași, Rosamund și Prudence își zîmbiră cu subînțeles.

– Cred că exagerează un pic.

Lady nu era prea curioasă să afla cine era posesorul trăsurii. Se gîndi că putea fi vreunul dintre prietenii lui Charles Tracey sau poate un vizitator care trecuse să o vadă puțin pe cumnata acestuia. Ea pe Callie aștepta cu nerăbdare să o întîlnească. De cînd revenise acasă, se văzuseră de două ori și de fiecare dată la Twickenham, cu o mulțime de alte persoane în preajmă, neputînd astfel să-și vorbească deschis. Își promiseseră să stea de vorbă pe îndelete îndată ce se ivea ocazia, și iată că aceasta a apărut.

După ce au fost anunțate și invitate în salon, o găsiră pe Callie în compania a doi domni care se ridicară respectuos atunci cînd intră Rosamund. În salon mai era și mătușa Fran, care părea că moțăie într-un fotoliu, lîngă foc.

Callie veni spre ele să le întîmpine.

– Rosamund! exclamă ea. Nu e ziua ta de naștere astăzi? N-ar trebui să te pregătești pentru balul de diseară?

– Nu este mare lucru de pregătit, răspunse Rosamund, străduindu-se să-și ascundă dezamăgirea în spatele unui zîmbet. Sperase să o găsească pe Callie singură. Mai mult îi împiedicam pe cei care fac pregătirile, așa că eu și Prudence ne-am furișat din casă. Și iată-ne.

Callie rîse.

– La mulți ani, îi spuse ea. Acum hai să te prezint oaspeților mei. Nu cred că îl cunoști pe domnul Withers.

– Domniță Rosamund, spuse bărbatul închinîndu-se. Îmi permiteți să vă urez și eu mulți ani fericiți?

Rosamund își simți inima bătînd mai repede și se întrebă

dacă nu cumva acest domn Withers avea acelaşi efect asupra doamnelor în general. Era puţin trecut de patruzeci de ani, însă emana virilitatea unui bărbat cu mult mai tînăr. Rosamund găsi că avea un zîmbet fermecător.

– Mulţumesc. Dumneaei este prietena mea, domnişoara Dryden.

– Sînt încîntat, spuse domnul Withers şi Rosamund îşi dădu seama că el chiar vorbea serios. La fel de încîntată era şi Prudence, care uitase să mai facă reverenţa cuvenită.

– Şi, continuă Callie, dumnealui este maiorul Digby. Dar cred că deja l-ai cunoscut.

Rosamund avu din nou o uşoară tresărire, însă pricina era alta. Maiorul o interogase îndelung – şi fără să o cruţe în vreun fel – în legătură cu răpirea ei şi cu posibilele detalii pe care le-ar fi putut da despre Maitland. Digby îi păruse un om periculos.

Preţ de cîteva minute conversară pe diverse teme, iar domnul Withers vorbi cel mai mult. Era de origine engleză, spunea el, însă mai toată viaţa trăise la Charles Town, în Carolina de Sud, şi tot acolo avea să se întoarcă îndată ce îşi rezolva treburile în Anglia. Venise aici să cumpere armăsari pursînge pentru grajdurile sale şi să-şi viziteze vechii prieteni.

– Îmi va fi foarte greu să mă rup din nou de aici, zise el. Uitasem cît de frumoasă este Anglia şi cît de încîntătoare sînt englezoaicele.

Zîmbeşte prea mult, se gîndi Rosamund şi-i veni deodată în minte figura lui Richard cu unul din rarele lui zîmbete frînte.

Trebuia să alunge din minte gîndul periculos.

– Ce veţi face cu pajul dumneavoastră cînd veţi pleca din Anglia? îl întrebă Digby. Vă întreb pentru că ştiu cîţiva domni care ar da orice să-l aibă.

– A, o să-l iau pe Roland cu mine. Aş zice că ne-am ataşat foarte mult.

Şi chiar cînd Rosamund îşi spunea că lucrurile decurgeau bine, Callie schimbă subiectul conversaţiei brusc şi cu un curios entuziasm.

– Rosamund, tocmai vorbeam despre tine, îi spuse ea. Maiorul Digby zice că tu eşti convinsă de nevinovăţia lui Maitland, dar mie nu-mi vine să cred.

Tatăl ei o sfătuise să fie foarte precaută cînd se aducea în discuţie numele lui Richard. Nu trebuia să lase impresia că familia Devere era prea îngăduitoare faţă de un individ certat cu legea; altfel autorităţile ar fi putut insista să cerceteze mai îndeaproape conacul Twickenham. Aşa că Rosamund îşi alese cuvintele cu grijă.

– Nu-mi amintesc să fi spus asta.

Digby zîmbi reţinut.

– Nu cu aceste vorbe, spuse el, însă mie mi s-a părut evident faptul că eraţi – sînteţi, mă rog – de partea lui.

Withers rîse.

– O brută de-a dreptul fermecătoare, nu-i aşa? Am cunoscut mai mulţi oameni de felul acesta. Îi crezi prietenii tăi cei mai buni şi de fapt ei te înjunghie pe la spate.

Simţind observaţia aceasta ca pe o ofensă adusă inteligenţei ei, Rosamund răspunse prompt:

– Niciodată nu l-aş putea considera pe domnul Maitland o persoană fermecătoare. Ceea ce cred, însă, este că autorităţile s-au grăbit să-l declare vinovat de la bun început, fără să se străduiască să afle adevărul.

Digby se arătă iritat.

– Şi de ce credeţi asta, lady Rosamund?

– Cred că şi-a făcut duşmani puternici, care ar fi încîntaţi să-l vadă prăbuşindu-se.

– Asta-i bună, răspunse Digby, abia stăpînindu-şi furia. Dovezile împotriva lui Maitland au fost de netăgăduit. În orice caz, armata nu s-a implicat atît de mult şi nici nu a fost factor de decizie. Dacă aveţi de făcut vreo plîngere, mergeţi la autorităţile civile. Magistratura din Bow Street Office s-a ocupat de caz. Oamenii mei au fost cooptaţi abia după ce Maitland a evadat de la Newgate.

Aroganţa şi disprețul cu care i-a vorbit o iritară pe Rosamund şi o făcură să uite de orice precauţie.

– Asta nu va fi de vreun ajutor. Trebuie luat totul de la capăt. Dacă s-ar porni de la supoziţia că Maitland este nevinovat, aşa cum trebuia să procedeze oamenii dumneavoastră de la bun început, se vor ivi tot felul de semne de întrebare.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi cine l-a urît atît de mult, încît să-i înscneze crima? Care erau prietenii lui Lucy Rider în afară de oamenii cu care lucra. Cum se poate ca doi oameni –un bărbat şi un băiat – să dispară din scenă, cu atîţia alţii în preajmă?

Figura lui Digby se schimonosi de furie.

– Ceea ce mă întreb eu este ce căutaţi dumneavoastră la Newgate, lady Rosamund? A fost pură coincidenţă sau, poate, aşa aţi plănuit? Mmm?

Callie se ridică brusc din scaun.

– Maior Digby, aveţi grijă ce spuneţi. Lady Rosamund a mers la Newgate pentru că am invitat-o eu. Întrebaţi-l şi pe cumnatul meu. Charles vă poate confirma; la fel şi mătuşa Fran. Iniţiativa mi-a aparţinut. De unde era să ştiu că Maitland va încerca să evadeze?

Tocmai Prudence, timida şi şovăielnica Prudence, atrase deodată tot arsenalul de priviri tăioase şi uluite.

– Şi fratele meu este de părere că domnul Maitland este nevinovat.

Digby întoarse capul și o privi pe domnișoara Dryden ca și cînd abia atunci devenise vizibilă.

– Și, mă rog, cine este fratele dumneavoastră? întrebă el cu un dispreț ușor voalat.

– Peter Dryden, răspunse ea cu ingenuitate.

– Peter Dryden bancherul? întrebă Withers.

– Nu. Fratele meu este vicar.

– Aha. În cazul acesta nu-l cunosc.

Pentru Rosamund întreruperea a fost bine venită, temperîndu-i destul de mult pasiunea cu care vorbise pînă atunci. Acum se temea să nu fi spus prea multe. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Digby să o suspecteze că îl ajuta și îl sprijinea pe Richard.

Interveni din nou în discuție pe un ton mult mai stăpînit:

– Dacă este, într-adevăr, un criminal, atunci pe mine de ce nu m-a ucis? Nu avea nimic de pierdut. Asta mă face să mă îndoiesc de faptul că a asasinat-o pe domnișoara Rider.

Digby dădu din cap și-i răspunse pe un ton la fel de calm:

– Lady Rosamund, dumneavoastră sînteți fiica ducelui Romsey. Lucy Rider era o anonimă. Maitland nu e prost. Tatăl dumneavoastră nu și-ar fi găsit în veci liniștea pînă cînd nu v-ar fi răzbunat moartea. Însă pe Lucy Rider cine o va răzbuna?

Richard!, ar fi vrut ea să strige. *Richard îi va răzbuna moartea!* Însă își plecă ochii și spuse mai mult în șoaptă:

– Așa spune și tatăl meu.

Maiorul Digby se mai liniști un pic.

– Tatăl dumneavoastră are dreptate.

După puțin timp, Withers se ridică și spuse că era vremea să plece, deoarece își ținuse prea mult caii în picioare, pe loc. Se uită spre Digby.

– Dacă mergeți spre sediul gărzii, vă pot duce eu.

Plecară împreună și Rosamund era sigură că domnul

Withers se oferise să-l conducă pe Digby numai ca să o scutească de alte momente de tensiune. El chiar era un domn cumsecade.

Callie merse lîngă fereastră şi-i petrecu cu privirea pe cei doi oaspeţi.

– Iartă-mă dacă am fost prea nepoliticoasă, dar mie nu-mi place omul ăsta deloc, îi spuse Rosamund.

Callie pufni în rîs.

– Poţi să fii oricît de nepoliticoasă doreşti. Nu doar pe tine te acuză că l-ai ajutat pe Maitland să evadeze de la Newgate. Pur şi simplu este obsedat de Maitland şi nu-mi dau seama de ce.

– Totuşi a fost ceva şi cu Newgate, nu? spuse Rosamund gînditoare.

Callie veni de la fereastră.

– Cum?

Rosamund dădu din cap, alungînd, parcă, un gînd nedorit.

– Nu ştiu. Am spus şi eu aşa. Callie, ia priveşte pe fereastră şi spune-mi ce vezi.

Callie se supuse şi se uită din nou afară.

– Nimic. Ia stai puţin. Păi pot să-ţi spun ce *nu* văd. Nu văd trăsura tatălui tău cu toţi vizitiii şi călăreţii care te însoţesc de obicei.

Asta aşteptase Rosamund.

– Gata, asta ţine de trecut acum, spuse ea. De acum înainte voi călători în propria trăsură, ca oricare altă doamnă. Bineînţeles, deocamdată nu am trăsura mea, dar o voi avea. Nu mai vreau să mă tot împiedic de valeţi. Voi trăi ca oricare altă fată.

Callie dădu din cap, punînd la îndoială hotărîrea lui Rosamund.

– Noi am mai vorbit şi altă dată despre treburile astea şi tot degeaba.

– Acum vorbesc serios. Știi, până la urmă am spart gheața. Am închiriat o casă chiar lîngă Bloomsbury. Dacă o să-mi placă, am posibilitatea să o cumpăr până la sfîrșitul anului.

Nici una nu băgase de seamă cînd se trezise mătușa Fran, dar o auziră deodată exclamînd:

– Bravo, Rosamund. Asta da realizare. Bloomsbury, ai spus? Păi nu e departe. Ce-ar fi să mergem chiar acum să vedem casa?

– Mătușă Fran, mi-ai luat vorba din gură, spuse Rosamund.

George Withers intră vijelios în biroul său și se repezi la masa pe care se aflau carafele cu băuturi și paharele. Dădu pe gît primul pahar, după care își mai turnă unul; apoi merse la fereastră și privi în gol, spre Bond Street. Mîinile îi tremurau nu de teamă, ci de furie.

Digby nu era bun de nimic! Era un prost dacă își închipuia că-l va putea înlocui pe Maitland în funcția de comandant. Aștepta să vadă ce se întîmplă în loc să *provoace* lucrurile să se întîmple cum își dorea.

Mai luă o gură de coniac și rememoră conversația din casa doamnei Tracey. *Peter Dryden,* vicarul. Era singura persoană din Anglia care putea fi o amenințare pentru el, întrucît Dryden îl cunoscuse pe adevăratul Withers. După cîteva clipe de reflecție, se calmă. Nu avea cum să-l întîlnească pe vicar, cel puțin nu în cercurile pe care le frecventa el. Cu toate acestea, îi cunoscuse sora. Iată ce lucruri s-au putut întîmpla.

Dacă planurile lui ar fi mers, pînă acum Maitland ar fi fost spînzurat, iar el ar fi plecat din Anglia.

Gîndul acesta îl înfurie. În plus, mai era și lady Rosamund Devere. Din partea ei se aștepta doar la necazuri.

Luă din nou o înghițitură zdravănă de coniac, gîndindu-se bine la ce avea de făcut. Spre deosebire de Digby, el nu aștepta

ca lucrurile să se petreacă de la sine. Mai întîi avea să se ocupe de lady Rosamund, apoi se va gîndi şi la Peter Dryden.

Se urcară toate patru într-o birjă şi, deşi călătoriră cam înghesuite, nu dură mult şi ajunseră la casa pe care o închiriase Rosamund.

– Păi tu ai spus Bloomsbury, spuse Callie, iar aici sîntem în Somers Town. Nu te avantajează deloc nici dacă vrei să faci cumpărături, nici dacă vrei să-ţi vizitezi prietenii.

– Ei, asta-i bună, interveni mătuşa Fran. Bloomsbury e doar la cîţiva paşi de-aici. Şi sînt destule magazine şi birje, nu-i aşa? Doar am trecut pe lîngă ele cînd am venit aici.

– Şi totuşi, insistă Callie, e suficient de izolat. Mie îmi place să văd ce mai fac vecinii mei şi ei să mă vadă pe mine. Aşa te afli în mai mare siguranţă.

Rosamund plăti birjarului, ştiind că la doar cinci minute de acolo putea găsi o altă birjă, şi se alătură celorlalte doamne, oprindu-se în faţa porţii de fier.

– Încă nu am cheile, zise ea. Din cauza asta sînt porţile închise. Dar trebuie să fie un îngrijitor înăuntru, Fenton. O să ne deschidă el.

Intrară pe o poartă mai mică şi porniră agale către casă. Era construită în stil georgian, cu ferestre mari ce dădeau – în partea de sud – spre o peluză întinsă. Rosamund începu să le atragă atenţia asupra diverselor aspecte pozitive ale casei: păşunea pentru cai, grajdurile, pădurea în care hălăduiau căprioarele.

– De-aici vine şi numele casei, spuse ea. Woodlands*.

Îngrijitorul era un om foarte amabil, grizonat şi îndată se

* Tărîmul pădurilor (n. t.).

oferi să le servească, în salonul roz, cu ceai. Aşa că după jumătate de oră doamnele îşi luau ceaiul şi puneau la cale o zi numai pentru cumpărături şi pentru comandat materiale pentru draperii şi tapiserie.

La scurt timp, Callie şi mătuşa Fran intrară într-o cameră ce semăna cu o seră, foarte însorită şi care dădea spre peluza din faţă, lăsîndu-le singure pe Rosamund şi pe domnişoara Dryden.

– Vreau să ştiţi că vă admir mult pentru felul în care i-aţi luat apărarea domnului Maitland, spuse domnişoara Dryden cu reţinere, ca de obicei. Aţi fost nemaipomenită în discuţia cu maiorul Digby! Aş fi vrut să spun eu însămi toate lucrurile pe care le-aţi spus dumneavoastră.

Rosamund o privi curioasă.

– Tu crezi că este nevinovat?

Domnişoara Dryden încuviinţă, dînd din cap.

– Dar niciodată nu mi-ai pomenit aşa ceva în timpul procesului.

– Nu, pentru că dumneavoastră susţineaţi că e vinovat ca păcatul însuşi, iar eu nu voiam să vă contrazic.

Iată preţul pe care-l plătea pentru că era fiică de duce.

– Îţi dau voie să mă contrazici ori de cîte ori crezi că este necesar, bine?

Domnişoara Dryden zîmbi bucuroasă.

– Vă mulţumesc. Dar, după cum v-am spus, şi eu cred în nevinovăţia lui.

Rosamund oftă.

– Puţină lume ar fi de acord cu noi.

– Fratele meu este. Şi-l aminteşte foarte bine pe domnul Maitland de cînd era la Cambridge.

Rosamund se rezemă de spătarul scaunului, uluită:

– Fratele tău îl *cunoaşte* pe domnul Maitland?

– Au fost colegi la Cambridge. Peter mi-a spus că, deşi era foarte introvertit, domnul Maitland nu umbla cu ascunzişuri ori cu nedreptăţi. În veci n-ar fi putut-o ucide pe fata aceea. Ştiţi – domnişoara Dryden ezită o clipă înainte să continue –, la Cambridge s-au întîmplat nişte lucruri urîte şi s-a dat vina pe Maitland. O privi apoi pe Rosamund fix în ochi. Însă a fost reabilitat. Iar Peter nici acum nu-şi poate ierta faptul că s-a îndoit de el. Şi-a jurat să nu mai facă niciodată greşeala asta.

Rosamund era tot mai entuziasmată.

– A pomenit vreodată fratele tău de un băiat cu numele de Frank Stapleton?

Domnişoara Dryden răspunse rar, nevenindu-i să creadă:

– Era celălalt, vinovatul.

– Şi acum unde este? Ştii cumva?

– Imediat după ce a părăsit Cambridge a plecat în Canada. Peter a auzit că acolo ar fi şi murit.

Şi cu asta, se gîndi Rosamund, s-a sfîrşit. Sau poate nu. N-ar fi rău să stea de vorbă cu fratele lui Prudence. Poate că Frank Stapleton avea vreun prieten care ar putea fi dornic să-i răzbune ruşinea. Poate că Peter Dryden nu era atît de inocent cum îl zugrăvise sora lui. Nu toţi vicarii erau oameni fără pată.

Sau poate că-şi făcea ea speranţe deşarte.

– De-am putea face ceva care să-l ajute pe domnul Maitland, spuse domnişoara Dryden. E groaznic să fii condamnat pentru o crimă, mai ales dacă n-ai comis-o, nu-i aşa?

Rosamund îşi aminti de hotărîrea pe care o luase de a face tot ce îi stătea în putinţă să îi reabiliteze numele lui Richard, hotărîre la care renunţase cînd ducele o prevenise că Richard nu-i va fi deloc recunoscător dacă se va băga în problema aceasta.

– Poate că *este* totuşi ceva ce am putea face, spuse ea.

Domnişoara Dryden o privi întrebător:

– Ce anume?

– Întocmai ce am sugerat eu. Să ne întoarcem de unde a pornit totul şi să punem martorilor întrebări, doar că de data aceasta o să plecăm de la ipoteza că domnul Maitland e nevinovat.

Chiar în clipa aceea, Callie intră în salon.

– Cred că asta e isprava lui Richard Maitland, Rosamund, spuse ea cu o voce uşor stridentă. Cred că ceva tot s-a întîmplat cînd te-a răpit şi asta te-a determinat să te stabileşti singură undeva.

Rosamund se grăbi să-i răspundă:

– Să ştii că ai dreptate. Cînd viaţa îţi atîrnă de un fir de păr nu se poate să nu te gîndeşti cum ai trăi-o, de fapt, dacă ai reuşi să scapi.

Callie rîse amuzată.

– I-auzi ce spune lady cea fricoasă! Dacă Richard Maitland m-ar fi răpit pe *mine, aş fi profitat* din plin de fiecare secundă.

Rosamund nu avea nici cea mai mică dorinţă de a asculta un elogiu adus de Callie lui Richard Maitland, aşa că se arătă îngrijorată de ora înaintată şi spuse că era musai să se întoarcă în Manchester Square, unde trebuia să-l întîlnească pe Caspar.

18

Era cea mai ciudată aniversare la care participase Richard vreodată. Oaspeții nu aduseseră daruri pentru Rosamund, ci pentru oamenii săraci din parohie. Se pare că aceasta era tradiția: să se strîngă bani pentru săraci ori de cîte ori era ziua de naștere a unui Devere, iar ducele dubla suma care se aduna.

Așa procedau cei bogați.

Ca de obicei, vremea se dovedi capricioasă. Dimineața însorită a fost pînă la urmă alungată de vîntul care bătea destul de puternic dinspre Marea Nordului, aducînd cu el ploi reci. Doamnele, care se îmbrăcaseră ca niște zîne pentru balul lui Rosamund, se văzură silite să se înfășoare în șaluri, ca să nu le doboare frigul. Așa stăteau lucrurile în casă.

Afară, valeții cu umbrelele deschise dădeau fuga pe scări să îi întîmpine pe noii sosiți. Copertina pregătită pentru petrecere era gata să fie luată de vînt, așa că toți grădinarii, împreună cu alți argați, se străduiau să o fixeze zdravăn, să nu cumva să se desprindă din cauza rafalelor. Și toate acestea se petreceau în ploaie. Era limpede, nervii începeau să se întindă la maxim.

Richard era deja enervat la culme. Fusese îmbrăcat ca un filfizon din secolele trecute, cu o perucă pudrată, din pricina căreia îl mînca tot capul. Se întreba înspăimîntat dacă nu cumva peruca avea păduchi, însă chiar dacă avea, nu putea face nimic fără să atragă atenția asupra lui. Era exact ca în armată, ca atunci cînd stătea de strajă. Se afla chiar la capătul imensei săli de bal,

lîngă uşile cu oglinzi care despărţeau sala de seră, unde avea să se servească cina, iar el trebuia să-i invite pe oaspeţi acolo abia după ce se sfîrşeau pregătirile.

Ducele avusese dreptate – chiar dacă ar fi venit propria lui mamă, i-ar fi fost imposibil să îl recunoască. Nimeni nu-l recunoscu – nici ducele, nici lorzii Caspar şi Justin, nici domnişoara Dryden şi nici prietena lui Rosamund, doamna Tracey, cea care avusese ideea nebunească de a-l vizita la Newgate. Erau cu toţii acolo, în sala de bal, şi îşi plimbară privirile pe deasupra lui, fără ca măcar să-l observe. Nici Rosamund, culmea, nu-l recunoscu.

El însă o descoperi îndată în mulţimea aceea, cu toate că mai toate tinerele erau îmbrăcate asemănător, cu rochii subţiri, fine, delicate. Nu îl mai interesa cîte servitoare se străduiseră să o îmbrace sau să îi *aranjeze părul în acel mănunchi de bucle* întunecate, prinse într-o cunună de flori proaspete, naturale. Meritase efortul. Niciciînd nu fusese mai încîntătoare.

Nu era pentru prima dată cînd era vrăjit de frumuseţea ei, însă în seara aceasta Rosamund era cu totul altfel. Nu părea nici arogantă, nici plictisită de compania în care se afla. Era plină de viaţă. O privise întreaga seară. Ea deschisese balul, dansînd tradiţionalul vals cu prinţul Michael şi toată lumea rămăsese mută de admiraţie, de parcă nu mai văzuse niciodată un bărbat şi o femeie valsînd. Nu ratase nici un dans. Însă, acum, stătea cu domnişoara Dryden şi cu doamna Tracey la marginea ringului de dans.

Spera ca schimbarea aceasta să nu i se datoreze nătîngului aceluia de prinţ. Tare ar fi vrut să ştie ce era în mintea ei.

Rosamund se frămînta cum să găsească un partener pentru Prudence Dryden. Nu se pricepea cine ştie ce la formarea cuplurilor; ea nu voia decît ca prietena ei să vadă că mai erau şi alţi bărbaţi interesanţi în afară de Caspar. Cu planul acesta în minte, îi încurajase pe toţi tinerii domni care o vizitaseră în

săptămîna aceea să mai poftească şi încercă să le atragă, discret, atenţia asupra lui Prudence, însă fata asta îşi era cel mai mare duşman. Nu se lamenta, nici nu îşi lua un aer de adîncă suferinţă. Zîmbea, era politicoasă, dar nimeni nu putea trece de zidul acela de reţineri.

Nici măcar ea nu putea trece dincolo de această rezervă şi asta o contraria. În dimineaţa aceea se întorseseră acasă din plimbarea lor mai apropiate ca niciodată, iar acum reveniseră la relaţia de dinainte, de politeţe, între două persoane care abia dacă se cunosc.

De vină se putea să fie şi Caspar. Poate tocmai durerea dragostei neîmpărtăşite o făcea pe Prudence să fie aşa. Rosamund, în schimb, nu simţea la fel. Era ferm hotărîtă să nu se lase compătimită, şi mai ales de către bărbatul care o respinsese.

Tocmai de aceea acceptase ca balul să se organizeze, în loc să se încuie în cameră şi să-şi plîngă de milă. Nu voia ca familia şi prietenii să se îngrijoreze din pricina ei. Şi, mai mult decît orice, nu voia ca lui Richard să-i pară rău pentru ea.

De cînd se aflau la Twickenham nu schimbaseră mai mult decît saluturile impuse de relaţia dintre un servitor şi stăpîna lui. Ducele subliniase cît se putea de clar şi de înfricoşător pericolul de a-l da în vileag. Siguranţa lui Richard depindea de anonimatul său absolut. Aşa că Rosamund se străduise să-l ignore. Însă noaptea îi vedea căsuţa de la fereastra dormitorului şi nu se aşeza în pat pînă ce nu vedea stingîndu-se luminile din camera lui.

Chiar în clipa aceea se apropie de ele Justin; sosise la timp pentru a dansa cu Prudence, dans pe care Rosamund îl plănuise de dinainte. De fapt, ea îşi dăscălise bine fraţii înainte de bal – fără furişări la jocurile de cărţi, la biliard sau pe terasă la fumat trabucuri greu mirositoare. La balul ei nu voia să vadă

bărbații retrăgîndu-se grupuri, grupuri.

– Ei bine, Roz, zise el, am venit. Problema este că am uitat care...

Își înghiți imediat cuvintele cînd văzu privirea speriată a lui Rosamund. Clipi de cîteva ori, apoi o observă pe domnișoara Dryden, după ce sora lui își plimbase insistent privirea de la ea la el și invers. În cele din urmă continuă, de-a dreptul lamentabil:

– Am uitat unde mi-am pus mănușile.

– Caută în buzunar, îi zise Rosamund, simulînd un zîmbet.

Justin vîrî mîna în buzunar și își scoase mănușile albe. Și le puse, apoi făcu o plecăciune către Prudence.

– Domnișoară Dryden, îi spuse, îmi acordați onoarea de a dansa împreună?

Domnișoara Dryden făcu o reverență, murmură că plăcerea era a ei și îl lăsă pe Justin să o conducă pe ringul de dans.

Callie, care o văzuse pe Rosamund tot schimbîndu-se la față, îi spuse deodată:

– Foarte înduioșător, Rosamund, n-am ce zice; dar n-o să meargă. Domnișoara Dryden n-o să devină nicicum revelația balului.

– Dar nici nu mă aștept la asta, răspunse Rosamund, fără să fie atentă. Ochii ei îi urmăreau pe Prudence și pe Justin. Aș vrea doar să înțeleg de unde vin schimbările acestea la ea.

Pe Callie nu o interesau nici domnișoara Dryden, nici toanele ei.

– Tu îți dai seama că toată lumea de-aici așteaptă ca pînă la încheierea serii tatăl tău să anunțe logodna ta cu prințul Michael?

Ideea chiar o surprinse pe Rosamund.

– Atunci vor fi cu toții dezamăgiți.

– Păi, în cazul acesta, el ce caută aici?

– Nu i-am putut retrage invitația la balul meu și nici n-am

intenționat s-o fac. Faptul că nu mă voi căsători cu el nu înseamnă că trebuie să mă port grosolan.

– Ai grijă, Roz, altfel fie că-ți convine, fie că nu, ai să te trezești într-una din zile deja măritată cu prințul.

Rosamund își privi, curioasă, prietena.

– De ce crezi asta?

Callie ridică din umeri.

– Ești genul de fată căreia i se întîmplă numai lucruri previzibile. Și cînd eram mici făceai întotdeauna ceea ce aștepta toată lumea de la tine.

Rosamund tocmai se pregătea să-și arate indignarea, cînd îl zări cu coada ochiului pe prințul Michael la marginea ringului de dans, îmbrăcat după cum îi cerea rangul militar: cu tunică albă și pantaloni negri. Privea în jur ca și cînd și-ar fi căutat o parteneră de dans.

– Hai să ne plimbăm puțin, îi zise Rosamund lui Callie.

După care se strecurară pe o ușă, ieșind într-un hol de marmură, cam întunecat. Din loc în loc erau scaune, însă puțină lume se afla acolo, căci orchestra începuse din nou să cînte și perechile merseră iar la dans.

Se apropiară de una dintre ferestrele care dădeau spre parc. Nu se distingea mare lucru în noapte, însă vîntul se auzea șuierînd printre stîlpii aflați în curtea din fața casei.

Se vedeau argații care aprindeau felinarele stinse de vînt. Callie spunea ceva, însă Rosamund era cu mintea departe. Îi urmărea pe argați, încercînd să-și dea seama dacă nu cumva era și Richard printre ei.

– Rosamund, m-ai auzit?

– Cum?

– Am zis că nu m-ar surprinde ca tu să știi mai multe despre Maitland decît mărturisești.

Rosamund își simți inima bătînd cu putere.

– Ca de exemplu?

Callie zîmbi.

– Nu știu. Dar cînd vorbești despre el am impresia că voi doi ați devenit destul de apropiați in săptămîna cît ați stat împreună. Ți s-a confesat cumva?

– Nu fi caraghioasă! exclamă Rosamund, destul de convingătoare în împotrivirea ei.

Auzi pași, se întoarse și tresări. În lumina lumînărilor, văzu un bărbat cu o înfățișare aproape sinistră, dar cînd făcu încă un pas spre ea, îl recunoscu. Era Charles Tracey, cumnatul lui Callie.

– Charles, spuse aceasta, ne-ai speriat. Nu știi că cei care trag cu urechea nu aud lucruri bune despre ei? Îl privi cu ochi iscoditori, după care îi spuse plictisită: Charles, a fost o glumă. Tu trebuia să rîzi și să-mi dai un răspuns pe măsură.

El chiar rîse scurt, apoi se întoarse spre Rosamund.

– Cred că dansul acesta mi l-ai promis mie. Nu e prea tîrziu. Cuplurile încă se formează.

Ca să compenseze lipsa de tact a lui Callie, Rosamund îi zîmbi cu căldură. Bietul de el părea un cîine bolnav. Suferind și ea din aceeași cauză, Rosamund devenise expertă în ceea ce privea iubirea neîmpărtășită.

De-ar fi știut și Icacul!

Abia la sfîrșitul dansului își dădu seama că nu-i promisese nici un dans lui Charles Tracey. Avea ciudatul sentiment că lucrurile nu stătea întocmai cum păreau – Prudence, Callie, Charles –, însă nu putea realiza ce nu era în regulă.

Alungîndu-și neliniștea, plecă să o caute pe mătușa Fran, știind sigur că avea să o găsească la jocurile de cărți. Se înșelase din nou. Mătușa Fran nu era de găsit.

La miezul nopții ușile serei se deschiseră și se anunță cina. Nu era ceva prea pretențios: platourile cu variate mîncăruri se

aflau așezate pe mese lungi, astfel încît oaspeții să se poată servi. Ideea inițială fusese ca fiecare să-și ia farfuria și să iasă afară, pe terasă, după care să se plimbe agale pe numeroasele alei, de unde să admire lacul și cascada ori să se oprească la foișor. Însă vremea se împotrivise și doar cîțiva îndrăzneți se încumetară să iasă afară.

Rosamund știa că nu va putea mînca nimic. Lipsa apetitului era una dintre simptomele suferinței sale, însă cel puțin dispăruse acel sentiment de neliniște. Totul era așa cum trebuia. Mătușa Fran era împreună cu celelalte doamne de vîrsta ei, dînd roată meselor ca niște rîndunele care ciripeau de zor, aplecîndu-se asupra fiecărui aperitiv care li se părea mai interesant; Callie nu mînca, ci stătea de vorbă, povestea ceva care pur și simplu îi vrăjise auditoriul, iar Charles Tracey se afla și el în preajma ei. Pe cînd Prudence, ei bine, poate că pînă la urmă Prudence chiar *era* revelația balului. Se afla în compania lui Justin și a prințului Michael și amîndoi păreau dornici să-i capteze atenția.

Cît despre ea, Rosamund trecea de la o masă la alta, petrecînd cîteva minute cu fiecare oaspete, nu atît de dragul conversației, cît mai ales pentru a încerca să-i cunoască mai bine. Îi făcuseră destul rău vorbele lui Richard cînd o acuzase de prea mare aroganță atunci cînd nu „coborîse" printre celelalte doamne la balul acela din Lisabona. Abia acum își dădea seama că fusese preocupată doar de ea, cînd de fapt ar fi trebuit să-i pese și de sentimentele celorlalți. Era destul de greu. Unii nu priveau dincolo de imaginea pe care o impunea rangul ei și era suficient ca ei să înceapă cu tot felul de lingușiri și atenție exagerată, pentru ca ea să se retragă în propria lume.

Tocmai se apropia de următoarea masă, cînd un valet se opri în fața ei, împiedicînd-o să treacă.

– Un pahar cu vin, lady Rosamund? o întrebă el reverențios.

Rosamund privi spre tava de argint pe care se înălțau paharele de cristal.

– Nu, mulțumesc.

Însă cînd vru să treacă pe lîngă el, îi bloca din nou drumul.

– Ia paharul de vin, Rosamund, îi zise el pe un ton aproape poruncitor.

Ar fi recunoscut vocea aceea și dintr-o mie.

Îl privi curioasă. Era Richard, însă nu așa cum îl știa ea. Avea guler și manșete dantelate; deasupra purta un frac de culoarea smaraldului pe care se împleteau fireturi aurii și care avea manșetele frumos întoarse. Iar peruca sa pudrată îi încadra armonios asprimea chipului.

Era splendid.

Rosamund luă un pahar cu vin de pe tavă, îl duse la gură și bău.

– La foișor peste cinci minute, îi zise Richard, după care se îndepărtă.

Rosamund privi în urma lui. Veșmîntul său se termina în jos cu pantaloni din satin alb și ciorapi de mătase. Ochii îi rămaseră fixați pe picioarele lui și, gînditoare, sorbi din nou din paharul cu vin. Apoi plecă să își caute șalul.

Foișorul nu era departe de casă, însă lui Rosamund îi luă ceva vreme pînă ajunse; trebuise să ocolească un grup de bărbați care ieșiseră pe terasă să-și savureze trabucurile. Argații renunțaseră să mai aprindă felinarele care se stinseseră și se chinuiau acum să strîngă copertina. Rosamund îi auzi blestemînd ploaia și făcînd tot felul de glume pe seama valeților dinăuntru și a vieții ușoare pe care o duceau aceștia.

Pînă să ajungă la foișor, care nu era altceva decît un chioșc cochet, delicat construit, Rosamund își zise că ar fi fost mai

bine dacă şi-ar fi luat şi umbrela. Ploaia era destul de măruntă, iar şalul nu o proteja mai deloc.

Richard se afla deja acolo. Stinsese toate lumînările, în afară de una singură; Rosamund mai observă că îşi îndepărtase peruca şi dantela de la gît şi încheieturi. Cînd îl auzi şoptindu-i numele, inima îi tresări.

– N-am putut pleca fără să îmi iau rămas-bun de la tine, îi spuse el.

Se aştepta la orice, însă nu la asta. Cel puţin nu încă. Se afla doar de o săptămînă la Twickenham şi trebuia să rămînă măcar două, pînă ce autorităţile renunţau să-l mai caute. Harper ar fi trebuit să o anunţe, sau măcar tatăl ori fraţii ei. Avea nevoie de timp să se pregătească pentru momentul acesta.

I se strînse inima cînd îl privi. Chiar nu-şi dădea seama prin ce trecea ea? Desigur că nu. El nu avea idee ce însemna să iubească. De fapt, nu era vina lui. Pur şi simplu aşa a fost să fie.

Să nu devii un alt Charles Tracey, îşi spuse ea cu asprime, înghiţindu-şi lacrimile gata să-i tulbure privirea.

– Tatăl meu ştie?

– Încă nu. M-am gîndit să vorbesc mai întîi cu tine.

Rosamund încuviinţă dînd din cap, ştiind prea bine că nu era chip să i se împotrivească nicicum lui Richard Maitland atunci cînd lua o hotărîre.

– Şi încotro vei pleca?

– E cel mai bine să nu ştii.

Rosamund reuşi să-şi păstreze stăpînirea de sine.

– Am mai discutat, parcă, despre asta. Aceeaşi întrebare, acelaşi răspuns. Numai că de data asta nu mă voi mai simţi jignită.

Zîmbind, Richard îi răspunse:

– Dacă n-am avut încredere în tine, asta a fost pentru că nu

te cunoșteam. Acum te cunosc bine, te respect și te admir mult. Tu faci mare cinste numelui pe care îl porți.

Rosamund era dezamăgită. Începea să vorbească asemenea acelora care o tratau cu multă considerație doar pentru că era fiică de duce. Ce era cu Richard de i se adresa astfel?

– Așadar, Richard, de data asta chiar ne luăm rămas-bun, nu-i așa?

– Da.

Unul dintre ei trebuia să plece primul, însă fata nu se putea clinti din loc.

– *Ar trebui* să plec, spuse ea, nădăjduind... nădăjduind... că nu se va sfîrși așa.

Și nu se sfîrși. Richard făcu un pas către ea.

– Înainte de a pleca aș vrea să-ți vorbesc despre ceva anume.

Toate speranțele ei se năruiră. Nu era nimic tandru pe chipul lui, în glasul sau în gesturile lui. Tatăl ei adopta aceeași atitudine binevoitoare cînd urma să-i țină o predică despre ce era bine *pentru ea*.

Iar lady nimic nu ura mai mult decît astfel de prelegeri.

– Da? spuse Rosamund.

Richard zîmbi.

– E vorba de prințul Michael.

Rosamund nu-i zîmbi.

– Ce e cu prințul Michael?

Nu știa cum să abordeze problema într-un mod delicat, așa că trecu direct la subiect :

– Rosamund, nu te căsători cu el. Nu e potrivit pentru tine. Îți cer asta pentru binele tău. Și este valabil pentru toți coteii ceilalți care ți-au dat tîrcoale întreaga săptămînă. Nici ei nu sînt pentru tine. De ce te grăbești să te căsătorești? Mai acordă-ți timp. Sînt sigur că într-una din zile ai să găsești omul potrivit.

– Şi cum o să-mi dau seama că este omul potrivit? îl întrebă ea galeş, zîmbind.

Richard îşi încrucişă braţele la piept şi o privi atent. Rosamund avea obrajii îmbujoraţi, pieptul îi era frumos definit şi înălţat de corsetul care se ghicea sub rochie, iar privirea îi ardea. Se oprise chiar în dreptul uşii, încît el n-ar fi putut ieşi fără să o dea la o parte. Ei bine, trebuia să fie atentă, căci lui îi ajunsese să o tot vadă săptămîna aceea în compania atîtor bufoni. Încerca din răsputeri să-şi păstreze judecata limpede. De ce nu înţelegea Rosamund că el nu-i voia decît binele?

Încă nu era pregătit să renunţe.

– În nici un caz nu este prinţul Michael, răspunse Richard în cele din urmă. Mai întîi pentru că te vei simţi la fel de sufocată în rolul de prinţesă, cum te-ai simţit ca fiică de duce. Tu ai nevoie de cineva care să te încurajeze să fii stăpînă pe viaţa ta, care să te înveţe ce este aventura.

– Îţi mulţumesc, spuse Rosamund, însă sînt decisă să fiu stăpînă pe viaţa mea, indiferent dacă mă voi căsători sau nu cu prinţul Michael.

– N-o să fii în veci fericită lîngă el! Bine, o să dau Cezarului ce-i al Cezarului. Pe ringul de dans nu are egal, dar asta nu e suficient pentru a întemeia o familie alături de el. În fiecare noapte va veni în camera ta, în patul tău. Eşti pregătită pentru asta?

Cînd intrase în foişor tremura. Acum ardea. Îşi lăsă şalul pe un scaun şi se întoarse către Richard.

– Aha, despre asta era vorba, spuse ea dezaprobator. Din neînsemnata mea experienţă pot spune că se pune prea mult preţ pe ceea ce fac în pat un bărbat şi o femeie. Însă un bărbat care ştie să danseze este, fără îndoială, o achiziţie bună. Tu ştii să dansezi, Richard?

– Nu, nu ştiu!

– Păcat.

Privirea lui se înnegură.

– Cînd vorbeşti despre neînsemnata ta experienţă, să înţeleg că te referi la cea pe care ai avut-o cu mine?

Rosamund zîmbi ironic.

– Doar nu crezi că eşti singurul bărbat drăguţ care m-a sărutat.

– În adăpostul acela aşa mi-ai spus.

– Dar asta s-a întîmplat acum o săptămînă, spuse ea, foarte degajată. Să nu-ţi închipui că nu am recuperat timpul pierdut. Rosamund, observîndu-i cu satisfacţie focul din priviri, mai răsuci puţin cuţitul în rană. Să spun drept, nu ştiu de ce faci atîta caz. În definitiv, sărutul unui bărbat nu se deosebeşte cu nimic de al altuia.

Remarca avu efectul scontat. Richard nu susţinuse niciodată că era desăvîrşit în a face o femeie să simtă fiorii unei atingeri, însă, la naiba! sărutul lui nu putea fi uitat atît de uşor. Avusese femei nenumărate, însă ceea ce îl irita cel mai tare era că ultima dată cînd o sărutase pe Rosamund se simţise zguduit cu totul, iar sărutul lui nu însemna pentru ea mai mult decît al următorului bărbat? Cine altcineva o sărutase cînd el nu o putuse vedea?

Nici un bărbat nu ar fi îndurat atîtea.

I se congestionase întreg corpul cînd îi prinse umerii şi o trase spre el. Acesta avea să fie un sărut pe care ea să nu-l mai uite.

Rosamund era pregătită pentru momentul de violenţă pe care îl prevăzuse şi pe care îl provocase cu bună ştiinţă; însă dacă el era furios, ei bine, la fel era şi ea. Doar îl iubea. Chiar dacă nu merita. Iar el trebuia să ştie. În schimb, îşi redusese pasiunea la nivelul cel mai meschin. *Patul*. Doar la asta se putea gîndi un bărbat?

– Ia stai puţin...

Însă vorbele i-au fost întrerupte cînd gura lui Richard îi

acoperi buzele, cu o patimă care friza nebunia. Bărbatul întîlni niște buze la fel de împătimite. Rosamund îi răspundea, îi întorcea furia dezlănțuită cu una la fel de clocotitoare. Își lipi trupul de al ei și o simți venind hotărîtă spre el. Gurile lor se contopiră într-un sărut în care fiecare încerca să-l stăpînească pe celălalt. Iar cînd îi privi ochii, fulgerele din privirea ei se ciocniră cu ale lui.

Respirau greu, însă fiecare încerca parcă să folosească aerul celuilalt. Pasiunea era covîrșitoare. Ea scînci. El gemu.

Richard o sărută din nou, însă fata nu-și mai simți sîngele arzînd sau inima bătînd cu putere. Era ceva mai mult de atît. Întregul ei trup tremura de dorință. Abia în acel moment își dădu seama că, de fapt, nu știuse niciodată ce însemna apropierea dintre un bărbat și o femeie. Nu era ceva plăcut. Nu era un erotism delicat. Era o împletire de văpaie, durere și dorință. Dar mai ales durere.

Simțind în trupul ei plăcerea, puterea de stăpînire a bărbatului slăbi și mai tare. Doar un sărut, își spuse, dar știa că e mai mult de atît. Sărut, da, însă prin el o făcea să simtă din plin plăcerea fără a-i îndepărta veșmintele. Îi sărută prin rochie sînii, strîngîndu-i ușor între dinți, alintîndu-i cu gura, pînă îi simți întărindu-se. Iar mîinile lui căutau, cucereau, frămîntau teritorii peste care acum se simțea stăpîn. Nu era de ajuns.

Îi ridică rochia și îi prinse coapsele într-o mîngîiere sălbatică, cînd, deodată, auzi strigîndu-se numele ei. Se opri și ascultă atent. Vocea se auzi din nou. Cunoștea prea bine glasul acela.

– Prințul Michael, spuse el aproape răstit.

– Cum? Rosamund încă nu-și revenise. Se sprijini cu amîndouă mîinile de pieptul lui.

– Prințul Michael, repetă Richard. Cred că te caută.

Gîndul la prinț era cel mai sigur calmant pentru dorința lui.

Richard netezi mai întîi rochia fetei (ea încă era uluită de tot ce se întîmplase), apoi hainele sale, după care făcu un pas înapoi.

– Pasiunea, Rosamund, îi zise el. La asta va trebui să renunți dacă te căsătorești cu prințul Michael. Tu ești o femeie cu sînge clocotitor. Să nu te transformi într-o ființă rece, inertă.

Și spunîndu-i asta, se întoarse și ieși.

Rosamund își simți picioarele moi, însă reuși să pășească pînă la cel mai apropiat scaun. Se așeză, cu ochii larg deschiși; își atinse buzele fierbinți, sînii care încă o dureau în urma sărutărilor lui, apoi își coborî mîna spre pîntece și, mai jos, unde simțea o altă durere.

Toate acestea de la un sărut?

Tocmai voia să plece, cînd Richard intră din nou.

– Am uitat să-ți spun la mulți ani, zise el, și să-ți dau cadoul.

Rosamund întinse mîna cu un gest mecanic pentru a primi obiectul pe care i-l întinse Richard.

– A fost un incendiu, continuă el, și asta e singura piesă care a supraviețuit. Am păstrat-o de cînd eram mic, să-mi aducă noroc.

Apoi ieși.

Rosamund desfăcu palma și privi. Era o piesă de șah, un rege medieval, șlefuit, din lemn de abanos și care avea marginile arse. Avea o figură tare mîhnită.

Ea nu știa dacă să rîdă sau să plîngă.

Richard tocmai se apropia de conac cînd auzi glasurile unor bărbați strigînd. Parcă se pornise o luptă. Cînd ajunse în fața conacului își rări pașii. Copertina se desprinsese și era gata să fie luată de vînt. Majordomul făcea semne disperate, arătîndu-le oamenilor pe unde să se îndepărteze de terasă, în timp ce el se chinuia să lege copertina la loc.

Cîțiva dintre valeții dinăuntru fuseseră aduși afară să dea

o mînă de ajutor, însă tocmai de aici pornise necazul. Ei nu se înțelegeau deloc cu argații, așa că începuseră să strige unii la alții. Dacă majordomul nu reușea să-i potolească, cearta avea să degenereze într-o revoltă de proporții. De Harper ar fi fost nevoie acolo. Însă acesta era ocupat cu vizitiii oaspeților și cu echipajele lor.

Nu avea nici o tragere de inimă să-și reia rolul și nu credea că i se va observa lipsa, așa că își ridică gulerul și porni către coliba lui. Potecile ar fi trebuit să fie bine luminate, însă o mare parte dintre felinare fie arseseră de tot, fie fuseseră stinse de vînt. Se vedeau însă luminile de la grajduri, așa că se orientă după ele.

Se mai zăreau și alte lumini, o parte indicînd prezența trăsurilor aliniate pe aleea principală, așteptînd venirea stăpînilor, altele licărind în partea cealaltă a lacului – trăsurile care deja plecaseră.

Petrecerea fiind pe sfîrșite, Rosamund era, desigur, în casă, luîndu-și rămas-bun de la invitații săi. Poate că deja își anunțase logodna. Doar de aceea o căutase prințul Michael.

Ei bine, spera să îi fi dat o lecție pe care să nu o uite.

Gura i se schimonosi într-un zîmbet care numai amuzament nu exprima. De fapt, lui își dăduse o lecție și asta îl măcina teribil. Întotdeauna se considerase un om chibzuit, însă în ultima jumătate de oră se purtase ca un școlar capricios. Nu la fericirea lui Rosamund se gîndise prevenind-o în legătură cu prințul, ci doar la el. Dacă nu putea fi a lui, nu voia ca ea să se căsătorească vreodată. Însă nici n-ar fi vrut să o vadă rămînînd fată bătrînă.

Nu-i convenea nimic.

Cu dinții încleștați își continua drumul, împrăștiind cu piciorul frunzele ude. Aproape ajunsese la ușă cînd auzi zgomotul. Nu se înșelase. Era pocnetul unui pistol și se auzea dinspre conac.

Se întoarse și porni în fugă înapoi, pe unde venise. Voia să se asigure că majordomul fusese cel care a tras, numai ca să-i potolească pe revoltați, însă intuiția îi spunea că altceva se întîmplase. Poate era vreun criminal.

Abia mai putea răsufla cînd ajunse la argații care se ocupau de copertină. Nimeni nu-l observase apropiindu-se. Stăteau cu toții încremeniți, privind către mulțimea de invitați care ieșiseră din seră și se îngrămădiseră pe terasă.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă el pe unul dintre servitori.

– A fost împușcat cineva care se afla în foișor, răspunse acesta. Cred că e lady Rosamund.

Richard rămase ca trăsnit. Atunci îi văzu: prințul Michael, cu haina sa albă, ducînd în brațe o femeie cu părul negru. *Rosamund.*

Cu inima bubuindu-i în piept, cu mintea paralizată de groază, Richard porni înainte.

19

Apucă să facă doar cîțiva pași, cînd o umbră se năpusti asupra lui, zguduindu-l zdravăn. Abia reuși să-și recapete echilibrul și auzi o voce înfuriată spunîndu-i să nu o facă pe nebunul. Era Harper.

– Trebuie s-o văd, îi zise Richard ca scos din minți.

Încercă să-și dea la o parte prietenul, însă nici acesta nu se lăsă și-l trase la distanță de mulțimea care aștepta în curte.

– Poate să fie o capcană, îi spuse el. La asta nu te-ai gîndit? Chiar și-acum s-ar putea ca cineva să aștepte să te dai de gol și gata, ești un om terminat. În plus, n-or să te lase să te apropii de ea. Ce aveai de gînd să faci? Să mergi în casă și să le ceri să te lase s-o vezi pe lady? Mai degrabă te-ar încuia undeva și te-ar da pe mîna justiției. Acum ascunde undeva pistolul ăla, înainte să te observe careva.

Richard nici măcar nu-și dăduse seama că ținea pistolul în mînă. Îl puse imediat la brîu. La Special Branch toți îl credeau cu nervi de oțel. Nu intrase niciodată în panică și nici nu se pierduse cu firea.

– Cît de grav e rănită? îl întrebă pe Harper.

– Rana nu e mortală, dacă la asta te-ai gîndit. Au trimis după doctor și ăsta e semn bun.

Richard dădu din cap, deși vorbele lui Harper nu-l liniștiră deloc. Faptul că *rana nu era mortală* putea însemna multe. Își simțea inima sfîșiată. Dacă voia să intre în casă nu-l putea împiedica nimic, însă trebuia să se folosească de armă. Și îi era

greu să se închipuie pătrunzînd în camera lui Rosamund, ţinîndu-i pe toţi la distanţă cu pistolul.

– Nu te mint, insistă Harper, nu e rănită grav.

– Cum s-a întîmplat?

– Prea multe nu ştiu nici eu, doar că cineva a tras în ea în foişor, ori lîngă. Dar ar fi pierdere de timp să încercăm acum să punem mîna pe ticălos.

După cîteva momente de gîndire, Richard îi răspunse:

– Ar fi imposibil să-l găsim în mulţimea asta. Ar fi ca şi cum am căuta acul în carul cu fîn.

Cam patruzeci de argaţi forfoteau în curte, pe peluza din faţa serei. Pe terasă se aflau cam tot atîţia oaspeţi şi servitori, care acum se înghesuiau înapoi în casă. Pe lîngă ei trecea şirul de trăsuri care se îndreptau spre intrarea principală, de unde trebuia să-i ia pe invitaţi. Găsirea celui care o atacase pe Rosamund ţinea doar de noroc.

– Spune-mi ce trebuie să fac, îi zise Harper.

Richard lăsă să-i scape un oftat şi după ce îşi limpezi gîndurile, răspunse:

– Mai întîi întreabă-i pe argaţi ce ştiu. Află dacă lipseşte vreunul dintre ei. Apoi, dacă nu descoperi nimic, organizează o cercetare amănunţită a împrejurimilor. Dacă cineva se împotriveşte, spune că acesta e ordinul ducelui. Dacă descoperi vreo urmă, să tragi un foc de armă. La fel voi face şi eu.

– Aşa mai vii de-acasă, spuse Harper, bucuros că şeful lui îşi revenise. Şi tu unde vei fi?

– O să încep cu foişorul. Să-mi laşi cîteva minute înainte de a veni după mine.

Foişorul era pustiu; nu se afla nimeni de strajă care să păzească eventualele dovezi incriminatoare. Richard îşi adusese un felinar cu care lumina acum interiorul. Era ca o sufragerie în

aer liber, cu vedere spre rîu. Semăna cu un templu în miniatură, a cărui intrare era străjuită de coloane grecești.

Totul era cum știa: se aflau acolo o măsuță, cîteva scaune cu spătare drepte și, lîngă ferestre, mici palmieri în glastre. Își aminti că Rosamund își scosese șalul și-l lăsase pe un scaun, dar trebuie să și-l fi pus din nou, dacă nu cumva o învelise cu el prințul Michael înainte să o ridice în brațe și să o ducă în casă. Podeaua era de marmură și nu avea nici o urmă de sînge, ci doar noroi de pe tălpile lui și ale lui Rosamund, și poate de pe ale prințului.

Găsi sînge afară, pe aleea pietruită – cel puțin așa credea el, însă cu greu își putea da seama. Nu era mult, căci ploaia îl mai curățase. Se așeză în genunchi, își scoase o mănușă și atinse pietrișul. Un val de furie îl invadă deodată, dar se strădui să-l stăpînească. Mînia nu-l putea ajuta să-l găsească pe cel care încercase s-o ucidă pe Rosamund. Trebuia să se comporte ca și cînd avea de rezolvat încă un caz și atît. Trebuia să-și impună să nu se mai gîndească la ce se petrecea în casă și să nu-și mai închipuie tot ce era mai rău. Era necesar să-și concentreze întreaga energie în căutarea nenorocitului de criminal. Abia după ce avea să-l găsească putea să-și dezlănțuie furia.

Cercetă atent zona din jurul foișorului, dar nu descoperi nimic care să-i dea vreun indiciu. Iarba era culcată la pămînt și crengile cele mai joase ale copacilor erau rupte din loc în loc, însă toate acestea puteau fi din cauza mulțimii care venise mai devreme să cerceteze zona. Totuși mai avea ceva de făcut. Ieși de pe alee și încercă să se pună în locul celui care trăsese focul de armă. Prima întrebare care îi veni în minte a fost cui îi fusese adresat glonțul, prințului Michael sau lui Rosamund? A doua întrebare care se impunea era cum plănuise criminalul să scape o dată ce apăsa pe trăgaci? Se presupunea că valeții patrulau prin zonă, cum era și firesc, pentru a-i ține la distanță pe eventualii intruși. Auzind împușcătura, ei ar fi trebuit să se năpustească spre

foişor. Însă absolut toţi primiseră ordin să aibă grijă de copertină. Oare să fi ştiut criminalul asta? Sau se bazase doar pe noroc?

Posibil. Însă Richard înţelese că avea de-a face cu o minte ascuţită, gata să profite de prima ocazie care se ivea. Ticălosul nu avea de unde să ştie că îi va găsi pe prinţul Michael şi pe Rosamund în foişor. Trebuie să-i fi urmărit.

Nici nu era greu ca prinţul să poată fi urmărit. Purta uniformă militară, cu tunică albă, şi striga numele lui Rosamund. Dar care să fi fost motivul? Nu găsea nici un sens. Rosamund nu avea duşmani, iar înaintea prinţului Michael mai existau încă trei sau patru pretendenţi la tron. Dacă s-ar fi tras în el, Richard Maitland, atunci da, totul ar fi fost clar.

Nu mai avea ce face acolo. Deodată, văzu lumini licărind printre copaci. Se apropiau Harper şi ajutoarele lui. Ce treabă nesuferită! Încă ploua; peste tot se simţea o umezeală pătrunzătoare, iar vîntul începea să capete furia vijeliei. Bătea în rafale care puteau dezrădăcina copacii şi dărîma coşurile caselor.

Furtuna avea deplină rezonanţă în fierberea sîngelui său. De l-ar fi găsit pe cel care o rănise pe Rosamund, ar fi fost în stare să-l sfîşie.

Mintea îi zbură din nou la ce se întîmpla atunci în casă. *Nu-ţi pierde vigilenţa!* îşi spuse. *Nu te vor lăsa s-o vezi pentru nimic în lume! Gîndeşte-te!*

Existau două posibilităţi de a pătrunde pe proprietatea Twickenham – pe rîu şi pe poarta principală, unde străjerii se aflau mereu la datorie. Stătu o clipă pe gînduri, luă o hotărîre şi porni grăbit spre malul rîului.

Cînd, în cele din urmă renunţă la căutări, era epuizat de frig şi oboseală. Cercetase amănunţit malul, vorbise cu străjerii care păzeau poarta principală. Nimic nu era nelalocul lui, nimic care să indice prezenţa vreunui intrus. Iar Richard era prea extenuat ca

să-şi dea seama – cel puţin deocamdată – ce însemna acest lucru.

Parterul conacului era cufundat în întuneric, aşa cum se întîmpla de obicei noaptea tîrziu, cînd se trăgeau obloanele, însă etajul era luminat în întregime. Se adăposti de furtună sub nişte pini şi rămase acolo, privind pierdut către casă, frămîntîndu-se, întrebîndu-se, înnebunit de furie că nu avea dreptul să fie lîngă Rosamund şi mai ales pentru că-şi îndrepta mînia într-o direcţie greşită: pentru clanul Devere el nu era altceva decît un fugar certat cu legea. Dacă el însuşi ar fi fost tatăl sau fratele lui Rosamund, n-ar fi îngăduit ca Richard Maitland să stea în preajma ei.

Cînd îşi recăpătă suflul şi oboseala mai dispăru puţin, se uită atent în jur. Observă, necăjindu-se, că nu doar el renunţase la căutări. Printre copaci nu se mai zăreau felinare licărind, nici argaţii căutînd. Nu se mai vedeau nici trăsuri plecînd de la conac. Doar ploaia pătrunzătoare şi vîntul duşmănos continuau să aprindă şi mai mult disperarea dinlăuntrul lui.

Părăsi adăpostul şi porni, mai mult clătinîndu-se, către grajduri. De vreme ce căutările încetaseră, Harper trebuia să fie în camera lui şi poate că avea veşti despre Rosamund.

Picioarele mergeau fără voia lui şi urcau poteca înclinată ce ducea spre locuinţele argaţilor. În camera lui Harper nu era lumină, însă într-a lui da. Îşi şterse picurii de ploaie de pe faţă cu dosul mînecii, nimeri ivărul şi intră.

Se aştepta să-l găsească pe Harper înăuntru, însă lîngă vatră, îngenuncheată în faţa focului, era Rosamund. Cînd Richard intră, ea se întoarse şi se ridică. Vîntul înălţa scîntei din flăcări şi le sufla sus, spre coş. Richard trînti uşa.

– Richard! strigă ea. Unde ai fost? Eu şi Harper ne-am făcut o mie de griji!

El abia reuşi să şoptească:

– Rosamund?

Nu avea nici urmă de rană. Îşi schimbase rochia de seară cu

una mai călduroasă, cu dantelă albă la guler și manșete. Lacrimile care îi străluceau printre gene i se rostogoliră, fierbinți pe obraji.

– Nu *eu* am fost, spuse fata, îndreptîndu-se repede către el. Mi-a spus Harper ce ați crezut, dar n-a fost așa. Prințul Michael era împreună cu Prudence. S-ar putea ca cineva să fi vrut să-l împuște pe el și din greșeală a nimerit-o pe domnișoara Dryden. Rana nu e adîncă și acum doarme... Richard, eu n-am pățit nimic, continuă Rosamund cu glas abia șoptit.

Ca un om căzut în transă, Richard se repezi la ea și o strînse în brațe. O simțea caldă, viața fremătînd în trupul ei. Închise ochii și o ținu așa, strîns lipită de el. Rosamund îl cuprinse cu brațele. Amîndoi tăceau; vorbele nu-și mai aveau rostul.

Ea se desprinse prima din îmbrățișarea lor.

– Richard, ești ud și tremuri. Lasă-mă să te ajut să te dezbraci.

Îi dădu jos haina grea de atîta apă și o așeză pe un scaun lîngă foc, să se usuce. Văzîndu-l că rămăsese pe loc, doar urmărind-o pe ea cu o privire uimită și rătăcită, Rosamund îl luă de mînă și-l duse lîngă pat.

– Scoate-ți hainele astea ude, zise fata, tot mai îngrijorată. Nu-l mai văzuse într-o astfel de stare. Unde găsesc puțin coniac?

– În dulap, dar mie nu-mi trebuie.

Se așeză pe marginea patului și își întinse mîinile spre ea. Rosamund se apropie imediat.

– Ah, iubirea mea, mi-a fost teamă că ți s-a întîmplat ceva. Credeam că te-am pierdut, îi spuse ea cu glas tremurînd.

– Am fost un nebun, răspunse el, și o sărută pierdut.

Nebun de legat, gîndi Richard, întinzîndu-se pe pat cu Rosamund la pieptul lui. Toată viața fusese înconjurat de tot felul de oameni – la școală, la universitate, ca soldat – și totuși mereu fusese singur. Pînă cînd Rosamund i-a pătruns în viață ca o rază de lumină prea puternică să o mai poată împiedica. Acum nu mai voia să fie singur niciodată.

O strînse şi mai tare în braţe. Nu se aştepta ca lucrurile să evolueze fără complicaţii. Nu ştia dacă o putea face fericită. Însă îşi jură ca niciodată, *în veci,* să nu mai stea umilit dincolo de uşa încuiată, fără să ştie dacă ea trăia sau nu. Niciodată nu va mai exista între ei o uşă încuiată.

Rosamund bănuia emoţiile prin care trecea el acum, emoţii care nu-i erau străine. Cînd a aflat că Prudence fusese împuşcată, s-a îngrozit la gîndul că asasinul încă ar putea fi undeva prin zonă, pîndindu-l pe Richard, aşa că, îndată ce se ivise ocazia, se strecură afară din conac, să poată afla dacă el era – sau nu – bine. Harper o găsise aici, în odaia lui, şi neliniştea lor crescu şi mai mult. În ultimele momente îi trecură prin minte tot felul de grozăvii, încît aproape intră în panică. Richard se întoarse teafăr şi nevătămat, însă ea încă se simţea zguduită de toate evenimentele din noaptea aceea.

Înţelesese că timpul nu era, nici pe departe, infimit. Se înşelau toate cărţile acelea din biblioteca tatălui ei. Timpul trecea cu fiecare clipă. Tot ce aveau ei şi pe care se puteau baza era prezentul, iar Rosamund nu mai avea de gînd să irosească nici măcar o clipă din acest prezent.

Rămaseră multă vreme îmbrăţişaţi. Lui încă îi tremurau mîinile cînd îi cuprinse în palme chipul şi o privi în ochi. Întrebarea se citea limpede în privirea lui.

– Da, veni firesc răspunsul ei.

Fără să zîmbească, fără să rostească o vorbă măcar, Richard începu să-i dezvelească trupul.

Rosamund nu aştepta vorbe frumoase sau promisiuni. Nici măcar nu se gîndea la plăcere. Nu voia decît această apropiere definitivă, această intimitate nestingherită în care trupurile lor goale, lipite, să simtă căldura izvorîtă din ei.

Săruturile şi mîngîierile lui nu erau delicate, însă Rosamund îi înţelegea prea bine tulburarea. Emoţiile, tensiunea acelei nopţi

învinseseră tandrețea, gingășia. Unirea lor era acum o dezlănțuire de voluptate, cu fulgerări de durere – nimic mai potrivit pentru a da glas zbuciumului ei.

Cînd Richard se desprinse din înlănțuirea aceea, o trase și o lipi din nou de el.

– Să nu pleci de lîngă mine, murmură bărbatul, cuprinzîndu-i mijlocul cu brațele.

Apoi adormi.

Sări din somn, crezînd, în buimăceala aceea, că vîntul smulsese acoperișul colibei. Ridicîndu-se, Richard văzu că aerul rece intrase în colibă pe ușa deschisă. Rosamund se afla în prag și o auzi spunînd ceva cuiva de-afară, însă era prea întuneric ca să-și poată da seama cine se afla acolo. Ea se înfășurase într-o pelerină, dar brațele și picioarele îi erau goale.

– Era Harper? o întrebă el cu glas domol, cînd fata închise ușa.

Rosamund se întoarse.

– Da, îi răspunse. Mă gîndeam că o să fie uluit să mă găsească aici, cu tine, în felul acesta. Și își dădu cu mîinile părul din față peste umeri.

Richard ridică ușor dintr-o sprînceană.

– Și a fost?

– Nu chiar. Aș zice că avea mai degrabă figura unui om resemnat.

– Ți-a spus să-mi transmiți ceva?

– Păi stai să mă gîndesc. Privi apoi spre tavan, ca și cînd acolo ar fi zărit scrise întocmai cuvintele lui Harper. Dacă am tălmăcit eu bine, atunci a zis că dacă ai să mai pleci vreodată singur fără să-i spui unde te poate găsi, are să-ți vină de hac. Rosamund zîmbi. Era furios, dar s-a liniștit.

Richard zîmbi și el.

– Asta a fost tot?

– Nu. S-a oferit să mă conducă la conac, dar i-am spus că încă nu mă întorc acasă.

Auzind-o, Richard simți cum i se topește, încet, toată încordarea din trup. Nu avea nimic neobișnuit în privire, nimic care să exprime faptul că nerăbdarea lui ar fi șocat-o sau ar fi stînjenit-o. Oricare altă femeie... însă Rosamund nu putea fi comparată cu nici o altă femeie. Ea era unică.

– Am pus ceainicul la foc, îi zise ea. Hai să ne îmbrăcăm și în timp ce ne bem ceaiul vom sta de vorbă.

– Nu vreau să te îmbraci.

Lumina din privirea lui îi făcu inima să tresalte.

– Aha.

– Vom vorbi mai tîrziu. Rosamund, vino în pat, lîngă mine.

Cînd Richard îi întinse mîna, ea se apropie fără să ezite. Dovada aceasta de încredere îl bucură nespus.

Afară vijîia vîntul și la un moment dat se auzi un trosnet, de parcă se rupsese o creangă sau un copac fusese smuls de rafale. Încet-încet, însă, furtuna se mai potoli și vîntul se transformă într-o suflare molcomă.

Cînd o simți înfiorîndu-se, Richard o trase pe Rosamund în pat și o luă în brațe. În el se năștea un soi de revoltă, amestecată cu teamă. Era atîta încredere în ochii ei. Voia să o protejeze de tot răul și urîciunea lumii, însă nicicînd nu fusese mai conștient de propria lui neputință.

O sărută încet, îndelung.

– Ce te-ar face pe tine fericită? o întrebă el.

– Să fiu mereu cu tine. Asta mă face pe mine fericită. Își ridică ochii spre el și adăugă, cu buzele tremurînd: Richard, ia-mă cu tine cînd pleci de-aici. N-aș mai putea trăi fără să știu unde ești sau ce ți se întîmplă. Am putea lua împreună viața de la capăt, altundeva. Asta m-ar face fericită.

– Atunci așa vom face, dar nu înainte să vorbesc cu tatăl tău.

Rosamund îi privi ochii și înțelese că el chiar voia să facă asta.

– Richard, pe tine ce te-ar face fericit?

– Tu, răspunse el hotărît. Doar tu.

Îmbrățișarea lui nu mai avea nimic din învolburarea celor de dinainte. Îi sărută sprîncenele, obrajii, urechile și, în sfîrșit, cînd fruntea ei înălțată îi ceru, buzele. Auzindu-i suspinul abia șoptit, o ajută să-și dea jos pelerina. Avea trupul gol, moale, sub mîngîierile lui și totuși de o suplețe ademenitoare. Voia să-i arate că dragostea însemna mai mult decît posedare frenetică. Iubirea aceasta era lină, molcomă, îmbietoare. Iubirea aducea plăcere.

Ea se simțea ca plutind pe un rîu cu ape liniștite, doar că de data aceasta nu mai era neștiutoare. Cunoștea limanul spre care o purtau valurile. Îi urmărea mișcările și răspundea cu mîngîieri tandre atingerilor lui senzuale. Simți cum inima începea să bată mai repede și respirația își sporea ritmul. Apele liniștite ale rîului o amețeau.

Richard își plecă buzele spre gîtul fetei și o sărută pătimaș, străduindu-se totodată să nu se piardă. Însă gîtul ei purta mireasma ispititoare a parfumului pe care și-l picurase acolo și toate simțurile lui intrară într-un vîrtej amețitor. *Încet,* își spuse el, însă mintea nu-i mai putea stăpîni buzele și mîinile. Trebuia să atingă, trebuia să savureze.

Rosamund scînci încet cînd Richard își apropie gura de unul dintre sîni. Simți un val de căldură cuprinzîndu-i întreg trupul, pornind de la piept și coborînd mult, dincolo de ombilic. Părea că aerul pe care îl respira nu era de ajuns. Apoi buzele lui începură să-i alinte celălalt sîn și Rosamund nu-și mai putu înăbuși suspinele.

Richard îi ridică genunchii și coborî ușor între coapsele ei. Suspinul fetei era atît de grăitor, încît bărbatul simți un fior trecîndu-i prin tot trupul. Trebuia, însă, să se stăpînească: prima dată fusese prea disperat să o aibă, ca să o facă și pe ea să simtă

plăcerea maximă a iubirii. De data aceasta se gîndea doar la ea.

Rosamund voia să-l mîngîie aşa cum o făcea şi el, însă nu o lăsă. Fata tremura, se împotrivea, întreg trupul ei fremăta şi vibra sub puterea acelei senzaţii copleşitoare.

– Richard, strigă ea.

Auzind strigătul acela de dorinţă şi deznădejde, Richard simţi frămîntîndu-se în el ceva primitiv, sălbatic. Nimeni nu o mai făcuse şi nu o va mai face să simtă asta. Ea era a lui, cum şi el era doar al ei. Niciodată nu dorise ceva mai mult ca acum, niciodată nu tînjise atît după ceva.

Se ridică uşor, apoi se lăsă din nou deasupra ei, pătrunzînd fără grabă, cu grijă.

– Rosamund... Nu mai putu adăuga, însă, nimic.

Ochii ei rătăceau în privirile lui şi îi apăsă spatele cu unghiile.

– De ce te-ai oprit? şopti ea.

Richard zîmbi. O privea ca pe o minune. Însă uită să mai zîmbească atunci cînd Rosamund se mişcă sub el. Se ridică din nou şi pătrunse uşor, adînc, unindu-se cu ea într-o înlănţuire tulburătoare.

Niciodată nu mai fusese atît de conştientă de ce putea simţi trupul ei, de plăcerea pe care o putea da şi pe care o putea primi. În acea clipă simţi că a aflat misterul pe care îl iscodeau cu mintea lor filozofii de la începutul lumii. Acum ştia de ce exista universul. Pentru asta.

Apoi el se legănă cu mişcări ameţitoare şi raţiunea ei închise ochii. Răspundea cu patimă la fiecare sărut, la fiecare schimbare a ritmului pînă cînd plăcerea crescu, deveni tot mai intensă, aproape de neîndurat şi, în cele din urmă explodă, cuprinzînd întreaga ei fiinţă.

Stînd întins, cu mîinile sub cap, Richard savura clipele ce urmară momentelor de dragoste, uşor ameţit şi mulţumit. Ştia că

zîmbetul lui era acela al unui om satisfăcut. Nu se ostenise niciodată să-şi analizeze calităţile de amant. Mereu se considerase destul de priceput şi nu simţise deloc nevoia să îmbunătăţească situaţia. Dar asta se întîmplase înainte de Rosamund. Cu femeia potrivită, iată că putea atinge culmi nebănuite.

Oftă, însă cu bucuria unui om mulţumit, se întoarse pe-o parte să o poată privi pe cea care devenise lumina vieţii lui, pregătind ceaiul pe care îl promisese. În urmă cu o săptămînă sau două, nu ştia cum să aprindă focul sau cum să fiarbă apa într-un ceainic. Acum, însă, ce schimbare! Era pur şi simplu uimit. În acelaşi timp lui puţin îi păsa dacă ea ştia să aprindă focul sau să fiarbă apa. Cele două săptămîni îi schimbaseră fundamental pe amîndoi.

Rosamund se îmbrăcase. Pentru că ea îi pregătise şi lui o cămaşă curată şi o pereche de pantaloni negri, Richard se hotărîse să se îmbrace, dar numai ca să-i facă ei pe plac. Se uită la ceas şi îşi zise că era suficient timp să mai facă dragoste încă o dată, înainte să o ducă acasă, în siguranţă.

Şi, bineînţeles, trebuia să vorbească.

Dar cînd se îmbrăcă şi se pregăti să se aşeze la masă, îşi dădu seama că nu era chiar aşa de simplu. A trebuit să o mîngîie, să o lipească de el şi să-i descheie nasturii rochiei, pentru ca mîinile lui tot mai flămînde să-i poată simţi pielea fină. A trebuit să o sărute. Şi fiecare atingere a lui primea un răspuns pe măsură. Femeia aceasta ştia, fără îndoială, cum să seducă un bărbat. Felul în care suspinele îi întrerupeau respiraţia îl înnebunea de dorinţă. Era atît de caldă, atît de ademenitoare, i se abandona atît de deschis!

Cînd se desprinse din îmbrăţişarea ei, Richard respira cu greu.

– Ceai sau dragoste? o întrebă el.

– Dragoste! exclamă ea.

Şi îl trase, rîzînd, către pat.

20

O jumătate de oră mai tîrziu, cei doi îşi beau ceaiul.

Bun, spuse el, acum povesteşte-mi ce s-a întîmplat în noaptea asta după plecarea mea.

Rosamund îşi lăsă ceaşca pe masă.

– Uite, treaba asta mă pune serios pe gînduri, răspunse fata. Noi doi n-am fost singurii care au stabilit să se întîlnească la foişor. Draga şi inocenta mea Prudence, pe care n-aş fi putut-o bănui vreodată de ceva, aranjase o întîlnire cu prinţul Michael! În viaţa mea nu m-am înşelat atît de mult în privinţa cuiva. Eu credeam că suspină după Caspar şi cînd colo era vorba de prinţul Michael. Din cauza asta trebuie să fi fost atît de rezervată faţă de mine şi de Caspar. Noi doi eram departe de a-l ridica pe prinţ în slăvi. Acum îmi pare rău pentru că de multe ori am fost dură şi am arătat dispreţ faţă de el, iar ea suferea lîngă mine, în locul lui. Şi culmea, se pare că şi el o iubeşte. Jură că va renunţa la succesiunea tronului ca să o poată lua de soţie. N-a plecat nici o clipă de lîngă ea de la accident – la conac aşa i se spune, „accident", doar ca să se tempereze panica.

– Acum de ce eşti aşa mînioasă?

– Nu sînt mînioasă, sînt dezamăgită. Adică prinţul Michael e un tip destul de drăguţ, nimic de zis, însă Prudence e o femeie chiar inteligentă. Ar fi putut face o alegere mai bună.

Richard stătu puţin pe gînduri, apoi întrebă:

– Dar, din moment ce prinţul o iubeşte pe ea, cum de-avea de gînd să se logodească cu tine?

Rosamund îl privi cu ochi dojenitori.

– Asta a fost doar în închipuirea ta. Cum ai putut crede că m-aş putea căsători cu un om atît de... nu, n-am să spun plictisitor, pentru că are şi el farmecul lui, numai că nu avem nimic în comun.

Richard nu mai avea de ce să insiste asupra acestui aspect. Era limpede, prinţul nu mai reprezenta o problemă. Şi asta era cel mai important. Întinse ceaşca şi se uită, gînditor, cum Rosamund i-o umplea din nou.

– Să ne întoarcem de unde am pornit. Ce s-a întîmplat după ce-ai rămas singură în foişor?

– Atunci îmi era imposibil să dau ochii cu cineva, şi auzindu-l pe prinţ strigîndu-mă, am plecat, am ocolit puţin şi am intrat în conac pe o uşă laterală, dintr-o altă aripă. Aveam părul prea dezordonat, aşa că am urcat în camera mea să mi-l aranjez. Cred că în acest timp Prudence a intrat în foişor să-l aştepte pe prinţ. Pentru că nu m-a găsit, Michael a plecat să se întîlnească cu Prudence.

– Dar pe tine de ce te căuta?

– Plecau unii dintre invitaţi şi eu trebuia să fiu acolo, să ne luăm rămas-bun. Tata îi ceruse prinţului să mă găsească. Văzînd că nu eram nici în sala de bal, nici în seră, a ieşit să mă caute afară. Şi desigur, trebuia să ajungă şi la foişor, unde îl aştepta Prudence. N-au stat mult înăuntru. Au plecat împreună. Atunci s-a auzit împuşcătura şi Prue a fost rănită. Prinţul s-a aruncat asupra ei să o protejeze. Mai mult de-atît nu ştiu.

– Prinţul a căzut peste ea? Ia te uită, l-am subestimat degeaba.

– Richard, n-ai spune asta dacă i-ai fi văzut bietei fete vînătăile. Cred că mai mult a rănit-o prinţul Michael decît glonţul.

Richard dădu din cap, rîzînd.

– Bănuiesc că el nu a văzut şi nu a auzit nimic care să dea vreun indiciu despre cel care a tras, nu?

– Nu, din păcate. Şi nici servitorii, nici musafirii care au alergat imediat la foişor nu au observat nimic.

Lui Richard îi veni altă idee.

– Dar cu şalul ce-ai făcut? L-ai lăsat în foişor? Îmi amintesc că l-ai aşezat pe un scaun.

– Nu. De ce?

Richard ridică din umeri.

– Tu şi domnişoara Dryden aveţi părul de aceeaşi nuanţă şi sînteţi cam de aceeaşi înălţime. M-am gîndit că dacă a luat şalul tău şi l-a pus pe umeri, e posibil să fi fost confundată cu tine.

Rosamund rămase încremenită.

– Dar de ce ar vrea cineva să mă împuşte *pe mine?*

– Pentru nici un motiv. Nici pe domnişoara Dryden nu ar avea careva vreun motiv să o împuşte. Rosamund se schimbă la faţă. Ce s-a întîmplat?

Ea dădu din cap, încercînd parcă să alunge gîndul care tocmai îi venise în minte.

– Sînt sigură că asta nu are de-a face cu întîmplarea din noaptea aceasta, însă azi am aflat de la Prudence că fratele ei, Peter Dryden, a fost cu tine la Cambridge. De curînd a devenit vicar la St. Marks, în Chelsea. Ţi-l aminteşti cumva?

– Peter Dryden? Richard rămase cîteva momente pe gînduri. Numele îi era cît de cît familiar, însă nu-şi putea aminti figura acestuia. Apoi, deodată, îşi aduse aminte. Poetul! exclamă el. Aşa i se spunea.

– Aşadar, ţi-l aminteşti?

– Da.

Era un tînăr cu ochelari care nu-şi ridica niciodată privirea din cărţi; altceva nu-şi amintea în legătură cu el. Ceea ce însemna

că Peter Dryden nu se număra printre tinerii care se erijaseră în judecători ai manierelor şi ai moralei. Numele acestora erau pentru totdeauna crestate în mintea lui.

Se uită din nou la Rosamund.

– Şi ce e cu acest Peter Dryden?

– Prudence spune că e absolut sigur că tu n-ai fi putut s-o ucizi pe Lucy Rider. I-a povestit şi despre Frank Stapleton şi cum ai fost tu acuzat pentru delictele lui. I-a mai spus şi că Stapleton a plecat de la Cambridge în Canada, unde a şi murit – însă Prudence nu părea prea sigură de asta.

– Ar trebui să verificăm, nu? Mai ales după toate cîte s-au petrecut în noaptea asta.

– Sigur că da. Trebuie neapărat cercetat.

Nu se gîndea doar la Stapleton. Dunsmoor ţinea în primul rînd de perioada Cambridge şi în ultima vreme se gîndea tot mai des la timpurile acelea. Peter Dryden trebuia vizitat, fără îndoială.

După aceea întoarse problema pe toate părţile, punîndu-i lui Rosamund întrebări care atrăgeau după ele altele şi altele. Află, astfel, că prinţul Michael era convins că glonţul îi era destinat. Întotdeauna fuseseră tot felul de rebeli la Kolnbourg, dornici să provoace o stare anarhică. Un prinţ mai puţin le-ar fi adus mare bucurie.

– Şi acestea au fost întocmai cuvintele lui, spuse Rosamund, făcîndu-l pe Richard să rîdă.

– Tatăl tău ce crede?

Înainte să răspundă, fata luă o gură de ceai.

– Nu a spus prea multe. Ştiu doar că vrea să stea de vorbă cu tine. L-a trimis pe Justin să te caute, însă cînd fratele meu s-a întors şi i-a zis că toată curtea şi împrejurimile sînt pline de argaţi care-l caută pe criminal şi că nu te-a putut găsi, tata s-a hotărît să-ţi vorbească dimineaţă, la prima oră.

Richard dădu din cap.

– E bine, pentru că şi cu vreau să-i vorbesc.

– Despre mine?

– Mai ales despre tine.

Rosamund îşi aranjă dantela de la una dintre mîneci. Se uită în ceainic să vadă dacă mai rămăsese ceva. În cele din urmă, pierzîndu-şi răbdarea, zise:

– Bine, dar ce-ai de gînd să-i spui?

Întrebarea ei îl luă prin surprindere pe Richard.

– O să-i spun că ne vom căsători, desigur.

Rosamund se rezemă, şi mai uimită, de spătarul scaunului.

– O să-i spui? N-o să-i ceri mîna mea?

– O să-i spun, răspunse Richard răspicat. Dacă am să-i cer mîna ta, ar putea spune nu. De fapt sînt aproape sigur că va refuza. În felul acesta nu-i dau şansa să o facă.

– Nu cumva se obişnuieşte ca un domn să o întrebe mai întîi pe lady şi abia apoi să meargă la tatăl ei?

Rosamund spusese vorbele acestea în glumă, însă felul în care el îi răspunse nu avea nici urmă de umor:

– Nici ţie nu-ţi las nici o şansă.

Ea îi privi ochii şi hotărîrea intensă pe care o citi în ei o făcu să-şi ţină răsuflarea. Inima începu să-i bată cu putere. Încercă să-şi desprindă privirea de a lui, însă bărbatul nu o lăsă. Avea ceva primitiv, excesiv de posesiv în felul în care o privea.

În cele din urmă, Richard clipi cu ochii lui umbriţi de gene întunecate, eliberîndu-i şi ei privirea, şi abia atunci Rosamund putu din nou să respire.

– Pe Harper l-ar şoca dacă nu ne-am căsători, iar noi nu vrem una ca asta, nu-i aşa? o întrebă el pe un ton glumeţ, relaxat.

Rosamund îşi dădu silinţa să-i răspundă la fel de degajat, dar încă îşi simţea inima gata să-i sară din piept.

– Cred că Harper e oricum în stare de şoc. Mi-a spus că tu încă mai suspini după iubirea ta pierdută.

Richard o privi uluit.

– Care iubire pierdută?

– Nu există?

– Nu.

Rosamund dădu din cap.

– Aşa m-am gîndit şi eu. Ştii, Harper era convins că inima ta aparţine altcuiva şi că din această cauză nu te mai poate atrage nici o altă femeie, nici măcar admirabila doamnă Templar şi nici frumoasa soţie a lui Jason Radley. Eu însă mi-am dat imediat seama că nu acesta este motivul. Dar Harper e un romantic. Eu ştiu prea bine cum stau lucrurile.

Richard zîmbi.

– Harper îşi bagă nasul peste tot. Ţi-a spus asta spre binele tău, ca să mă uiţi şi să-ţi vezi mai departe de viaţa ta. Ei bine, ai avut şansa asta, dar nu l-ai ascultat. Acum e prea tîrziu.

Rosamund îşi sprijini bărbia pe palma aproape închisă.

– Richard, îl întrebă ea, nu vrei să afli de ce cred eu că nu te-a putut stăpîni niciodată o femeie?

Nimic nu ura mai mult decît să discute amănunte legate de relaţia lui cu o femeie. Iată, însă, că femeile adorau asta, iar el nu-şi putea închipui ce folos aveau ele în urma unei astfel de discuţii.

– Nu, nu prea.

Rosamund îşi pecetlui buzele şi nu mai spuse nimic.

Richard oftă.

– Bine, bine. Hai spune-mi, de ce?

– Pentru că pînă am apărut eu, nu întîlniseşi femeia potrivită, zise ea.

Richard zîmbi.

– Eşti convinsă de asta, nu-i aşa?

– Absolut. Şi nu este adevărat că nu a putut pune stăpînire pe inima ta nici o femeie. Hai să fim sinceri. Ce femeie şi-ar dori asta? Lucrurile stau tocmai invers. Ce femeie ţi-ar suporta toanele, lipsa ta de tact şi, să-mi fie iertat, modul tău aproape necioplit de a te manifesta? Doar eu. Ochii îi străluciră. Şi ştii de ce?

– Te ascult, răspunse Richard scurt.

– Pentru că toată viaţa am fost înconjurată de linguşitori. Tu, în schimb, nu eşti aşa. Nu încerci să ameţeşti pe nimeni cu linguşiri. Nu şopteşti dulci nimicuri în urechea unei doamne. Cînd spui ceva, tu chiar vorbeşti serios.

Lui Richard îi dispăru cu totul zîmbetul din privire.

– Aici ai dreptate. Cînd spun un lucru, e chiar serios. La tine nu renunţ, Rosamund, aşa că dacă familia te va pune să alegi, tu vii cu mine.

Rosamund ţipă uşor cînd Richard se repezi deodată spre ea şi o luă în braţe. O sărută îndelung şi cu patimă. Avea gustul pasiunii, al dorinţei disperate. Numai de-ar fi atît de simplu, îi spunea el cu fiecare sărut.

Nu era deloc simplu. O mare de întuneric şi nesiguranţă plutea deasupra lor, gata să-i cuprindă cu totul. Puteau avea un viitor împreună sau totul se putea opri aici. Rosamund îşi simţi pieptul fulgerat de o durere dulce-amară şi sărutul ei deveni la fel de împătimit ca şi al lui.

De data aceasta, făcură dragoste lin, molcom, uitînd de lume şi de timp, gîndindu-se doar la ei doi.

Mult după ce o condusese pe Rosamund acasă, Richard se aşeză în pat. Îşi spuse că nu regretă nimic din cele petrecute, că încerca să nu se mai gîndească la ea, însă lupta aceasta fusese pierdută încă dinainte de a o începe. Mai devreme sau mai tîrziu, tot s-ar fi ajuns aici. Gîndul că era posibil să o fi pierdut îl

tulburase peste măsură şi doar a grăbit lucrurile.

Însă acum, cînd ea se legase în felul acesta de el, Richard se simţea sfîşiat între temeri şi îndoieli. Dacă nu va reuşi să-şi reabiliteze numele? Va rămîne tot restul vieţii un fugar. Atunci ce se va întîmpla cu Rosamund?

Nu-i stătea în fire să se frămînte în legătură cu ce ar putea să fie, ci să acţioneze în limitele situaţiei în care se afla. Pentru el şi Rosamund nu mai era cale de întoarcere, aşa că nici nu se putea gîndi că nu-şi va reabilita numele.

Stabilind clar în minte acest lucru, se concentră asupra evenimentelor care precedaseră prăbuşirea lui. Se gîndi la zilele petrecute la Cambridge, după aceea la asasinul lui Lucy Rider şi, în cele din urmă, la atacul asupra lui Prudence Dryden.

Era ceva care nu-i dădea pace, ceva care ţinea atît de asasinarea lui Lucy Rider, cît şi de atentatul din noaptea aceea asupra domnişoarei Dryden. Dar ce anume? Adormi şi căzu într-un somn agitat, în care mintea lui răscolea, bîjbîia, căuta înfrigurată răspunsul.

21

Întrevederea lui Richard cu tatăl lui Rosamund se amînă pînă cînd autorităţile îşi terminară cercetările, iar aceştia nu plecară decît spre seară. Interogaseră toţi martorii, luaseră asiduu notiţe, însă Richard era de părere că nu priviseră deloc lucrurile în profunzime. Deja aflase că cei care se ocupau de acest caz erau convinşi că prinţul Michael fusese ţinta şi că suspectul nu putea fi decît vreun concetăţean fanatic care ura familia regală din Kolnbourg.

Amînarea îi oferi lui Richard răgazul de-a se gîndi la întrebarea care atît îl chinuise noaptea trecută. Atît în cazul uciderii lui Lucy Rider, cît şi al atacului asupra domnişoarei Dryden, criminalul a dispărut fără urmă, deşi o mulţime de oameni s-a năpustit la locul atentatului aproape imediat ce se auzise împuşcătura.

Se gîndi dacă nu cumva cei doi asasini nici măcar n-au încercat să scape. Poate că fuseseră chiar acolo, în mulţime, poate chiar sosiseră primii la locul crimei. Nu atrăgeau atenţia asupra lor prin nimic suspect, pentru că nu erau străini. Se aflau exact unde se aştepta toată lumea să-i vadă.

Richard nu privi această ipoteză ca pe o revelaţie, cît mai ales ca pe o teorie ce trebuia verificată. Era posibil să se înşele. Un singur lucru era sigur şi de aici trebuia să pornească: maiorul Digby ştia despre Dunsmoor. Dar de la cine? Cine cunoştea în amănunt viaţa lui particulară? Doar cineva care se căznise mult să afle.

Nu i se deschideau prea multe portițe în felul acesta, însă altă soluție nu avea.

Își petrecu ziua ajutîndu-i pe argați să îndrepte pagubele făcute de furtună. Se afla și Harper acolo, zîmbind mucalit și iscodindu-l cu privirea. Cu toate că nu avea o teorie anume în legătură cu atacul asupra domnișoarei Dryden, nu era nici el mulțumit de verdictul dat de oamenii legii. Instinctul îi spunea că nici la Twickenham nu se mai afla în siguranță și că venise timpul să pornească mai departe.

Lordul Justin venise să-l cheme pe Richard tocmai cînd el și Harper își terminaseră cina. Hotărîse ca de data aceasta să nu mai poarte uniforma și se îmbrăcase cu pantaloni negri și o tunică de culoare închisă. Voia ca între el și duce să fie o discuție ca de la bărbat la bărbat, și nu ca de la servitor la stăpîn. Noaptea aceasta avea să fie hotărîtoare pentru el.

Prezența lui Harper nu era necesară, însă el insistă să-l însoțească. Așa îi dicta lui instinctul și își reluă de îndată rolul de bodyguard. Lordului Justin i se păru de-a dreptul amuzant. Lui Richard, însă, nu. Ca și Harper, își ținea mai tot timpul mîna în buzunarul hainei unde avea pistolul. Se încredea în instinctul lui Harper ca într-al lui.

Ducele îl aștepta, singur, în bibliotecă. Îi făcu semn să ia loc. Richard își aminti că ducele vorbea puțin, însă fiecare cuvînt trebuia reținut. Se așeză.

– Un coniac?

– Mulțumesc.

Richard se aștepta să-l găsească pe duce foarte rezervat, chiar distant. Știa că Rosamund și-a anunțat tatăl că se vor căsători. Nu putea spune că ducele se arăta prea prietenos, însă era limpede că fusese prevenit să se poarte cît mai bine. Și, într-adevăr, așa făcea.

Ducele îi întinse lui Richard un pahar cu coniac şi se aşeză pe scaunul din faţa lui.

– Observi, începu el, că pot să fiu egalul interlocutorului meu. Nu las chiar întotdeauna orgoliul meu să impună o distanţă aşa mare.

Acelea erau vorbele lui Rosamund, îşi zise Richard, şi chiar s-ar fi amuzat, dacă n-ar fi fost conştient de neobişnuitul situaţiei în care se afla. Ştia totuşi că într-un fel sau altul ducele va aduce vorba despre căsătoria lui cu Rosamund. Dar trebuia să ţină minte şi sfatul ei din noaptea precedentă: să se poarte cu delicateţe şi să vorbească măsurat.

– Întîi de toate, continuă ducele, spune-mi ce crezi despre treaba asta monstruoasă din noaptea trecută. Ai aflat, bănuiesc, că autorităţile sînt de părere că victima trebuia să fie prinţul Michael.

– Da, am aflat, răspunse Richard. Dădu apoi din cap dezaprobator. E prea curînd, însă, pentru o concluzie. Iar motivul este chiar exagerat. Dacă prinţul ar fi fost primul succesor la tron, un astfel de atentat ar fi fost de înţeles. Ceea ce aş vrea să fac, desigur, cu permisiunea dumneavoastră, este să stau de vorbă cu domnişoara Dryden şi cu prinţul. Mă pot prezenta ca agent de la Special Branch, fără ca ei să ştie, de fapt, cine sînt.

– Nici nu încape discuţie...

Richard se trase un pic înapoi.

Ducele pufni. Nu înţelegea de ce Maitland se grăbea să se simtă ofensat, mai ales cînd de fapt el, ducele, era cel mai afectat de toate acele evenimente.

– Pentru că, spuse el mai departe, prinţul a hotărît că domnişoarei Dryden îi va fi mai bine lîngă fratele ei. Au pornit îndată după plecarea autorităţilor. Dar te asigur că nici n-au văzut, nici n-au auzit nimic după ce s-a tras focul acela de armă. Domnişoara Dryden nu are duşmani. Şi de ce ar avea o tînără

provenită dintr-o familie bună? Iar dușmanii prințului care crezi că ar putea fi? Soții cărora le-a pus coarne de-a lungul timpului? În viața mea n-am fost mai contrariat ca acum... dar, mă rog, asta n-are nimic de-a face cu discuția noastră. El jură că se va schimba acum, că a cunoscut-o pe domnișoara Dryden.

Richard se rezemă liniștit de spătarul scaunului. Se gîndea că primul lucru pe care avea să-l facă, de îndată ce va părăsi conacul Twickenham, va fi un drum pînă la Chelsea unde să poată sta de vorbă cu domnișoara Dryden și cu fratele ei.

Ducele simți cum tîmplele începură să-i zvîcnească și îl fixă pe Richard cu privirea.

– Fiica mea mi-a spus că vrei să-mi vorbești despre ceva anume.

Richard îl privi la fel, fără să clipească.

– Eu și Rosamund ne vom căsători, zise el.

– Iar eu n-am nici un cuvînt de spus, nu-i așa?

– Orice ați vrea să mai spuneți acum, nu mă va face să mă răzgîndesc, răspunse Richard. Credeți-mă că nici eu nu sînt încîntat să mă înrudesc cu familia Devere, la fel cum nici dumneavoastră nu mă vreți pe mine ca rudă!

– Măcar asupra unui lucru sîntem amîndoi de acord! îl repezi ducele. Dar spre deosebire de dumneata, noi, cei din familia asta, nu-i judecăm pe ceilalți după poziția lor socială. Da, da, am aflat asta de la Rosamund. Sînt puține lucrurile pe care fiica mea nu le discută cu mine.

– În cazul acesta v-a spus, cu siguranță, că este inevitabilă căsătoria noastră.

– Cuvîntul rostit de ea a fost „imperativ".

Richard nu răspunse.

– *Imperativ!* accentuă ducele. Așa mi-a zis Rosamund. Maitland, știi că m-ai dezamăgit? A, nu atît pentru că ai compromis-o pe fiica mea. Din cîte am înțeles de la ea, a fost o

situație de excepție. E hotărîtă să fie a ta cu sau fără consimțămîntul meu. Bănuiesc că tocmai din cauza asta mi-a mărturisit că ați făcut dragoste. Ce pot să spun? Nu mai este un copil. A făcut o alegere, iar eu trebuie să i-o respect.

– Vă mulțumesc, zise Richard, răsuflînd ușurat.

– Asta nu înseamnă că-mi și convine! Cred că-ți dai seama cît m-am chinuit să o fac să privească lucrurile rațional.

Dar la fiecare argument adus de tatăl ei, Rosamund a răspuns că e suficient de matură să vadă cum stau lucrurile; dorea binecuvîntarea lui, însă cu sau fără aceasta, ea tot avea să se căsătorească cu Richard Maitland.

Era asemeni lui Caspar după ce se întorsese acasă de la război. Avea în ea o tărie, o hotărîre pe care el, ducele, nu o putea înmuia nicicum. Știa bine că putea împiedica această căsătorie trimițînd-o la Castelul Devere și ținînd-o încuiată acolo, însă prețul ar fi fost prea mare. Rosamund nu i-ar mai fi spus în veci „tată".

Ducele încă nu terminase.

– Ceea ce m-a decepționat e faptul că te-am judecat greșit. Am crezut că ești un luptător. Am crezut că ambiția dumitale este aceea de a-ți reabilita numele.

Richard se încruntă.

– Dar asta nu s-a schimbat cu nimic.

Ducele rîse scurt.

– Nu? Și cum îți închipui că ai să o faci locuind în Italia sau în altă parte, unde intenționezi dumneata să fugi?

– Ce anume v-a spus Rosamund? întrebă Richard, rostind rar, accentuat fiecare cuvînt.

– Că urmează să vă căsătoriți imediat, după care veți pleca în Scoția ori în alt loc la fel de inaccesibil, unde veți trăi, se presupune, fericiți pînă la adînci bătrîneți, cu toate că... Observă

că Richard se schimbase la față și se opri. Nu ai de gînd să pleci într-o altă țară?

– Nu știu cum de i-a venit lui Rosamund ideea asta. Fir-ar să fie! Se încruntă din nou, amintindu-și despre ce era vorba. Am stabilit, e drept, să începem o altă viață, însă eu m-am referit la viața pe care o vom începe *după* ce-mi voi reabilita numele. Și nu mi-a trecut nici o clipă prin minte să părăsesc Anglia.

Urmă un moment de tăcere prelungită, timp în care ducele cîntări bine în minte această nouă problemă, apoi zise:

– Atunci nu cumva este prematură această conversație? N-ar fi fost bine să mai aștepți înainte să-mi ceri mîna fiicei mele? De ce atîta grabă? Nu e sigur că a rămas însărcinată. Reabilitează-ți numele și atunci vă veți putea căsători deschis și cu binecuvîntarea mea.

– Nu. E bine așa cum am hotărît Rosamund și cu mine. În primul rînd pentru binele ei trebuie să ne căsătorim imediat. Nu vreau să par melodramatic, însă nu trebuie să ignorăm situația. Peste o săptămînă sau două ea ar putea fi văduvă. Dacă mai este și însărcinată, asta ar zdrobi-o.

Ducele îl privi uluit. În cele din urmă îi spuse:

– Chiar dacă ați fi căsătoriți sau nu, pe Rosamund tot ar dărîma-o dacă ți s-ar întîmpla ceva. Dar ce-ai de gînd să faci de prevezi un așa pericol?

Richard îi răspunse fără grabă:

– E posibil să nu se mai ajungă la asta, însă dacă toate celelalte încercări vor eșua, s-ar putea să mă dau chiar eu drept momeală pentru criminal. Și voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Totul s-a făcut pe față, fără să se facă uz de fals. Lordul Caspar i-a procurat lui Richard acte pe numele lui și a găsit o capelă mică, uitată de lume, undeva pe lîngă Cheapside, unde

slujea un preot bătrîn, bătrîn şi care abia dacă îşi amintea în ce zi se află. S-au căsătorit în prezenţa fraţilor lui Rosamund, tatăl ei fiind nevoit, pînă la urmă, să nu-i însoţească, pentru că era un om bine cunoscut şi prezenţa lui ar fi atras atenţia asupra lor. Rosamund ştia că ducele avea dreptate, însă absenţa lui a umbrit puţin ziua cea mai fericită a vieţii ei.

Nu au sărbătorit nicicum evenimentul. De îndată ce se termină ceremonia, lady îşi scoase verigheta. Fusese a mamei lui Rosamund şi ea îşi dorise întotdeauna să devină a ei, dacă avea vreodată să se căsătorească. După aceea luaseră o birjă pînă la hanul la care lăsaseră trăsura de teamă să nu le-o recunoască cineva la biserică şi porniră înapoi către Twickenham.

Cu fraţii ei în trăsură, puţine erau şansele ca Rosamund şi Richard să poarte o discuţie firească, de la suflet la suflet, cum îşi doreau amîndoi atît de mult, dar cel puţin spiritele erau calme şi ei se purtau civilizat. În dimineaţa aceea, cînd le dăduse vestea, tatăl şi fraţii ei nu reacţionaseră tocmai civilizat.

Rosamund şi-a înfruntat pe rînd tatăl şi fraţii, pe fiecare cu argumentele lui, care mai de care mai bune, menite să o determine să amîne, cel puţin, căsătoria. Aşa că sfîrşi prin a le aduce argumentul suprem, pentru ca ei doi să se căsătorească: le mărturisi că a fost în odaia lui Richard şi că l-a sedus.

– Tu îl iubeşti, îi zise tatăl ei în cele din urmă. Dar el, el te iubeşte?

– Da, răspunse Rosamund. Richard mă iubeşte.

De fapt, el niciodată nu-i spusese asta, însă ea s-a ferit să-i zică ducelui, ca să nu facă prea mult caz. Richard nu era un sentimental, nu era un om al vorbelor dulci şi frumoase. Din cauza asta îi şi era greu să-şi mărturisească astfel iubirea. Încercase să păstreze o distanţă între ei doi, deoarece, se gîndea ea, era prea mîndru să se căsătorească cu cineva superior lui ca

poziție socială. Ca și cînd ei chiar i-ar fi păsat de asta! Și ar fi ținut-o în continuare la distanță dacă n-ar fi crezut că ea, Rosamund, fusese împușcată în noaptea trecută și nu Prudence.

Incidentul acesta îl zguduise zdravăn și-i dezlănțuise emoțiile. Ceea ce simțea în inima lui i se citea în ochi și o mărturisea felul în care tremura atunci cînd o atingea, atunci cînd făcea dragoste cu ea. Doar gîndindu-se la asta, Rosamund simți dorința arzătoare de a fi din nou în brațele lui Richard.

Văzîndu-i pe el și pe frații ei conversînd despre grajdurile de la Twickenham, se liniști și, rezemîndu-se de banchetă, începu să-i studieze atent, în special pe Caspar și pe Richard.

Aparent, cei doi erau foarte diferiți: Caspar era înalt, brunet, cu trăsături *frumoase ca de maur*; Richard, în schimb, avea părul castaniu, cu lumini blonde scăpărînd printre șuvițe. Dintre cei doi, mai degrabă Richard avea înfățișare de englez, cu toate că el cu greu ar *fi luat o astfel de remarcă drept un compliment*. Aveau, totuși, ceva în comun. Acea prestanță, acea atitudine de oameni siguri pe ei, neclintiți în hotărîrea lor.

Își îndreptă apoi ochii spre Justin, care *savura nestingherit* un măr. Era tot un Caspar, dar mai tînăr, căruia deocamdată îi lipsea prestanța aceea atît de bine șlefuită a celorlalți doi însoțitori ai săi.

Îi plăcea Justin, așa cum era el. Nu avea nimic tulbure în felul lui de a fi; era limpede ca un rîu de munte.

Rosamund simți cum o trecu un fior și se cuibări și mai bine în pelerina ei.

– Nu înțeleg ce se întîmplă, îi spuse Rosamund. Am crezut că plecăm în noaptea asta. Mi-am și făcut bagajele. Richard, ce este? Ce te-a făcut să te răzgîndești?

Richard și Rosamund se aflau în seră, în timp ce Harper stătea de strajă la ușa dinspre grădini, iar lordul Justin veghea

dincolo, în galerie, unde avusese loc balul. Nimeni n-ar fi putut intra în seră fără permisiunea lor.

Era pentru prima oară în acea zi cînd Richard şi Rosamund rămăseseră, în sfîrşit, singuri. Afară era întuneric, însă felinarele din seră fuseseră aprinse. Totuşi lumina era prea slabă pentru ca Rosamund să-i poată citi pe chip gîndurile.

– Nu m-am răzgîndit, îi răspunse Richard. Doar că a fost o neînţelegere. Hai să ne plimbăm puţin.

O luă de mînă şi porniră încet pe aleile pietruite. Trecînd pe sub poduri făcute de crengile plecate ale unor arbori exotici, de un farmec rar întîlnit, Rosamund atingea cu rochia covoare întinse de garoafe şi levănţică, însă nici una din aceste minuni nu o atrăgea. Neliniştea îi făcu inima să bată cu putere.

– Atunci cînd plecăm? Mîine? Într-una din zilele următoare?

Richard nu ştia cum să-i dea vestea fără să o rănească, aşa că îi spuse deschis:

– Voi pleca doar eu, iar tu ai să rămîi. Însă nu va dura mult. Peste o săptămînă sau două mă voi întoarce şi vom începe viaţa pe care ne-am promis-o.

Rosamund rămase locului, se întoarse şi îl privi aprig, încruntîndu-se.

– Şi unde ai să te duci?

– La Londra, răspunse el. Rosamund, nu ştiu cum de ai înţeles totul atît de greşit. Nu ţi-am ascuns niciodată faptul că acum reabilitarea numelui meu este pentru mine o prioritate.

Putea să jure, însă, că vorbele lui o luaseră prin surprindere. Îl privea cu ochi mari şi respira agitat.

Încercă să mai atenueze efectul acestei veşti:

– N-o să fiu departe, iar Harper o să te ţină mereu la curent cu felul în care evoluează lucrurile.

Părea atît de calm, atît de sigur pe el, atît de impasibil, în

timp ce ea simțea cum o doboară teama și suferința. Însă teama era mai puternică.

– E posibil ca niciodată să nu-ți reabilitezi numele.

– Trebuie să încerc.

– Iar eu cît trebuie să aștept? O lună? Un an?

– Ți-am spus deja. O săptămînă sau poate două. Nici o zi mai mult.

– Cum poți fi sigur că pînă atunci se va sfîrși?

Richard își apăsă tîmplele cu palmele.

– Pentru că-i voi întinde o cursă ticălosului care vrea să mă vadă mort.

Lui Rosamund i se așternu dintr-o dată înainte un văl de ceață. Se clătină și era gata să se prăbușească dacă Richard nu i-ar fi cuprins umerii. Ceața se limpezi, făcînd loc furiei abia stăpînite.

– Sînt soția ta, strigă ea, aproape tremurînd de indignare. Lucrurile acestea ar trebui să le hotărîm împreună. Iar eu cred că ar fi bine dacă am pleca din Anglia pînă se mai liniștesc spiritele. N-o să dureze o veșnicie. Dacă vrei, peste un an ne întoarcem. Atunci îți vei putea începe cercetările.

– Un an? întrebă Richard sceptic. Pînă atunci procesul va fi ca și mort.

– Lasă asta pe seama tatălui și a fraților mei! Se opri, dîndu-și seama că începea să vorbească asemenea unei femei scoase din minți. Lasă-i pe tatăl și pe frații mei să se ocupe de asta, insistă ea, de data asta pe un ton calm. Dacă agiți acum lucrurile, ai putea să intri într-un mare pericol. Richard, riști să mori!

Își trecu o mînă peste ochi, se îndreptă și dădu dezamăgit din cap.

– Credeam că tu, dintre toți oamenii, vei înțelege. E ceva ce trebuie neapărat să fac. Nu este vorba doar de numele meu.

Ai uitat că Lucy Rider a fost ucisă? Mi-am jurat să îi răzbun moartea şi chiar asta voi face.

Dacă întreaga zi nu ar fi visat cu ochii deschişi la plecare şi la acest nou început alături de Richard, Rosamund ar fi fost acum mai liniştită. Însă speranţele năruite şi panica îi sporiră mînia.

Făcu un pas înapoi.

– Alegi o femeie care te-a trădat în loc să rămîi lîngă mine? îl întrebă ea cu glas tremurînd.

Richard începea să-şi piardă răbdarea. Femeia atît de dulce şi delicată din noaptea trecută, care îl înţelegea fără ca vorbele să mai fie necesare, ameninţa acum să se transforme în altă fiinţă, cu glas veninos.

– Rosamund, încetează, îi spuse el. Aproape că nu te mai recunosc.

– Eu, însă, te recunosc prea bine! Ar fi trebuit să ştiu că aşa va fi! Tu eşti un lup singuratic, aşa mi-a spus Harper. Dacă l-aş fi ascultat, conversaţia asta n-ar mai fi avut loc.

Atins de vorbele ei, Richard îi răspunse la fel de aspru:

– Atunci poate chiar *ar fi trebuit* să-l asculţi pe Harper. Însă îşi regretă imediat impulsivitatea. Rosamund, zise el, şi încercă să o îmbrăţişeze.

Ea însă se desprinse violent din braţele lui şi, plîngînd, îşi ridică rochia şi fugi.

Richard porni după ea, dar se opri şi izbi furios cu palmele trunchiul unui palmier.

Cînd năvăli mînioasă în galerie, Rosamund îl găsi pe Justin în compania tatălui ei şi a lui Caspar. Stăteau de vorbă şi-şi fumau trabucurile.

Îşi îndreptă arătătorul către fiecare, pe rînd.

– Voi sînteți de vină pentru asta, le strigă ea. Voi l-ați determinat să ia această hotărîre.

Cei trei schimbară priviri nedumerite.

– Nu, răspunseră ei în cor.

– Ei bine, faceți-l să se răzgîndească, altfel nu vă voi ierta în veci, după care plecă fulgerător.

Ducele suflă fumul și zise cu calmul specific:

– Aș vrea să-l cunosc și eu pe acela care îl poate face pe Richard Maitland să se răzgîndească atunci cînd e hotărît asupra unui lucru. Eu nu l-am putut face să nu se căsătorească cu Rosamund și nu am nici cea mai mică dorință să mai fac vreo încercare inutilă.

– Regreți că s-au căsătorit? întrebă Caspar.

– Regret alegerea momentului, dar, după cum bine știm cu toții, mi s-a cam forțat mîna să le acord binecuvîntarea.

– Totuși, e vorba de o decădere, nu? zise Justin. Cu cîteva săptămîni în urmă zîarele o numeau pe Rosamund „Prințesa ideală". Iar ea a trecut acum de la sublim, la ridicol.

– N-aș putea folosi termenul acesta, „ridicol", cînd vorbesc despre Maitland, îl contrazise ducele. *Onest,* poate. *Intransigent,* în mod sigur. Omul acesta nu renunță niciodată. Însă este un om de onoare. Eu, unul, îl respect. Se gîndi cîteva clipe, apoi continuă. Poate chiar îi voi stabili un titlu de noblețe. Bine, după ce-și reabilitează numele, desigur. Titlurile se pot cumpăra cu un preț bun, iar prințul regent este mereu interesat de bani. Baronul Maitland. Sună chiar bine.

– Tată, eu n-aș face-o, spuse Caspar.

– Cum? Nici măcar un titlu de cavaler?

– Nici măcar. Pentru așa ceva nu-ți va fi recunoscător. Mai degrabă se va simți jignit. E genul de om căruia îi place să cîștige prin meritele proprii.

Ducele își privi fiul cel mare în tăcere, după care îl întrebă:

– Îți place omul, nu-i așa?

– N-aș merge chiar așa departe, răspunse Caspar zîmbind. Să spunem că e o cunoștință de valoare. Maitland e genul de soldat pe care ți l-ai dori lîngă umărul tău în toiul luptei. Bineînțeles, ar fi ideal dacă l-ai putea avea și pe Harper.

– Dar eu? întrebă Justin. Și eu am fost soldat.

Caspar îi răspunse privind îngîndurat spirala de fum pe care tocmai o suflase:

– Da, însă n-ai cunoscut vitregiile luptei în Spania. A fost o campanie teribilă. Și e unul dintre motivele pentru care eu și Maitland ne înțelegem. Apoi îl privi pe Justin. Frate dragă, nu te posomorî. Tu ți-ai făcut datoria cum se cuvine la Waterloo. Ți-ai cîștigat gloria.

– Dar nu se compară cu lupta în campania din Spania, nu-i așa? Era o întrebare prin care Justin intenționa o provocare.

– Campania asta nu e ceva demn de laudă, îi răspunse Caspar pe un ton calm, ușor reținut. Apoi merse lîngă șemineu și aruncă mucul rămas de la trabuc. E ceva ce majoritatea dintre noi încearcă acum să uite.

Cînd se întoarse lîngă ceilalți doi parteneri de dialog, Caspar zîmbea.

– A venit vremea, zise el.

Ducele privi ceasul de pe policioara șemineului și oftă.

– Da, spuse el. Și nu cred că ginerelui meu îi place să aștepte. Îi strînse mîna lui Caspar. Toată discuția asta despre război mi-a stîrnit un sentiment de neliniște. Vei avea grijă, da?

Veni și Justin.

– Mult noroc, Caspar, îi spuse el simplu.

Apoi Caspar intră în seră și închise încet ușa în urma lui.

După cîteva momente de tăcere, ducele, ca niciodată, își luă fiul cel tînăr de după umeri și-i spuse:

– Ce-ar fi să mergem în bibliotecă şi să ne consolăm cu o sticlă din cel mai bun coniac?

Şi porniră agale către capătul sălii.

– Tată, ce s-a întîmplat cu Caspar în Spania? întrebă Justin.

– Nimic, îi răspunse ducele. Nimic altceva decît se întîmplă cu fiecare soldat. A fost marcat de războiul acesta, atîta tot.

Singură în patul ei, Rosamund se întorcea neliniştită de pe o parte pe alta. Trecuseră cîteva ore de la ceartă şi nu se mai simţea la fel de îndreptăţită să fie furioasă. Numai şocul îi ascuţise limba în felul acela. Totuşi, era convinsă că nu greşise în totalitate. Acum n-ar fi vrut decît să stea puţin de vorbă ca doi oameni raţionali şi civilizaţi şi să ajungă la un compromis.

Se ridică deodată în capul oaselor. Richard Maitland nu ştia ce înseamnă *un compromis!* Se strădui să-şi păstreze mînia nestinsă, însă, oricît de mult încercă ea, furia i se topea tot mai mult. El nu susţinuse niciodată că ar fi altfel decît cum îl văzuse. Singură judecase greşit. Doar ştiuse de la bun început că numele nepătat era ţelul lui cel mai de preţ. Shakespeare avea nişte versuri care exprimau lucrul acesta mai bine decît s-ar fi priceput ea, însă nu şi le putea aminti.

Apoi mai era şi Lucy Rider.

Alegi o femeie care te-a trădat în loc să rămîi lîngă mine?

O durură propriile cuvinte atunci cînd şi le aminti. Cum a putut fi atît de crudă?

– Iartă-mă, Lucy, şopti ea în tăcerea camerei.

Era noaptea nunţii ei. Ce căuta aici, singură în pat, zvîrcolindu-se, cînd soţul ei – ce mult îi plăcea cuvîntul! – făcea poate acelaşi lucru în odaia lui? Nu aşa îşi închipuiseră acea

noapte. Oricare ar fi fost neînțelegerile lor, el nu merita una ca asta.

Cu gîndul acesta în minte, Rosamund împinse la o parte așternuturile, se ridică din pat și începu să se îmbrace. După zece minute se furișă afară din conac și porni încet către coliba lui Richard. Nu se vedea lumină la nici o fereastră și Rosamund și-l închipui frămîntîndu-se neliniștit în patul lui asemeni ei. Cuprinsă de un adînc sentiment de vinovăție, Rosamund descuie ușa cu cheia și intră.

– Richard?

Nu primi nici un răspuns. Își dădu imediat seama că ceva nu era în regulă. În odaie era frig, iar în vatră nu ardea focul. Rosamund găsi cutia cu iască și aprinse o lumînare.

Patul era gol și camera arăta de parcă nici n-ar fi fost locuită pînă atunci. Se repezi la dulap, deschise fiecare sertar. Toate erau goale.

Cu inima gata să-i sară din piept, ieși din odaie și porni către locuința lui Harper. Ușa nu era încuiată. Cînd intră, o întîmpină același aer rece ca și în coliba lui Richard.

Mergînd ca în transă, cu pași rari, Rosamund se întoarse în camera lui Richard și se așeză pe un scaun.

Plecase fără să-și ia rămas-bun.

Ticălosul plecase fără să-și ia rămas-bun de la ea! Era drept că-i întorsese spatele înainte ca el să-i mai poată explica ceva, dar ar fi putut veni după ea, ar fi putut să o oblige să-l asculte.

Voi pleca doar eu, iar tu ai să rămîi.

– Ha! exclamă ea în încăperea pustie. Doar asta știi, Richard Maitland!

Plecase la Londra, ei așa îi spusese, însă nu menționase și unde îl putea găsi. Era limpede că tot nu avea încredere în ea;

nu o credea în stare să-l ajute. După cîte trăiseră împreună, ar fi trebuit să o cunoască mult mai bine.

Dar întîmplarea făcea ca şi ea să aibă o casă în Londra. Încă nu avea cheile, dar putea locui la Clarendon pînă ce avocaţii lămureau situaţia. Avea să-l determine, fără îndoială, pe Richard să vină la ea şi atunci îi va spune absolut tot ce crede despre el. O trata ca pe un ornament, ca pe ceva ce trebuie lăsat deoparte, pe un raft, din cauza fragilităţii. Se purta cu ea ca şi cînd n-ar fi fost de nici un folos.

Acum, cam tot la fel se vedea şi ea.

Rosamund se întoarse la conac cu ochii uscaţi, însă cu o hotărîre de nestrămutat.

22

George Withers a fost luat prin surprindere cînd maiorul Digby şi căpitanul Whorsley apărură în biroul lui. Se înţeleseseră ca ei să se întîlnească doar pe teren neutru – la unul dintre cluburi sau la evenimentele mondene. Nu voia ca cineva să creadă că aveau alt fel de legături, decît ca simple cunoştinţe.

El se arătă încîntat să-i primească, însă, dincolo de această mască, chipul lui era de fapt livid. Tot ceea ce îl lega de Richard Maitland era un motiv de alarmă, iar Digby încă se ocupa de căutarea acestuia. Withers îşi făcuse datoria sfătuindu-l pe Digby unde să-l caute şi cui să pună întrebări, însă o făcuse – pretindea el – ca simplu ascultător curios care surprinsese anumite zvonuri în cercurile sociale prin care se rotea, zvonuri pe care le declară autorităţilor ca oricare cetăţean care respectă legea. Îşi primea, şi el, partea lui: Digby l-a ţinut la curent cu felul în care avansau investigaţiile, însă o făcea de la distanţă, iar Withers aşa ar fi vrut să şi rămînă.

Căutările nu progresaseră deloc şi asta îl irită la culme. Trecuseră trei săptămîni şi tot nu dăduseră de urma lui Maitland. Cu siguranţă că acesta nu stătea degeaba acolo unde se afla; în orice caz, nu acel Richard Maitland pe care îl cunoştea el. Odată, el lăsase în urmă un indiciu de care Maitland se folosise şi a regretat amarnic. Ar fi o prostie să repete şi acum greşeala.

– Luaţi loc, luaţi loc, îi invită el, arătînd spre scaune.

După ce Digby şi Whorsley se aşezară, Withers merse lîngă fereastră şi privi afară. Era o după-amiază tîrzie, iar Bond

Street, mai aglomerată ca oricînd. Trăsuri de toate felurile mergeau fără grabă fie spre Oxford Street, fie spre Piccadilly. Trecători elegant îmbrăcați colindau prin magazine. Nu observă însă nimic nelalocul lui, nimeni nu-i spiona ușa ca să vadă cine îl vizita.

– Nu ne-a observat nimeni intrînd în clădire, îi spuse Digby, ghicindu-i gîndurile. Am folosit ușa din spate.

Withers afișă o figură senină – în total dezacord cu frămîntările lui – și plecă de la fereastră.

– Mă bucur să aud asta, domnule maior Digby, să știți că am început să regret că m-am implicat în această afacere Maitland. Nu cred că mi-am dat prea bine seama cu ce fel de om avem de-a face. Am auzit, însă, că este nemilos cu cei care îl trădează – mă rog, asta am aflat încă de la proces. Sper din toată inima că ați acționat cu discreție. N-aș vrea ca un astfel de om să mă considere dușman.

În vocea lui Digby se simți clar un accent de revoltă.

– Stați liniștit, domnule Withers. Eu nu-mi trădez niciodată sursele. Altfel ar înceta să-mi mai furnizeze informații.

Era ceea ce Withers dorea să audă. Privi către Whorsley, care întări spusele lui Digby printr-o mișcare hotărîtă a capului.

– Noi avem multe surse de informație, zise el, și toate sînt confidențiale.

– Cunosc și eu pe vreuna dintre ele?

Whorsley rîse la gluma făcută de Withers. Digby însă rămase la fel de grav.

– Cu ce să vă servesc? întrebă Withers. Cafea? Coniac?

– Nu, mulțumim, răspunse Digby.

Withers se așeză.

– Atunci, cu ce vă pot fi de folos?

Digby respiră adînc. Se citea limpede mînia pe chipul lui.

– Mi s-au acordat încă două zile să-l găsesc pe Maitland. Dacă nu, voi fi destituit.

– Dar asta e absurd! exclamă Withers, cu adevărat uluit de o astfel de veste.

– În orice caz, chiar așa se va întîmpla. Nici o oră nu a trecut de cînd ministrul m-a chemat în biroul lui și mi-a spus totul verde în față. Se crede că am eșuat complet. Și Digby strînse pumnul drept, de parcă ar fi fost gata să lovească pe cineva. Ceea ce nu înțeleg ei este că mie mi se dă în cap de către cei care vînează rezultatul.

Începu să gîfîie din ce în ce mai furios.

– I-am implorat să-i interogheze cum se cuvine pe lady Rosamund și pe Harper, dar ministrul pleacă urechea doar la ce-i zice Romsey, iar acesta susține ca celor doi să li se pună întrebări doar la Twickenham și doar în prezența lui.

– Credeți că e posibil ca lady Rosamund și acest Harper să ascundă ceva?

Digby rîse sec.

– Maitland s-a descurcat grozav cînd a convins-o pe fătuca asta de nevinovăția sa. Da, cred că știe mai multe decît spune. Cît despre ipocritul de Harper, sînt convins că a fost băgat pînă în gît în afacerea asta. E adevărat că l-a ajutat pe Maitland să evadeze de la Newgate, dar cînd a auzit de recompensa oferită de duce, a văzut posibilitatea de a pune mîna pe bani și de a-și reabilita numele în același timp. Nu mă mir să-l văd cum s-a vîrît sub protecția ducelui. Sînt convins că se ferește să spună prea multe de frică să nu cadă în mîinile lui Maitland.

Withers încuviință dînd din cap. El demult ajunsese la concluzia asta, însă, spre deosebire de Digby, n-ar fi vrut ca lady Rosamund să fie interogată de autorități. În urmă cu o săptămînă avea o altă părere, acum, însă, era chiar îngrijorat.

Lady credea cu tărie în nevinovăția lui Maitland. Oare ce știa ea? Oare ce aflase?

– Am auzit că alaltăieri seară s-a comis un atentat asupra uneia dintre invitatele lui lady Rosamund, spuse el. Să fi fost mîna lui Maitland?

– Greu de crezut. Ținta a constituit-o de fapt prințul Michael. Se bănuiește că vinovat ar fi vreun concetățean nemulțumit.

Withers nu avusese niciodată o părere prea bună despre oamenii legii sau despre agenții secreți, dar acum îngustimea minții lor depășise orice limită. Cel puțin nu mai trebuia să se teamă că-l vor descoperi pe băiat.

– Dar despre Hugh Templar ce mai știți? întrebă el.

– Whorsley? își atenționă Digby tovarășul.

Whorsley își drese glasul și răspunse:

– El și soția lui s-au retras la reședința din Oxfordshire. Nimic care să dea de bănuit. Totuși, noi îl ținem sub observație, așa că dacă face vreun pas greșit, vom fi primii care află.

Withers dădu din cap, gînditor. Uitase că fusese și Whorsley acolo. Era genul de om care parcă făcea parte din decor. Greu îl băga cineva de seamă. Însă cunoștea tot atîtea lucruri cîte știa și Digby. Dacă avea să hotărască ceva în legătură cu maiorul, trebuia să-l includă și pe Whorsley în planurile lui.

Îl privi din nou pe Digby.

– Apreciez onestitatea și francheța dumneavoastră, dar nu văd ce legătură are treaba asta cu mine.

Digby păru că nu a auzit ultima remarcă. Desfăcu pumnul și întinse mîna cu ciudă.

– L-am avut în palmă pe Maitland, zise el. Strînse iar pumnul. Dar chiar atunci cînd să pun mîna pe el, mi-au luat-o înainte Templar și Harper.

– Crezi că intenționat l-au lăsat pe Maitland să scape?

– Se poate, de dragul trecutului. Digby se opri, după care îl privi pe Withers drept în ochi. Nu-mi trebuie decît încă un Dunsmoor.

În sinea lui, Withers tresări. De asta se temuse atît. Legătura lui cu Richard Maitland începea să fie evidentă.

– N-am încotro, continuă Digby. Trebuie să insist să-mi spuneți de unde știți de casa aceasta a lui Maitland.

Withers își ridică mîinile, jucînd mai departe rolul neștiutorului.

– Dar v-am spus deja, am auzit vorbindu-se despre asta la unul dintre cluburile la care merg eu. Contează atît de mult?

– Contează. Am nevoie de un nume.

– Păi... Withers privi în jos și luă aerul unui om mîhnit. Apoi se uită la Digby. Nu vreau să aibă nimeni necazuri.

Digby strînse din dinți.

– N-o să aibă nimeni necazuri. Mie nu-mi trebuie decît o informație. Dacă prietenul dumneavoastră a știut de Dunsmoor, poate știe și unde aș putea să-l caut acum pe Maitland. Domnule, trebuie să mă înțelegeți. Am doar două zile la dispoziție.

Withers ridică din umeri.

– Chiar aș vrea să vă ajut, dar asta ar însemna să trădez. Nu vă pot da numele prietenului meu fără permisiunea lui.

– Ia ascultați-mă! Digby se aplecă puțin în scaun, încordat la maxim. Vorbim aici de cariera mea. Dacă nu-l găsesc pe Maitland, aș putea sfîrși ca un amărît de funcționar cine știe pe unde. E un lucru prea important ca să mai țin seama acum de politețuri de-astea, m-ați înțeles? Se ridică. Vă las răgaz pînă diseară la ora opt. Știți unde mă găsiți. Veniți cu prietenul dumneavoastră, veniți cu ce veți ști, numai cu mîna goală, nu.

Amenințarea aceasta fățișă îl înfurie pe Withers. De multă vreme nu-i mai vorbise cineva astfel. Își jură că Digby va plăti pentru asta. Avea să plătească scump pentru atîta aroganță.

Se străduí să se liniştească, îşi regăsi repede stăpînirea de sine şi răspunse calm:

– Cine va mai fi de faţă?

– Doar eu şi Whorsley, aşa că spuneţi-i prietenului dumneavoastră că doar noi trei îi vom cunoaşte identitatea.

După ce îşi conduse vizitatorii, Withers se întoarse în birou. Respira greu şi mînia îi schimonosise figura.

Vedea cum se năruie totul. Nu avusese nici cea mai mică intenţie de a mai rămîne în Londra după execuţia lui Maitland. Ar fi trebuit să-şi respecte planul iniţial şi să se îmbarce spre Charles Town. N-ar mai fi rămas nici o urmă pe care să o acopere. Începea să se simtă încolţit.

Dacă băiatul s-ar fi aflat acolo, ar fi fost dezamăgit să-l vadă astfel.

Gîndul acesta îi readuse încet-încet echilibrul. Băiatul îl venera, îl considera invincibil. Dar pînă şi băiatul însuşi devenea o problemă. Începea să fie prea mîndru şi ştia deja prea multe.

Respiră încet şi profund. Tot ce avea de făcut era să examineze pe rînd problemele apărute, iar soluţiile aveau să vină de la sine: lady Rosamund; Peter Dryden; Whorsley; Digby; băiatul.

Aşa era mai bine. La ora opt, acasă la Digby. Fără martori. Iată o problemă pe care o va rezolva cu plăcere.

Mergînd pe Bond Street către Piccadilly, Whorsley întrebă:

– Tu chiar crezi că un prieten i-a spus despre Dunsmoor?

– Păi atunci de unde să ştie? Nu e de prea multă vreme în Anglia.

– E ciudat, răspunse Whorsley precaut. Foarte ciudat.

– Ce anume? îl întrebă Digby, începînd să-şi piardă răbdarea.

– Dunsmoor. Faptul că nimeni altcineva n-a ştiut despre

casă decît Withers. Mă întreb dacă nu cumva acesta ascunde ceva.

Digby se încruntă.

– Acum e prea tîrziu să ne mai gîndim la asta. Avem doar două zile să-l găsim pe Maitland. Şi ţine minte: dacă eu am să fiu trimis cine ştie pe unde, tu ai să vii cu mine. Apoi, oftă prelung. Uite ce e, continuă Digby, hai mai întîi să-l băgăm pe Maitland după gratii şi după aceea ne-om ocupa şi de domnul Withers.

Mai tîrziu, în aceeaşi zi, cînd amurgul începea să pună stăpînire pe oraş, Richard şi Caspar se aşezară la un joc de şah, aşteptîndu-l pe Harper să se întoarcă. Se aflau în salonul apartamentului pe care îl închiriaseră în Black Friar, dincolo de Covent Garden. În prima noapte, cînd sosiseră în oraş, stătuseră la un alt han, însă Richard nu fusese mulţumit de felul cum erau dispuse camerele. Spusese că, neexistînd o ieşire prin spate, dacă se întîmpla ceva rău, aveau să fie prinşi imediat.

Caspar era concentrat asupra jocului, însă Richard avea mintea în altă parte şi voia să stea de vorbă.

– Mai spune-mi o dată, zise el, vorbele hangiului cînd l-ai întrebat despre noaptea în care a fost ucisă Lucy Rider.

Caspar ridică privirea de pe tabla de şah şi se încruntă.

– Te rog frumos, eu încerc să mă gîndesc la următoarea mutare. În plus, ţi-am spus tot ce am putut afla.

– Caspar, acesta e doar un joc. Nu-mi vine să cred că te-ai ostenit să-l pui în bagaje.

– Face parte din setul de călătorie. L-am avut cu mine şi în Spania, aşa că nu văd de ce nu l-aş fi luat acum.

Aici Richard nu mai avu replică. Soldaţii mai aveau astfel de superstiţii. El nu era chiar superstiţios, însă purta mereu în cizmă cuţitul de vînătoare pe care i-l dăruise tatăl lui cînd împlinise cincisprezece ani. Şi mai era şi piesa de şah pe care o

păstrase şi pe care i-o dăruise lui Rosamund de ziua ei. Şi el avusese toate acestea cu el cînd fusese în campania din Spania.

Caspar zîmbi cu şiretenie şi mută turnul care trebuia să-i sprijine calul în atacul asupra regelui lui Richard.

– E rîndul tău, îi zise. Putea cîştiga partida din trei mutări.

– Nu fac nici o mutare pînă cînd nu-mi spui ce vreau să aflu.

Caspar pufni, se uită cu ciudă la Richard şi-şi încrucişă braţele la piept. De vreme ce Richard nu îndrăznise să intre în hanul în care fusese ucisă Lucy Rider, sarcina de a-l interoga pe hangiu îi revenise lui Caspar, lucru pe care îl şi făcuse de dimineaţă. Interesul lui nu miră pe nimeni, căci de la proces hanul fusese pur şi simplu asaltat de curioşi, iar hangiul se bucura acum de celebritate.

– Biata Lucy, spuse el, după care chipul i se lumină. Totuşi, nu mă pot plînge în privinţa afacerilor. Ia spuneţi, domnule, ce aţi dori să ştiţi? Şi băgă imediat în buzunar galbenul pe care îl lăsase Caspar pe masă.

Lucrurile se petrecuseră întocmai cum povestise hangiul la proces, însă Caspar avea pregătită o întrebare care nu mai fusese pusă pînă atunci.

– Cine a apărut primul la locul faptei după ce s-a auzit împuşcătura?

– Domnul Frank Smith, împreună cu fiul lui, îi spuse Caspar lui Richard pentru a suta oară. Sau, în orice caz, ei au fost printre primii. Hangiul i-a cerut băiatului să iasă din cameră, căci i s-a părut strigător la cer ca un copil să fie martor la o aşa grozăvie.

– Băiatul avea sînge pe haine?

– După spusele hangiului, era greu să nu te pătezi de sînge în camera aceea, iar băiatul se afla chiar lîngă pat. Da, avea sînge pe haine, dar hangiul nu a acordat atenţie acestui lucru. I-a cerut băiatului să iasă şi tatăl lui l-a însoţit îndată afară.

– Erau oaspeți?

– Știi bine că da. Doar ți-am mai spus. Tatăl era un obișnuit al hanului. Atunci a venit pentru prima oară însoțit de fiul său. Însă, de cînd a avut loc crima, nici unul dintre ei n-a mai pus piciorul în han și nici n-au lăsat vreo adresă. N-avem cum să le dăm de urmă.

– Poate că nu, dar ar fi fost bine dacă aș fi știut toate acestea dinainte. Lucrurile încep să se lege, nu vezi? Cum de au reușit băiatul și bărbatul – care erau cu mine în cameră – să se furișeze nevăzuți? De ce nu i-a observat nimeni plecînd de la han? Pentru că de fapt nu s-au furișat nicăieri; n-au părăsit hanul. Au apărut printre primii la locul crimei. Și cînd hangiul le-a cerut să iasă, ei doar s-au retras liniștiți în camera lor.

– Hmm, exclamă Caspar. Bănuiesc că e posibil să se fi întîmplat așa. Dar oare n-au riscat cam mult? Dacă tu nu ți-ai fi pierdut cunoștința?

– Asta așa este, zîmbi Richard. Reprezintă și asta o ipoteză. Dar cred că ăstora doi le place să riște.

– Și crezi că așa s-a întîmplat și după atacul asupra domnișoarei Dryden? Cel care a tras a revenit, pur și simplu în seră, o dată cu ceilalți invitați?

– Voi ignora o concluzie ca asta pînă mîine, după ce voi sta de vorbă cu domnișoara Dryden. Se uită apoi la tabla de șah, luă într-o doară calul și-l mută undeva unde Caspar nu anticipase. Ce-ai zice...

Caspar îi reteză ultimele cuvinte:

– Nu-mi vine să cred că mi-a scăpat asta! Dar e un masacru ce ai făcut tu aici! Unde ai învățat, domnule, să joci șah?

Richard zîmbi. Rareori i se dădea ocazia să se simtă superior cumnatului său.

– Cred că acesta e șah-mat din două mutări. Îi înlocui turnul cu calul său și îl așeză lîngă pionii și caii pe care deja îi

capturase. În Spania. Maestrul meu a fost ofițerul care spărgea codurile. Nimeni nu-l putea învinge. Pentru el șahul obișnuit era prea monoton, așa că a modificat tabla ca să facă jocul mai rapid. Acela chiar era un joc care merita să fie jucat. Știi...

Se opri brusc, căci auzi ciocănituri la ușă.

– Acesta trebuie să fie Harper, zise Caspar.

Richard deschise ușa ținînd în mînă pistolul. Într-adevăr, în prag apăru Harper, însă era greu de recunoscut. Îmbrăcat în livrea de culoare roșie, purta o perucă de un alb imaculat și în mîini avea mănuși la fel de albe. Cît despre Richard și Caspar, aceștia erau îmbrăcați ca simpli funcționari, cu haine bune, dar nu croite după ultima modă.

– Ai găsit vreun mesaj? îl întrebă Richard.

– Unul.

Harper îi întinse biletul pe care îl luase de la clubul lui Caspar din St. James. Astfel erau ținuți la curent cu ce se petrecea la Twickenham și cu noutățile care apăreau.

Richard desfăcu sigiliul și citi în grabă.

– Ultima oară cînd cineva mi-a desfăcut și mi-a citit corespondența eram elev la Eton, spuse Caspar sec.

– Cum? Richard era absorbit de veștile din bilet.

– Scrisoarea mea. Mi se pare că e numele meu trecut pe plic.

– E doar o formalitate, îi răspunse Richard. E de la Justin. A venit în oraș și s-a oprit la Clarendon. Apoi îl privi pe Caspar. Rosamund îl însoțește.

Caspar îi luă scrisoarea și o citi.

– A venit în oraș ca să-și pună casa la punct.

– Care casă? se încruntă Richard.

– N-ai știut? A închiriat o casă în Bloomsbury. Asta înainte de a se căsători. E o locuință tare drăguță.

Richard dădu încet din cap.

– Da, îmi amintesc. Mi-a spus ceva de genul acesta majordomul, dar uitasem.

– N-are ce să i se întîmple dacă își renovează casa. Va avea și ea o preocupare, iar Justin o va proteja.

Richard se străduí să se calmeze.

– Mda, probabil că așa o fi. Totuși aș fi fost mai liniștit să o știu la Twickenham. Nu vreau să...

– Să... ce?

– Să se bage în treaba asta, nu vreau să pățească ceva, știu și eu ce să mai spun? Richard zîmbi necăjit. Cred că va trebui să-i fac o vizită neascultătoarei mele soții, să aflu ce pune, de fapt, la cale.

Caspar rîse, însă Richard chiar era frămîntat de tot felul de gînduri. Acesta nu era un joc de copii. Cam după o oră, cînd avea să se lase întunericul, urma să facă o vizită, prea mult amînată, maiorului Digby. Lucrurile începeau să capete contur și voia ca Rosamund să fie la adăpost cînd avea să se dea totul pe față.

Cînd îl auziră pe Harper exclamînd neputincios, săriră amîndoi ca arși.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă Caspar îngrijorat.

Harper întinse mîna stîngă. Mănușa lui albă se pătase cu cîțiva stropi de Madeira cînd turnase din carafă în pahar. Acestuia îi plăcea Madeira aproape la fel de mult ca berea.

– Asta e tot? îl întrebă Richard pufnind în rîs.

– E singura mea pereche, răspunse îndurerat Harper. N-aveți decît să vă amuzați, dar domnul Templar și cu mine am prins odată un criminal pentru că n-a știut cît sînt de importante mănușile pentru un servitor. Trebuie să le spăl înainte ca cineva să-și dea seama că sînt un impostor.

Și chiar asta și făcu, în vreme ce Richard și Caspar plecară spre locuința lui Digby. Richard insistă să dea doar el ochii cu

Digby. Îi era recunoscător lui Caspar pentru sprijinul acordat, însă nu avea nici un rost să încapă şi el pe mîna autorităţilor. Putea fi trimis în vreo colonie pentru că ajutase şi încurajase un infractor sau putea păţi ceva şi mai rău.

După această scurtă cuvîntare, Caspar îl bătu pe Richard pe umăr şi-i zise, rîzînd de privirea lui nedumerită:

– Cine spune că eşti lipsit de farmec?

Cînd birja se apropie de locuinţa lui Digby, văzură mai mulţi oameni agitîndu-se pe afară.

– Sînt gardienii de pe Bow Street, zise Richard. Îl ştiu pe unul dintre ei. Ofiţerul Rankin. Îi zise apoi birjarului să meargă mai departe şi să oprească la colţ.

Caspar, care nu avea nimic de pierdut dacă era recunoscut, se întoarse ca să afle ce se întîmplase. După cîteva minute reveni şi urcă în birjă.

– Digby şi Whorsley, spuse el în cele din urmă, zguduit de ce aflase. Au fost amîndoi ucişi. Whorsley a fost împuşcat în cap, iar lui Digby i s-a tăiat gîtul. Şi mai e ceva. În grădină s-a găsit cadavrul unui băiat. Şi el – tot cu gîtul tăiat. Nimeni nu ştie cine este.

Richard îşi simţi creierul ca strălucitor de tot felul de întrebări şi imagini care parcă se alungau unele pe celelalte.

– Acum ce facem? îl întrebă Caspar.

– Mergem după Rosamund.

– Nu ştiu de cîte ori trebuie să vă repet, spuse Rosamund. Nu mă întorc la Twickenham şi cu asta am încheiat orice discuţie.

Se aflau toţi cinci în jurul unei mese mici, luînd o cină tîrzie în apartamentul lui Richard din Black Friar. Veniseră şi Rosamund cu Justin. Cei doi soţi nu aveau ochi decît unul pentru altul, în vreme ce toţi ceilalţi îşi vedeau liniştiţi de mîncare.

– Nu-mi place deloc varza asta, zise Justin doar ca să întrerupă tăcerea stînjenitoare care se lăsase.

– Încearcă salata, îi sugeră fratele lui. E delicioasă.

– Rasol de vită cu salată? se strîmbă Justin. Nu se potrivesc deloc.

– Atunci luați o felie de pîine, se băgă și Harper în vorbă.

Justin luă felia întinsă de Harper, o inmuie în sos și o savură mulțumit.

Harper rămase uluit. Tocmai așa îi plăcea și lui să mănînce pîinea, însă, aflat într-o companie atît de selectă, tot încerca să-și controleze manierele. Zîmbind cu satisfacție, urmă exemplul lui Justin.

– Digby și Whorsley au fost uciși în seara aceasta, spuse Richard. Cred că cel care i-a omorît pe ei mi-a înscenat și mie crima. Iar băiatul e posibil să fi fost complicele asasinului. Poate s-au certat sau poate pur și simplu nu a mai avut nevoie de el. Dar tu-ți dai seama cu ce fel de om avem de-a face?

– Am înțeles, răspunse liniștită Rosamund. Dar eu nu am nici o legătură cu nici unul dintre ei. Pentru mine nu e nici un pericol.

Era surprinsă să descopere cît de calmă putea fi, cînd, de fapt, nervii îi erau la pămînt. Fusese mai înspăimîntată ca oricînd atunci cînd Richard și Caspar intraseră în camera ei la Clarendon, furișîndu-se pe nesimțite, ca două feline. Crezuse că erau niște hoți și tocmai voia să strige, cînd Richard se repezi și îi acoperi gura cu mîna. A doua oară se speriase zdravăn cînd Richard îi spusese despre Digby, Whorsley și despre băiat. Nu pentru ea se temea, ci pentru Richard. Simțea cum spaima o paraliza, ca o durere. Era conștientă de existența răului în lume, însă niciodată nu se aflase atît de aproape de el. Ea îi cunoscuse pe Digby și pe Whorsley.

Dacă se întorcea la Twickenham, nu avea să stea nici o

clipă liniştită. Ar fi chinuit-o tot timpul gîndul la Richard şi la ce se petrecea cu el. Nu ceruse să fie adusă la Black Friar, dar dacă ajunsese pînă aici, era hotărîtă să rămînă.

– Nu se poate să stai aici, îi spuse Richard. Toţi cei care au legătură cu mine se află în pericol. Şi nu vreau să rămîi la Londra. Am nevoie de o minte limpede şi n-o să o am dacă va trebui să-mi fac griji pentru tine.

– Şi crezi că la Twickenham mă aflu în siguranţă? Luă furculiţa, se uită absentă la farfuria cu mîncare şi apoi lăsă din nou tacîmul pe masă. Ai uitat ce a păţit Prudence?

Caspar oftă.

– Mda, e foarte interesant, spuse el, dar unii dintre noi vor să-şi ia masa în tihnă. Vă deranjează dacă plecaţi şi vă certaţi în altă parte?

Richard se ridică, o prinse pe Rosamund de încheietura mîinii şi aproape că o trase după el, afară din cameră.

Justin dădu din cap contrariat.

– Dacă aşa sînt la începutul căsătoriei, oare ce vor face peste vreun an sau doi? se întrebă el mai mult în şoaptă.

– În două minute se vor alinta ca două turturele, ia să vedeţi, spuse Harper.

Justin îl privi neîncrezător.

– Dar tu de unde ştii, Harper, burlac bătrîn şi arţăgos?

– Nu ştiu de unde aţi mai scos-o şi pe asta, se indignă Harper. La timpul meu am avut trei neveste şi nici una nu era călugăriţă, aşa că ştiu prea bine semnele. Vrea careva ultima felie de pîine?

Richard o trase într-o cămăruţă în care se aflau doar un pat îngust, un dulap, un scaun şi alte mărunţişuri. Draperiile nu erau trase, aşa că singura lumină venea de la felinarele din curte. Nu era nici focul aprins.

Trînti uşa, se rezemă de ea şi o prinse pe Rosamund de umeri. Gîfîia, iar lumina slabă arunca umbre tremurînde pe chipul lui.

– Rosamund, şopti el, şi numele ei sună şi ca o chemare, şi ca o mustrare.

Ea îi desprinse mîinile de pe umerii ei şi le lipi de obraji. Lacrimile i se prelingeau nestingherite.

– Îmi pare rău pentru cearta aceea atît de stupidă, zise Rosamund. Tu ai avut dreptate şi eu am greşit. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Doar că dacă ţie ţi s-ar întîmpla ceva, eu n-aş mai putea trăi. Dar nu vreau să ne despărţim niciodată, *în veci*, certîndu-ne. Viaţa e prea scurtă ca să o irosim aşa.

Toate argumentele pe care şi le pregătise ca să o facă să gîndească raţional parcă i se topiseră din minte. Murmură ceva de neînţeles, după care îi acoperi buzele cu gura lui, o îmbrăţişă sălbatic, lipind-o cu totul de el, vrînd parcă să devină un singur trup.

Alt refugiu nu avea, se gîndi el, cînd destui oameni erau atît de putrezi sufleteşte, urau cu înverşunare, ucideau. Se simţea şi el mînjit de netrebnicia lumii, pentru că era parte din ea. Rosamund însă era ca un izvor limpede de munte şi în braţele ei se simţea curat.

Şi fata simţea aceeaşi nevoie de a ieşi din tumultul vieţii la un liman unde să se simtă ocrotită. Cînd se afla în braţele lui, lumea întreagă părea că se trage înapoi, cu toată urîciunea ei. Doar aici putea afla alinare şi puterea de a înfrunta toate cîte aveau să mai vină.

Se lipiră tot mai mult unul de celălalt. Aşa, înlănţuiţi cum erau, făcură cîţiva paşi spre pat şi se întinseră.

Richard se plecă peste ea, căutîndu-i ochii cu privirea. Era frumoasă, îşi zise el, cu părul ei negru acoperindu-i perna, cu trăsăturile ei delicat şlefuite; în lumina aceea palidă Rosamund

părea o nimfă cu pielea ca de marmură. Îşi plimbă încet o mînă prin părul ei, trecîndu-l uşor printre degete. Era frumoasă, avea un curaj aproape nesăbuit şi o generozitate nemaiîntîlnită. Ştia că nu era vrednic de femeia aceasta, dar nu mai putea renunţa la ea, cum nu putea renunţa la aerul pe care îl respira.

Cînd Rosamund ridică mîinile şi începu să-i mîngîie spatele, Richard simţi cum dorinţa începea să-l învingă. Îi sărută gîtul şi fata se arcui sub atingerea lui. Savură aroma pielii ei, o aromă de floare care o făcea unică, şi începu să respire tot mai greu. Îşi umplu gura şi mîinile cu moliciunea ei catifelată şi-i sorbi, flămînd, dorinţele şoptite. Nu băgase de seamă că fata îi descheiase cămaşa decît atunci cînd mîinile ei îi atinseră pielea dezgolită.

Richard se desprinse ameţit din îmbrăţişarea soţiei. O adusese acolo cu un scop anume, trebuia să-i vorbească. Însă Rosamund nu terminase ce începuse. Îşi coborî mîinile către pantalonii lui şi-i desfăcu. Îşi ridică rochia şi încercă să-i încolăcească trupul cu picioarele.

– Asta n-o să mă facă să mă răzgîndesc, îi zise el, prea brutal.

Rosamund îl privi înmărmurită. Cînd în sfîrşit găsi puterea să vorbească, rosti cu glas sugrumat:

– Tu crezi că aş face asta ca să... ca să obţin ceva de la tine?

Îl împinse cu putere, vrînd să se elibereze din îmbrăţişarea lui, însă Richard refuză să se dea la o parte.

– Iartă-mă, spuse el. Sînt un necioplit, o ştie toată lumea. Apoi se repezi şi o sărută. Ar fi trebuit să te căsătoreşti cu altcineva, cu cineva care poate înţelege o femeie. Eu sînt o cauză pierdută, asta e.

Mîinile care mai devreme îl împingeau, acum se agăţaseră de umerii lui şi îl ţineau strîns.

– Să nu mai spui asta! îi strigă fata. Nu eşti un necioplit. Şi nici lipsit de speranţă. Eşti demn de respect, eşti curajos şi, din cîţi oameni cunosc, tu eşti cel mai de onoare.

– Şi mai sînt şi gata să-mi pierd minţile. Rosamund, dă-mi voie.

Îi dădu rochia la o parte, îi îndepărtă lenjeria intimă şi-i ridică genunchii. Stăpînindu-i ochii cu privirea lui, se lăsă uşor spre ea, apoi în ea. Şoptindu-i pierdută numele, Rosamund începu să răspundă firesc mişcărilor lui.

– Ah, Rosamund, zise Richard gemînd.

Se strădui, însă, să se stăpînească şi îşi încleştă dinţii. Voia să prelungească momentele de plăcere. Adora să o simtă dorindu-l cu patimă, adora să-i simtă trupul tremurînd înfiorat înainte să primească dezlănţuirea plăcerii.

Mişcarea lui era o legănare uşoară, molcomă, ademenitoare, făcînd ca plăcerea dureros de intensă să devină aproape de neîndurat. Cînd Rosamund lăsă să-i scape ţipătul acela înăbuşit pe care Richard începea de-acum să-l recunoască, el nu se mai abţinu. Era ca descătuşat, ritmul mişcărilor lui deveni alert, pătrunzînd, frămîntînd, ridicîndu-se şi iar intrînd. Îi auzea scîncetele de plăcere şi îi simţea trupul încordat supunîndu-se ritmului său.

În cele din urmă veni strigătul ei de eliberare şi amîndoi se abandonară cu totul aceleiaşi plăceri.

Rosamund îşi reveni prima.

– Din cîte trucuri cunosc, care mai de care mai viclene, acesta le întrece pe toate. „Sînt un necioplit, sînt o cauză pierdută", îl imită ea. Ai spus asta ca să mă distragi.

Patul era atît de îngust, încît Richard trebuia să stea pe jumătate deasupra ei. Chipul îi era luminat de un zîmbet caraghios.

– A meritat să te aud desființînd tot ce spusesem eu. Își înălță capul. N-am să te las să-ți retragi nici măcar o vorbă din cele zise. Se opri, apoi continuă, ezitînd: ai vorbit serios?

Acest Richard Maitland, atît de nesigur pe el, era bizar de seducător.

– Mai serios ca niciodată, îl asigură ea, zîmbind.

Din salon se auzi deodată un rîs bărbătesc, puternic și priviră amîndoi nedumeriți spre ușă.

– Ar trebui să ne întoarcem dincolo, șopti Rosamund.

– Ba nu. Ridică bărbia și-i sărută cu drag buzele. Nu știu ce va fi mîine. Nici nu vreau să vorbesc despre asta. Măcar pentru cîteva momente vreau să-mi închipui că sîntem doi oameni obișnuiți. Vreau cîteva momente doar pentru noi.

– Și eu vreau, se entuziasmă Rosamund.

Richard se ridică și-și netezi hainele.

– Aprinzi tu focul?

– Da, dacă este iască pe undeva.

– Uită-te pe policioară.

– Tu unde pleci?

– Să aduc vin și două pahare. La urma urmelor, asta e noaptea amînată a nunții noastre.

Cînd apăru el în salon conversația se întrerupse brusc.

– Eu și Rosamund încă mai avem de lămurit niște lucruri, zise el.

Nu veni nici un răspuns din partea celorlalți.

Urmărit de trei perechi de ochi, Richard merse la dulap, luă carafa cu Madeira și două pahare curate, după care ieși.

Harper întrerupse tăcerea:

– Turturele, spuse el. Doar v-am zis.

23

Doar Justin se întoarse la Twickenham, cu toate că nici el nu ar fi vrut să plece, ca nu cumva să piardă ceva, însă promisc că se va întoarce pînă la căderea serii. Trebuia să-l informeze pe duce despre crimele de la locuința lui Digby şi să-l anunțe că Rosamund rămăsese cu Richard şi Caspar. Richard renunțase să o convingă să se întoarcă acasă cu Justin, dar se arătă neînduplecat cînd veni vorba despre implicarea ei în cercetări. Acceptă ca ea să rămînă, însă la primul semn de nesupunere avea să o trimită urgent acasă.

Nu avea voie să plece şi să se întoarcă ori de cîte ori voia. Dacă ieşea, trebuia să fie însoțită de Harper şi cuvîntul lui să reprezinte lege pentru ea.

– Rosamund, vorbesc serios, îi zise Richard. E soldat trecut prin multe şi îşi dă imediat seama cînd ceva nu e în regulă.

– Dar n-o să-i dau bătaie de cap, se împotrivi ea. Doar ți-am spus. Azi am stabilit să trec pe la Callie. Toată dimineața o să colindăm prin magazine, fiindcă vreau să cumpăr draperii şi materiale de tapiserie pentru casă. Rămăsesem cu impresia că am lămurit problema asta. Am crezut că sîntem amîndoi de acord că eu nu mă aflu deloc în pericol.

El nu căzuse de acord cu nimic de genul acesta, însă nu avea cum să aibă cîştig de cauză într-o discuție ca aceasta.

– Uite ce e, zise ea, dacă aşa ai să fii mai liniştit, o să trimit un mesaj şi anulez ieşirea.

Richard oftă nemulțumit. Nu o putea ține tot timpul închisă

în casă, iar această ieşire cu Callie nu părea deloc riscantă.

– Ai grijă, îi zise el. Să nu spui nimic care ar putea da de înţeles că ştii unde mă aflu. Şi ţine minte: să nu ieşi din cuvîntul lui Harper.

La puţină vreme, Richard şi Caspar plecară spre St. Mark's, în Chelsea, unde sperau să discute cu Prudence Dryden şi cu vicarul, fratele ei. Harper stătea la masă cu mai multe pistoale înşirate înaintea lui şi pe care începuse să le verifice şi să le curețe. Era prea devreme să meargă la Callie, aşa că Rosamund începu să facă ordine printre lucrurile din cameră. Dădu peste jocul de şah al lui Caspar, aşezat pe servantă, şi începu să mute, absentă, piesele pe tablă.

Dacă pionii aceştia ar putea vorbi, se gîndi ea, *cine ştie cîte ar putea spune?* Ei erau împinşi de colo-colo, din pătrăţel în pătrăţel, fără ca să aibă vreodată *imaginea întreagă a tablei* de joc. Ea şi pionii aveau multe în comun.

Cine avea să cîştige jocul, Richard sau cei care îl persecutau? Gîndul acesta îi întări şi mai mult hotărîrea. Nu, ea nu era un pion. Era regină şi o regină nu se dădea în lături cînd regele ei era ameninţat. Găsi o fisură în apărarea inamicului, astfel că porni la atac.

Poate că nu înţelegea prea bine strategia adversarului, însă cîteva cunoştinţe tot avea, aşa că ştia de unde să înceapă.

Iscodea cu mintea toate cîte se petrecuseră, tot încercînd să pună cap la cap unele lucruri. Luă regele negru şi încercă să-şi imagineze mişcările făcute de Richard în noaptea cînd Lucy fusese ucisă. Mersc mai departe şi ajunse la Newgate. Atunci a apărut ea în scenă, îşi aminti Rosamund, binecuvîntînd în gînd clipa aceea. Acum nu-şi mai putea închipui viaţa fără Richard.

Se opri la gîndul acesta şi rămase cu ochii plecaţi asupra tablei de şah.

Întotdeauna o neliniştise ceva în legătură cu Newgate. Dar

ce anume? Concentrîndu-se bine, începu să reaşeze piesele dînd fiecăreia rolurile celor prezenţi atunci în curtea deţinuţilor. Le mută, apoi, întocmai după cum se desfăşuraseră evenimentele.

A evadat un deţinut! Încuiaţi porţile închisorii!, strigase temnicerul.

Apoi îi văzu pe ceilalţi paznici încercînd să-i separe pe vizitatori de prizonieri, pentru ca aceştia din urmă să poată fi duşi în celule. Callie era în picioare şi striga că nimeni nu a evadat vreodată de la Newgate. Să-i spună asta şi lui Richard! El se îndrepta chiar spre ea. Fata se împiedică de coş; se auzi o împuşcătură şi Richard căzu peste ea.

Revăzînd în minte evenimentele derulîndu-se, îşi dădu seama în sfîrşit care era detaliul acela pe care nu reuşise pînă acum să-l contureze. Înainte să se audă împuşcătura, nu se crease panică. Iar temnicerii erau întorşi cu spatele către ea, încercînd să-i despartă pe prizonieri de vizitatorii lor. Aşadar, nu un paznic speriat trăsese focul de armă.

– Harper, spuse Rosamund.

Acesta ridică privirea către ea.

– Ce este?

– Cine a tras atunci? Ştii tu, cînd eram cu toţii la Newgate, iar tu şi Richard pregăteaţi evadarea.

– Bănuiesc că vreunul dintre temniceri, unul care-o fi intrat în panică.

– Dar nu a intrat nimeni în panică, nu *înainte* să se audă împuşcătura. Şi toţi temnicerii se aflau cu spatele spre noi.

Harper îşi scărpină barba.

– Trebuie să fi fost unul dintre paznici. Dacă nu, cine altcineva?

– Se poate să ai dreptate, însă...

– Însă ce?

Deloc nu se potrivea treaba asta cu felul în care aşezase

ea piesele pe tablă. Atunci cine trăsese? Richard o acuzase pe ea că ar fi dat semnal unui complice, dar nu existase niciodată așa ceva. Își aminti însă altceva. Charles Tracey fusese separat de ea și de Callie. Se afla într-un colț, la un loc cu prizonierii, și avea mîinile ridicate:

– Ei bine, își pierdu Harper răbdarea, cînd aveți de gînd să-mi spuneți cine a tras?

– Încă nu știu, răspunse Rosamund, dar voi afla.

Suspectînd că ceva deloc previzibil avea să se întîmple, Harper o întrebă:

– Și cum aveți să faceți asta, dacă-mi îngăduiți să întreb?

– Mergem la Newgate, zise ea, și-l vom întreba pe domnul Proudie, paznicul. Poate știe el.

Harper se întreba dacă mai era în toate mințile. Sperase că nu va mai pune în veci piciorul la Newgate, și cu toate acestea, stătea acum ca prostit pe coridor, așteptînd ca lady Rosamund să sfîrșească întrevederea ei cu domnul Proudie.

Privi în jurul său și văzu că lîngă intrarea principală se aflau mai multe camere în care era greu să intri, dar și să ieși. Ușile erau încuiate și păzite de doi temniceri. Știa că nu avea de ce se teme de Proudie sau de temniceri, chiar dacă îl recunoșteau. La urma urmelor, el fusese scutit de responsabilitatea oricărui delict. Însă închisoarea în sine era cea care îi dădea fiori.

Încercase să-i explice toate acestea lui lady Rosamund, dar cine să-l asculte? Ea în nici un caz. O măcina prea mult problema aceasta. Trebuia să descopere cine trăsese atunci, cu toate că el nu-și dădea deloc seama cu ce îi putea ajuta dacă aflau.

Ar fi trebuit să pună piciorul în prag, însă nu era nici pe departe omul potrivit pentru așa ceva. Orice femeie îl putea avea la degetul mic dacă își dorea asta cu tot dinadinsul. Din cauza aceasta stătea el departe de femei. Prietenii îl credeau un

misogin, cînd el era de fapt opusul. Femeile puteau face din el orice doreau. Of, numai necazuri aduceau fiinţele acestea!

Îşi aminti de soţia lui Hugh Templar:

– Harper, deschide uşa, îl implorase ea şi, fără să-şi asculte raţiunea, o deschise expunîndu-se pericolului de a fi ucişi.

Soţia lui Jason Radley – altă podoabă. Îl ameţise cu vorbe mieroase să o ducă la Hampstead şi era s-o păţească zdravăn. Iar acum lady Rosamund.

Se gîndea cu groază la ce avea să zică şeful lui cînd va afla de isprava lor.

Uşa se deschise şi lady Rosamund ieşi urmată de paznic.

– Domnule Proudie, să fiţi sigur că tatăl meu va fi înştiinţat. V-aţi purtat ireproşabil şi abia aştept să-i spun.

– Iar Domnia sa va pune sus o vorbă bună pentru mine?

– Puteţi conta pe cuvîntul meu. Apoi către Harper: Haide, James.

Cînd se văzu afară, Harper răsuflă uşurat. Nu preţuise niciodată cum se cuvine aerul pe care îl respira pînă să petreacă un timp – scurt, ce-i drept – ca temnicer la Newgate. Aerul Londrei nu era cel mai pur, însă comparat cu cel de la Newgate era dulce ca raiul însuşi.

– De ce aţi stat atît? întrebă el pe cînd traversau strada către birja care îi aştepta.

– Din cauza domnului Proudie, răspunse Rosamund. Bietul de el se teme să nu-şi piardă postul din cauză că tu şi Richard aţi evadat de la Newgate fără ca el să vă poată împiedica. I-am promis că îi voi vorbi tatălui meu în favoarea lui.

– Şi aşa o să faceţi?

– Doar aşa am promis, nu?

Harper zîmbi. Iată un lucru care îi plăcea la lady Rosamund. Nu-şi călca niciodată promisiunile.

Aşteptă pînă se văzură în birjă şi pînă porniră către locuinţa

doamnei Tracey din Manchester Square, şi abia apoi îi spuse ce aflase.

– Proudie crede că tu sau Richard aţi tras atunci. Bineînţeles, nu i-am spus că s-a înşelat, însă l-am întrebat cum de este atît de sigur. Rosamund vorbea repede, precipitat, grăbindu-se să-i spună tot ce aflase. Se pare că ori de cîte ori se trage un foc de armă în închisoare se întocmeşte imediat un raport. S-a descoperit că nu se descărcase pistolul nici unuia dintre temniceri; prizonierii nu au arme, iar vizitatorii în nici un caz, aşa că împuşcătura nu a venit dinspre ei. Îţi dai seama ce înseamnă asta?

– Ei bine, realizez că aţi descoperit ceva important. Vă gîndiţi că doar cinci oameni ar fi putut trage şi ştim sigur că nu a fost colonelul Maitland, nici eu şi nici dumneavoastră, aşa că rămîn doi: prietena dumneavoastră, doamna Tracey, şi cumnatul ei.

– Charles Tracey, spuse Rosamund cu ochii scînteind.

– Ei, acum nu vă pripiţi. Lucrurile nu sînt întotdeauna ce par a fi.

– Sînt sigură că el a fost.

– De ce nu doamna Tracey? insistă Harper. Nu prea îi convenea graba cu care punea ea lucrurile cap la cap şi se întreba îngrijorat ce avea să urmeze.

– Callie nu l-ar fi împuşcat pe Richard, se împotrivi Rosamund. Ea chiar îl crede nevinovat. În afară de asta, între ei eram eu, aşa că nu l-ar fi putut nimeri nici dacă ar fi vrut. Pe mine m-ar fi atins. Dar Charles Tracey ar fi putut să o facă.

– Şi atunci ce s-a întîmplat cu pistolul lui Tracey?

– Nu ştiu. Însă după ce s-a auzit împuşcătura, toată lumea a intrat în panică. În toată nebunia aceea şi l-ar fi putut strecura în buzunar, nu crezi?

Harper o dezaprobă, dînd din cap.

– De ce să se obosească? De ce să nu-şi asume el fapta?

La urma urmelor ar fi fost socotit un erou dacă l-ar fi împiedicat pe colonel să evadeze. Nu avea nevoie să-şi ascundă pistolul.

– M-am gîndit şi la asta. Dornică să-l convingă pe Harper că avea dreptate, Rosamund îl luă de braţ. Poate că n-a vrut să i se pună întrebări incomode. Sau poate e legat în vreun fel de Richard. Nu, Harper, ascultă-mă puţin. E ceva în neregulă cu acest Charles Tracey. Anul trecut fratele lui, James, a murit într-un accident bizar – aşa l-a numit doctorul. James Tracey obişnuia să mai bea, însă a murit singur, înecîndu-se în timp ce vomita, pentru că băuse o sticlă de coniac. Moartea aceasta i s-a părut mătuşii Fran mai mult decît bizară; zicea că e ceva suspect la mijloc, dar era prea necăjită, aşa că nimeni nu a luat-o în serios. Dar ghiceşte cine a rămas cu cea mai mare parte a banilor?

– Charles Tracey, răspunse Harper sugrumat, ca şi cum numele îi fusese smuls din gură.

Rosamund încuviinţă dînd din cap.

– Exact. Callie a primit doar partea care i se cuvenea ca văduvă şi atît. Şi mai e ceva. Charles e îndrăgostit de Callie. A, ştiu că n-are cum să iasă ceva bun din asta. Nu se poate căsători niciodată cu văduva fratelui său. Dar dacă a scăpat de James ca să o aibă pe Callie doar pentru el? Efectul nu a fost cel aşteptat. Mi se pare că ea îl dispreţuieşte.

– Şi ce, Doamne iartă-mă, are asta de-a face cu şeful? întrebă Harper răbdător.

– Nu ştiu, încă nu-mi dau seama. Dar sper că mă pot lămuri Callie sau mătuşa Fran.

Harper se îngrozi.

– Dar nu se poate să mergeţi la ele în casă şi să insinuaţi că Tracey ar fi criminal.

– Ştiu asta prea bine! Voi fi discretă. De fapt, moartea lui James Tracey nu mă interesează decît în măsura în care are legătură cu

Richard. Poate că, înainte să moară, James i-a spus ceva lui Richard. Poate Charles s-a temut ca Richard să nu înceapă investigațiile. Nu-mi dau seama. Dar ceva nu e în regulă în toată povestea asta, Harper. O simt prea bine. Dacă Charles Tracey a încercat să-l ucidă pe Richard la Newgate, trebuie să fi avut un motiv.

Acum era momentul să pună piciorul în prag, se gîndi Harper. Pe de altă parte, Rosamund nu greșea. Nu putea fi pus la îndoială faptul că cineva trăsese un foc de armă la Newgate. Dacă nu fusese un temnicer speriat, atunci cine altcineva decît Charles Tracey? Și de ce a ascuns acest lucru?

– O să fiți atentă? o întrebă el.

– Pe cuvîntul meu că da.

– La primul semn că ar fi vreo problemă...

– Voi striga după tine. Dar n-o să se întîmple nimic, Harper. Dacă e și Charles acolo, nu voi scoate o vorbă despre asta. Îl strînse ușor de braț și continuă convingător: Dacă nu fac eu asta, nu o va face nimeni. Richard nu poate apărea în casa lui Callie. La fel a fost și la Newgate. Poate că lui Richard nu-i convine, însă acum depinde mult de prietenii lui.

Această prelegere îl cuceri pe Harper. Era limpede, se gîndi el, femeile nu îl aveau la degetul mic, ci pur și simplu se întîmpla ca ele să rostească vorbe înțelepte.

Biroul lui Peter Dryden era la fel de plăcut și de dezordonat ca și proprietarul său. Peste tot, pe podea, se aflau bancuri de cărți și hîrtii împrăștiate. El, însă, nu părea să observe. La fel stăteau lucrurile și cu îmbrăcămintea lui. Lavaliera îi era strîmb așezată, iar nasturii vestei îi erau încheiați la întîmplare. Dar nimic din toate acestea nu conta, își spuse Richard, ci doar omul însuși. El era un inocent în toată puterea cuvîntului, era o fire senină care văzuse tot ce aveau oamenii mai rău și totuși nu-i abandonase.

– Atunci s-a întrerupt corespondența mea cu vărul lui Frank

Stapleton, spuse Dryden. Cînd eu am plecat la Liverpool şi am devenit capelan la una dintre închisorile de acolo. Cam aşa se întîmplă: el se mută, mă mut şi eu şi legătura se pierde.

O aşteptau pe Prudence, care ieşise la plimbare cu soţia lui Dryden şi cu cei trei copii ai lor. Richard nu putu să nu se gîndească la cît de norocos era acest părinte: un om obişnuit, atins de calviţie şi purtînd ochelari. Nu avea bani mulţi, însă era bogat în tot ce conta cu adevărat.

Nu ştia la ce fel de primire să se aştepte cînd se înfăţişă, neanunţat, la uşa lui Dryden. Ar fi putut să-l ameninţe că va chema autorităţile sau ar fi putut striga după ajutor. Însă Richard îşi făcuse griji degeaba. Prudence Dryden nu exagerase. Peter Dryden era de neclintit în convingerile sale. Gheaţa se sparse cînd încuviinţară amîndoi că s-ar fi recunoscut cu greu în alte împrejurări. Amîndoi se împliniseră, iar părul blond al lui Richard căpătase o nuanţă castanie, în vreme ce vicarul îl pierduse în întregime.

Richard nu lungi vorba, ci îi spuse direct lui Dryden că el intuia o legătură între incidentul de demult de la Cambridge şi asasinarea lui Lucy Rider, iar Dryden colaboră din plin, răspunzînd deschis la toate întrebările puse de fostul său coleg.

– Mai vreţi încă un cherry? întrebă Dryden, întrerupînd şirul gîndurilor lui Maitland.

Richard refuză, însă Caspar, care în tot acest răstimp rămăsese lîngă fereastra ce dădea spre grădină, îl lăsă pe vicar să-i umple din nou paharul.

După ce Dryden se aşeză, Richard întrebă:

– Lui Frank Stapleton nu i-ai scris niciodată?

– Nu. Nu eram prieteni. Doar George mi-a fost prieten. Însă m-a interesat mereu să aflu veşti despre Frank şi pot spune că i-a mers destul de bine pînă cînd a murit din cauza acelui accident tragic.

În vreme ce sorbeau din pahare, Richard mai trecu încă o

dată în revistă ceea ce aflase de la Dryden. Frank Stapleton părăsise Anglia îndată după incidentul de la Cambridge şi fusese luat imediat sub aripa unui văr mai mare, George Withers, care se ocupa cu negoţul de blănuri în Canada. Şi lui Frank îi mersese bine, mai ales pentru că se căsătorise cu fiica unuia dintre cei mai bogaţi negustori din elita Canadei. Apoi se produse tragedia. Doamna Stapleton şi tatăl acesteia pieriră într-un accident naval, iar Frank moşteni o avere frumoasă.

Dar nu a fost singurul accident din viaţa acestuia. Tatăl lui murise într-un incendiu, chiar înainte ca Frank să se îmbarce către Canada. Poate că cineva începuse să considere suspecte aşa de multe „accidente". Poate că tocmai asta l-a determinat pe Stapleton să dispară – convenţional – tot într-un incendiu.

– Şi pe Frank cine l-a moştenit? întrebă Richard.

– Bănuiesc că George, răspunse Dryden. Nu mi-a spus niciodată. Dar ştiu că alte rude apropiate nu avea. Tocmai de aceea a şi considerat George că e de datoria lui să-i ofere lui Frank un adăpost. Totuşi a fost ceva mai mult de atît. Stapleton fusese dintotdeauna o fire dificilă şi tot timpul făcea probleme. George îl învinovăţea pe tatăl lui pentru că fusese prea dur cu el. S-a gîndit că stabilirea lui în Canada îl va lecui.

– Şi aşa a fost?

Vicarul stătu o clipă pe gînduri.

– Ei bine, situaţia lui Frank s-a îmbunătăţit considerabil, fără îndoială. George nu mi-a dat detalii, însă eu am trăit mereu cu impresia că Frank l-a cam dezamăgit. Nu pot spune că m-a mirat lucrul acesta. George era genul de om de care se putea profita foarte uşor. Ştii, la un moment dat a vrut să intre în rîndul clericilor. Aşa l-am cunoscut eu. În Grecia i-a fost discipol tatălui meu, însă nu a avut bani să meargă la universitate, aşa că a plecat în Canada.

Richard dădu din cap, gînditor. Lucrurile începeau să

capete sens. George Withers era un om de mare încredere, în vreme ce vărul lui era viclenia întruchipată. Poate că George devenise bănuitor, poate că începuse să pună întrebări incomode. Pentru un motiv anume, Frank se hotărîse să scape de el şi să-i ia locul. În felul acesta avea să moştenească tot ceea ce aparţinea lui George, pînă şi viaţa lui.

– Cînd ai primit ultima oară veşti de la prietenul tău? întrebă Richard.

– Mmm? A, mi-a scris să mă anunţe că a murit Frank. Părea foarte deznădăjduit. Zicea că urma să rămînă doar pentru înmormîntare, după care era hotărît să plece şi să ia viaţa de la capăt în altă parte, poate în Georgia. Ştii, iernile din Canada erau prea aspre pentru el. Asta se întîmpla cam acum zece ani. Atunci am primit ultima scrisoare, continuă Dryden, însă el e aici, în Anglia. De fapt, e chiar în oraş. Asta a fost cea mai ciudată coincidenţă. Prudence l-a cunoscut în casa doamnei Tracey acum vreo trei-patru zile. A spus că a venit în Anglia cu afaceri şi că se va întoarce în Charles Town. Partea cea mai ciudată este că pare să nu mă cunoască. Bănuiesc că nu vrea să reluăm deloc legătura. Cine ştie, poate am scris ceva în ultima mea scrisoare care l-a jignit. Mă tem că n-am avut chiar mereu vorbe frumoase despre Frank. Dar mi-e greu să las lucrurile aşa. Trebuie să fac tot posibilul să-mi răscumpăr greşeala, chiar dacă el nu vrea să mai ştie de mine.

– A fost şi lady Rosamund de faţă?

– Sigur că da. Altfel Prudence n-ar fi mers acolo singură. Şi individul acela, continuă Dryden zîmbind, cel căruia i-ai scăpat printre degete, maiorul Digby parcă, a fost şi el prezent.

Cînd vicarul rosti numele lui Digby, Caspar veni de la fereastră, iar Richard ridică înmărmurit privirea. Se uitară unul la celălalt, apoi Maitland privi către Peter Dryden.

– Fii foarte atent la mine, zise el. Aseară maiorul Digby,

unul dintre colegii lui şi un băiat necunoscut au fost uciși. Lucy Rider a fost asasinată şi cineva a împuşcat-o pe sora ta. Cred că toate aceste atacuri au legătură cu George Withers.

Văzîndu-l pe Dryden înroşindu-se dintr-o dată de indignare, Richard îşi dădu seama că spusese toate acestea prea brusc. Stăpînindu-şi glasul, continuă:

– Iartă-mă că sînt atît de direct, dar cred că te afli în pericol. Dacă eşti destul de înţelept, ai să laşi la o parte încercarea de a te apropia de George Withers. Ia-ţi familia şi ascunde-te undeva pentru cîteva zile. Nu spune nimănui unde pleci şi nu te întoarce pînă cînd nu vei citi în ziare că George Withers a fost arestat pentru crimă.

Dryden rămase mut de uimire. Clipi de cîteva ori, încercînd să-şi găsească din nou cuvintele.

– Doar nu crezi că George i-a ucis pe toţi oamenii aceştia! În veci n-ar putea face una ca asta! Dacă l-ai cunoaşte, ţi-ai da seama la ce concluzie absurdă ai ajuns.

Richard se ridică.

– Nu cred că George Withers a ucis pe careva. Cred că prietenul tău a murit acum zece ani în acel incendiu, iar Frank Stapleton i-a furat identitatea şi tot ce îi aparţinea. Sînt sigur că eu reprezint afacerea pentru care a venit în Anglia.

– Richard, oare nu mergi prea departe cu ipotezele astea? îl întrebă Caspar pe un ton calm. Adică sînt gata să accept că George Withers este cine spui tu, dar singurul lucru care îl leagă de tine este incidentul de la Cambridge, iar asta s-a întîmplat cu prea mult timp în urmă.

Richard era prea nerăbdător ca să mai discute acum un lucru care pentru el era atît de limpede.

– Nu mai adaug nimic pînă nu vorbesc cu George Withers.

Peter Dryden tot nu era convins pe deplin.

– Dar cu ultima lui scrisoare cum rămîne? întrebă el. George urma să ia parte la înmormîntare. Frank nu avea cum să se

înfățișeze la propriile lui funeralii. Toată lumea l-ar fi recunoscut.

– A mințit, iar scrisoarea a fost un fals, răspunse Richard.

– Și atunci de ce a ținut să-mi scrie?

– Ca să nu bănuiești nimic. Dacă George Withers ar fi dispărut fără urmă, ai fi făcut niște investigații, nu? Atunci s-ar fi implicat autoritățile, iar Frank nu avea nevoie de așa ceva.

Dryden tot mai avea o nelămurire:

– Dar... dar chiar să vină în Anglia dîndu-se drept George Withers! Dacă l-ar recunoaște cineva?

– Tu m-ai recunoscut pe mine sau eu pe tine, astăzi cînd ne-am văzut prima oară după șaptesprezece ani? Și sînt convins că Frank Stapleton s-a asigurat că nu-i va fi descoperită identitatea. Dar sînt alte modalități de a recunoaște un om. Trecutul trăit împreună. Amintirile. O lungă corespondență. Ultimul lucru pe care și-l dorește Frank Stapleton este să te întîlnească pe tine. Din cauza asta poți constitui un pericol pentru el.

Deodată Caspar exclamă:

– Ce caută Rosamund aici?

Richard se repezi la fereastră și privi afară. Două femei tinere intraseră în grădină pe poarta din spate. Erau însoțite de trei copii și rîsetele lor se auzeau pînă la ei.

– Nu e Rosamund, zise el. E cineva care de la distanță poate fi luată drept ea.

Sau în grădinile slab luminate de la Twickenham.

– E domnișoara Dryden, spuse Caspar.

Cu o clipă înainte Richard simțise fiorii apropierii de pradă. Totul devenea clar și curînd avea să pună mîna pe demonul care îi provocase atîta suferință. Însă, privind-o pe Prudence apropiindu-se de casă, se simți zguduit de spaimă. Domnișoara Dryden era, asemeni lui Rosamund, înaltă, cu părul negru, iar în noaptea cînd fusese atacată purta un șal, întocmai ca acum. Majoritatea doamnelor purtaseră așa ceva atunci, inclusiv Rosamund.

În mintea lui întrebările nu mai conteneau, cînd Dryden îşi chemă sora în birou. Îşi dădea seama că cei doi trebuia să schimbe salutul cuvenit, că Peter Dryden îi explica de ce erau ei acolo, însă nerăbdător să primească răspunsurile aşteptate, îl întrerupse pe vicar chiar în mijlocul propoziţiei:

– Domnişoară Dryden, începu el, vreau să vă gîndiţi bine la noaptea în care aţi fost atacată. Cine a apărut prima oară după ce s-a auzit împuşcătura? Nu vă grăbiţi. Gîndiţi-vă bine. Eraţi căzută la pămînt. Prinţul Michael va ridicat. Pe cine aţi văzut?

Ea privi neliniştită către fratele său, apoi se uită din nou la Richard.

– Era multă lume, răspunse Prudence, ezitînd. Îmi amintesc că prinţul Michael le-a cerut invitaţilor să se îndepărteze de-acolo.

Richard se străduí să-şi păstreze calmul şi să nu o privească ameninţător.

– Vă amintiţi, totuşi, de cineva anume care se afla mai aproape?

Prudence dădu din cap, zîmbind.

– Doamna Tracey. Convinsă fiind că eu sînt Rosamund, i-a strigat speriată numele, aşa că toţi au crezut că lady a fost rănită. Biata femeie, ce spaimă a tras. Apoi a apărut cumnatul ei şi a luat-o de acolo.

– Vă mulţumesc, îi spuse Richard.

După ce ieşiră, Caspar îl întrebă:

– Şi acum, încotro?

– Acasă la doamna Tracey, în Manchester Square.

Cînd ajunse acasă la Callie, Rosamund a fost dezamăgită. Aceasta nu era, însă îl găsi acolo pe Charles Tracey, aşa că nu putu să o întrebe nimic personal pe mătuşa Fran.

– Of, draga mea, spuse mătuşa Fran, răspunzînd

nedumeririi lui Rosamund. Callie nu mai ştia unde trebuia să vă întîlniţi: aici sau la tine. Aşa că a plecat spre casa ta. Asta mi-a spus să-ţi transmit.

– Că o voi găsi acasă la mine?

Mătuşa Fran o privi şi mai nedumerită.

– Eu aşa zic.

– Te duc eu, dacă vrei, îi spuse Charles.

Dar cînd făcu un pas spre ea, Rosamund se dădu înapoi.

– Nu e nevoie, afară e o birjă care mă aşteaptă.

Charles însă veni după ea, sporindu-i şi mai mult teama.

– Domniţă Rosamund, spuse el, aşteaptă, te rog.

Însă aceasta se grăbi în jos, pe trepte. El o ajunse din urmă, o prinse de mînă şi o întoarse brusc spre el.

– Charles, zise ea, încercînd să-i vorbească pe un ton cît mai firesc, ce înseamnă asta?

El îi eliberă imediat braţul.

– Se vorbeşte peste tot în Whitehall, spuse el. Noaptea trecută maiorul Digby a fost asasinat împreună cu Whorsley şi cu nu ştiu ce puşti. M-am gîndit că trebuie să afli – asta dacă nu cumva ştiai deja.

Rosamund nu spuse nimic, ci rămase privindu-l atent, încercînd să distingă expresia de pe chipul lui în lumina aceea palidă. Se gîndea ce vîrstă putea avea Charles. Să fi fost de-o seamă cu Richard sau poate cu un an, doi mai tînăr? Se întrebă la ce universitate o fi mers.

El o privi cu ochi mijiţi.

– Nu ţi-e teamă? întrebă el abia şoptit. În locul tău, mie mi-ar fi.

Şi, dintr-o dată, lui Rosamund chiar i se făcu frică. Cu un scîncet scurt, îi întoarse spatele şi coborî repede scările alergînd către Harper, unde ştia că se află în siguranţă.

24

Când îi povesti lui Harper despre dialogul pe care îl avusese cu Charles Tracey pe scări, acesta se arătă destul de neîncrezător.

– Nu ne urmăreşte, zise Harper, privind în spate pe geamul birjei.

– Nu, dar ştie unde mergem.

Harper bătu uşor cu mîna pistolul pe care îl purta la brîu.

– Dacă apare, am eu grijă de el. Mai am unul în buzunar. Vi-l pot da dumneavoastră dacă vreţi.

Rosamund se strîmbă.

– Harper, e prea mare, nu cred că îl pot ţine cum trebuie în mînă. Şi ce-ar spune doamna Tracey dacă aş apărea cu monstruozitatea asta?

– S-ar speria?

– Ar rîde de s-ar prăpădi! Şi, pînă la urmă, la ce îţi folosesc două pistoale?

– Dacă nu nimeresc din prima sau dacă n-am nici timp să-l încarc pe unul din ele. Se uită lung şi încruntat la arma pe care i-o dădu lui Rosamund. Cu prima ocazie, continuă el, o să vă aduc un pistol franţuzesc aşa de mic, că o să-l puteţi ţine în săculeţ.

În timp ce el îşi aşeza pistolul la brîu, Rosamund zăbovi mai mult cu privirea asupra lui. Departe de a fi o frumuseţe, Harper era un om deosebit. I se părea că seamănă cu un ban de aur cu marginea un pic roasă. Încă se îndoia în privinţa lui Charles

Tracey, dar nu voia să riște nimic. Ea nici nu avea nevoie de altceva.

Cînd ajunseră la porțile casei, plătiră birjarului și-l lăsară să plece.

– Intrați dumneavoastră, îi zise Harper. Eu o să aștept aici, ascuns pe undeva, și dacă o să apară Tracey, îl iau la goană.

– N-o să întîrzii.

Intră în curte pe o portiță laterală și porni pe alee, spre casă. Locul acesta era de ajuns ca să o binedispună. Părea că toată răutatea și urîciunea lumii rămăseseră în afara acelui mic rai pămîntesc. Își imagina copii jucîndu-se în iarbă și cai zburdînd pe pășune sau adăpostiți și hrănindu-se în grajduri. Împreună cu Richard s-ar plimba mult prin pădurea de la hotarul proprietății, spunîndu-și mereu cît de fericiți sînt.

Numai dacă...

Cînd ajunse, găsi ușa casei descuiată și asta o surprinse. Bănui că îngrijitorul uitase de ea după ce o primise pe Callie, asta dacă mătușa Fran îi transmisese corect mesajul, iar Callie chiar se afla acolo.

– Callie? o strigă ea. Callie?

După cîteva clipe, Callie apăru în capul scărilor.

– De ce ți-a luat atît? o întrebă ea. Era cît pe-aci să renunț să te mai aștept.

– A apărut ceva și am întîrziat un pic. Dar unde-i îngrijitorul? A lăsat ușa deschisă.

– Am impresia că e la grajduri să repare nu știu ce fereastră, sau cam așa ceva. Eu sînt în salonul roz. Să știi că ți-am furat o carafă cu cherry. Nu te superi, nu?

Întrebare retorică. După aceea, Callie se îndepărtă și Rosamund ureă scările în urma ei. Lui Richard i-ar plăcea casa asta, gîndi ea. Era solidă, nu avea nimic pretențios și, într-un fel, era de modă veche, adică întocmai ca el; se întreba dacă nu

cumva asta o atrăsese în primul rînd cînd văzuse casa.

În salonul roz, Callie stătea lîngă una dintre lungile ferestre, cu un pahar de cherry în mînă. Oferea privirii o imagine încîntătoare, cu mantaua ei de culoarea prunei, contrastînd cu fundalul roz al draperiilor. Lumina pătrundea timid prin fereastră, conturîndu-i ca o aură trăsăturile delicate și linia fină a gîtului.

Se întoarse zîmbind.

– Văd că ai venit singură. Nu credeam că ai s-o faci. Nici trăsura ducelui, nici valeții, nici domnișoara Dryden. Sînt impresionată.

– Prudence a plecat la fratele ei, să-și îngrijească sănătatea.

– Da, am aflat. În orice caz, așa e mai bine. În sfîrșit sîntem doar noi două. Pune-ți și tu un pahar de cherry. Și arătă către carafa și paharul de cristal așezate pe o măsuță lîngă canapeaua cu brocarturi aurii.

Rosamund, însă, nu avea timp de cherry. Deschise imediat discuția care o interesa.

– Azi am fost la Newgate să vorbesc cu paznicul și am aflat ceva foarte interesant. Respiră adînc. Îți aduci aminte că cineva a tras un foc de armă în dimineața aceea?

Callie luă o gură de cherry.

– Da, îmi amintesc.

– Paznicul mi-a spus că nu a tras unul dintre temniceri, nici dintre prizonieri și nici vreunul dintre vizitatori. Știu că Richard... Maitland, adăugă ea destul de tîrziu, nu a tras, nici Harper, nici eu. Îți dai seama ce înseamnă asta?

Callie oftă.

– Asta înseamnă că fie am tras eu, fie Charles.

Pe Rosamund o surprinse rapiditatea cu care aceasta prinse logica situației. Crezuse că va trebui să-i explice în amănunt.

– Exact, spuse ea, și cred că Charles a încercat să-l ucidă pe Richard Maitland.

Auzind-o, Callie începu să rîdă în hohote.

– Charles? întrebă ea. Charles n-ar putea impuşca nici un cîine, nici măcar dacă viaţa lui ar depinde de asta. Nu are atîta tărie.

– Atunci cine a tras?

– Tu cine crezi?

După o lungă tăcere, Rosamund se împotrivi, dînd hotărîtă din cap.

– Nu, Callie, tu în nici un caz. N-are nici un sens. În plus, eu mă aflam între tine şi Richard. M-ai fi nimerit pe mine.

– Ba nu. Tu ai căzut peste coş, lăsîndu-mi mie posibilitatea să-l împuşc pe Maitland, ceea ce am şi făcut. Numai că nu l-am nimerit.

Rosamund rămase fără cuvinte. Cînd încercă să bîiguie ceva, Callie îi reteză vorba.

– Asta era, de fapt, misiunea mea de binefacere. Am mers la Newgate cu scopul de a-l ucide pe Richard Maitland sau măcar de a-i da şansa să-şi pună singur capăt vieţii.

Rosamund se prăbuşi pe scaunul cel mai apropiat. Abia reuşi să rostească:

– Dar de ce?

Callie era de-a dreptul amuzată.

– Dacă m-ai fi ascultat cu atenţie cînd ţi-am povestit despre procesul lui Maitland, ţi-ai fi dat seama. L-am urmărit zi de zi. Nu ţi-am spus că omul era pur şi simplu senzaţional? Nu se temea deloc de moarte. Disprețul față de cei care îl acuzaseră, față de procurori, față de proces în sine – ei bine, îţi dai seama ce efect a avut asupra mea. Nu puteam accepta ca un om de talia lui să aibă parte de o moarte atît de meschină, ca un criminal de rînd. Aşa m-am hotărît să-l ajut să iasă din penibilul situaţiei. I-aş fi lăsat lui pistolul. Vezi, eram convinsă că avea să aleagă o moarte croică, şi nu spînzurătoarea. Dar soarta a vrut altfel.

– Care pistol? o întrebă Rosamund.

– Cel pe care îl ascunsesem în manşon.

Callie dădu la o parte una dintre draperii şi-i arătă boneta şi manşonul alb din blană de iepure pe care le lăsase pe pervaz – acelaşi manşon pe care îl purtase la Newgate.

Rosamund rămase cu ochii pironiţi spre el, nevenindu-i să creadă ce spusese Callie. Aceasta acceptase întotdeauna provocările de orice fel – îşi spusese asta de nenumărate ori –, însă de la balurile mascate şi călătoriile cu balonul şi pînă la împuşcarea cu sînge rece a unui om era o cale prea lungă. Aşa ceva nu era posibil.

– Sigur nu spui asta ca să-l aperi pe Charles? întrebă ea.

Callie dădu pe gît şi ultima gură de cherry, apoi merse să-şi mai pună un pahar.

– Charles! exclamă ea cu dispreţ. Cumnatul meu e ca o muiere fricoasă. Ştia că aveam de gînd să-i las pistolul lui Maitland. I-am spus despre ce mă pregăteam să fac. I-am dat şansa să mă impresioneze cu o atitudine îndrăzneaţă, curajoasă. Iar el ce-a făcut? A tot încercat să mă împiedice. Ţi-aduci aminte cît s-a împotrivit plecării la Newgate, cît s-a mai plîns din cauza răsculaţilor? Întocmai cum ţi-am spus. Nu e decît o muiere fricoasă şi patetică!

Merse din nou la fereastră şi se aşeză pe marginea ei. După ce luă încă o înghiţitură de cherry, continuă:

– Cînd Charles a văzut că aveam de gînd să termin cu Maitland acolo, în curtea închisorii, s-a aşezat la o distanţă cît mai mare de mine. Rîse. Cred că se temea să nu-l împuşc dacă ar fi intervenit.

– Da, spuse Rosamund absentă, chiar m-am întrebat de ce s-a îndepărtat atît de mult de noi.

Nu mai era nevoie să întrebe de ce păstrase Charles secretul acesta. Era îndrăgostit de Callie la modul cel mai josnic şi era în stare să facă orice pentru ea.

Vestea ar fi trebuit să o şocheze mult mai mult, însă acum îi veni în minte adăpostul acela pentru păstori din văile Berkshire, cînd ea şi Richard crezuseră că îi înconjuraseră gardienii. *Vreau să mor ca un soldat,* îi spusese Richard. *Atîta demnitate mai am.*

Numai gîndindu-se la momentele acelea, în care crezuse că l-a pierdut pe Richard pentru totdeauna, şi îşi simţi ochii arzînd.

Ridică privirea şi o întîlni pe a lui Callie. Acum Rosamund nu se mai îndoia de adevărul spuselor ei – totuşi era ceva ce o neliniştea şi mai mult, ceva care abia se ghicea dincolo de suprafaţă. *O misiune de binefacere,* o numise Callie. Dar care anume?

Rosamund ezită puţin, apoi îşi exprimă nedumerirea:

– Dar, Callie, Richard nu urma să moară ca un criminal de rînd. El tocmai încerca să scape de acolo. Ai spus că îl credeai nevinovat, aşa că de ce ai vrut să-l împuşti? Nu cumva...

– Nu cumva...?

Rosti cuvintele mecanic, de cum îi veniră în minte:

– Nu cumva tu nu voiai ca el să scape? Trebuia să moară, nu-i aşa?

Callie lăsă capul într-o parte şi o privi uimită.

– Ia te uită, te-am subestimat. Nu credeam că-ţi vei da seama de asta. A, dar oricum aveam de gînd să-ţi spun. Cînd am auzit discuţia pe care ai avut-o cu domnişoara Dryden chiar în camera asta, am ştiut că se va ajunge aici. Aveai de gînd să iei totul de la capăt şi să reîncepi cercetările. Era ceva care ţi se părea în neregulă în legătură cu Newgate. Bineînţeles, ai avut dreptate. Nu m-a deranjat faptul că Maitland îl păcălise pe călău, însă nu-l puteam lăsa să scape. Tot timpul m-aş fi temut să nu mă urmărească.

Fără să-şi dea seama ce face, Rosamund se ridică de pe

scaun. Gîndurile îi alergau prin minte; inima îi bătea cu putere.

– Nu se poate ca tu să fii pedeapsa aceea implacabilă pe care o aştepta Richard! strigă ea.

– Implacabilă? Ochii lui Callie străluciră. Da, chiar ăsta e cuvîntul. Aici e vorba de răzbunare. Dar nu, nu eu sînt pedeapsa lui Maitland. Eu am apărut în scenă abia în ultimul act. Nu aveam nimic cu – Richard? Tu aşa îi spui acum? Însă rolul meu era atît de interesant, încît nu l-am putut refuza.

Rosamund ar fi vrut să mai spună ceva, dar nu reuşea să mai deschidă gura. O privea înmărmurită pe Callie şi totul începea să-i devină din ce în ce mai clar. Dacă nu ea era cea care trebuia să-l pedepsească pe Richard, atunci ea doar avusese un mic rol în toată acea înscenare. Desigur, Callie era făcută pentru aşa ceva: avea trăsături delicate, dar ferme, era mică de statură şi adorase dintotdeauna teatrul.

Îşi aminti deodată o scenă din trecut. Nu aveau mai mult de doisprezece, treisprezece ani. Fiecare trebuia să pregătească un moment artistic pentru Ajunul Crăciunului. Ea cîntase la pian, destul de bine, ca de obicei, şi fusese aplaudată politicos. Callie dispăru pe neaşteptate, apoi îşi făcu o apariţie maiestuoasă în salon, îmbrăcată ca un băieţandru. După care interpretă celebrul discurs al Portiei din *Neguţătorul din Veneţia*, fără să încurce nici o replică şi captînd cu totul atenţia publicului. Aplauzele au venit ca o furtună, iar Callie fusese extaziată.

Rosamund îşi dădu seama că pînă şi ceea ce făcea ea acum reprezenta tot interpretarea unui rol. Scena era gata pregătită; Callie îşi spunea replicile fără greşeală, iar ea, Rosamund, era publicul. Callie voia să-şi uimească prietena prin inteligenţă şi reuşea din plin. Femeia aceasta se hrănea cu aplauze.

Se aflau în ultimul act, îi spusese Callie. Oare cum avea să se sfîrşească?

Simţi deodată cum un fior de groază îi cuprinde trupul.

Callie nu i-ar spune toate astea doar ca să treacă mai repede ziua. Îşi savura clipele de triumf, după care avea să sfîrşească. Şi era bine pregătită. Manşonul îi stătea la îndemînă. Era foarte sigură pe ea, tulburător de sigură.

Abia acum Rosamund realiză că fusese atrasă în locul acesta ca într-o capcană. Callie ştia că Prudence se afla la fratele ei şi, în plus, chiar ea se lăuda că renunţase la trăsura ducelui, la servitori şi la toate amănuntele care ţineau de înalta poziţie a tatălui său. Nu voia decît să trăiască simplu, ca o fată obişnuită!

Ah, cît de nechibzuită fusese! Îl luase pe Harper cu ea, însă el păzea casa. Era afară din curte, veghind şi aşteptînd ca Charles Tracey să apară.

Dar unde se afla, oare, cel care voia să se răzbune?

Simţi cum i se taie picioarele. Rosamund se forţă să rămînă dreaptă şi încercă să-şi stăpînească bătăile inimii. Trebuia să fie şi acela pe undeva, pe acolo.

– Eşti palidă, îi spuse Callie. Te-am şocat?

Şocat era prea puţin spus. Respira din ce în ce mai agitată. *Nu intra în panică,* îi striga raţiunea. Trebuia să se obişnuiască mai repede cu noua realitate şi să se gîndească la ce avea de făcut. Trebuia să o îndemne cumva pe Callie să-şi spună mai departe replicile, pînă cînd găsea o cale de ieşire.

Harper! Trebuia să-l anunţe cumva.

Cînd se auzi vorbind, se miră să descopere că încă îşi păstrase coerenţa.

– Tu ai fost băiatul pe care l-a văzut Richard în camera lui Lucy Rider?

– Eu am fost.

– De ce-ai făcut asta? Cum te-a obligat omul ăsta să faci aşa ceva?

Callie o privi cu ochi aprinşi de mînie.

– Nimeni nu mă poate obliga să fac ceva împotriva voinţei

mele. Tu eşti prea convenţională ca să poţi înţelege. Am ucis-o pe Lucy Rider numai de dragul fiorului pe care ţi-l dă o faptă ca asta.

Rosamund înghiţi cu greu.

– Dar omul acesta, insistă ea, nu ucide din plăcere. El a vrut să se răzbune pe Richard, nu-i aşa?

Callie o privi printre gene.

– Iar Richard? Văd că şi pe tine te-a impresionat. Însă ai dreptate doar pe jumătate în privinţa lui Frank. Da, a vrut într-adevăr să-l pedepsească pe Maitland, dar asta nu e tot. Să ai putere de viaţă şi de moarte asupra cuiva te apropie de nemurire. Frank a înţeles acest lucru.

Încă o revelaţie, şi Rosamund izbucni:

– Tu ţi-ai ucis soţul!

Callie se amuză din nou.

– El a fost primul. Nu te mai îngrozi atît. L-am îmbătat bine, după care l-am sufocat cu o pernă. Nu a suferit deloc.

Rosamund nu ar fi fost atît de îngrozită dacă femeia din faţa ei ar fi vorbit ca o smintită ce, de altfel, era. Însă avea atitudinea unei lady care discută despre ultima modă ori despre cine urma să se căsătorească sau nu.

În momentul în care Callie se ridică şi băgă mîna în manşon, Rosamund începu să vorbească repede, încercînd să amîne cît mai mult gestul fatal.

– Callie, asta nu eşti tu. Ce ţi-a făcut omul ăsta?

Callie chicoti.

– N-ai cum să înţelegi. Toată viaţa ai trăit după reguli impuse de alţii. Frank şi cu mine ne facem singuri legea. Noi trăim în permanenţă la graniţa riscului, trăim aventura. Pentru noi, totul e o provocare; îndrăznim şi mizăm pe ce hotărăsc zarurile. Pentru noi viaţa şi moartea sînt fără sens. Cînd ne-am cunoscut, amîndoi am simţit că ne-am găsit, în sfîrşit, jumătatea. I-am povestit cum

mi-am ucis soțul și am primit aplauze. Mi-a spus cum și-a ucis soția și am bătut, încîntată, din palme. Atunci am știut că îmi aflasem sufletul-pereche.

– Tu i-ai ucis pe Digby și pe Whorsley!

– Nu, Frank a făcut-o. Eu l-am omorît pe puști.

– De ce? Ce ți-a făcut băiatul acela?

– Nimic. Pur și simplu s-a nimerit acolo. Mi se pare că venise să ia nu știu ce datorie pentru stăpînul lui. Asta mi-a spus înainte să-i tai gîtul. Asta este, a trebuit s-o fac, n-am avut încotro. Ne văzuse.

Manșonul a fost îndepărtat și Rosamund văzu îndreptat spre inima ei un pistol mic, simplu, potrivit pentru o femeie, ușor de ascuns în săculeț sau în manșon.

De ce, Dumnezeule, de ce nu l-am ascultat pe Harper?, își zicea ea îngrozită.

– Cred că Frank se întreabă acum de ce nu vin odată, spuse Callie. Asta nu trebuia să-mi ia prea mult timp. Dar nu m-am putut abține să nu te lămuresc în privința anumitor lucruri. Acum, însă, pentru că s-a spus totul, a venit vremea.

– Cum poți să faci una ca asta? strigă Rosamund. Am crescut împreună. Callie, am fost ca două surori.

– Surori! exclamă ea, nevenindu-i să creadă ce auzea. Eu am fost mereu ruda cea săracă! Tatăl tău nu avea ochi decît pentru tine! În schimb, știi ce mi-a spus *mie* tata? Că trebuie să dovedesc tot timpul respect și recunoștință, altfel ne poate da afară și am sfîrși într-un azil de săraci. Așa că trebuia să zîmbesc și să mă prefac că-mi placi. Ei bine, nu mi-ai plăcut niciodată. Te-am disprețuit și în sfîrșit pot să-ți spun asta în față.

Acum Callie nu mai oferea deloc o imagine încîntătoare. Aroganța o transformase într-o femeie chiar urîtă, al cărei chip nu exprima decît dispreț și ură. Rosamund își dădea seama cît de uluită și îndurerată trebuie să fi arătat ea. *Mai tîrziu,* își zise

cu asprime, *plînge-ţi de milă mai tîrziu. Gîndeşte-te cum să-i dai de ştire lui Harper.* Ah, oare unde era îngrijitorul?

Cercetă camera dintr-o privire, căutînd un mijloc de a scăpa de acolo sau măcar ceva cu care să se poată apăra. Carafa cu cherry se afla la îndemînă, iar pînă la uşă erau vreo doi paşi, însă cu siguranţă ar fi ucisă înainte de a face primul pas.

Cînd Callie ridică din nou pistolul, Rosamund tresări.

– Dacă tot o să mor, strigă ea, vreau măcar să ştiu de ce o faci.

Pentru cîteva momente, pistolul a fost lăsat jos.

– Pentru că te-ai arătat hotărîtă să dovedeşti nevinovăţia lui Maitland. Ştiam că n-ai să renunţi şi am avut dreptate! Ai început cu Newgate, dar n-ai vrut să te opreşti aici. Încă de mică nu puteai fi clintită din hotărîrea ta. Ştiam că va trebui să te opresc eu. M-ai înşelat o dată, dar acum n-o să-ţi mai meargă.

– Te-am înşelat eu?

– Rosamund, o mustră Callie, încă nu ţi-ai dat seama? În noaptea balului tău am confundat-o pe Prudence Dryden cu tine. Eu am tras focul acela de armă lîngă foişor.

Pe Rosamund nu o mai uimea acum nimic din ce mai putea mărturisi femeia aceea nebună. Nu încerca decît să se apropie tot mai mult de masa pe care se afla carafa.

– Nu ai cum să scapi, îi zise ea. Mătuşa Fran ştie că am venit aici să mă întîlnesc cu tine. Ştie şi Charles, şi Harper, şi... trebuie că ştie şi îngrijitorul.

Callie zîmbi.

– Fenton? A, da, însă el va susţine versiunea mea. I-am spus că nu te mai aştept şi m-a văzut plecînd. Imediat după asta Frank l-a lovit în cap şi l-a încuiat în pivniţă. Eu m-am întors, aşa că iată-ne. Autorităţile vor crede că nişte hoţi au venit să-ţi jefuiască locuinţa şi, găsindu-i, te-au ucis. Pe mine şi pe Frank nu ne-a văzut nimeni. Casa asta e prea izolată. Nu ai vecini

care să te vadă cînd intri sau cînd ieşi. Şi doar te-am avertizat, nu?

O singură întrebare rămăsese nerostită:

– Cine e Frank? De ce îl urăşte atît de mult pe Richard?

– E o poveste veche. Nu ai şti cine este nici dacă ţi-aş spune numele lui. Dar cred că nu are ce să se întîmple dacă îţi spun. Se numeşte Frank Stapleton.

Asta nu era chiar o surpriză. Începuse deja să bănuiască despre cine era vorba. Acum, însă, trebuia negreşit să iasă de acolo.

– Frank Stapleton! Privi către uşa dinspre seră şi ridică glasul. Aţi auzit, ofiţer Walters? Ieşiţi mai repede, înainte să-mi zboare creierii!

Pistolul se îndreptă brusc către uşa serei. Atît aşteptase Rosamund. Se repezi la carafă şi o aruncă spre Callie cu toată puterea. Callie se feri, fără a lăsa arma din mînă. Dintr-un singur pas Rosamund ajunse la uşă, ieşi pe coridor şi încremeni. Un bărbat urca scările şi ea îl recunoscu: era George Withers care ţinea în mînă un pistol.

Cred că Frank se întreabă de ce nu vin odată.

Frank Stapleton. George Withers?

Îngrozită la gîndul acesta, Rosamund se întoarse şi porni în fugă pe coridor spre scara din spatele casei.

Deschise uşa şi se lipi imediat de perete. O auzise pe Callie strigîndu-i lui Stapleton să verifice scara din faţă, în timp ce ea avea să alerge după Rosamund. Spera ca ei să creadă că se ascunsese în bucătărie. În felul acesta ar cîştiga timp şi ar avea şansa să ajungă la Harper. Dar cum, cînd cei doi se aflau în două părţi opuse ale casei?

Cel mai apropiat adăpost era grajdul, dar ca să ajungă acolo trebuia să treacă prin faţa casei şi să străbată curtea. Dacă Stapleton ar ieşi pe uşă ar vedea-o. Însă nu avea de ales.

Cînd ajunse pe iarbă, își scoase pantofii și țîșni ca o săgeată. Acum vedea totul în jur cu alți ochi. Distanțele se măriseră, parcă, de zece ori. Curtea părea că nu se mai sfîrșește.

Un strigăt venit de undeva din dreapta îi dădu de știre că Stapleton și Callie erau pe urmele ei. Putea alerga mai repede decît Callie, însă Stapleton ar fi ajuns-o imediat din urmă. Dacă Harper ar fi intrat pe poartă ar fi văzut-o imediat! Nu putea striga; abia mai respira.

Nu putea fi adevărat, își spuse Rosamund, revoltată și înspăimîntată. Soarele strălucea; copacii împrăștiau peste tot culori calde, împrejurimile păreau zugrăvite de mîna inspirată a unui pictor îndrăgostit de natură. Iar doi smintiți încercau să o *ucidă*.

Cînd ajunse sub acoperișul grajdului se opri să-și tragă sufletul. Nu mai avea unde să fugă. Știa că acolo se va sfîrși totul. Harper va auzi împușcătura și va veni, însă la ce bun? Trebuia să facă ceva, chiar dacă gestul ei disperat ar fi în zadar.

Callie nu minți*se*. Îngrijitorul meșterise ceva la canaturile ferestrei. Își lăsase treaba făcută doar pe jumătate. Rosamund ridică scîndura la care lucrase Fenton, apoi se întoarse s-o întîmpine pe Callie sau pe oricare ar fi apărut mai întîi de după colțul grajdului.

Percepea fiecare zgomot cu o acuitate dureros de mare; pașii mărunți ai celui care se apropia prin iarbă; respirația greoaie; bîzîitul leneș al unei muște; bătăile violente ale propriei inimi.

Apreciase fără greșeală apropierea. O izbi pe Callie în piept, cu toată puterea. Îi auzi geamătul de durere. Cînd se prăbuși pe spate, arma îi scăpă din mînă. Rosamund aruncă scîndura și se repezi spre pistol, dar se trase îngrozită cînd îl văzu pe Stapleton apărînd de după colț.

Acesta îi zîmbi cu figura unui individ care flirta deschis cu

ea, fără ascunzişuri, apoi îşi trecu pistolul în mîna stîngă şi îl ridică de jos pe al lui Callie.

– Frumos lucrat, îi zise el lui Rosamund.

Callie începea să-şi revină. Se ridică în capul oaselor, cu chipul schimonosit de furie.

– Ticăloaso! Apoi către Stapleton: Frank, dă-mi pistolul.

– Cum să nu, draga mea.

Rosamund se gîndi că nu mai avea altă scăpare decît să ţipe. Deschise gura, însă nu strigătul ei străpunse liniştea acelui moment, ci o împuşcătură. Frank Stapleton îşi lipise pistolul de tîmpla lui Callie şi trăsese.

Rosamund tresări îngrozită. Moartea veni instantaneu. Pe chipul lui Callie se citea limpede uluirea. Avea gura deschisă, rotundă, iar sprîncenele se arcuiră mirate deasupra ochilor negri. Tîmpla stîngă era despicată de acţiunea glonţului. Cînd Stapleton se ridică, Callie se prăbuşi cu privirea lipsită de viaţă rătăcind spre cer.

Rosamund îşi duse o mînă la gură. Nu se putea mişca, nu putea scoate un sunet, nu-şi putea lua ochii de la Callie. *Ridică-te!* ar fi vrut să-i strige. *Gata cu teatrul! Jocul acesta a mers prea departe!*

Dar nu era nici un joc. Era realitatea însăşi, în forma ei cea mai crudă.

Îşi ridică privirea abia cînd Stapleton făcu prima mişcare. Fără să se grăbească, aruncă pistolul lui Callie chiar lîngă ea, iar pe al lui îl mută în mîna dreaptă.

– A spus că eraţi suflete-pereche, şopti Rosamund, regăsindu-şi glasul cu greu.

El ridică din umeri cu nepăsare.

– Doamna Tracey nu a însemnat nimic pentru mine. Eu pe băiat l-am admirat, pe Sebastion. Aşa s-a prezentat cînd ne-am cunoscut mai demult la un bal mascat. Asta s-a întîmplat cu mai

multe săptămîni înainte să-mi mărturisească secretul. Nu m-am gîndit deloc că Sebastion ar putea fi doamna Tracey şi nu i-am privit niciodată ca fiind una şi aceeaşi persoană.

Rosamund arătă deznădăjduită către Callie.

– Dar... asta de ce?

– Trebuia să pun capăt. Începuse să devină prea nechibzuit. Nu se temea de nimic. Dacă nu l-aş fi ucis, pînă la urmă m-ar fi ucis el pe mine. Începuse să-şi piardă respectul pentru mine. Închide ochii, lady Rosamund. Promit că n-o să doară.

Rămăsese acelaşi George Withers, cu farmecul lui glacial. Rosamund credea că o să leşine, însă dorinţa ei de a trăi era mult mai puternică. Nu se putea ca Harper să nu fi auzit împuşcătura. Trebuia să fie pe undeva, în apropiere. Nu era, însă, suficient de aproape.

Făcu încă un gest cu mîna.

– Pentru numele lui Dumnezeu, închide-i ochii. Ea te-a iubit. Dovedeşte puţin respect pentru femeia asta.

Cînd el se întoarse spre Callie şi o privi cu aceeaşi nepăsare, Rosamund profită de situaţie şi se năpusti asupra lui. În cădere, pistolul îi sări din mînă, alunecă pe caldarîm şi se opri lîngă o urnă de piatră. Îl muşcă, îl zgîrie, îl trase de păr, însă nu-şi putea măsura puterile cu el. Stapleton o lovi cu dosul palmei peste faţă şi, înainte ca ea să se dezmeticească, se repezi la pistol.

Atunci apăru şi Harper vijelios în curte, cu arma în mînă. Se uită mai întîi la Rosamund şi asta îl pierdu. Stapleton trase şi Harper căzu la pămînt.

Rosamund şi Stapleton se gîndiră la acelaşi lucru deodată, însă ea se afla mai aproape şi puse imediat mîna pe arma lui Harper. L-ar fi ucis pe Stapleton fără să ezite dacă acesta nu s-ar fi făcut nevăzut înainte ca fata să ia pistolul de jos.

Harper se căzni să se ridice, ținîndu-și o mînă apăsată pe umăr.

– La naiba! blestemă el. Cum am putut să fiu atît de idiot?

Rosamund își înghiți lacrimile.

– Am crezut că te-a ucis!

– Nu chiar. Ce-i asta? Se ridică, cu chipul schimonosit de durere. Mi se pare că se aud niște cai.

Bubui o împușcătură și auziră deodată glasuri bărbătești strigînd. Rosamund porni în goană, în direcția în care se auzise focul de armă, cu Harper mai mult tîrîndu-se în urma ei.

– Înapoi! strigă el. Veniți înapoi! Poate că a tras chiar ticălosul acela! La asta nu v-ați gîndit? Și nici nu mi-ați spus ce se întîmplă!

Nu ajunse prea departe, ci se opri la capătul grajdului. Trei bărbați călare intraseră pe poartă și străbăteau curtea urmărindu-l pe Stapleton, care mai avea puțin și intra în adăpostul pădurii.

– E șeful și fratele dumneavoastră, zise Harper.

– Și Charles Tracey.

Totul dură cîteva minute. Richard îl ajunse din urmă pe Stapleton. Sări de pe cal, se năpusti asupra lui și se rostogoli cu el la pămînt. Caspar și Tracey veniră și ei, dar nu descălecară. Richard își propti genunchiul în spatele lui Stapleton, ținîndu-l nemișcat la pămînt. Îi înșfăcase gîtul și îi trase capul pe spate.

– Șeful n-o să-i facă nimic, spuse Harper, privind-o neliniștit pe Rosamund, adică nimic grav.

– Sper să-i rupă gîtul! răspunse Rosamund revoltată.

Richard, însă, îl ridică pe Stapleton în picioare, îi zise ceva lui Caspar, care descălecă și își îndreptă pistolul către Stapleton. Maitland încălecă din nou și se apropie împreună cu Tracey de grajduri.

Cînd se opriră, Richard îi întrebă calm:

– Aţi păţit ceva?

– Doar o zgîrietură, spuse Harper, ţinîndu-se de umăr.

– Eu n-am nimic, răspunse Rosamund. Însă nici bine nu-i era. Îl privea pe Charles Tracey, încercînd să rămînă tare în momentele următoare. Cortina se lăsa peste ultimul act, dar scena finală nu era aşa cum o anticipase Callie.

Tracey descălecă. Palid şi cu un zîmbet sfîşietor de trist, întrebă:

– Unde e? Unde-i Callie?

– Charles, să fii pregătit pentru tot ce poate fi mai rău... spuse Rosamund.

– Ştiu că e moartă!

– Du-l la ea, îi zise încet Richard.

Rosamund porni înainte. Cînd Charles o văzu pe Callie, nu rosti nici o vorbă. Doar o luă în braţe şi începu să plîngă ca un copil.

25

În camera ei de la conacul Twickenham, Rosamund stătea la fereastra care dădea spre alee. Trecuse o săptămînă de cînd Frank Stapleton fusese arestat, una dintre cele mai cumplite săptămîni din viața ei: nu din cauza lui Stapleton, ci pentru că Richard se predase autorităților și fusese și el întemnițat.

Ar fi putut fi mai rău, totuși. Puteau să-l trimită la Newgate sau la Fleet, însă fuseseră chemați cei de la Special Branch și, prin intermediul lor, i se permisese să aștepte rezultatele investigațiilor într-o celulă chiar confortabilă la Richmond, doar la cinci minute distanță de Twickenham. Astăzi fusese chemat de primul-ministru, iar ducele și Caspar îl însoțiseră.

Ceea ce o neliniștea cel mai tare era posibilitatea ca adevărul să nu iasă niciodată la iveală. Frank Stapleton nu-și putea nega identitatea, nu după ce ea dăduse declarație în fața autorităților și după ce fusese identificat de Peter Dryden, dar singura crimă pe care o recunoștea era uciderea lui Callie. Știa că va fi spînzurat, dar era ferm hotărît să-l vadă și pe Richard mergînd spre eșafod.

Domnul Massie, cel care îi luase locul lui Richard la Special Branch, îi spusese că Stapleton nu avea nici o remușcare. Susținea că a ucis-o pe doamna Tracey din gelozie și că toți ceilalți mințeau din motive necunoscute lui.

„Se crede deștept, spuse Massie, iar pe noi, proști. Aroganța lui nu are limite."

Rosamund își amintea aceste vorbe pe cînd asista la înmormîntarea lui Callie. I se făcuse o slujbă deloc emoționantă, la care nu veniseră nici douăzeci de oameni. Nu știu ce să le spună mătușii Fran și lui Charles Tracey pentru că pe dinăuntru se simțea ca înghețată. Și năucită. Încă nu se obișnuise cu gîndul că acea Callie pe care a crezut că o cunoștea nu existase, de fapt, niciodată.

Charles era singurul care suferea cu adevărat. Și el fusese nevoit să dea o declarație autorităților, dar tot ce a putut să spună a fost despre Newgate și despre atacul asupra lui Prudence Dryden. A simțit la Callie mirosul de praf de pușcă, însă nu a crezut că fusese mai mult decît una dintre glumele ei deplasate.

Cînd o acuzase de acest atac, Callie recunoscuse. Spusese că se aștepta la o petrecere plictisitoare, așa că își adusese pistolul doar ca să mai însuflețească atmosfera. Și rîsese, pentru că nimic nu-i plăcea mai mult decît să-l șocheze pe el.

Dar, cu cît s-a gîndit mai mult la asta, cu atît a devenit mai neliniștit. Glonțul a nimerit-o pe domnișoara Dryden. Ar fi putut s-o ucidă. Dar pe el altceva îl pusese pe gînduri. Nu avea nici un dubiu că domnișoara Dryden fusese luată de Callie drept Rosamund.

Asta încercase el să-i spună cînd fugise ca să o întîlnească pe Callie. El avea de gînd să vină după ea, însă doar ce își pregătise calul cînd sosiseră Richard și Caspar. Așa că veniseră împreună la Woodlands, tocmai la timp ca să-l poată prinde pe Stapleton.

Și de-atunci nu-l mai văzuse pe Richard și nu-i mai vorbise, nu pentru că autoritățile nu i-ar fi permis, ci pentru că Richard voia ca, atunci cînd va veni la ea, să fie un om liber și să-i fie soț, fără a fi nevoit să se mai ascundă.

Acum purta verigheta, găsind în ea puterea de a-și întări

credința. *Richard va fi reabilitat și se va întoarce la mine.* Repeta cuvintele acestea ca pe o litanie, de parcă rostirea lor neîntreruptă avea să facă lucrurile întocmai.

Cu greu zări printre lacrimi trăsura ducelui pe alee. Clipi, lăsîndu-le să cadă, văzu că nu se înșelase și se repezi la ușă.

– Justin, strigă ea, au venit.

În timp ce ea cobora scările, Justin o întîmpină, ieșind din bibliotecă.

– Roz, stai liniștită, îi spuse acesta, și vorbele lui sunară chiar ciudat, glasul trădîndu-i nerăbdarea. Vei vedea că totul va fi bine.

Ținîndu-se de mînă, merseră în holul de marmură de la intrare, unde majordomul deja aștepta. Turner nu era deloc mai liniștit decît Rosamund și Justin. Se plimba de colo-colo prin fața ușii, cercetîndu-și tot timpul ceasul de buzunar.

– Acum! zise el deodată portarilor.

Deschiseră ușile și porniră în grabă pe scări chiar în momentul în care trăsura Domniei sale oprea în fața porții principale.

Ducele intră primul. Avea o figură total inexpresivă.

Rosamund se uită în spatele lui. Îl văzu pe Caspar, și atît.

– Tată, strigă ea. Ce s-a întîmplat? L-au grațiat pe Richard?

– Nu, răspunse ducele.

Cînd Rosamund abia își înăbuși un strigăt de furie, Justin îi strînse mîna.

– A fost absolvit de orice vină, îi zise ducele zîmbind. Bine, acum mai trebuie puse la punct ultimele formalități. Între timp, însă, e un om liber. Turner, te rog, șampanie în bibliotecă, cherry pentru doamne și bere pentru toți angajații mei.

Richard și Caspar intrară în holul cel mare, urmați îndeaproape de Harper. Servitori, care pînă atunci nu se vedeau,

păreau că ieşeau acum şi din pereţi. Cu toţii s-au bucurat şi au înălţat urale cînd Richard rosti primele cuvinte către Rosamund. Toată lumea zîmbea şi rîdea, în afară de ea. Cu obrajii scăldaţi de lacrimi alergă în braţele soţului ei.

Dar acum nu era momentul pentru lacrimi şi începu şi ea să rîdă, mai ales cînd toţi servitorii se îmbulziră să-l felicite pe Richard pentru norocul lui.

Caspar intră ultimul în bibliotecă. Închise uşa şi se rezemă de ea.

– În viaţa mea nu am mai văzut aşa ceva, spuse el. Servitorii noştri sînt atît de liniştiţi de obicei!

– Asta este o situaţie de excepţie, răspunse ducele. Nu se întîmplă în fiecare zi ca un membru al familiei noastre să scape de spînzurătoare ca prin urechile acului.

Ultimele vorbe îi umplură din nou ochii de lacrimi lui Rosamund. Ar fi vrut să se stăpînească, dar nu reuşea. Întreaga săptămînă îşi păstrase cumpătul, dar acum nu-şi mai putea opri lacrimile.

După ce se aşezară cu toţii, Justin ceru cel dintîi lămuriri:

– Ei bine? Ce s-a întîmplat? Nu ne mai ţineţi pe jar. Eu şi Rosamund aproape că ne-am ros unghiile de tot aşteptîndu-vă.

Rîseră cu toţii, după care ducele interveni:

– Hai, Richard, dă-i drumul. E vremea să te ascultăm.

Bărbatul privi în jos, căci Rosamund îşi unise degetele cu ale lui.

– S-a întîmplat, începu el, că Special Branch a adunat suficiente dovezi ca să-l convingă pe primul-ministru de faptul că se comisese o gravă nedreptate şi că trebuie anulată condamnarea mea. Massie – apropo, el e comandant acum – a venit cu ideea strălucită de a-l aduce şi pe Stapleton cînd primul-ministru a anunţat vestea. Vedeţi, nu existau suficiente dovezi

pentru ca Stapleton să fie acuzat de altceva decît de asasinarea doamnei Tracey, iar Massie voia să obțină o reacție anume de la el și, pe cuvînt, că a obținut-o.

– A explodat, completă Caspar. Acesta e cuvîntul. Atunci și-a dat pe față toată amărăciunea și ura, cu o violență de nedescris. Urîtă imagine a mai oferit.

– Așa e, încuviință Richard.

Ura lui Stapleton depășea mult incidentul de la Cambridge. Se pare că Richard devenise ținta răzbunării pentru toate umilințele pe care le suferise Stapleton în viață. Părinții și prietenii lui de la Cambridge făcuseră din el o victimă, dar nici unul atît de mult cum o făcuse Richard Maitland, care s-a răzbunat teribil pentru o glumă copilărească.

– Niciodată, spusese Stapleton, ștergîndu-și cu mîneca saliva de pe buze. N-am să fiu în veci victima nimănui.

După care, toți cei care îl acuzaseră de ceva sau care îl umiliseră în vreun fel îi deveniseră dușmani – soția lui, socrul lui, Digby și, în sfîrșit, băiatul, Sebastion.

O dată pornit să mărturisească, nu se mai putu opri. Se adunase, se calmase și începuse să-i dăscălească de parcă erau niște școlari înapoiați. Nu l-ar fi prins niciodată, zicea el, dacă n-ar fi fost băiatul. Sebastion devenise prea nechibzuit și nu-l mai putea controla. Să meargă la Newgate într-o misiune de binefacere fusese ideea lui, ca și aceea de a o împușca pe Prudence Dryden, confundînd-o cu lady Rosamund. Dar mai apăruse și altceva. Doamna Tracey făcea tot timpul aluzie la căsătorie, însă ea nu însemna nimic pentru Withers. De aceea a trebuit să moară. De aceea a trebuit să moară și băiatul o dată cu ea.

Dacă ei n-ar fi știut că doamna Tracey și Sebastion erau una și aceeași persoană, cu greu ar fi putut înțelege ceva.

– E un orator fără cusur, încheie Richard, poate prea fără

cusur. Nu avea nevoie de un motiv ca să ucidă. Cred că asasinatele deveniseră pentru el un fel de sport. Nu sînt convins că durerea pe care i-am provocat-o eu – acestea au fost vorbele lui – s-a agravat ca o rană deschisă timp de șaptesprezece ani. Cred că s-a întors în Anglia să cumpere cai, dar auzind cum a evoluat viața mea, a hotărît că plăcerea de a mă ucide era o provocare căreia nu-i putea rezista.

Rosamund se înfioră, amintindu-și vorbele lui Callie.

– Dar cu Lucy Rider ce a fost? întrebă ea cu reținere.

Caspar continuă povestea ca și cînd nimeni nu observase tulburarea lui Richard, deși cu toții își dăduseră seama de ceea ce se petrecea acum cu el.

– Ea s-a îndrăgostit de el, iar el s-a folosit de ea. Asta a fost tot. A, inițial ea a fost nevinovată. Abia după ce l-a cunoscut pe Stapleton s-a schimbat. Biata fată nu avea idee în ce se băga.

– Dar cum a găsit-o? întrebă Rosamund.

– S-a împrietenit ca din întîmplare cu Digby și l-a făcut să-i vorbească despre mine, zise Richard. Se pare că maiorul nu avea încredere în mine și era mereu la curent cu fiecare pas pe care îl făceam. În orice caz, i-a spus că de obicei luam masa la „George and Dragon" și de-aici Stapleton s-a descurcat singur.

Richard inspiră adînc, amintindu-și cum se lăudase Stapleton că i-a fost atît de ușor să-l îngenuncheze pe comandantul de la Special Branch. Nu avea nici cea mai firavă remușcare pentru ceea ce-i făcuse lui Lucy Rider.

Își dresc glasul și continuă:

– Cum a spus și Caspar, Lucy s-a îndrăgostit de el, iar el s-a folosit de ea. Știa că Stapleton – sau Withers, cum l-a cunoscut ea – voia să mă discrediteze, însă versiunea lui a fost că eu i-aș fi violat sora cu ani în urmă, cînd ne aflam amîndoi la Cambridge. Vedeți, ea a crezut întreaga poveste, așa că i-a urmat toate indicațiile, pînă la scrisoare. Lumea trebuia să fie convinsă

că eu aş fi fost amantul care a ucis-o într-un moment de gelozie. Ea urma să ţipe de cum intram eu în cameră. Stapleton i-a spus că va fi şi el acolo şi că mă va lovi în cap cu un sfeşnic de alamă. Apoi avea să-i cheme pe gardienii de pe Bow Street, să mă acuze de tentativă de omor şi în felul acesta urma să fiu complet discreditat. Aşa avea să se sfîrşească şi cariera mea la Special Branch. Lucy a crezut că asta va fi toată pedeapsa.

– Dar e incredibil! izbucni Justin. Cum poate fi cineva atît de idiot?

– Uite cum gîndeşte un om care nu a fost niciodată îndrăgostit, zise ducele încet, lungind fiecare cuvînt.

– Biata Lucy, spuse Rosamund, înfiorîndu-se.

Richard o strînse din nou de mînă. Nu-i putea relata şi restul faptelor, cum Lucy îşi rupsese veşmintele de pe ea înainte de a se întinde pe pat. Nici măcar nu a întrebat ce căuta băiatul acela acolo, atît de mare era încrederea ei în Stapleton. Ticălosul îi spusese de la început că declaraţia a doi martori are mai multă credibilitate. Apoi a stat şi a privit cum băiatul i-a tăiat gîtul. Fapta o dată săvîrşită, băiatul şi-a scos haina pătată cu sîngele lui Lucy, s-a întors în camera lui şi şi-a pus alta. După puţin timp, se afla în capul scărilor aşteptînd să apară Richard.

Dar el nu era, de fapt, băiat. Era Callie Tracey, prietena cea mai bună a lui Rosamund. Asta l-a scîrbit şi l-a îngrozit cel mai mult pe Richard. Rosamund şi Callie crescuseră împreună. În cazul ei, aşadar, coruperea nu s-a făcut spontan.

Putreziciunea dura de ani de zile.

O privi pe Rosamund şi-i mulţumi lui Dumnezeu că o păstrase neatinsă de caracterul infect al lui Callie. Iubirea lui rămăsese pură, inocentă.

– Bănuiesc că Stapleton îi spusese că se vor căsători şi că va avea lîngă el o viaţă de vis, nu-i aşa? întrebă Rosamund.

– Cam aşa ceva.

După un lung moment de tăcere, Justin spuse:

– Ai aflat de unde a ştiut Digby că trebuie să te caute la Dunsmoor?

– Da, răspunse Richard. Vinovat sînt eu şi neglijenţa mea. Am fost un prost. Dintr-un sentimentalism nechibzuit am păstrat un tablou cu conacul Dunsmoor pe un perete din biroul meu.

– Nu din cauza asta, îl contrazise Caspar. Stapleton a observat imediat că tabloul din biroul lui Richard era realizat de mîna unui artist mai puţin talentat, în vreme ce toate celelalte picturi erau demne de galeriile Academiei Regale. Numele casei era scris cu litere de-o şchioapă deasupra intrării. Dunsmoor. Şi asta a rezonat imediat în memoria lui Stapleton. Tipul chiar e inteligent. A intuit mişcările lui Richard şi şi-a dat seama că Dunsmoor este fie destinaţia finală, fie are vreo legătură cu aceasta.

– Şi a nimerit-o, zise Richard cu ciudă.

– Dar cine e artistul acesta mai puţin talentat care a pictat conacul Dunsmoor? întrebă Justin cu nevinovăţie.

– Richard, bineînţeles, răspunse Caspar şi rîseră cu toţii.

În acel moment, intrară majordomul şi doi servitori care oferiră fiecăruia şampanie în pahare delicate, cu picior lung şi subţire.

– Înălţimea voastră, mai sînt încă două sticle în cămară, zise Turner. Dacă e nevoie, sunaţi.

După ce Turner se retrase cu plecăciuni, împreună cu servitorii cu care venise, ducele se ridică. Ceilalţi îl urmară.

– Dar staţi, fraţilor, jos! exclamă ducele. Ginerele meu îşi va face o impresie greşită. Doar nu e o întîlnire oficială. Nu e deloc nevoie de formalism între noi.

Se aşezară, din nou, cu toţii. Caspar şi Justin abia se abţinură să nu-şi arunce priviri cu subînţeles.

Ducele înălţă paharul, gata să ţină un toast, însă privirea îi

căzu pe Harper, care stătea retras într-un colț.

– Sergent Harper, i se adresă ducele, ne faci onoarea de a propune un toast?

Harper se ridică stînjenit.

– Eu nu mă pricep la lucruri de-astea, zise el. Sînt un om simplu, Înălțimea voastră. N-am, așa, darul vorbirii, ca dumneavoastră.

– Tocmai de aceea ar fi bine să ții tu cuvîntarea asta, îi răspunse ducele.

– Păi, spuse Harper, a treia mea nevastă era...

– Harper! îl întrerupse Richard, avertizîndu-l din priviri.

Harper se gîndi atunci la primele învățăminte primite demult, de la mama lui. Înălță paharul.

– Pentru o luptă dreaptă! spuse el simplu.

Ducele zîmbi. Se ridicară cu toții.

– Pentru o luptă dreaptă, răspunseră ei toți într-un glas.

Cîteva ore mai tîrziu, Richard și Rosamund se retraseră în camera lor. Ei ar fi plecat din bibliotecă mai devreme, numai că servitorii avuseseră de despachetat toate cutiile aduse de la locuința lui Richard din Jermyn Street și pe cele rămase la Black Friar. Acum toate erau așezate la locurile lor, iar ei rămaseră în sfîrșit singuri.

– Să o chem pe cameristă să te ajute la dezbrăcat? întrebă Richard amuzat.

Rosamund rîse cu poftă, trecîndu-și mîinile prin păr. Băuse cam multă șampanie și era ușor amețită.

– E chiar adevărat ce se spune, nu? Bărbații nu bagă niciodată de seamă nimic. Acum îmi aleg hainele astfel încît să mă pot îmbrăca și dezbrăca singură. Callie zice... Se opri.

Zîmbetul lui Richard se topi. Nu știa ce era cel mai bine să spună, așa că se așeză pe marginea patului și-i zise:

– Îmi pare rău pentru prietena ta.

Rosamund întoarse capul şi-l privi destul de liniştită.

– Mie nu. A, da, îmi pare rău că a sfîrşit aşa, dar fapta ei a fost îngrozitoare. Şi a făcut-o fără nici o remuşcare, fără nici cea mai mică mustrare de conştiinţă.

– La fel ca Stapleton.

– Sufletul ei pereche, aşa îl numea Callie, spuse Rosamund cutremurîndu-se. Pentru mine nu a simţit altceva decît dispreţ. A distrus toate amintirile frumoase pe care le aveam despre noi două. M-a urît dintotdeauna. Dar lucrul cel mai grav e că ne-a învinuit pe mine şi pe familia mea pentru că a ajuns în halul acesta.

Cînd Richard o chemă lîngă el, Rosamund veni şi se urcă în pat.

– Cînd oamenii apucă pe un drum greşit, îi zise el, caută mereu să se justifice. Şi întotdeauna vina e a altora. Obişnuiesc să deformeze mult realitatea. Crede-mă, Callie şi Stapleton şi-au ales singuri drumul. Nimeni nu i-a determinat să devină aşa.

– Da, ştiu că ai dreptate! Dacă sînt mîhnită acum este pentru ceva ce nu a existat, de fapt, niciodată. Dar voi trece peste asta. Rosamund îşi mîngîie uşor soţul. Slavă Domnului că există oameni ca tine, care au încheiat un legămînt să-i demaşte pe toţi cei asemenea lui Callie şi lui Stapleton.

Asta aşteptă Richard. Îi luă mîinile într-ale lui şi i le sărută, mai întîi una, apoi pe cealaltă.

– Aş vrea să stăm de vorbă, îi spuse el. Cred că a venit timpul să schimb ceva în viaţa mea.

– Să schimbi ceva? întrebă ea, un pic îngrijorată.

Richard dădu din cap. Încercînd să pară chiar nerăbdător, răspunse:

– Acum, că sînt şi eu om însurat, e vremea să am o viaţă mai aşezată. Dunsmoor îmi asigură un venit satisfăcător, dar

cred că am duce-o și mai bine dacă ne-am muta acolo. Păstoritul aduce bani frumoși și am putea crește și cai. M-am gîndit mult la asta și, cu toate că nu știu mare lucru despre viața de fermier, aș putea învăța. Eu cred că am fi fericiți acolo. Tu ce zici?

Rosamund rămase mută de uimire.

– Tu, fermier? Moșier? Și începu să rîdă. Da, chiar mi te pot imagina.

Richard își desprinse mîinile dintr-ale soției.

– Nu sînt de acord să trăiesc din banii nevestei, ca un parazit, se înverșună el.

– Atunci n-o să trăim din banii mei. După cum ai spus, Dunsmoor iți asigură un venit satisfăcător. Pot trăi și eu la fel de simplu ca tine. Richard, n-o să te las să renunți la ceea ce ești tu, doar de dragul unei vieți trăite în puf.

– Sigur, tatălui tău îi va plăcea la nebunie – ginerele lui urmărind criminali și anarhiști. Cînd m-am căsătorit cu tine, știam că voi renunța la viața de pînă acum. Asta așteaptă și familia ta.

– Care va să zică așa! Rosamund se dădu jos din pat și începu să se plimbe de colo-colo prin cameră. Credeam că tu ești deasupra prejudecăților ăstora de doi bani. Înseamnă că nu e vorba de a trăi sau nu din banii mei. Aici e vorba de a impune niște aparențe, e vorba de ipocrizie. Se întoarse spre el cu mîinile în șolduri și cu ochii fulgerîndu-l. Richard, m-ai dezamăgit, în primul rînd pentru că mi-ai jignit familia. Ca și cînd lor le-ar păsa cum îți cîștigi tu existența. De fapt, tata chiar e mîndru de tine. Însă chiar dacă familia mea ar fi așa pretențioasă cum ți-o imaginezi tu, acesta nu e un motiv ca tu să te prosternezi în fața lor. Credeam că ești un luptător.

Richard chiar începea să se amuze. Cînd Rosamund se opri să poată respira puțin, o întrebă:

– Și în al doilea rînd?

Ea, însă, pierduse șirul gîndurilor.

– Cum?

– Dacă mi-amintesc bine, tocmai îmi enumerai defectele.

Rosamund pufni indignată:

– În al doilea rînd, o soție vrea să i se ceară părerea în legătură cu astfel de lucruri. Dacă îți închipui că pe mine ai să mă lași acolo, la țară, în vreme ce tu te bucuri de aventură, ci bine, te cam înșeli. Nu, nu mă întrerupe. Exact asta se va întîmpla. Parcă și văd. Special Branch te va solicita să-i ajuți la un caz mai dificil decît toate cele de pînă atunci, apoi la încă unul, și la încă unul și, pînă să te dezmeticești bine, ai să descoperi că îți petreci mai tot timpul în oraș, în vreme ce eu rămîn la Dunsmoor și mă joc de-a v-ați-ascunselea.

Richard rîdea acum din toată inima.

– Vino încoace, îi zise el desfăcîndu-și brațele. Cînd Rosamund se așeză din nou pe pat, lîngă el, îi spuse: Bine, uite, îți cer părerea. *Tu* ce vrei să facem?

Rosamund îi răspunse cu seriozitate:

– Vreau să-ți reiei postul de comandant la Special Branch. Știu că primul-ministru ți l-a oferit. Mi-a spus Caspar. Richard, pentru tine asta nu e o slujbă oarecare. E o chemare. Fără oameni ca tine, indivizi precum Callie și Stapleton ar face în voie numai blestemății, iar așa ceva nu e posibil.

– Dar nu sînt singurul care poate face asta.

– Poate că nu. Dar vrei s-o faci și, dacă am învățat ceva din experiența asta, este că trebuie să facem ce e bine pentru noi, nu ce cred alții că ar fi bine să facem. Toată viața mea am fost fiica ducelui. Ei bine, gata, nu mai vreau. M-aș simți sufocată să continuu astfel. Deci, dacă despre asta e vorba, dacă din cauza mea vrei să renunți la Special Branch, atunci mai gîndește-te o dată.

Richard o învălui într-un zîmbet cald.

– Și dacă mă întorc la Special Branch, tu unde ai să fii? Ce ai să faci?

– Voi fi la Woodlands. E locul ideal în care ne putem creşte copiii şi poate şi cîţiva cai, iar tu te vei întoarce la mine în fiecare seară. Cît despre ceea ce voi face eu – şi ochii îi străluciră –, ei bine, vom rezolva cazurile tale împreună. Te voi ajuta. Nu poţi să negi faptul că am aptitudini pentru soluţionarea crimelor!

Richard zîmbi din nou şi-şi plimbă degetele prin părul ei.

– Dacă ai fi bărbat, îi zise el, te-aş face adjunctul meu.

– Dacă aş fi bărbat, răspunse ea cu prefăcută aroganţă, aş candida pentru postul de comandant.

Richard rîse cu poftă şi se rostogoli în pat cu Rosamund în braţe. După ce o sărută lung, pătimaş, un gînd îl fulgeră deodată şi o întrebă:

– Crezi că te vei putea simţi la largul tău la Woodlands după cele petrecute acolo cu Stapleton şi Callie?

– Ce s-a întîmplat? Viaţa mi-a fost izbăvită ca prin minune; rănile lui Harper şi ale îngrijitorului s-au vindecat; tu ai răzbunat moartea lui Lucy Rider şi ţi-ai reabilitat, în sfîrşit, numele; şi doi criminali lipsiţi de conştiinţă şi inimă şi-au primît răsplata cuvenită. Dacă aş fi superstiţioasă, aş spune că Woodlands e o casă care ne-a adus noroc.

Se ridică, se uită prin cameră după săculeţul ei şi se întoarse în pat ţinînd în mînă piesa de şah arsă pe care Richard i-o dăduse de ziua ei.

– Sau poate că norocul nostru vine de la el. Acum îl port peste tot cu mine.

– *Tu* eşti norocul meu, îi spuse el, aproape răspicat. Dacă n-ai fi venit la Newgate, Dumnezeu ştie cum aş fi sfîrşit.

– Acelaşi lucru pot să-l spun şi despre mine. Rosamund ridică privirea către ochii lui şi zîmbi. Ce mai poveste o să le spunem într-o zi nepoţilor!

Richard se aplecă, aproape atingîndu-i buzele cu gura.

– Eşti cu mult înaintea mea. Eu abia mă gîndeam la copiii noştri. Cu asta ar trebui să începem.

Rosamund se înfioră toată cînd el îi cuprinse sînii în palme.

– Întotdeauna ţi-am admirat înţelepciunea, îi spuse ea luîndu-i capul în mîini şi apropiindu-i gura de buzele ei.

Se trezi strigînd, înspăimîntată. Lacrimile îi curgeau în neştire pe obraji. Richard se trezi şi el imediat şi o luă în braţe.

– Şşş, o linişti el. A fost doar un vis.

– Era Callie, strigă ea, agăţîndu-se speriată de el.

– Gata, nu-ţi mai poate face nimic rău.

– Nu. N-ai înţeles. Înotam în mare. Ne îndepărtaserăm mult de ţărm. Am vrut să mă întorc, dar Callie continua să înoate. I-am strigat să se întoarcă, dar nu voia să mă asculte. Rîdea şi înota mai departe. Apoi, nu ştiu ce a fost, a venit un val uriaş, după care nu mai ştiu nimic.

Umerii îi tresăreau la fiecare suspin.

– Am strigat o dată, de două ori, am strigat de nenumărate ori, dar Callie nu mai era. N-o să se mai întoarcă niciodată! N-o să se mai întoarcă niciodată!…

Richard o trase înapoi în aşternut şi o legănă în braţe, şoptindu-i cuvinte liniştitoare, ca unui copil speriat. În cele din urmă Rosamund adormi.

După cîteva zile cei doi soţi îşi împachetau lucrurile, gata să plece spre Woodlands. Dormitorul lor era plin de cutii şi lădiţe. În timp ce Rosamund se îmbrăca, Richard citea scrisorile primite de la prieteni şi de la alte cunoştinţe care îi transmiteau urări de bine.

– Asta e de la Hugh, zise el. El şi cu Abbie vin în oraş săptămîna viitoare şi vor să dea o petrecere în cinstea noastră. Asta e de la Jason Radley. Parcă ţi-am vorbit despre el şi soţia

lui, Gwyneth, nu? S-au întors din luna de miere. Apoi rîse scurt. Mă mir că hîrtia nu-i arsă. Jason nu are vorbe frumoase despre cei care nu-şi cheamă prietenii în clipe de cumpănă. Vor şi ei să dea o petrecere pentru noi.

Rosamund îşi tot căuta mănuşile. Negăsindu-le, merse la una dintre lădiţe, îngenunche lîngă ea şi descuie.

– Prietenii tăi mi se par nişte oameni înţelepţi, îi zise ea. Prietenii chiar *ar trebui* să fie chemaţi în momente de cumpănă.

– Iar asta e scrisoarea de la tatăl meu. Urmară cîteva clipe de tăcere, după care Richard continuă: Ar vrea să ştie de ce nu i-am scris de mai bine de o lună. E clar că n-a primit scrisoarea în care îi povesteam despre proces, despre cît de bine s-a sfîrşit, pînă la urmă, totul şi în care îl anunţam că m-am însu... Se opri brusc cînd văzu ce scosese Rosamund din cutie.

– Cum de a ajuns chestiunea asta aici? îl întrebă ea.

Ţinea în mînă un pantof de damă, din piele roz, împodobit cu bucăţele de sticlă colorată, dintre care unele căzuseră stricîndu-i mult aspectul. În plus, tocul era rupt, iar pielea avea pete urîte făcute de apa acum uscată.

– Ultima dată cînd am văzut pantoful acesta, spuse ea întorcîndu-l pe toate părţile, a fost în coliba din Chelsea, cînd mi-ai dat hainele lui Harper.

Se uită apoi la Richard. El rămase cu ochii aţintiţi asupra pantofului. Însă deodată se repezi la Rosamund şi i-l smulse din mînă.

– Nimic nu le încîntă mai mult pe femei, zise el, decît să scotocească toate secretele unui bărbat. Dădu drumul pantofului în cutie şi închise capacul. Asta îmi aparţine.

Rosamund rămase năucită.

– Richard, îi spuse ea, pantoful acela e terminat. Nu se mai poate repara şi, oricum, i-am pierdut perechea. Ai uitat? L-am pierdut în timpul răzmeriţei aceleia. Dă-mi-l şi o să-l arunc eu.

– Ba nu, nici să nu te gîndeşti!

Rosamund lăsă braţele să-i cadă, nevenindu-i să creadă.

– Dar de ce? Nu e bun de nimic. Doar nu-ţi închipui că acelea or fi pietre preţioase? Sînt făcute din sticlă. Hai, dă-mi-l.

– Nu!

Încet-încet, mintea lui Rosamund se lumină.

– Richard, cumva pantoful acela rupt şi urît are vreo valoare sentimentală?

El îşi încrucişă braţele la piept.

– Şi dacă ar fi aşa?

Ea se gîndi o clipă, apoi dădu neîncrezătoare din cap.

– Asta înseamnă că l-ai păstrat chiar din ziua în care m-ai răpit. Dar atunci mă disprețuiai. Ai rîs de mine. M-ai terorizat.

Richard rîse reţinut.

– Sînt mai multe modalităţi de a teroriza pe cineva.

Rosamund se ridică.

– Nu schimba subiectul, zise ea. Vreau să ştiu de ce ai păstrat pantoful acesta.

Richard o privi ameninţător.

– Dacă rîzi, ai s-o păţeşti.

– Promit că n-o să rîd. Închise gura, însă ochii îi licăreau, jucăuş.

Richard oftă şi începu apoi să povestească:

– Cum crezi că mă simţeam cînd la doar cîteva ore după ce te răpisem, tînjeam după trupul tău frumos asemeni unui puşti nepriceput? Eram pur şi simplu dezgustat de mine! Şi, înainte de sfîrşitul zilei, te admiram cum nu mai admirasem vreo femeie în viaţa mea. Îmi mergea din rău în mai rău. Mă îndrăgostisem de tine, cu toate că, bineînţeles, nu recunoşteam simptomele. Şi cum mi-aş fi putut da seama? Nu mai fusesem niciodată îndrăgostit. Nu ştiam decît că tu erai sursa furiei mele. „Prinţesa ideală" – aşa te numeau ziarele. Ştiam că urma să te căsătoreşti

cu cineva de rangul prințului Michael și că eu nu te puteam avea niciciînd. Și sentimentele mele față de tine m-au întărit.

Rosamund făcu un pas către el, apoi încă unul și, apoi, îi sări în brațe. Chipul îi strălucea de fericire.

– Richard, tu vrei să spui că mă iubești?

– Cum, tu nu știi? Nu e limpede? O știe toată lumea – tatăl tău, frații tăi, o știe și Harper, și servitorii.

– Ba sigur că știu! Dar credeam că *tu* nu știi.

Richard rîse și o ridică în brațe, aproape strigîndu-i:

– Te iubesc! De ce aș fi păstrat pantoful tău atîta vreme? De-ai ști de cîte ori am vrut să-l arunc. Dar n-am putut. Era simbolul a ceva frumos, eroic, unic, care a pătruns in viața mea o dată cu tine.

– Richard, dar pantoful acela nu e deloc frumos. E rupt, e terminat. Nu puteai și tu să păstrezi o batistă sau, mă rog, altceva?

– Nu voiam ceva perfect. Am vrut pantoful acela pentru ce simboliza el. Tu ești perfectă? Dar eu?

– Nu, șopti ea. Nu sîntem perfecți. Doar că sîntem ideali unul pentru celălalt.

– Sfîrșit –

Colecția
Romantica

Celebra scriitoare ELIZABETH THORNTON revine în atenția cititorilor cu acest roman emblematic pentru stilul ei.

La începutul secolului al XIX-lea, într-o Anglie cu prejudecăți și tradiții stricte, lady Rosamund Devere, o tînără de 27 de ani, visează la o viață aventuroasă, eliberată de constrîngerile impuse de familie și societate. Frumusețea, farmecul personal și inteligența ei atrag atenția prințului Michael, determinîndu-l s-o ceară în căsătorie.

Această poveste de dragoste, parcă desprinsă dintr-un basm, cucerește pe toată lumea, iar Rosamund este unanim considerată „prințesa ideală". Numai că nonconformista lady nu este deloc încîntată de această perspectivă, și refuzul ei va ului întreaga societate. Însă adevăratele surprize de acum încolo apar...

Pentru că întîlnirea cu Richard Maitland, fostul șef al Serviciilor Secrete, va reprezenta începutul unei avalanșe de întîmplări incredibile în care, mai periculoasă decît conspirația urzită împotriva lui Richard, este pasiunea care se aprinde între cei doi – impetuoasă, necugetată, imposibil de stăpînit.

O carte ce reînvie atmosfera dintr-o epocă romantică a cavalerismului și onoarei, redată într-un stil fermecător de către o adevărată maestră a suspansului.

EDITURA LIDER
EDITURA CARTEA PENTRU TOȚI

Lei 119000